„Robin Hobb este o scriitoare superbă."
CONN IGGULDEN

ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. I

A treia parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

NAUTILUS
fantasy

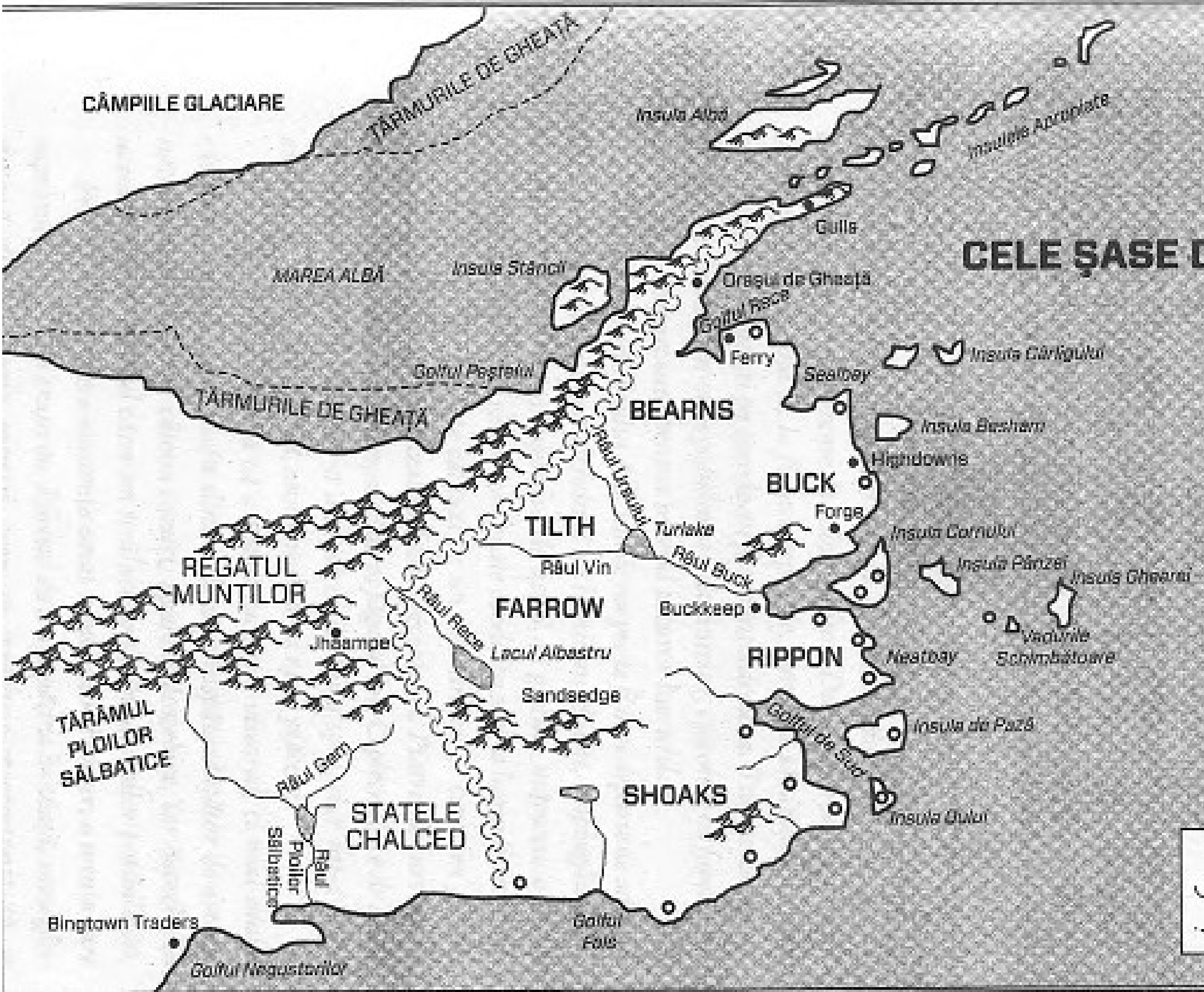
ROBIN HOBB

DESTINUL BUFONULUI

vol. 1

ROBIN Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului*, romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărţile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Seria The Rain Wilde Chronicles *(Dragon Keeper, Dragon Haven, City of Dragons* şi *Blood of Dragonis)* s-a bucurat de mare succes. După aceea scriitoarea a publicat şi apreciata trilogie OMUL ARĂMIU, tipărită la Editura Nemira. Trilogia FOREST MAGE, de asemenea importantă în cariera lui Robin Hobb, s-a încheiat în 2008. Ea cuprinde volumele: *Shaman's Crossing* (2005), *Forest Mage* (2006), *Renegade's Magic* (2008).

CELE ŞASE DUCATE
CÂMPIILE GLACIARE
TĂRMURILE DE GHEAŢĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
Insula Stâncii
Oraşul de Gheaţă
MAREA ALBĂ
Golful Rece
Ferry
Golful Peştelui
TĂRMURILE DE GHEAŢĂ
Sealbay
Insula Cârligului
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Râul Ursului
Forge
TILTH
Turlake
Insula Cornului
Râul Buck
Insula Pânzei
Insula Gheţei
REGATUL MUNŢILOR
Râul Vin
Râul Rece
FARROW
Buckkeep
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
TĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Golful de Sud
Insula de Pază
Râul Gern
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Ouluí
Râul Ploilor Sălbatice
Bingtown Traders
Golful Fois
Golful Neguţătorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheaţă

Prolog

ÎNFRUNTÂND SOARTA

Intenţia Profetului Alb pare simplă. A vrut să aducă lumea pe o cale diferită de cea urmată vreme de atâtea cicluri. După părerea lui, timpul se repetă întotdeauna şi, la fiecare repetiţie, oamenii săvârşesc din nou toate greşelile prosteşti pe care le-au făcut întotdeauna. Trăiesc de pe o zi pe alta, lăsându-se în voia poftelor şi a dorinţelor, convinşi că faptele lor nu au nicio importanţă pentru mersul tuturor lucrurilor.

După părerea Profetului Alb, nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Fie şi cel mai mărunt gest altruist îi dă lumii un ghiont, împingând-o pe o cale mai bună. Iar o înşiruire de astfel de gesturi mărunte o poate schimba. Moartea unui singur om poate modifica soarta lumii întregi. Iar supravieţuirea lui o poate călăuzi pe un nou drum. Şi cine am fost eu pentru Profetul Alb? Catalizatorul lui. Deviatorul. Piatra de care s-a folosit pentru a scoate roţile timpului de pe făgaşul lor. O pietricică e de ajuns ca să îndrepte o roată într-o altă direcţie, mi-a spus, dar mi-a atras atenţia că, pentru pietricică, asta e mult prea rar o plăcere.

Profetul Alb pretindea că a văzut nu doar viitorul, ci mai multe viitoruri posibile, şi că multe dintre ele sunt înspăimântător de asemănătoare. Dar şi că, în câteva cazuri, apare o deosebire, iar deosebirea aceea deschide drumul către un strălucitor tărâm al noilor posibilităţi.

Prima deosebire era existenţa unui moştenitor Farseer, a unuia care supravieţuise. Acela eram eu. Efortul de a mă păstra în viaţă, smulgându-mă din ghearele morţii care se străduia necontenit să se descotorosească de mine, pentru ca roţile timpului să se poată reaşeza pe făgaşul lui comod, devenise menirea vieţii lui. Ajungeam în pragul morţii sau eram chiar înghiţit de abisul ei iarăşi şi iarăşi, şi el mă trăgea de fiecare dată înapoi, stâlcit şi învineţit, mă aburca pe mal, ca să-l urmez din nou. Mă folosea fără încetare, dar nu şi fără păreri de rău.

Şi reuşea să abată soarta de pe calea ei predestinată, aducând-o pe una mai bună pentru lume. Aşa spunea el. Însă existau oameni care nu-i împărtăşeau părerea, oameni care

vedeau viitorul fără niciun moştenitor Farseer şi fără dragoni. Dintre aceştia, o femeie s-a hotărât să scape de bufonul care îi stătea în cale, asigurându-se astfel că viziunea ei se va adeveri.

Capitalul 1

ŞOPÂRLE

Uneori ni se pare nedrept că lucruri care s-au petrecut cu atât de multă vreme în urmă ies la lumină, împlântându-şi ghearele în viaţa cuiva şi pervertind tot ce urmează. Dar poate că tocmai asta e dreptatea supremă: tot ce am făcut vreodată se însumează, aşa cum se însumează şi tot ce ni s-a făcut, iar noi înşine suntem rezultatul adunării celor două sume. Şi de asta nu scapă niciunul dintre noi.

Astfel, tot ce mi-a spus Bufonul vreodată s-a adunat cu tot ce a lăsat nespus. Şi, ca rezultat al adunării, l-am trădat. Însă am crezut că fac ceea ce era mai bine atât pentru el, cât şi pentru mine. Prezisese că, dacă ne ducem pe Insula Aslevjal, o să moară şi că Moartea ar mai putea deschide gura încă o dată, ca să mă înghită pe mine. Şi făgăduise să facă tot ce-i stă în puteri ca să supravieţuiesc eu, pentru că i-o cerea marele lui plan de schimbare a viitorului. Dar, având încă proaspătă în minte amintirea ultimei dăţi în care mă atinsese moartea, făgăduielile lui mi s-au părut mai degrabă înspăimântătoare decât liniştitoare. Şi, cu amărăciune, mă mai înştiinţase şi că, odată ajunşi pe insulă, o să mă văd nevoit să aleg între prietenia noastră şi loialitatea faţă de prinţul Dutiful.

Poate că aş fi fost în stare să-i fac faţă unuia dintre aceste lucruri, rămânând ferm pe poziţie, dar mă îndoiam totuşi. Şi numai unul dintre ele era de-ajuns ca să mă descurajeze, iar să dau piept cu suma lor era, pur şi simplu, peste puterile mele.

Aşa că m-am dus la Chade. I-am povestit ce-mi spusese Bufonul.

Şi bătrânul meu mentor a tras sforile, astfel încât să plecăm spre Insulele Străine fără să-l luăm cu noi.

În castelul Buckkeep venise primăvara. Austera fortăreaţă de piatră neagră continua să stea ghemuită, bănuitoare, pe stâncile abrupte de deasupra oraşului cu acelaşi nume, dar, pe dealurile domoale de dincolo de ea, iarba verde, tânără,

străpungea, încrezătoare, stratul cafeniu de uscături lăsate în urmă de anul trecut. Crengile golaşe ale pădurii se pierdeau în vălul verde al frunzelor mărunte ivite pe fiecare dintre ele. Fluxul şi refluxul măturau mormanele de alege moarte adunate peste iarnă. Se întorseseră păsările călătoare şi cântecele lor răsunau, sfidătoare, pe dealurile împădurite, iar de-a lungul ţărmului zburătoarele de apă purtau bătălii pentru cotloanele bune de cuibărit de pe stânci. Primăvara invadase până şi coridoarele întunecoase şi încăperile cu tavane înalte din fortăreaţă, căci crengile îmbobocite şi florile timpurii împodobeau toate firidele şi încadrau intrările în sălile comune.

Vânturile calde păreau să-mi spulbere gândurile negre. Niciuna dintre problemele şi neliniştile mele nu dispăruse, dar primăvara te poate ajuta să-ţi nesocoteşti o grămadă de griji. Starea mea fizică se îmbunătăţise; mă simţeam mai tânăr ca la douăzeci şi cinci de ani. Nu numai că puneam din nou pe mine carne din care mi se conturau muşchi, dar devenisem pe neaşteptate stăpânul unui corp potrivit cu vârsta mea. Coteria lipsită de experienţă mă vindecase de-a valma, scăpându-mă, din întâmplare, şi de toate vătămările din trecut. Toate urmele lăsate de brutalitatea lui Galen când mă învăţase Meşteşugul, rănile din lupte şi cicatricele adânci pricinuite de torturile din temniţele lui Regal dispăruseră. Durerile de cap nu mă mai chinuiau aproape niciodată, nu mi se mai înceţoşa vederea când oboseam şi nu mă mai durea nimic în dimineţile reci. Trăiam în trupul unui animal puternic şi sănătos.

Într-o dimineaţă senină de primăvară, puţine lucruri te însufleţesc mai mult decât o sănătate deplină.

Stăteam în vârful unui turn, contemplând valurile mării. În spatele meu, flori albe şi de un roz-pal înveşmântau micii pomi fructiferi crescuţi în vase mari, pline cu pământ proaspăt îngrăşat cu bălegar. Din ghivece mai mici porneau lujeri pe care mugurii începuseră să plesnească. Frunzele lungi şi verzi ale bulbilor de floare se înălţau ca nişte iscoade trimise să cerceteze aerul. În alte ghivece nu se vedeau decât tulpini golaşe, cafenii, dar făgăduinţa era acolo, toate plantele aşteptau sosirea zilelor calde. Printre ghivece fuseseră aşezate cu măiestrie statui şi bănci ademenitoare. Lumânările adăpostite în felinare erau deja pregătite să-şi trimită licăririle în întunecimea nopţilor suave de vară. Kettricken îi redase Grădinii Reginei

splendoarea de odinioară. Acel refugiu din înălţimi era teritoriul ei personal; rădăcinilor ei din Regatul Munţilor li se datora simplitatea, însă existenţa grădinii era o tradiţie mult mai veche din Buckkeep.

Am străbătut cu paşi nervoşi aleea care o înconjura, apoi mi-am impus să mă opresc. Băiatul nu întârziase. Eu venisem mai devreme. Minutele nu se târau din vina lui. Aşteptam prima întâlnire cu Swift, fiul lui Burrich, cu un amestec de nerăbdare şi strângere de inimă. Regina mea îmi pusese pe umeri responsabilitatea instruirii lui într-ale literelor şi într-ale armelor. O însărcinare care mă speria. Băiatul nu numai că avea Har, dar mai era şi de o încăpăţânare de necontestat. Regina decretase că înzestraţii cu Har trebuiau trataţi cu respect, dar supuşii ei încă mai credeau, în număr mare, că, pentru Magia Animalelor, cele mai bune leacuri erau laţul spânzurătorii, cuţitul şi focul.

Înţelegeam motivele care o îndemnaseră pe regină să mi-l încredinţeze pe Swift. Burrich, tatăl lui, îl gonise de-acasă pentru că nu voia să renunţe la Har. Pe de altă parte, acelaşi Burrich îşi dedicase mulţi ani din viaţă creşterii mele pe când eram un băietan abandonat de tată, pe atunci prinţ moştenitor care nu cutezase să-şi recunoască bastardul. Se cuvenea să fac acelaşi lucru pentru copilul lui Burrich, deşi nu-i puteam spune că am fost cândva Fitzehivalry, pupilul tătălui său. Aşa că de aceea îl aşteptam pe Swift, un băiat costeliv de numai zece ani, la fel de nervos ca şi când ar fi trebuit să dau ochii cu tatăl lui. Am tras aerul rece al dimineţii în adâncul pieptului. Purta mireasma florilor de pom fructifer. Mi-am reamintit că era o însărcinare care avea să se încheie în scurt timp. Urma să plec foarte curând, ca însoţitor al prinţului în călătoria lui către Aslevjal, una dintre Insulele Străine.

Magia Harului te face să simţi orice altă viaţă din apropierea ta, aşa că m-am întors spre uşa grea chiar înainte de a o împinge Swift. A închis-o în urma lui fără zgomot. În ciuda îndelungatului urcuş pe treptele de piatră, nu răsufla greu. L-am studiat, rămânând în mare parte ascuns de puzderia de floare de pe ramuri. Îmbrăcat în albastru de Buck, purta veşminte simple, de paj. Chade avea dreptate. Putea s-ajungă un foarte bun luptător cu securea. Era slăbuţ, ca mai toţi băieţii plini de energie de vârsta lui, dar umerii noduroşi conturaţi pe sub jiletcă făgăduiau muşchi ca ai tatălui său. Nu-l vedeam crescând

înalt, dar urma să fie destul de voinic ca să se descurce cu o asemenea armă. Avea ochii negri ai lui Burrich, ca şi buclele lui negre, dar în linia obrajilor şi în forma ochilor regăseam ceva din Molly. Am răsuflat prelung şi adânc. S-ar fi putut să-mi fie mai greu decât îmi imaginasem.

L-am văzut simţindu-mi prezenţa. Nu m-am clintit, am aşteptat să mă descopere şi cu privirea. Pe urmă ne-am uitat o vreme unul la altul, nemişcaţi. Mersese pe aleile şerpuitoare până ce ajunsese în faţa mea. Plecăciunea lui fusese prea îndelung exersată ca să mai aibă vreun strop de graţie.

— Lordul meu, sunt Swift Witted. Mi s-a spus să mă înfăţişez Domniei Tale şi de aceea mă aflu acum aici.

Mi-am dat seama că se străduise din greu să înveţe cel două fraze curtenitoare. Însă, prin numele sub care se prezentase, îşi făcuse cunoscută Magia Animalelor într-un mod atât de evident încât părea aproape o provocare grosolană, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că protecţia acordată de regină înzestraţilor cu Har exista şi acolo unde era singur cu mine. Mi-a susţinut privirea cu o hotărâre pe care probabil orice nobil ar fi socotit-o insolenţă. Pe de altă parte, mi-am reamintit că eu nu eram nobil. Şi i-am spus-o.

— Eu nu sunt „lordul meu“ pentru nimeni, flăcăule. Sunt Tom Badgerlock, un oştean din Garda Reginei. Îmi poţi spune jupâne Badgerlock, iar eu o să-ţi spun Swift. De acord?

A clipit de două ori şi a dat din cap. Pe urmă şi-a adus brusc aminte că nu aşa trebuia să răspundă.

— Da, domnul meu. Jupâne Badgerlock.

— Perfect. Swift, ştii de ce-ai fost trimis la mine?

Şi-a muşcat de două ori buza de sus cu mişcări iuţi, apoi a răsuflat adânc şi a răspuns lăsându-şi ochii în jos.

— Cred că am supărat pe cineva. Dar nu ştiu ce am făcut, şi cui, a adăugat, ridicându-şi brusc privirea către mine. Şi a continuat, aproape sfidător: Nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt. Dacă s-a întâmplat fiindcă am Har, nu e corect. Regina noastră a spus că n-o să fiu tratat altfel din pricina magiei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Prin ochii ăia negri se uita la mine tatăl lui. Sinceritatea fără limite şi hotărârea de a spune adevărul cu orice preţ erau ale lui Burrich. Însă în graba cu care riposta am văzut iuţeala din fire moştenită de la Molly. În următoarele câteva clipe mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele.

Băiatul mi-a luat tăcerea drept nemulţumire şi a lăsat ochii în jos. Dar a rămas cu spatele drept; nu se ştia vinovat cu nimic şi nu se putea pocăi înainte de a afla pentru ce.

— N-ai supărat pe nimeni, Swift. Şi o să afli că, pentru anumiţi oameni din Buckkeep, Harul tău n-are nicio importanţă. Nu din pricina lui te-am despărţit de ceilalţi copii; e mai degrabă un fapt de pe urma căruia o să ai de câştigat. Stăpâneşti literele mult mai bine decât alţi învăţăcei de vârsta ta. Şi nu vrem să te amestecăm printre cei mult mai mari ca tine. S-a mai hotărât şi să te deprinzi cu mânuirea securii de luptă. Cred că de aia am fost ales eu ca să-ţi fiu preceptor.

Şi-a săltat fruntea cu o zvâcnire şi m-a privit nedumerit şi îngrozit.

— Securea de luptă?

Am dat din cap atât către el, cât şi către mine. Chade se reapucase de vechile lui şmecherii. Era limpede că băiatul nu fusese întrebat dacă vrea sau nu să-nveţe să lupte cu o asemenea armă. Mi-am pus un zâmbet pe faţă.

— Da, sigur, securea de luptă. Oamenii de arme din Buckkeep n-au uitat cât de bine lupta tatăl tău cu securea. Fiindcă i-ai moştenit şi robusteţea trupului, nu doar trăsăturile feţei, pare firesc să ai aceleaşi preferinţe când e vorba de arme.

— Eu nu sunt deloc ca tata, domnul meu.

Mi-a fost greu să nu izbucnesc în râs, nu de prea multă veselie, ci fiindcă băiatul nu semănase niciodată cu Burrich mai bine decât în clipa aceea. Mi se părea straniu să mă uit *în jos* la cineva care mă ţintuia cu privirea ochilor lui negri. Însă o asemenea atitudine nu era potrivită pentru un băiat de vârsta lui, aşa că i-am răspuns cu răceală.

— După părerea reginei şi a lui Chade, Sfetnicul ei, îi semeni destul de bine. Nu-ţi place ce-au hotărât pentru tine?

Asta punea totul în balanţă. Nu mi-a scăpat clipa în care s-a decis şi aproape că i-am putut citi gândurile. Putea să refuze. Dar ar fi fost considerat nerecunoscător şi trimis înapoi, la tatăl lui. Mai bine să-şi plece capul primind o însărcinare neplăcută şi să rămână. Aşa că a spus, cu voce joasă:

— Ba da, domnul meu. Mă supun hotărârii lor.

— E bine, am spus, cu sinceritate prefăcută.

— Dar mă pricep deja să mânuiesc o altă armă, s-a grăbit el să mă înştiinţeze, înainte de a apuca să continui. Arcul,

domnule. N-am pomenit nimic despre asta până acum, fiindcă m-am gândit că nu interesează pe nimeni. Dar, dacă trebuie să-nvăţ să fiu şi oştean, şi paj, mi-am ales deja o armă.

Interesant. L-am privit o clipă în tăcere. Îl regăseam în el pe Burrich într-o destul de mare măsură ca să presupun că nu se laudă cu ceea ce nu ştie să facă.

— Minunat. Îmi poţi arăta cât de bine te pricepi să tragi cu arcul. Dar, deocamdată, ne-am întâlnit pentru alte lecţii. Pentru ele, ni s-a îngăduit să ne folosim de pergamentele din biblioteca Buckkeepului. E o mare onoare pentru noi amândoi.

I-am aşteptat răspunsul.

A dat scurt din cap, apoi şi-a reamintit de bunele maniere.

— Da, domnul meu.

— Atunci ne întâlnim mâine aici. O să ne ocupăm o oră de pergamente şi de scris, apoi o să coborâm pe terenul de instrucţie.

Am aşteptat din nou să răspundă.

— Da, domnul meu. Domnul meu?

— Ce este?

— Sunt şi un călăreţ bun, domnul meu. Dar am cam ruginit. În ultimul an, tata nu m-a lăsat să mă apropii de cai. Însă sunt călăreţ priceput.

— E bine de ştiut, Swift.

Ştiam şi ce sperase. I-am privit faţa şi i-am văzut-o înnegurându-se după răspunsul meu neutru. Reacţionasem aproape instinctiv. Un băiat de vârsta lui nu trebuia să se gândească la întovărăşirea cu un animal. Dar, când şi-a lăsat capul în jos, dezamăgit, mi-am simţit propria singurătate trimiţându-şi ecourile de-a lungul anilor. Şi Burrich se străduise din răsputeri să mă apere de o asemenea legătură. Ştiam că aşa e înţelept, dar asta nu izbutea să alunge amintirea izolării mele. Mi-am dres glasul şi am încercat să vorbesc fără să-mi tremure:

— Foarte bine, Swift. Vino aici mâine. A, şi îmbracă-te cu hainele tale vechi. O să ne murdărim şi o să asudăm.

A părut să-ncremenească.

— Ce e? Ce-ai păţit, băiatule?

— Păi… domnul meu, nu pot. Asta e, nu le mai am. Nu mai am decât cele două schimburi de haine pe care mi le-a dat Regina.

— Ce s-a-ntâmplat cu ele?

— Le-am… le-am ars, domnul meu.

Vocea i-a devenit brusc sfidătoare. Mi-a întâlnit privirea, împingându-şi bărbia în afară.

M-am gândit să-l întreb de ce. Dar nu era nevoie. Dădea răspunsul prin limbajul trupului. Pentru el fusese un gest ritual, o desprindere de tot ce-l lega de trecut. M-am întrebat dacă era cazul să-l fac să recunoască asta cu glas tare, dar am ajuns la concluzia că n-ar fi avut nimeni nimic de câştigat. O astfel de irosire a unor haine folositoare era ceva de care ar fi trebuit să se ruşineze. Cât de înverşunată putuse s-ajungă neînţelegerea cu tatăl lui? Ziua mi s-a părut dintr-odată mai puţin strălucitoare. Am ridicat din umeri, hotărât să nu mă mai gândesc la asta.

— Atunci îmbracă-te cu ce ai, am spus, tăios, sperând apoi că nu sunase prea aspru.

A rămas neclintit, cu ochii la mine, şi mi-am dat seama că nu-i spusesem că poate pleca.

— Asta e tot, Swift. Ne vedem mâine.

— Da, domnul meu. Mulţumesc, jupâne Badgerlock. A făcut o plecăciune corectă, mişcându-se sacadat, apoi a ezitat iarăşi: Domnul meu, pot să mai pun o întrebare?

— Sigur că da.

Şi-a rotit privirea aproape cu suspiciune.

— De ce ne întâlnim aici, sus?

— E linişte. E plăcut. Când eram de vârsta ta, nu-mi surâdea să stau între patru pereţi într-o zi frumoasă, de primăvară.

Asta i-a adus pe faţă un zâmbet şovăielnic.

— Nici mie nu-mi surâde, domnul meu. Nu-mi surâde nici când sunt ţinut deoparte de animale. Cred că e chemarea magiei mele.

Aş fi vrut să nu mai vorbească întruna despre asta.

— Poate că da. Şi poate c-ar trebui să te gândeşti foarte bine înainte de a-i răspunde.

De data asta am avut grijă să las dojana să mi se simtă clar în glas.

A tresărit, apoi m-a privit cu indignare.

— Regina a spus că magia mea nu e ceva care să mă deosebească de alţi oameni. Şi că nimeni nu se poate purta urât cu mine din pricina ei.

— E adevărat. Dar nici n-o să facă pe nimeni să te trateze mai bine. Te sfătuiesc să nu vorbeşti despre ea în gura mare. Nu

face paradă cu ea în faţa nimănui, decât după ce-l cunoşti îndeajuns. Dacă vrei să ştii cum e cel mai bine să se poarte un om care stăpâneşte magia ta, îţi sugerez să-ţi petreci timpul cu Web cel cu Har, seara, când istoriseşte poveşti lângă vatră.

S-a încruntat înainte de a termina eu de vorbit. I-am spus că poate pleca şi a plecat. Eram de părere că-l citisem destul de bine. Harul lui fusese linia frontului pe care îşi înfruntase tatăl. Izbutise să-i ţină piept lui Burrich şi fugise la Buckkeep, hotărât să trăiască la curtea tolerantă a reginei Kettricken fără să-şi ascundă magia. Dar, dacă îşi imagina că e de-ajuns să aibă Har ca să-şi merite locul, ei bine, aveam să-i curăţ curând mintea de păienjenişul unor asemenea închipuiri. N-aveam de gând să-l lipsesc de magia lui. Însă acea fluturare a ei, de parcă ar fi fost o zdreanţă agitată în faţa nasului unui câine ea să vadă ce face, mă mâhnea. Mai curând sau mai târziu, avea să întâlnească vreun tinerel de viţă nobilă încântat să-l provoace la duel din pricina detestatei Magii a Animalelor. Toleranţa era impusă printr-un decret regal căruia mulţi i se supuneau în silă, păstrându-şi vechiul dezgust faţă de magia noastră. Purtarea lui Swift îmi dubla tăria hotărârii de a nu-l lăsa să afle că şi eu am Har. Era destul de rău că se fudulea cu al lui; nu voiam să-l trădeze pe al meu.

Am mai sorbit o dată din priviri imensitatea mării şi a cerului. Era o privelişte înviorătoare, îţi tăia imediat răsuflarea, rămânând totuşi liniştitor de familiară. Apoi mi-am impus să-mi cobor privirea spre zidul scund aflat între mine şi căderea către moartea sigură de jos. Cândva, zdrobit deopotrivă fizic şi sufleteşte de Galen, atunci Maestru al Meşteşugului, încercasem să mă arunc chiar de pe acel parapet. Mâna lui Burrich mă trăsese înapoi. Mă dusese în braţe până jos, în odăile lui, îmi oblojise rănile, apoi se răzbunase pe Maestrul Meşteşugului, îi plătise pentru ele. Pentru asta încă îi mai eram dator. Poate izbuteam să mă revanşez dându-i lecţii fiului său şi având grijă să fie în siguranţă la Curte. Mi-am întipărit gândul ăsta în minte şi în suflet, ca să pot privi cu entuziasm însărcinarea primită, şi am plecat din vârful turnului. Trebuia să mă grăbesc s-ajung la o altă întâlnire şi soarele îmi spunea că eram pe punctul să întârzii.

Chade dăduse oficial de ştire că îl învăţa pe tânărul prinţ să stăpânească Magia Meşteşugului, pe care o moştenise. Mă

simţeam recunoscător pentru noua întorsătură dată lucrurilor, dar mă întrista în acelaşi timp. Anunţul le îngăduia lui Chade şi Dutiful să nu se mai întâlnească pe furiş pentru asta. Faptul că prinţul mergea la lecţii însoţit de servitorul său netot era privit drept un soi de excentricitate. Niciun curtean nu şi-ar fi putut imagina că Thick învăţa cot la cot cu prinţul şi că magia ancestrală a neamului Farseer se manifesta, în cazul lui, cu mai multă putere decât la orice membru al familiei regale. Trist eram pentru că eu, adevăratul Maestru al Meşteşugului, rămăsesem singurul care încă mai trebuia să vină la acele întâlniri pe furiş şi să plece după încheierea lor tot aşa. Acum eram Tom Badgerlock, un oştean umil din Gardă, care nu trebuia să ştie absolut nimic despre Magia Farseer.

Aşa că am coborât din Grădina Reginei şi am străbătut castelul în grabă. În zona locuită de servitori existau şase intrări în labirintul secret care şerpuia prin întreaga construcţie. Aveam grijă să nu intru de două ori la rând prin acelaşi loc. În ziua aceea am ales intrarea de lângă cămară. Am aşteptat până n-a mai fost nimeni pe coridor şi am intrat. M-am strecurat printre trei suporturi de care atârna câte un şir de cârnaţi înainte de a deschide un panou pentru a păşi în întunericul care începuse să-mi fie familiar.

N-am pierdut vremea aşteptând să mi se obişnuiască ochii. În acea parte a labirintului nu pătrundea niciun strop de lumină. La început, când îl explorasem, avusesem o lumânare. Acum m-am gândit că-l cunosc destul de bine ca să-l pot străbate în beznă. Mi-am numărat paşii, apoi am urcat pe bâjbâite de o scară îngustă. Odată ajuns în vârful ei, m-am întors spre dreapta şi am zărit dâre din lumina soarelui de primăvară strecurate pe coridorul prăfos. L-am străbătut în grabă, aplecat, şi m-am văzut curând într-o parte mai familiară a labirintului. În scurt timp, am pătruns în Turnul de Veghe prin lateralul căminului. Am împins panoul la locul lui, apoi am înlemnit când am auzit zăvorul uşii mişcându-se. Abia am avut timp să-mi găsesc o ascunzătoare precară în spatele draperiilor lungi ale ferestrelor turnului înainte de a intra cineva.

Mi-am ţinut răsuflarea, dar nu erau decât Chade, Dutiful şi Thick; veniseră la lecţia noastră. Am aşteptat să se închidă bine uşa în urma lor înainte de a ieşi din ascunzătoare. Thick a tresărit, însă Chade s-a mulţumit să spună:

— Ai pânze de păianjen pe obrazul stâng. Ştiai?

Am îndepărtat firele agăţate de mine.

— Mă mir că-s numai pe obrazul stâng. Primăvara pare să fi trezit la viaţă o oaste de păianjeni.

Chade a încuviinţat dând din cap cu gravitate.

— Eu aveam pe vremuri un mănunchi de pene pentru şters praful şi mergeam fluturându-mi-l în faţă. Era de folos. Întru câtva. Fireşte, pe vremea aia nu conta prea mult cum arătam când ajungeam la destinaţie. Pur şi simplu nu-mi plăcea să simt picioare subţiri mişunându-mi pe ceafă.

Gândul că sfetnicul Reginei, cu hainele lui imaculate şi cu pieptănătura lui fără cusur, s-ar fi putut furişa aproape alergând pe coridoare i-a smuls prinţului Dutiful un rânjet. Lordul Chade locuise cândva în castelul Buckkeep în taină, nefiind nimic mai mult decât asasin regal, un om care-şi ascundea faţa ciupită de vărsat şi împărţea dreptatea Regelui din umbră. Dar cu asta se terminase. Acum mergea cu paşi mari pe culoare largi, preamărit pe faţă atât ca diplomat iscusit, cât şi ca sfetnic demn de încredere al Reginei. Veşmintele elegante, în nuanţe de albastru şi verde, îi reflectau statutul, ca şi nestematele care-i împodobeau gâtul şi lobii urechilor. Părea să-şi fi ales cu mare grijă părul alb ca neaua şi ochii verzi, pătrunzători, ca să i se potrivească perfect cu garderoba. Cicatricele care-l mâhneau cândva atât de mult se estompaseră pe măsura trecerii anilor. Eu, unul, nici nu-l invidiam, nici nu-i purtam pică pentru hainele luxoase. Le merita din plin, ca despăgubire pentru lipsurile din tinereţe. Nu făceau niciun rău nimănui, iar cei care se lăsau orbiţi de înfăţişarea lui îi treceau adesea cu vederea mintea ascuţită, adevărata sa armă.

Spre deosebire de Chade, prinţul era îmbrăcat aproape la fel de simplu ca mine. Puneam asta pe seama tradiţiilor austere din Regatul Munţilor, respectate de Regina Kettricken, ca şi pe a cumpătării ei înnăscute. La cincisprezece ani, Dutiful era în plină creştere. Ce rost avea să-i faci haine luxoase pe care să le poarte zi de zi, când fie îi rămâneau mici, fie se rupeau la umeri când se antrena pe terenul de instrucţie? L-am studiat pe tânărul care stătea în faţa mea zâmbind larg. Ochii lui negri, ca şi părul buclat, de aceeaşi culoare, păreau imagini în oglindă ale ochilor şi părului tatălui său, dar atât înălţimea lui, cât şi conturul fălcilor îmi aminteau mai degrabă de portretul tatălui

meu, Chivalry.

Contrastul deplin dintre el şi bărbatul scund care îl însoţea era izbitor. După părerea mea, Thick trebuia să aibă aproape treizeci de ani. Avea urechile mici şi lipite de cap şi limba mereu ieşită puţin dintre buze, ca toţi idioţii. Prinţul îl îmbrăcase în albastru, cu o tunică şi cu pantaloni mulaţi, adică purtau haine identice chiar şi în privinţa blazonului cu cerb de pe piept, numai că materialul tunicii era întins aproape până la refuz pe pântecul bombat al bondocului, iar pantalonii strâmţi îi atârnau caraghios în dreptul genunchilor şi al gleznelor. Pentru oricine nu putea simţi, ca mine, Magia Meşteşugului arzând în el ca focul din forja fierarului, avea o înfăţişare bizară, pe jumătate amuzantă şi pe jumătate respingătoare. Învăţase să controleze muzica Meşteşugului, care ţinea, pentru el, locul gândurilor unui om obişnuit. Nu mai acoperea absolut totul şi era, prin urmare, mai puţin enervantă, dar, datorită puterii magiei sale, continua să ne-o împărtăşească tuturor, fără oprire. Aş fi putut să-mi ridic o stavilă în calea ei, dar ar fi însemnat să devin insensibil la aproape tot ce ţinea de Meşteşug, adică şi la mesajele lipsite de forţă trimise de Chade şi Dutiful. Nu puteam să mă rup de Thick şi să continui în acelaşi timp să le dau lecţii celorlalţi doi, aşa că n-aveam de ales, trebuia să-i suport muzica.

În clipa aia era alcătuită din clănţănit de foarfeci şi din pocnetele unui război de ţesut, printre care se strecurau chicotelile piţigăiate ale unei femei.

— O nouă probă pentru hainele noi în dimineaţa asta, nu? I-am întrebat pe prinţ.

N-a fost surprins. Înţelegea de unde ştiam. Şi-a însoţit vorbele cu o înclinare a capului, sugerând ceva între îngăduinţă şi plictiseală.

— Da, şi pentru mine, şi pentru Thick. A fost o dimineaţă lungă.

La rândul lui, bondocul a dat din cap cu vehemenţă.

— Stai în picioare pe taburet. Nu te scărpina. Nu te mişca. Asta în timp ce-l înţepa pe Thick cu ace.

A rostit ultimele cuvinte cu asprime, uitându-se mustrător la prinţ.

Dutiful a oftat.

— A fost un accident, Thick. Femeia ţi-a spus să stai nemişcat.

— E rea, a murmurat bondocul, şi am bănuit că nu se

îndepărta prea mult de adevăr.

Multor nobili le venea greu să accepte prietenia cu care-l trata prinţul pe netot. Şi, dintr-un anumit motiv, o parte dintre servitori vedeau în asta un afront mult mai grav. Bănuiam că unii îşi lăsau nemulţumirea să răbufnească prin gesturi mărunte.

— Gata, Thick, s-a terminat cu asta, l-a consolat Dutiful.

Ne-am aşezat în jurul mesei imense, la locurile noastre obişnuite. De când anunţase Chade că el şi prinţul au început lecţiile de Meşteşug, încăperea din Turnul de Veghe fusese mobilată aşa cum se cuvenea. Draperii lungi încadrau ferestrele înalte, în momentul acela cu obloanele deschise, ca să pătrundă înăuntru adierea plăcută a brizei. De piatră, ca şi podeaua, pereţii fuseseră bine spălaţi, ca şi ea, iar scaunele şi masa fuseseră uleiate şi lustruite. Manuscrisele din mica bibliotecă a lui Chade erau aşezate pe rafturi noi, iar cele considerate foarte valoroase sau primejdioase stăteau într-un dulap solid, încuiat. Pe o imensă masă de scris se lăfăiau călimări pline, pene proaspăt ascuţite şi o rezervă generoasă de hârtie şi pergament. Mai exista şi un bufet cu sticle de vin, cu pahare şi cu tot ce mai era necesar pentru confortul prinţului. Încăperea devenise un loc primitor şi foarte plăcut, care reflecta mai degrabă gusturile lui Chade decât pe ale lui Dutiful.

Eu, unul, savuram schimbarea.

M-am uitat pe rând la feţele din jurul meu. Dutiful mă urmărea cu mare atenţie. Thick căuta ceva în adâncul nării sale stângi. Chade stătea cu spatele drept, palpitând de energie. Indiferent ce luase ca să-şi recapete vioiciunea, nu-l scăpase de firişoarele roşii care-i brăzdau albul ochilor. Contrastul cu verdele privirii sale era tulburător.

— Astăzi aş vrea să… Thick. Încetează, te rog!

Bondocul s-a uitat nedumerit la mine, cu degetul încă înfipt în nas.

— Nu pot. Mă înghioldeşte acolo, înăuntru.

Chade şi-a frecat fruntea, ferindu-se să-l privească pe Thick.

— Dă-i o batistă, a spus, fără să se adreseze cuiva anume.

Prinţul Dutiful era mai aproape.

— Poftim, suflă-ţi nasul. Poate iese.

I-a întins o bucată pătrată de pânză de in fină, împodobită cu broderii. Thick a privit-o câteva secunde cu neîncredere, apoi a luat-o.

— Azi-noapte, trebuia să-ncercăm cu toţii să mergem prin visele noastre purtaţi de Meşteşug, am spus, destul de tare ca să-l acopăr pe Thick, care se străduia cu zgomot asurzitor să-şi cureţe nasul.

Încercarea mă nelinişte a, dar le-o sugerasem fiindcă simţeam că şi Dutiful, şi Chade erau pregătiţi pentru aşa ceva. Thick uita de obicei ce îi cerea m să facă seara, aşa că, în privinţa lui, puteam să stau liniştit. Când te mişcai purtat de Meşteşug, îţi puteai abandona pentru scurtă vreme propriul trup ca să guşti viaţa prin simţurile altcuiva. Mie îmi reuşise de câteva ori, cel mai adesea din întâmplare. În pergamentele despre Meşteşug scria că metoda nu era foarte bună doar pentru adunarea informaţiilor, ci şi pentru descoperirea celor cu mintea destul de deschisă ca să poată fi folosiţi drept Oameni ai Regelui, ca surse de putere pentru cineva care stăpânea magia Farseerilor. Cei îndeajuns de deschişi posedau adesea ei înşişi Meşteşugul. Propunerea mea îl entuziasmase pe Chade, dar, uitându-mă la el, nu desluşeam nimic din expresia triumfătoare pe care şi-ar fi lăsat-o nestingherită pe chip dacă ar fi făcut vreo ispravă. Şi Dutiful părea posomorât.

— Ei? N-a mers?

— Am izbutit! a exclamat Thick, în culmea încântării.

— Ai putut să te pui în mişcare cu Meşteşugul?

— Nu… u… u. Am izbutit să-l scot. Vedeţi?

Ne-a arătat trofeul verzui, captiv în mijlocul batistei prinţului. Chade a întors capul cu o exclamaţie de dezgust.

Dutiful avea cincisprezece ani; a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Impresionat, Thick. E mare. Seamănă cu o salamandră verde, bătrână.

— Da, a încuviinţat Thick cu satisfacţie. Gura i s-a lăţit într-un zâmbet încărcat de plăcere. Azi-noapte am visat o şopârlă mare, albastră. Mai mare decât asta!

Râsul lui, care te ducea cu gândul la gâfâielile unui câine agitat, s-a contopit cu al lui Dutiful.

— Prinţul meu şi viitorul meu rege, avem treabă, i-am reamintit lui Dutiful cu asprime.

Dar adevărul era că făceam eforturi ca să-mi păstrez seriozitatea. Era bine să-l văd pe Dutiful râzând după pofta inimii, chiar dacă era vorba despre ceva atât de copilăresc. De

când îl cunoşteam, fusese întotdeauna apăsat de rangul său şi de necontenitele sale îndatoriri. Era prima oară când îl vedeam purtându-se ca un băietan primăvara; când zâmbetul i s-a stins brusc, mi-a părut rău că-l dojenisem. Cu un aer mult mai sobru decât al meu, s-a întors spre Thick, i-a smuls batista din mână şi a strâns-o ghem.

— Gata, Thick, încetează! Ascultă-mă. Ai visat o şopârlă mare, albastră? Cât de mare?

Încordarea care se simţea în întrebarea prinţului a atras privirea lui Chade. Însă Thick era nedumerit şi ofensat de schimbarea bruscă a tonului lui Dutiful şi a atitudinii sale. S-a încruntat şi s-a îmbufnat, cu buza de jos şi cu limba ieşindu-i mai mult în afară.

— Nu e frumos să faci aşa.

Am recunoscut expresia. Îl învăţasem pe Thick cum să se poarte la masă. Dacă avea să ne însoţească în călătoria spre Aslevjal, trebuia să se deprindă cu purtarea curtenitoare, măcar în câteva împrejurări, cât era neapărat necesară. Din nefericire, nu părea să-şi amintească regulile decât atunci când îl îndreptăţeau să dojenească pe cineva.

— Îmi cer scuze, Thick. Ai dreptate. Nu e frumos să smulgi lucruri din mâna altora. Acum povesteşte-mi despre şopârla mare pe care ai visat-o.

Prinţul îi zâmbea cu toată sinceritatea, dar schimbarea subiectului era prea bruscă pentru bondoc. A clătinat din capul lui masiv şi şi-a luat ochii de la Dutiful. Pe urmă şi-a încrucişat braţele butucănoase la piept.

— Nu, a refuzat ţâfnos.

— Te rog, Thick, a început Dutiful, dar Chade l-a întrerupt.

— Asta nu mai poate aştepta, Dutiful? Nu ne-au mai rămas prea multe zile până la plecare şi mai avem atât de multe de pus la punct dacă vrem să fim o adevărată coterie!

Înţelegeam ce-l neliniştea pe bătrân. Pentru că şi eu eram neliniştit din acelaşi motiv. Meşteşugul s-ar fi putut dovedi esenţial pentru reuşita prinţului. Niciunuia dintre noi nu i se părea cu putinţă să fie cu adevărat vorba de uciderea unui dragon îngropat sub gheaţă. Meşteşugul avea să-şi dovedească valoarea ajutându-ne pe mine şi pe Chade să adunăm informaţii care să-i netezească lui Dutiful calea în timpul negocierilor legate de căsătorie.

— Nu poate. E important, Chade. Aşa cred. Adică, ar putea fi. Fiindcă şi eu am visat azi-noapte o şopârlă mare, albastră. De fapt, creatura din visul meu era un dragon.

I-am cântărit amândoi spusele preţ de câteva clipe, timp în care s-a lăsat tăcerea. Pe urmă Chade a început să vorbească şovăitor:

— Ei, cred că n-ar trebui să fim surprinşi dacă tu şi Thick aveţi aceleaşi vise. Fiind atât de multă vreme legaţi prin Meşteşug ziua, de ce nu s-ar prelungi legătura şi în timpul nopţii?

— Fiindcă nu cred că dormeam când s-a întâmplat. Încercam să mă pun în mişcare cu ajutorul Meşteşugului. Fi… Tom a spus că el o face mai uşor când e doar pe jumătate adormit. Aşa că stăteam în pat, încercând să adorm, dar nu profund, lăsându-mă în acest timp purtat de Meşteşug în afara trupului meu. Şi atunci am simţit-o.

— Ce-ai simţit? a întrebat Chade.

— Am simţit că mă căuta. Cu ochii ei mari, argintii, ca două volburi, îi răspunsese Thick.

— Da, a confirmat prinţul, tărăgănând cuvântul.

Mie mi-a stat inima.

— Nu pricep, a spus Chade nervos. Începe cu începutul şi povesteşte cum se povesteşte!

Îi vorbise lui Dutiful. Iar eu am înţeles că-şi ieşise din fire din două motive. Încercaseră, din nou, să facă toţi trei acelaşi lucru şi, când Thick şi Dutiful izbutiseră cât de cât s-o scoată la capăt, el dăduse greş în totalitate. La asta se mai adăuga şi dragonul. În ultima vreme se vorbise prea mult despre aşa ceva: un dragon îngheţat aştepta să fie dezgropat şi decapitat de Dutiful, negustorii din Bingtown se lăudaseră cu dragoni pe care pretinseseră că-i aveau la cheremul lor, iar acum un dragon se amesteca în lecţiile noastre de Meşteşug. Şi cunoştinţele noastre despre dragoni erau mult prea sărace. Nu îndrăzneam să-i ignorăm, considerându-i legende şi minciuni; ne aduceam cu toţii încă prea bine aminte de dragonii de piatră care prinseseră viaţă cu şaisprezece ani în urmă, ca să apere cele Şase Ducate, dar nu ştiam mai nimic despre niciunul dintre ei.

— Nu e mare lucru de povestit, a răspuns Dutiful. A răsuflat adânc şi, în pofida propriilor sale cuvinte, a început să ne dezvăluie totul în ordine şi în amănunt, aşa cum ne deprinsese Chade pe amândoi. M-am retras în odăile mele chiar la ora de

culcare. Eram în pat. Focul ardea molcom în cămin şi eu îl priveam, străduindu-mă să-mi las mintea liberă, cu speranţa că astfel puteam chema somnul, rămânând totuşi destul de conştient ca să pot ieşi în afara trupului cu Meşteşugul. Am aţipit de vreo două ori. Dar m-am trezit repede de fiecare dată şi mi-a reluat strădaniile. A treia oară am încercat s-o fac în ordine inversă. M-am întins în afară cu Meşteşugul, m-am păstrat astfel şi abia apoi mi-am dat silinţa să adorm. Dutiful şi-a dres glasul şi s-a uitat în jur, privindu-ne pe rând. Pe urmă am simţit ceva mare. Într-adevăr mare.

Aici s-a uitat la mine.

— Ca atunci, pe plajă.

Thick îl asculta cu gura întredeschisă şi gândindu-se cu atâta încordare încât strângea din ochii lui mici şi rotunzi.

— O şopârlă albastră, mare şi grasă, a îndrăznit apoi să spună.

— Nu, Thick. Dutiful vorbea cu răbdare şi cu glas scăzut. Nu de la început. La început, n-a fost decât acea… prezenţă uriaşă. Şi tânjeam să mă îndrept spre ea, şi totuşi mă înspăimânta. Nu fiindcă aş fi avut impresia că mă ameninţă. Dimpotrivă, părea… nemaipomenit de binevoitoare. Liniştitoare şi nevătămătoare. Mi-era frică s-o ating de teamă că… o să pierd orice dorinţă de a mă reîntoarce. Părea să fie un soi de capăt. O margine sau un loc unde începe ceva cu totul diferit. Ba nu. Ceva care trăieşte într-un loc unde începe ceva diferit.

Vocea prinţului s-a stins.

— Nu înţeleg nimic. Vorbeşte limpede! i-a cerut Chade.

— Mai clar de-atât nu se poate, m-am amestecat, cu voce calmă. Îmi e cunoscut soiul ăsta de făptură sau de senzaţie, sau de loc despre care vorbeşte prinţul. Am întâlnit aşa ceva de vreo două ori. O dată a fost ceva care ne-a ajutat. Însă am impresia că aceea a fost o excepţie. Poate că o alta ne-ar fi putut absorbi şi noi nici măcar nu ne-am fi dat seama. E o forţă incredibil de atrăgătoare, Chade. Caldă şi primitoare, blândă ca dragostea unei mame.

Prinţul s-a încruntat uşor şi a clătinat din cap.

— Asta era puternică. Protectoare şi înţeleaptă. Ca un tată.

Mi-am ţinut gura. Trăsesem de multă vreme concluzia că era vorba de forţe care ni se înfăţişau părând, pentru fiecare dintre noi, acel ceva după care tânjea cel mai mult. Pe mine mă

părăsise mama când eram foarte mic. Dutiful nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Astfel de lucruri îţi lasă în viaţă un gol imens.

— De ce n-ai mai spus asta până acum? a întrebat Chade iritat.

Într-adevăr, de ce nu? Pentru că o astfel de întâlnire avea ceva prea intim ca să poată fi dezvăluit. Însă am găsit altă scuză.

— Fiindcă mi-ai fi spus exact ce i-ai spus adineauri lui Dutiful: „Vorbeşte limpede”. Nu-mi stă în putere să explic aşa ceva. Poate că acum n-am făcut altceva decât să le dau celor întâmplate o interpretare raţională. Ca şi cum aş fi povestit un vis. O încercare de a istorisi o înşiruire de fapte care sfidează logica.

Chade n-a mai insistat, dar nu părea mulţumit. Mă aşteptam să-şi reia întrebările mai târziu, ca să scoată de la mine mai multe, fapte, gânduri şi impresii deopotrivă, şi am acceptat ideea cu destul resemnare.

— Vreau să povestesc despre şopârla aia mare, a zis Thick bosumflat, fără să se uite la cineva anume.

Ajunsese în stadiul în care îi plăcea, cumva, să se afle în centrul atenţiei. Şi simţea, fără nicio îndoială, că spusele prinţului îl coborâseră de pe scenă.

Dutiful i-a cedat locul.

— Spune, Thick. Povesteşte tu ce ai visat şi pe urmă îmi povestesc şi eu visul.

Chade s-a lăsat pe spătarul scaunului, oftând zgomotos. Eu mi-am îndreptat atenţia spre bondoc şi l-am văzut luminându-se la faţă. A fremătat ca un căţeluş mângâiat, şi-a îngustat ochii, gânditor, apoi a început să vorbească, chinuindu-se din răsputeri s-o facă aşa cum ne auzise adesea pe mine şi pe Dutiful povestindu-i lui Chade.

— Aseară m-am dus la culcare. Şi am avut pătura mea roşie. Pe urmă Thick era aproape adormit, se lăsa dus de muzică. Apoi am ştiut că Dutiful era acolo. Thick îl urmăreşte uneori în vise. Are o mulţime de vise frumoase, vise cu fete…

A amuţit câteva clipe, timp în care a respirat cu gura deschisă, părând să chibzuiască adânc. Prinţul părea din cale-afară de stânjenit, însă atât eu, cât şi Chade am izbutit să nu arătăm nimic altceva în afară de un liniştitor interes faţă de visul lui Thick.

Iar bondocul a reînceput să povestească pe neaşteptate.

— Pe urmă, m-am gândit eu, el unde e? Poate e un joc. Se ascunde de Thick. Şi am spus: „Prinţule”, şi el mi-a răspuns: „Taci!” Şi tac şi Thick e mic şi muzica se înfăşoară în jurul lui şi se tot înfăşoară. Ca şi cum te-ai ascunde în draperie. Şi pe urmă arunc o privire, doar o mică privire. Şi-acolo e o şopârlă mare şi grasă, albastră, albastră cum e cămaşa mea, dar strălucitoare când se mişcă, aşa cum sunt cuţitele din bucătărie. Şi ea spune: „Ieşi de-acolo, ieşi de-acolo. Ne putem juca împreună”. Dar prinţul zice: „Sst, nu, nu ieşi”, şi eu nu ies, şi ea se înfurie şi se face mai mare. Şi ochii ei încep să strălucească şi se rostogolesc şi se tot rostogolesc, ca farfuria care mi-a scăpat din mână. Şi pe urmă Thick se gândeşte: „Dar ea e în partea visului. Eu o să trec în partea cealaltă”. Aşa că am făcut muzica să răsune mai tare şi m-am trezit. Şi-acolo nu era nicio şopârlă, dar pătura mea roşie era pe podea.

A terminat gâfâind, cu răsuflarea tăiată, şi ne-a privit pe toţi pe rând. M-am pomenit înghiontindu-l pe Chade cu Meşteşugul, în cel mai delicat mod cu putinţă. S-a uitat la mine, dar a reuşit să dea impresia că se uitase din întâmplare. M-am simţit uimitor de mândru de el când a spus:

— Excelentă istorisire, Thick. Mi-ai dezvăluit multe lucruri pe care trebuie să le iau în seamă. Acum să-l ascultăm şi pe prinţ şi apoi vom vedea dacă am întrebări pentru tine.

Pe scaunul lui, Thick şi-a îndreptat spatele şi şi-a umflat pieptul cu o asemenea mândrie încât materialul cămăşii i s-a întins peste pântecul rotund, trăgând de cusături. Limba i-a ieşit din gura întinsă către urechi de un zâmbet şi ochii îi jucau în cap când şi-a plimbat privirea de la Dutiful la mine, ca să se convingă că nu ne scăpase triumful lui. M-am întrebat de când ţinea atât de mult să-l impresioneze pe Chade, apoi mi-am dat seama că şi prin asta îşi imita prinţul.

Dând dovadă de înţelepciune, Dutiful l-a lăsat să se mai bucure de atenţia noastră câteva clipe.

— Thick v-a spus cea mai mare parte a poveştii, dar îngăduiţi-mi să mai adaug câte ceva. V-am vorbit despre o prezenţă enormă. Nu o priveam, o simţeam şi, încetul cu încetul, mă atrăgea tot mai aproape. Nu era înspăimântătoare. Ştiam că e periculoasă, că m-ar fi putut absorbi, că aş fi putut să dispar pentru totdeauna, dar îmi era imposibil să mă sinchisesc de

asta. Pur şi simplu nu părea să aibă vreo importanţă. Pe urmă, prezenţa a început să se retragă. Aş fi vrut s-o urmăresc, dar în clipa aia am devenit conştient că mă privea o altă creatură. Şi nu părea la fel de inofensivă. Am avut senzaţia că, în timp ce contemplam prezenţa, cealaltă fiinţă se apropiase de mine pe furiş.

M-am uitat în jur şi am văzut că mă aflam pe malul unei ape curgătoare lăptoase, pe o plajă argiloasă. În spatele meu se întindea o pădure mare, cu copaci imenşi. Erau mai înalţi decât turnurile şi umbrele lor preschimbau miezul zilei în amurg. La început n-am văzut nimic altceva. Pe urmă am zărit o creatură mică, un fel de şopârlă, dar mai rotofeie. Stătea pe frunza lată a unui copac şi se uita la mine. Dar, odată ce am dat cu ochii de ea, a început să crească. Sau poate m-am micşorat eu. Nu sunt sigur. Şi pădurea s-a tot mărit, până când animalul a coborât pe pământul argilos, şi era un dragon. O femelă albastră cu argintiu, enormă, dar frumoasă. Şi mi-a vorbit. „Aşa deci”, a spus. „M-ai văzut. Ei bine, puţin îmi pasă. Dar ţie o să-ţi pese. Eşti unul dintre ai lui. Spune-mi, ştii ceva despre un dragon negru?” Pe urmă, şi partea asta e foarte stranie, n-am mai putut să mă găsesc. Ca şi cum m-aş fi uitat la ea concentrându-mă atât de tare încât uitasem că exist. Şi apoi am decis că ar fi trebuit să mă aflu în spatele unui copac, şi eram în spatele unui copac.

— Asta nu pare să aibă vreo legătură cu Meşteşugul, l-a întrerupt Chade iritat. Pare un simplu vis.

— Exact. Aşa că nu i-am dat nicio atenţie după ce m-am trezit. Ştiam că mă folosisem pentru foarte scurt timp de Meşteşug, dar am crezut că apoi mă furase somnul şi că tot ce urmase fusese un vis. Şi, în visul ăsta, aşa bizar cum se întâmplă lucrurile în vis, Thick era deodată cu mine. Nu ştiam dacă văzuse dragonul, aşa că am întins mâna după el şi i-am spus să tacă şi să se ascundă. Prin urmare, eram amândoi ascunşi, şi ea s-a înfuriat peste măsură, probabil fiindcă ştia că suntem încă acolo, dar ne ascundem. Apoi Thick a dispărut brusc. Iar asta m-a speriat atât de tare, încât am deschis ochii. Prinţul a ridicat din umeri. Eram în dormitorul meu. Am crezut că n-a fost decât un vis foarte clar.

— Şi e chiar foarte posibil să fi fost, unul pe care l-ai împărţit cu Thick, a răspuns Chade. Cred că putem să dăm toată

povestea uitării şi să ne vedem de treburile care ne-au adus aici.

— Eu sunt de altă părere, am spus.

Uşurinţa cu care abandonase bătrânul subiectul îmi dăduse de înţeles că nu voia să vorbim despre asta, dar eram dispus să dezvălui o parte din secretul meu ca să-l aflu pe al lui.

— Cred că dragonul e real. Mai mult decât atât, e un dragon de care am mai auzit. Tintaglia, dragonul din Bingtown. Despre care vorbea băiatul cu văl.

— Selden Vestrit, a completat Dutiful cu voce scăzută. Înseamnă că dragonii se pot folosi de Meşteşug? De ce-a vrut să afle dacă ştim ceva despre un dragon negru? Oare se gândea la Icefyre?

— Sunt aproape sigur că da. Dar, dintre toate întrebările tale, asta e singura pentru care am răspuns. M-am întors, fără tragere de inimă, să înfrunt privirea încruntată a lui Chade. A pătruns şi în visele mele, cu aceeaşi întrebare. Voia să-i vorbesc despre un dragon negru şi despre o insulă. Aventura care ne aşteaptă îi e cunoscută, probabil de la solii din Bingtown care ne-au invitat cu atâta amabilitate să intrăm în războiul lor cu Statele Chalced. Dar cred că ştie doar ce ştiu şi ei. Că există un dragon captiv în gheaţă şi că Dutiful trebuie să-l ucidă.

Chade a scos un sunet care semăna aproape a mârâit.

— Atunci ar trebui să ştie şi numele insulei. Aslevjal. O să descopere şi unde se află, nu e decât o chestiune de timp. Negustorii din Bingtown sunt vestiţi tocmai pentru asta: pentru negoţ. Dacă vor o hartă pe care apare insula, vor face rost de una.

Mi-am desfăcut braţele, mimând un calm care îmi lipsea.

— Chade, în privinţa asta nu e nimic de făcut. Vom fi nevoiţi să găsim din mers o soluţie pentru orice va urma.

Bătrânul şi-a împins scaunul, îndepărtându-l de masă.

— Ei bine, o să găsesc mult mai uşor soluţia dacă o să ştiu într-o măsură mulţumitoare la ce să m-aştept, a spus ridicându-se. S-a dus furios la fereastră şi şi-a îndreptat privirea spre mare. Pe urmă a întors capul ca să mă fulgere cu privirea peste umăr: Ce altceva nu mi-ai mai spus?

Dacă am fi fost singuri, i-aş fi povestit cum o ameninţase dragonul pe Nettle şi cum scăpase ea de creatură. Dar nu voiam să vorbesc despre fiica mea în prezenţa lui Dutiful, aşa că m-am

mulţumit să clatin din cap. Chade şi-a întors din nou privirea spre mare.

— Aşa că s-ar putea să mai avem de înfruntat încă un duşman, pe lângă frigul şi gheaţa din Aslevjal. În fine. Măcar, spune-mi, cât de mare e creatura? Cât de puternică?

— Nu ştiu. N-am văzut-o decât în vise, şi acolo se tot mărea şi micşora. Cred că nu putem fi siguri de nimic din tot ce ne-a arătat în vis.

— Oh, da, asta ne e de mare folos, a oftat Chade descurajat. S-a întors lângă masă şi s-a lăsat să cadă pe scaun. Tu ai simţit cumva dragonul ăsta azi-noapte? m-a întrebat pe neaşteptate.

— Nu, eu nu.

— Dar te-ai mişcat cu Meşteşugul.

— Pentru foarte scurt timp.

O vizitasem pe Nettle. Dar n-aveam de gând să vorbesc despre asta acolo. Chade n-a părut să-mi observe reţinerea.

— Eu n-am izbutit să mă clintesc. Deşi mi-am dat toată silinţa.

I-am întâlnit ochii şi în ei n-am văzut doar ciudă, ci şi durere.

Se uita la mine ca şi cum nu l-aş fi ţinut departe de un secret valoros sau de o aventură mirifică.

— Chade, totul va veni cu timpul. Uneori cred că te străduieşti prea mult.

Am rostit cuvintele, dar nu eram sigur de adevărul lor. Şi nici nu mă puteam convinge să mărturisesc ce bănuiam în taină: începuse să ia lecţii mult prea târziu şi niciodată n-avea să stăpânească magia care îi fusese refuzată atâta amar de vreme.

— Aşa zici tu mereu, a ripostat cu voce seacă.

La asta n-am găsit niciun răspuns potrivit. În restul întâlnirii noastre, am încercat mai multe exerciţii descrise într-unul dintre manuscrise, dar fără să ne izbutească nimic pe de-a-ntregul. Descurajarea părea să-l fi lipsit pe Chade de toate puterile lui. Când ne ţineam de mâini, primea imaginile şi cuvintele pe care i le trimiteam, dar, dacă ne despărţeam şi treceam în colţuri diferite ale încăperii, nu mai puteam ajunge la el şi mintea lui nu se mai putea întâlni nici cu a lui Dutiful, nici cu a lui Thick. Ciuda de care se umplea treptat era o piedică în calea noastră, a tuturor. Când Dutiful şi Thick au plecat la treburile lor, nu numai că nu făcuserăm progrese, dar nivelul Meşteşugului nostru nici măcar nu-l egalase pe cel atins cu o zi înainte.

— S-a mai dus încă o zi şi nu suntem câtuşi de puţin mai

aproape de o coterie care poate fi de folos, mi-a spus Chade cu amărăciune, după ce am rămas singuri.

S-a apropiat de bufet şi şi-a turnat rachiu. Când s-a uitat la mine, schiţând un gest întrebător, am clătinat din cap.

— Nu, mulţumesc. Azi încă n-am apucat să mănânc nimic.

— Nici eu.

— Chade, pari istovit. Cred că o oră sau două de odihnă şi o masă bună ţi-ar prii mai mult decât rachiul.

— Găseşte-mi două ore libere în timpul zilei, şi-o să fiu încântat să trag un pui de somn, a răspuns el fără ranchiună. Cu paharul în mână, s-a dus la fereastră şi s-a uitat din nou spre apă. Totul mă apasă, Fitz. Avem neapărată nevoie de alianţa cu Insulele Străine. Cu războiul ăsta dintre Chalced şi Bingtown, negoţul nostru din sud e mai firav decât un firicel de apă. Dacă Statele Chalced înfrâng Bingtownul, ceea ce e foarte posibil, se vor întoarce pe urmă împotriva noastră. Trebuie să ne aliem cu Insulele Străine înaintea lor.

Şi nu e vorba doar de pregătirile de plecare. Trebuie să iau toate măsurile de care e nevoie ca să m-asigur că în Buckkeep merge totul şnur în lipsa mea. A sorbit din rachiu şi a adăugat: Plecăm spre Aslevjal peste douăsprezece zile. Douăsprezece zile, când şase săptămâni abia dacă mi-ar ajunge ca să pun la punct totul, astfel încât să nu tulbure nimic mersul lucrurilor în absenţa mea.

Ştiam că nu vorbea despre lucruri de genul aprovizionării castelului, al adunării dărilor şi al instrucţiei gărzilor. Toate astea ţineau de rutină şi se aflau în grija altora, care îi dădeau socoteală direct reginei. Chade îşi făcea griji pentru reţeaua lui de spioni şi de informatori. Nimeni nu putea şti cât avea să dureze misiunea noastră diplomatică din Insulele Străine; şi, cu atât mai puţin, de cât timp avea să fie nevoie pentru aventura lui Dutiful din Aslevjal. Eu, unul, încă mă mai agăţam de tot mai palida speranţă că „uciderea dragonului” nu era decât un ritual straniu din acele locuri, însă Chade era convins că sub gheaţă se afla cu adevărat leşul unui dragon pe care Dutiful trebuia să-l dezgroape într-o destul de mare măsură ca să-l poată decapita în văzul tuturor şi în prezenţa narcescăi.

— Sunt sigur că ucenica ta o să facă faţă.

Am vorbit cu voce plată. Nu discutasem niciodată cu el despre alegerea făcută. Încă nu mă simţeam pregătit să am încredere

în Lady Rosemary, ca doamnă de la Curtea Reginei, şi cu atât mai puţin ca ucenică a asasinului. În copilărie fusese unealta lui Regal, şi uzurpatorul tronului o folosise fără scrupule împotriva noastră. Dar nu era momentul să-i dezvălui lui Chade că ştiu cine e noua lui ucenică. Deja părea destul de descurajat.

A clătinat din cap nervos.

— O parte dintre oamenii mei de legătură n-au încredere decât în mine. Nu vor da informaţii nimănui altcuiva. Eu ştiu când să pun mai multe întrebări şi în ce zvonuri să am încredere, şi adevărul e că în asta constă jumătate din iscusinţa mea. Nu, Fitz, trebuie să mă resemnez, să accept faptul că, deşi ucenica mea o să se ocupe de treburile mele dându-şi toată silinţa, la întoarcere voi găsi goluri în înşiruirea informaţiilor adunate.

— Ai mai plecat o dată din Castelul Buckkeep, în timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Atunci cum te-ai descurcat?

— Ah, pe vremea aia lucrurile stăteau cu totul altfel. Atunci am urmărit ameninţările, am mers pe firul intrigilor până în miezul lor. De data asta voi fi prezent, drept este, la nişte negocieri de o importanţă critică. Dar aici, în Buckkeep, vor continua să se petreacă o serie de lucruri care trebuie ţinute sub observaţie.

— Pestriţii, am precizat eu.

— Întocmai. Printre altele. Însă de ei continui să mă tem cel mai mult, cu toate că, în ultima vreme, n-au mai făcut nicio mişcare.

Înţelegeam ce voia să spună. Lipsa de acţiune a Pestriţilor nu era liniştitoare. Le Omorâsem şeful, dar mă temeam că avea să se ridice altul ca să-i ia locul. Izbutiserăm să câştigăm respectul comunităţii înzestraţilor cu Har, să-i convingem că e bine să fim mână-n mână. Poate că acea îndulcire a relaţiilor avea să tocească furia şi ura din care se hrăneau Pestriţii. Strategia noastră se baza pe ideea că, interzicând prigonirea celor cu Sânge Străvechi, puteam distruge forţa care-i însufleţea pe Pestriţi. Dacă regina Farseer îi primea cu braţele deschise pe înzestraţii cu Har în mijlocul comunităţii oamenilor obişnuiţi şi chiar îi încuraja să nu-şi mai ascundă magia, atunci erau mult mai puţini interesaţi să detroneze dinastia din fruntea regatului. Aşa speraserăm şi chiar asta părea să se întâmple. Totuşi, dacă ni se părea doar, asta însemna că încă mai era cu putinţă să se

ridice împotriva prinţului, să-l discrediteze în ochii nobilimii dovedind că are Har. Decretând printr-o proclamaţie regală că nimeni nu mai trebuie să considere Magia Harului pângăritoare nu puteai spulbera prejudecăţile şi neîncrederea împământenite de generaţii. Speram însă că ar fi putut s-o facă prezenţa binefăcătoare a înzestraţilor cu Har la Curtea Reginei. Nu doar a băietanilor ca Swift, ci şi a oamenilor maturi, ca Web cel cu Har.

Chade continua să privească marea, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

M-am crispat când am rostit cuvintele, dar nu le-am putut împiedica să mi se desprindă de pe buze:

— Pot face ceva care ţi-ar fi de ajutor?

A întors capul ca să-mi întâlnească privirea.

— Întrebi cu toată sinceritatea?

Tonul lui m-a pus în gardă.

— Cred că da. De ce? Ce-ai vrea să-mi ceri?

— Lasă-mă să trimit după Nettle. Nu e nevoie să recunoşti că e fiica ta. Lasă-mă să vorbesc din nou cu Burrich despre aducerea ei la Curte, ca să înveţe Meşteşugul. Cred că, în inima lui, vechiul jurământ de credinţă faţă de Farseeri e încă destul de puternic ca s-o lase să vină dacă îi spun că prinţul ei are nevoie de ea. Iar Swift se va simţi cu siguranţă mult mai bine dacă o va avea pe sora lui aproape.

— Oh, Chade, am clătinat din cap. Cere-mi orice altceva. Numai lasă-mi fiica în pace.

A clătinat şi el din cap şi a păstrat tăcerea. Am mai rămas o vreme acolo, dar, în cele din urmă, am acceptat că muţenia lui îmi cerea să plec. L-am lăsat cu ochii la mare, privind spre nord-est, către Insulele Străine.

Capitalul 2

FII

În Castelul Buckkeep, Taker[1] *a fost cel care şi-a arogat pentru prima oară titlul de rege. Pirat şi tâlhar, a ajuns pe ţărmurile noastre venind din Insulele Străine, ca mulţi alţii înaintea lui. A văzut în fortăreaţa de lemn înălţată pe stâncile care domină râul locul ideal pentru un avanpost pe continent. Aşa spun unii. Alţii spun că era un corabier friguros, nepriceput, chinuit de răul de*

[1] Cel care ia (n. tr.).

mare, dornic să părăsească apele agitate ale oceanului şi să se vadă din nou pe uscat. Indiferent care i-ar fi fost motivele, a atacat şi a cucerit castelul de lemn de pe antica temelie de stâncă şi a devenit primul rege Farseer din Buckkeep. A pătruns în fortăreaţă dându-i foc; prin urmare, i-a înălţat ziduri noi din piatra neagră care se găsea din belşug în împrejurimi. Casa regală a celor Şase Ducate a avut aşadar, încă de la începuturile sale, rădăcini înfipte în Insulele Străine. Şi lucrurile nu stau astfel doar în privinţa familiei domnitoare. Oamenii din cele Şase Ducate şi Străinii şi-au amestecat sângele ori de câte ori unii l-au vărsat pe al altora.

VENTURN, *Istorii*

Când de clipa plecării nu ne mai despărţeau decât cinci zile, călătoria a început să mi se pară o realitate. Până atunci reuşisem să mi-o scot din minte, să văd în ea ceva abstract. Mă pregăteam de plecare, dar plecarea era doar o eventualitate. Studiam alfabetul Străinilor şi-mi petreceam timpul într-o tavernă unde veneau mulţi negustori şi corabieri din insulele lor. Mă străduisem să le învăţ limba cât de bine eram în stare. Pentru asta, cea mai bună dintre metodele mele era să-i ascult pe alţii vorbind-o. Avea rădăcini comune cu limba noastră şi, după câteva seri, a început să-mi sune mai puţin straniu. Nu puteam s-o vorbesc corect, dar reuşeam să mă fac înţeles şi, cu mult mai important, înţelegeam aproape tot ce auzeam. Speram că e de ajuns.

Şi lecţiile mele cu Swift mergeau bine. În anumite privinţe, în timpul călătoriei aveam să simt lipsa băiatului. În altele, aveam să mă bucur în aceeaşi măsură fiindcă voi fi scăpat de el. Nu mă minţise, pentru vârsta lui, era un arcaş minunat. I-am vorbit despre asta lui Cresswell şi Maestrul Armelor a fost încântat să se ocupe de fiul lui Burrich.

— Simte arcul, mi-a spus. Nu e genul care ţinteşte îndelung şi cu mare grijă. Băiatului ăstuia săgeata îi zboară în aceeaşi măsură din ochi şi din arc. S-ar irosi învăţând să lupte cu securea. Mai bine să facem din el un bărbat voinic şi să-i dăm arcuri tot mai mari şi mai puternice pe măsură ce creşte.

Asta a fost părerea lui Cresswell şi, când i-am povestit lui Chade, bătrânul asasin s-a declarat de acord, dar numai în parte.

— O să-l învăţăm să lupte şi cu securea, a spus. N-o să-i facă rău.

Mai puţin timp petrecut cu băiatul însemna o mai mare uşurare decât eram dispus să recunosc. Să am de-a face cu un copil sclipitor, ca el, era o plăcere în toate privinţele, mai puţin două: îmi reamintea mult prea mult de Molly şi de Burrich şi nu putea să nu aducă mereu vorba despre magia lui. Indiferent care ar fi fost subiectul lecţiei noastre, găsea o cale ca s-o preschimbe într-o discuţie despre Har. Profunzimea ignoranţei lui mă îngrozea, iar gândul că i-aş fi putut corecta ideile greşite nu mă liniştea. M-am hotărât să cer părerea lui Web.

Dar, în primul rând, era greu să-l găsesc pe Web singur. De când sosise la Curtea din Buckkeep, ca vorbitor în numele semenilor săi şi ca apărător al lor şi al magiei lor ponegrite, câştigase respectul multora dintre cei care dispreţuiseră cândva Harul şi pe oricine îl poseda. Acum i se spunea adesea Maestrul Harului. Scornit la început ca batjocură la adresa acceptării de către regină a magiei proscrise, titlul căpăta cu iuţeală o semnificaţie onorifică. Mulţi cereau sfatul lui Web, şi nu numai în privinţa Harului sau a semenilor săi cu Sânge Străvechi. Era binevoitor, interesat de toţi cei din jurul său şi capabil să discute cu însufleţire despre aproape orice; dar nu se putea spune că e vorbăreţ, ci, mai degrabă, un ascultător activ. Oamenii sunt încântaţi când întâlnesc pe cineva care le soarbe cuvintele. Cred că ar fi devenit unul dintre favoriţii Curţii chiar dacă n-ar fi fost ambasadorul neoficial al înzestraţilor cu Har din regat. Însă această legătură stranie îl plasa în centrul atenţiei într-o şi mai mare măsură, căci, dacă voiai să-i dovedeşti reginei că eşti adeptul politicii ei în privinţa celor cu Sânge Străvechi, ce putea fi mai nimerit decât să-l inviţi pe Web la cină sau la o orice altă distracţie? Mulţi nobili încercau să câştige astfel favorurile lui Kettricken. Sunt sigur că nimic din tot ce mai trăise Web vreodată nu-l pregătise pentru postura de noutate în jurul căreia roieşte atât de multă lume, însă se purta de parcă nimic din tot ce i se întâmpla n-ar fi fost ieşit din comun, aşa cum părea să facă în orice situaţie. Şi nici n-aş fi putut spune că asta îl schimbase cumva. Părea tot atât de fermecat de sporovăială unei servitoare şi de o discuţie sofisticată cu cel mai luminat la minte dintre nobili. Îl vedeam rareori singur.

Însă există totuşi câteva locuri unde un om nu e urmărit de

semenii săi curtenitori. L-am aşteptat pe Web la ieşirea dintr-o latrină. L-am salutat şi am adăugat:

— Aş vrea să-ţi cer un sfat. Ai timp să schimbăm câteva cuvinte în timpul unei plimbări prin Grădina Femeilor?

A înălţat curios dintr-o sprânceană căruntă, apoi a dat din cap. Am luat-o înainte şi m-a urmat în tăcere, potrivindu-şi cu uşurinţă mersul legănat, de corabier, ca să ţină pasul cu mine. Grădina Femeilor îmi plăcea încă din copilărie. De acolo veneau, vara, cele mai multe dintre verdeţurile şi legumele proaspete din bucătăria castelului, dar locul era aranjat astfel încât să-şi îmbine rolul util cu plăcerea oferită celor care îndrăgeau plimbările. I se spunea Grădina Femeilor numai fiindcă de grijă îi purtau mai ales femeile; nimeni nu ne putea privi chiorâş dacă intram. În trecere, am rupt câteva frunze de chimen arămiu şi i-am oferit una lui Web. Deasupra noastră înfrunzea un mesteacăn. În jurul băncii pe care am ales-o erau straturi de rubarbă. Din pământ ieşeau lujeri groşi, roşii. Pe câţiva, frunzele încreţite se deschideau către lumină. Ca să li se lungească tulpinile atât cât era necesar, trebuiau acoperite cât de curând. I-am spus asta lui Web.

Şi-a scărpinat gânditor barba căruntă, tunsă cu grijă. Culoarea pală a ochilor lui căpătase un licăr vesel când m-a întrebat:

— În privinţa rubarbei voiai să-mi ceri sfatul?

A prins codiţa frunzei de chimen între dinţi şi a început s-o ronţăie, părând să-mi aştepte răspunsul.

— Nu, sigur că nu. Şi ştiu că ai multe pe cap, aşa că n-o să te ţin de vorbă mai mult decât e nevoie. Mă îngrijorează un băiat care mi-a fost dat în grijă ca să-l instruiesc şi să-l învăţ să lupte. Se numeşte Swift şi tatăl lui, Burrich, a fost cândva mai-marele grajdurilor aici, în Buckkeep. Dar drumurile li s-au despărţit fiindcă nu s-au înţeles asupra întrebuinţării Harului băiatului, care îşi spune acum Swift Witted.

— Ah! Web a dat din cap cu vigoare. Da, îl ştiu pe flăcău. Seara, când spun poveşti, stă adesea la marginea cercului, dar nu-mi amintesc să-mi fi vorbit vreodată.

— Înţeleg. Ei bine, eu l-am îndemnat nu doar să te asculte, ci şi să stea de vorbă cu tine. Mă îngrijorează modul în care îşi priveşte magia. Şi în care o aduce în discuţie. Nu ştie nimic despre ea, tatăl lui e întru totul împotriva Harului. Iar neştiinţa nu-l face precaut, ci nesăbuit. Îi spune oricui îi iese în cale că are

Har, i-l flutură pe sub nas şi vrea să ştie dacă i-l vede cu ochi buni. I-am atras atenţia că, în ciuda decretului Reginei, în Buckkeep încă mai sunt destui oameni pe care Harul îi dezgustă. Pare să nu priceapă că o schimbare a legii nu schimbă şi ideile oamenilor. Se împăunează cu Harul lui, punându-se astfel în pericol. Şi eu o să plec curând cu prinţul, o să-l las pe băiat singur. Nu mai am decât cinci zile în care să-i bag în cap că trebuie să fie prudent.

Am tăcut şi mi-am tras răsuflarea, iar Web m-a compătimit:

— Înţeleg că povestea asta te stânjeneşte foarte mult.

Nu mă aşteptasem la un asemenea răspuns şi surprinderea m-a năucit pentru câteva clipe.

— Nu-mi fac griji numai fiindcă se pune în primejdie dezvăluindu-şi magia, am adăugat, ca o scuză. Mai e ceva. Vorbeşte deschis despre alegerea unui animal de care să le lege, şi asta cât mai curând. Mi-a cerut ajutorul, m-a rugat să-l duc la grajduri. I-am spus că nu cred că e cea mai potrivită cale, că o astfel de legătură înseamnă mult mai mult decât atât, dar nu vrea să m-asculte. Nu mă ia în seamă, susţine că, dacă aş fi fost înzestrat cu Magia Harului, i-aş fi înţeles mult mai bine nevoia de a pune capăt singurătăţii.

Am rostit ultima frază încercând să nu las iritarea să mi se simtă în glas.

Web a tuşit uşor şi m-a privit cu un zâmbet strâmb.

— Îmi dau seama şi cât de tare te poate supăra aşa ceva.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe şira spinării. Aveau greutatea unor cunoştinţe nerecunoscute. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

— De aceea am venit la tine, Web. Vrei să vorbeşti cu el? Cred că eşti omul care l-ar putea învăţa cel mai bine cum să-şi accepte magia fără să se lase copleşit de ea. I-ai putea explica de ce ar trebui să mai aştepte înainte de a lega de un animal şi de ce nu trebuie să se grăbească să le spună tuturor că e înzestrat cu Har. Pe scurt, l-ai putea învăţa cum să-şi stăpânească magia ca un bărbat, cu demnitate şi discreţie.

Web s-a lăsat pe spătarul băncii. Frunza de chimen dansa în timp ce-i rodea codiţa, dus pe gânduri. Pe urmă a vorbit cu glas scăzut:

— Îi poţi spune tu însuţi toate astea, Fitzehivalry, dacă îţi pui în gând s-o faci.

Mi-a susţinut privirea cu fermitate şi, în ziua aceea strălucitoare, de primăvară, albastrul ochilor lui părea mai viguros decât cenuşiul. Nu se uita la mine cu răceală şi totuşi mă străbăteau fiori de gheaţă. Am răsuflat adânc, fără grabă. Şi am rămas nemişcat, sperând că nu-mi trădam gândurile în vreme ce mă întrebam de unde aflase. Cine îi spusese? Chade? Kettricken? Dutiful?

A continuat cu o logică necruţătoare.

— Sigur, cuvintele tale n-ar avea greutate decât dacă i-ai mărturisi că şi tu ai Har. Şi şi-ar face cel mai bine efectul dacă i-ai dezvălui şi adevăratul tău nume, plus totul despre legătura dintre tine şi tatăl lui. Însă s-ar putea să fie prea mic ca să i se încredinţeze, în totalitate, un asemenea secret.

A continuat să mă fixeze cu privirea preţ de încă două răsuflări, apoi a întors capul. Am crezut că-i era milă de suferinţa mea, până când a adăugat:

— Lupul tău încă mai priveşte prin ochii tăi. Îţi imaginezi că, dacă stai liniştit, nu atragi atenţia nimănui. Dar cu mine nu-ţi merge, tinere.

M-am ridicat. Tânjeam să neg că numele pe care mi-l dăduse îmi aparţinea, dar convingerea lui era atât de fermă, încât n-aş fi izbutit decât să par neghiob în ochii lui. Şi nu voiam să mă creadă jupânul Web un prost.

— Nu mă văd nicidecum tânăr, am ripostat. Şi poate că ai dreptate. O să vorbesc eu cu Swift.

— Eşti mai tânăr decât mine, i-a răspuns el spatelui meu care se îndepărta. Şi să ştii că nu vorbesc doar despre numărul anilor, jupâne Badgerlock.

M-am oprit şi l-am privit peste umăr.

— Swift nu e singurul care trebuie să mai înveţe despre magia lui, a spus, cu voce destul de înceată ca să n-o aud decât eu. Dar nu învăţ pe nimeni care nu vine să mi-o ceară. Spune-i asta şi flăcăului. Trebuie să vină la mine şi să-mi ceară să-l învăţ. N-o să-i bag nimic în cap cu de-a sila.

Am înţeles că astfel îmi spunea că pot să plec şi am reînceput să mă îndepărtez. Pe urmă l-am auzit ridicându-şi din nou vocea, ca şi cum ar fi vorbit într-o doară:

— Lui Holly i-ar fi plăcut tare mult o zi ca asta. Cer senin şi vânt blând. Ce frumos ar fi planat şoimul ei!

Şi ăsta era şi răspunsul întrebării mele nerostite, şi o

adevărată dovadă de milă faţă de mine. Nu mă lăsa să mă zbucium întrebându-mă cine anume, din Buckkeep, îmi dezvăluise secretul, ci îmi spunea limpede că îmi aflase adevăratul nume de la altcineva. Holly, văduva lui Rolf cel Negru, cel care se străduise, cu atâţia ani în urmă, să mă-nveţe să-mi folosesc Harul. Mi-am continuat drumul, ca şi cum cuvintele lui ar fi fost lipsite de subînţelesuri, dar ştiam că trebuia să-mi pun o întrebare cu mult mai neliniştitoare. Holly îi împărtăşise lui Web, nemijlocit, ceea ce ştia, sau adevărul ajunsese la el călătorind din gură-n gură? câţi alţi înzestraţi cu Har mai ştiau cine sunt de fapt? Cât de periculoasă era o asemenea informaţie? Cum ar fi putut fi folosită împotriva tronului Farseer?

În ziua aceea mi-am văzut de treabă cu gândul în altă parte. Am fost la instrucţie cu compania mea de oşteni din Gardă şi, fiind preocupat de cu totul altceva, m-am ales cu mai multe vânătăi decât de obicei. A mai fost şi o ultimă probă a noilor uniforme pe care urma să le purtăm. Devenisem, de puţină vreme, membru al nou-înfiinţatei Gărzi a Prinţului. Chade trăsese sforile astfel încât nu numai că fusesem primit în acel nou corp de elită, dar mă mai număram şi printre cei aleşi, prin tragere la sorţi, să-l însoţească pe Dutiful în aventura lui. Uniforma Gărzii Prinţului era albastră cu albastru, cu blazonul cu cerb al clanului Farseer brodat pe piept. Speram că a mea o să fie gata destul de repede ca să am timp să-i adaug eu însumi toate buzunarele în plus de care aveam nevoie. Declarasem sus şi tare că nu mai sunt un asasin în slujba casei regale. Dar asta nu însemna că renunţasem la instrumentele necesare pentru o asemenea îndeletnicire.

Spre norocul meu, în după-amiaza aceea nu aveam nicio întâlnire cu Chade şi Dutiful, fiindcă oricare dintre ei ar fi simţit imediat că se întâmplase ceva. Ştiam că ar fi trebuit să-i povestesc totul lui Chade; o asemenea informaţie îi era cu siguranţă necesară. Dar încă nu voiam să i-o divulg. Trebuia să mă străduiesc mai întâi s-o întorc eu însumi pe toate părţile, să descopăr tot ce-mi putea dezvălui.

Şi ştiam că era cel mai bine să-mi îndrept pe moment gândurile către altceva. În seara aceea, în timp coboram în oraş, m-am gândit să nu mai merg la taverna Străinilor, ci să petrec ceva timp împreună cu Hap. Trebuia să-i povestesc fiului meu

adoptiv că fusesem „ales” să plec cu prinţul şi să-mi iau deja rămas-bun de la el, pentru cazul că mai târziu avea să-mi lipsească timpul necesar. Nu-l mai văzusem de ceva vreme şi până la plecarea mea pe mare mai rămăseseră destul de puţine zile ca să trag concluzia că eram îndreptăţit să-l rog pe jupânul Gindast să-l lase pe Hap să-şi petreacă toată seara alături de mine. Eram foarte mulţumit de progresele băiatului de când se mutase cu ceilalţi ucenici şi se dedicase cu totul deprinderii meseriei. Jupânul Gindast era unul dintre cei mai pricepuţi tâmplari din Buckkeep. Încă mă mai consideram norocos fiindcă, în urma unui mic imbold dat de Chade, fusese de acord să-l primească pe Hap în ucenicie. Dacă îşi vedea de treabă, flăcăul putea să aibă un viitor strălucit în orice loc din cele Şase Ducate ar fi ales să se stabilească.

Am ajuns chiar în momentul în care se pregăteau ucenicii să ia masa de seară. Jupânul Gindast nu era acolo, dar una dintre cele mai vârstnice calfe i-a îngăduit lui Hap să plece cu mine. Ursuzenia omului m-a mirat, însă am pus-o pe seama vreunei supărări personale. Însă şi Hap părea mai puţin încântat de sosirea mea decât mă aşteptasem. A avut nevoie de-o grămadă de timp ca să-şi aducă mantia şi, după ce am plecat, s-a mulţumit să meargă tăcut alături de mine.

— Hap, e totul bine? l-am întrebat în cele din urmă.

— Cred că da, mi-a răspuns cu voce înceată. Dar presupun că tu o să fii de altă părere. I-am dat meşterului Gindast cuvântul meu că pun singur lucrurile la punct. Mă simt insultat, fiindcă a crezut totuşi de cuviinţă să-ţi trimită vorbă să vii să mă dojeneşti şi tu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, i-am spus, străduindu-mă din greu să nu-mi pierd calmul vocii în timp ce mi se strângea inima.

Nu puteam să nu mă gândesc că plecam este câteva zile. Oare puteam repara acel ce-o-fi-fost într-un timp atât de scurt? Răvăşit, m-am grăbit să-i dezvălui noutatea:

— Numele meu a fost ales prin tragere la sorţi. O să plec curând cu prinţul, ca însoţitor în misiunea lui din Insulele Străine. Am venit ca să-ţi spun şi ca să petrecem o seară împreună înainte de plecarea mea.

A pufnit dezgustat, dar cred că era dezgustat de sine însuşi. Se dăduse de gol, deşi, dacă ar fi fost doar o idee mai

prevăzător, n-aş fi aflat că avea probleme. Presupun că asta îl preocupa într-o asemenea măsură încât a primit vestea plecării fără să reacţioneze. Mi-am continuat drumul alături de el, aşteptând să vorbească. În seara aceea, pe străzile din Buckkeep era foarte multă linişte. La sfârşitul strălucitoarelor zile de primăvară, cerul rămânea luminos vreme tot mai îndelungată, însă, pe de altă parte, oamenii se trezeau mai devreme şi munceau mai mult timp, aşa că era mult mai probabil să-i fure somnul înainte de apusul soarelui.

— Taverna *Câinele şi Fluierul* e în partea asta, am spus, într-un târziu, văzând că el continua să tacă. E plăcut să mănânci acolo şi au bere bună. Mergem?

Mi-a răspuns fără să mă privească în ochi.

— Mi-ar plăcea mai mult să mergem la *Porcul Pârlit*, dacă ţi-e totuna.

— Nu mi-e, am spus, cu voce prietenoasă, dar hotărâtă. E prea aproape de casa Jinnei, şi ştii că merge acolo în unele seri. Mai ştii şi că m-am despărţit de ea. Aş prefera să n-o întâlnesc azi, dacă se poate evita.

După cum aflasem cu întârziere, *Porcul Pârlit* mai era şi loc de întâlnire al înzestraţilor cu Har, deşi nimeni nu rostise în mod oficial o asemenea acuzaţie. Faptul îşi aducea contribuţia la proasta reputaţie a tavernei; în rest, şi-o merita, era soioasă, neîngrijită.

— Nu cumva nu-ţi place fiindcă locuieşte Svanja în apropiere? m-a întrebat Hap apăsat.

Mi-am înghiţit un oftat. Şi am pornit-o către *Porcul Pârlit.*

— Credeam că te-a părăsit pentru corabierul ăla care i-a adus daruri frumoase.

A tresărit, dar mi-a răspuns cu voce plată.

— Aşa am crezut. Dar, după ce Reften s-a întors pe mare, a putut să mă caute şi să-mi spună adevărul. Părinţii ei au pus la cale aranjamentul ăsta şi sunt încântaţi de el. Şi de-aia nu le sunt eu pe plac.

— Adică au crezut că te întâlneşti cu ea, deşi ştii că e logodită?

— Cred că da.

Hap îşi păstra tonul neutru.

— Păcat că ea nu s-a gândit niciodată să le spună părinţilor că te minţea. Sau să-ţi vorbească ţie despre acest Reften.

— Nu e chiar aşa, Tom. În vocea lui Hap a început să se furişeze mârâitul gros al furiei. Svanja n-a avut de gând să mintă pe nimeni. La început a crezut c-o să fim doar prieteni, aşa că s-a gândit că n-avea rost să-mi spună că e logodită. Pe urmă, când am început să ne îndrăgostim unul de altul, n-a mai îndrăznit să vorbească, de teamă c-o să cred că-şi înşală logodnicul. Dar adevărul e că nu l-a iubit niciodată; Reften n-a primit nimic altceva decât cuvântul părinţilor ei.

— Şi când s-a întors?

Hap a răsuflat adânc şi nu şi-a îngăduit să-şi iasă din fire.

— E complicat, Tom. Mama ei are sănătatea şubrezită şi ţine mult s-o vadă împreună cu Reften. E fiul prietenei ei din copilărie. Iar tatăl ei nu vrea să-şi ia cuvântul înapoi după ce s-a declarat de acord cu nunta. Are mândria lui. Aşa că, atunci când s-a întors Reften, Svanja s-a gândit că, în scurtul timp petrecut de el aici, e bine să dea impresia că nu s-a schimbat nimic.

— Şi, după plecarea lui, s-a întors la tine.

— Da.

A răspuns scurt, dând de înţeles că nu mai era nimic de spus.

Din mers, mi-am aşezat mâna pe umărul lui. Avea muşchii încordaţi, tari ca piatra. I-am pus întrebarea pe care trebuia s-o pun.

— Şi ce-o să se-ntâmple când o să se-ntoarcă din nou în port, cu daruri pentru ea şi convins că e iubita lui?

— O să-i spună că mă iubeşte pe mine şi că acum e a mea, a venit răspunsul, cu voce joasă. Sau o să-i spun eu.

Ne-am continuat o vreme drumul în tăcere. Muşchii nu i s-au destins sub mâna mea, dar cel puţin nu mi-a respins-o.

— Crezi că sunt prost, a spus într-un târziu, când intram pe strada *Porcului Pârlit.* Crezi că se joacă pur şi simplu cu mine, c-o să mă arunce din nou cât colo când o să se-ntoarcă Reften.

Mi-am dat silinţa să rostesc cuvintele aspre cu blândeţe:

— Mi se pare foarte posibil.

A oftat şi umărul i s-a gârbovit sub mâna mea.

— Şi mie. Dar ce pot să fac, Tom? O iubesc. Pe Svanja şi pe nimeni alta. E cealaltă jumătate a mea şi, când suntem împreună, alcătuim un întreg pe care nu-l pot pune la îndoială. Acum, când merg cu tine şi îţi povestesc, până şi eu am impresia că sunt naiv. Şi recunosc că am dubii, aşa cum ai şi tu. Dar când sunt cu ea şi mă priveşte în ochi, ştiu că nu mă minte.

Am mers mai departe în tăcere. În jurul nostru, oraşul îşi schimba ritmul, se destindea după truda zilei într-un ceas al mesei de seară împărţite cu familia. Negustorii îşi închideau obloanele prăvăliilor pentru noapte. Mirosul mâncării plutea în afara caselor. Tavernele le făceau cu ochiul celor ca Hap şi ca mine. Îmi doream zadarnic să fi putut pur şi simplu să ne aşezăm faţă-n faţă şi să ne înfruptăm cu poftă. Îl crezusem în siguranţă, asta mă liniştise ori de câte ori mă gândisem la plecarea mea din Buckkeep. I-am pus o întrebare deopotrivă inevitabilă şi prostească.

— Nu e cu putinţă să nu te mai vezi cu ea o vreme?

Mi-a răspuns pe nerăsuflate. Şi a continuat să vorbească uitându-se drept înainte.

— Nu pot, Tom. Nu pot să renunţ la ea, aşa cum nu pot renunţa la aer, la apă şi la mâncare.

Iar eu i-am spus, sincer, de ce mă temeam.

— Mă sperie gândul că, în lipsa mea, o să dai de necaz din pricina fetei, Hap. Nu mă tem doar c-o să te baţi cu Reften pentru ea, ceea ce oricum ar fi destul de rău. Jupânul Hartshorn nu ne are la inimă pe niciunul dintre noi. Dacă-i intră în cap că i-ai necinstit fiica, ar putea încerca să se răzbune.

— Pot să mă descurc cu tatăl ei, a spus arţăgos şi i-am simţit umerii crispându-se iarăşi.

— Cum? Lăsându-l să te bată măr? Sau bătându-l tu până pică lat? Nu uita, Hap, eu m-am luptat cu el. Nici nu cere îndurare, nici nu te cruţă. Dacă nu ne-ar fi despărţit Garda Oraşului, ne-am fi bătut până leşina sau până murea unul dintre noi. Şi, chiar dacă nu se-ajunge la asta, mai poate face şi altele. S-ar putea duce la Gindast, să se plângă că ucenicul lui e imoral. Şi meşterul tău l-ar lua în serios, nu crezi? Din câte mi-ai spus, nu e mulţumit de purtarea ta de acum. Ar putea să te dea afară. Sau Hartshorn ar putea pur şi simplu să-şi arunce fiica în stradă. Ce-ai face atunci?

— Aş lua-o la mine, mi-a răspuns înverşunat. Şi i-aş purta de grijă.

— Cum?

— Într-un fel sau altul. Nu ştiu cum, ştiu doar că aş face-o!

Furia răspunsului lui răstit nu se îndrepta împotriva mea, ci împotriva lui însuşi, pentru că nu fusese în stare să-mi răspundă clar, cu argumente. Mi s-a părut de preferat să păstrez tăcerea.

Băiatul meu nu putea fi convins s-o ia pe altă cale. Dar ar fi avut impresia că asta încerc să fac, mi-ar fi întors pur şi simplu spatele ca s-o urmeze pe Svanja.

Ne-am continuat drumul şi, când am ajuns aproape în faţa tavernei, n-am putut să nu mai pun încă o întrebare:

— Vă întâlniţi pe ascuns, nu-i aşa?

— Aşa e, a recunoscut, fără tragere de inimă. Trec pe lângă casa ei. Ea aşteaptă să apar, dar ne facem că nu ne-am văzut unul pe altul. Însă pe urmă găseşte un motiv ca să plece seara, mai târziu, şi vine să ne întâlnim.

— La *Porcul Pârlit*?

— Nu, sigur că nu. Într-un loc pe care l-am descoperit şi unde putem fi singuri.

Aşa că m-am simţit părtaş la minciuna lor când am trecut împreună cu Hap pe lângă casa Svanjei. Până atunci nu ştiusem unde locuia. Ea era aşezată pe treapta din faţa uşii, cu un băieţel. Nu-mi dădusem seama că nu era singură la părinţi. S-a ridicat imediat şi a intrat cu copilul în casă, de parcă ar fi vrut să ne dea lui Hap şi mie peste nas. Noi am intrat la *Porcul Pârlit.*

De fapt, n-aş fi vrut să intru, dar Hap a luat-o înainte şi l-am urmat. Proprietarul tavernei ne-a salutat cu o scurtă înclinare a capului. Am fost surprins că n-a poruncit să fiu dat afară. Ultima dată când fusesem acolo mă încăierasem cu Hartshorn şi fusese chemată Garda Oraşului. Poate că, în taverna aia, nu era ceva neobişnuit. După cum l-a salutat băiatul care servea muşteriii, Hap părea să fi devenit unul dintre obişnuiţii tavernei. S-a aşezat la o masă din colţ, de parcă ar fi fost locul lui rezervat. Eu am scos o monedă şi, ca răspuns, am primit curând două căni cu bere şi două farfurii cu o tocană de peşte nu prea de soi. Pâinea pusă alături era tare. Dar Hap n-a părut să observe. Am mâncat vorbind foarte puţin şi l-am simţit măsurând timpul, socotind cât putea să dureze până găsea Svanja sub ce pretext să plece de acasă şi până ajungea la locul lor de întâlnire.

— Mă gândisem să-i las lui Gindast în păstrare nişte bani pentru tine, ca să te poţi folosi de ei în lipsa mea, dac-o să ai nevoie.

Hap a clătinat din cap, cu gura plină. O clipă mai târziu a spus, cu voce joasă:

— N-ar fi bine. Fiindcă, dac-o să fie nemulţumit de mine dintr-un motiv sau altul, n-o să mi-i dea.

— Şi te aştepţi să fie nemulţumit de tine?

A păstrat o vreme tăcerea, apoi mi-a răspuns:

— Crede că e nevoie să mă controleze de parcă aş avea zece ani. Serile ar trebui să-mi aparţină, să pot face ce vreau. Îi plăteşti pentru ucenicia mea, iar ziua îmi fac treaba în atelier. Altceva n-ar trebui să-l intereseze. Dar nu, el vrea să stau cu ceilalţi ucenici, să cârpim ciorapi până când ţipă nevastă-sa la noi să nu mai irosim lumânările şi să mergem la culcare. N-am nevoie să fiu supravegheat aşa şi n-o s-o mai îngădui.

— Înţeleg.

Am continuat să ne mâncăm în tăcere tocana fără niciun gust. Nu izbuteam să iau o hotărâre. Hap era prea mândru ca să mă roage fără ocolişuri să-i dau lui banii. L-aş fi putut refuza, ca să-mi arăt dezaprobarea. Bineînţeles că nu-mi plăcea întorsătura pe care-o luaseră lucrurile. Prevedeam că avea să dea de necaz… şi, dacă asta i se întâmpla în lipsa mea, banii i-ar fi putut fi necesari ca să se descurce. Avusesem ocazia să cunosc prea bine închisoarea oraşului şi nu doream să-şi petreacă băiatul meu timpul acolo fiindcă nu putea plăti o amendă. Însă, dacă îi lăsam banii, nu cumva îi dădeam tocmai funia cu care să se spânzure? Nu i-ar fi cheltuit pe daruri cu care să-şi impresioneze iubita, pe ospeţe în taverne şi pe băutură? Era cu putinţă.

Totul se reducea la o singură întrebare: aveam sau nu încredere în băiatul pe care îl crescusem în ultimii şapte ani? Nesocotise deja o mare parte din ceea ce-l învăţasem. Totuşi, când eram de vârsta lui, Burrich ar fi spus acelaşi lucru despre mine dacă ar fi ştiut cât de mult îmi foloseam Harul. Şi tot aşa ar fi spus şi Chade, dacă ar fi ştiut de plimbările mele pe cont propriu prin oraş. Şi totuşi iată-mă, bărbat în toată firea, foarte asemănător cu ceea ce-şi doriseră ei să devin. Destul de asemănător ca să mă feresc să scot la vedere o pungă cu bani într-o tavernă atât de rău famată.

— Atunci o să-ţi dau pur şi simplu ţie banii, cu speranţa că o să-i cheltuieşti cu înţelepciune.

S-a luminat la faţă şi am ştiut că-l încânta încrederea pe care i-o acordam, nu punga.

— Mulţumesc, Tom. O să fiu chibzuit.

Pe urmă ne-am continuat masa simţindu-ne mult mai bine. Am vorbit despre călătoria în care urma să plec curând. M-a

întrebat cât aveam să lipsesc. I-am spus că nu ştiam. Pe urmă m-a întrebat dacă era o călătorie periculoasă. Nu auzise decât că prinţul pleca să ucidă un dragon în onoarea narcescăi. Am luat cu moderaţie în râs ideea că aveam să găsim o asemenea creatură sub gheaţa din Insulele Străine. Şi i-am mai spus, cu toată sinceritatea, că mă aşteptam să mă plictisesc şi să sufăr din cauza lipsei de confort pe drum, dar nu să fiu pus în primejdie. La urma urmei, nu eram decât un oştean de rând din gardă, onorat fiindcă fusese ales să-şi însoţească prinţul. Fără îndoială că aveam să-mi petrec cea mai mare parte a timpului aşteptând să-mi spună cineva ce să fac. Am râs amândoi de asta şi am sperat că înţelegea ce voiam să-i spun: că supunerea faţă de superiorul tău nu era o limită impusă unui copil, ci o datorie pe care orice bărbat se putea aştepta s-o aibă în viaţă. Dar, chiar dacă a văzut şi el lucrurile în aceeaşi lumină, n-a dat niciun semn.

Nu ne-am lungit cu masa. Mâncarea nu merita să fie savurată îndelung şi simţeam că Hap aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu Svanja. La gândul ăsta îmi sângera inima, dar ştiam că nu era cu putinţă să-l despart de ea. Aşa că, după ce am mâncat în grabă, ne-am împins într-o parte farfuriile unsuroase şi am plecat din tavernă. Am mers o scurtă vreme împreună, uitându-ne cum se strecura încetul cu încetul noaptea în oraş. În copilăria mea, la ora aceea străzile ar fi fost aproape pustii. Însă Buckkeepul se mărise şi viaţa de noapte câştigase teren. La o răscruce prin care trecea multă lume, pe străzi se plimbau agale femei care le aruncau bărbaţilor priviri îndrăzneţe, vorbind când şi când între ele în vreme ce aşteptau să li se dea atenţie. Acolo Hap s-a oprit.

— Trebuie să plec, a spus încet.

Am dat din cap, impunându-mi să nu comentez. Am scos din buzunarul jiletcii punga pe care i-o pregătisem şi i-am strecurat-o în mână.

— N-o lua cu tine tot timpul, mulţumeşte-te doar cu cât crezi că-ţi trebuie în fiecare zi. Ai un loc sigur unde să ţii restul?

— Mulţumesc, Tom. A luat punga cu un aer sobru şi şi-a îndesat-o sub cămaşă. Am. Sau, cel puţin, are Svanja. O s-o rog să ţină banii în păstrare.

Am avut nevoie de toată stăpânirea de sine şi de toată prefăcătoria de care eram în stare ca să nu mi se citească toate

îndoielile în ochi sau pe faţă. Am dat din cap, ca şi cum aş fi fost convins că totul o să fie bine. Pe urmă l-am îmbrăţişat scurt, în vreme ce îmi spunea să fiu prudent în călătorie, apoi ne-am despărţit.

Am descoperit că n-aveam chef să mă-ntorc la castel. Începând cu ceea ce-mi spusese Web şi încheind cu noutăţile lui Hap, ziua fusese neliniştitoare. Iar mâncarea de la *Porcul Pârlit* mai degrabă îmi înspăimântase burta în loc să mi-o umple. Bănuiam că n-avea să mai stea prea mult cu mine. Aşa că am pornit-o în altă direcţie decât Hap, ca să nu creadă cumva că îl urmăream, şi am mai hoinărit o vreme pe străzile din Buckkeep. Neliniştea şi singurătatea se luau la întrecere. M-am trezit trecând pe lângă croitoria deschisă în locul prăvăliei de lumânări în care lucrase cândva Molly. Am clătinat din cap către mine însumi şi m-am îndreptat intenţionat către docuri. Am mers o vreme de-a lungul lor, într-o parte şi într-alta. Am numărat corăbiile venite din Insulele Străine, pe cele din Bingtown şi din Jamaillia şi chiar de mai departe, apoi le-am numărat pe cele care ne aparţineau. Docurile erau mai lungi şi adăposteau mai multe vase decât în copilăria mea, iar cele străine erau în număr egal cu ale noastre. Când treceam pe lângă unul, am auzit un corabier din Insulele Străine strigând o glumă grosolană către prietenii săi şi au urmat răspunsurile lor brutale. Am fost încântat, fiindcă le-am înţeles cuvintele.

Corăbiile care urmau să ne ducă în Insulele Străine erau legate de docul principal. Mi-am încetinit paşii ca să le privesc catargele goale. Încărcarea încetase pe durata nopţii, dar pe punţi stăteau oameni de veghe, la lumina felinarelor. Vasele mi se păreau mari; dar ştiam cât de mici aveau să mi se pară după câteva zile pe mare. Pe lângă corabia cu care urmau să călătorească prinţul şi suita aleasă pentru el, mai erau încă trei, pentru nobilii de rang mai neînsemnat şi pentru bagaje, plus o a patra, numai pentru daruri şi pentru tot felul de mărfuri. Corabia pregătită pentru prinţ se numea *Destinul Fecioarei.* Era mai veche şi se dovedise rapidă şi rezistentă. După ce fusese curăţată, revopsită şi i se schimbase toată velatura, părea nouă. Ca vas construit pentru negoţ, viteza fusese trecută pe locul doi, era mai important să fie încăpător şi stabil; avea coca rotunjită, ca pântecul unei scroafe gata să fete. Teuga îi fusese lărgită, ca să-şi poată găzdui nobilii oaspeţi aşa cum se cuvenea. Mi se

părea îngreunat la partea de sus şi mă întrebam dacă modificările menite să asigure confortul lui Dutiful se făcuseră cu acordul căpitanului. Urma să călătoresc la bordul lui, alături de tot restul Gărzii Prinţului. M-am întrebat, într-o doară, şi dacă bătrânul Chade avea să-şi împartă cabina cu mine sau dacă trebuia să mă mulţumesc cu orice colţişor puteam lua în stăpânire, aşa cum făceau de obicei oştenii. Dar mi-am spus că n-avea rost să-mi pun asemenea întrebări. Indiferent cum avea să fie, nu-mi rămânea decât să mă descurc la faţa locului. Mi-aş fi dorit, posomorându-mă, să nu fi fost nevoie să plec nicăieri.

Îmi aduceam aminte că fusese o vreme când aşteptam cu nerăbdare orice fel de călătorie. În ziua plecării mă trezeam în zori, entuziasmat de aventura care mă aştepta. Eram gata de plecare când alţii abia ieşeau, somnoroşi, de sub pături.

Habar n-aveam când îmi pierdusem exuberanţa de atunci, dar dispăruse pentru totdeauna. Nu mai simţeam niciun strop de entuziasm, ci doar o spaimă din ce în ce mai puternică. Gândul la drumul pe mare, la zilele petrecute într-un spaţiu strâmt în timpul navigării către nord-est, era de-ajuns ca să-mi doresc să nu iau parte la expediţie. Nici măcar nu-mi îngăduiam să mă duc cu mintea mai departe, la îndoielnica bunăvoinţă cu care aveam să fim întâmpinaţi în Insulele Străine şi la şederea noastră prelungită pe pământul lor stâncos şi îngheţat. Iar găsirea unui dragon captiv sub gheţuri şi decapitarea lui depăşeau puterea mea de imaginaţie. Bombăneam aproape noapte de noapte, nemulţumit de strania gândire a narcescăi, care alesese să-l supună pe prinţ unei asemenea încercări ca să se convingă că e demn de mâna ei. Mă străduisem în repetate rânduri să găsesc un motiv inteligibil pentru aşa ceva. Dar încă nu-mi venise nimic în minte.

În seara aceea, hoinărind pe străzile bătute de vânt din Buckkeep, mi-a revenit în minte cea mai mare dintre temerile mele. Mai presus de orice, mă temeam de clipa în care avea să afle Bufonul că-i divulgasem lui Chade planurile lui. Deşi mă străduisem din răsputeri să repar tot ce stricase cearta noastră, după împăcare petrecusem foarte puţin timp împreună cu el. În parte, îl ocoleam, de teamă că m-aş fi putut da de gol cu o privire sau cu un gest şi ar fi aflat că-l trădasem. Însă ne vedeam atât de rar, mai ales din vina lui.

Lordul Auriu, cum îşi spunea acum, se schimbase simţitor în

ultima vreme. Până de curând, bogăţia sa îi îngăduise să se răsfeţe oferindu-şi o garderobă extravagantă şi diverse obiecte splendide. Acum începuse să-şi etaleze averea într-un mod mult mai vulgar. Azvârlea cu bani în toate părţile, ca un servitor care îndepărtează praful cu pămătuful. Pe lângă apartamentul său din fortăreaţă, închiriase în întregime etajul de sus al hanului Cheia de Argint din oraş, preferat de oamenii cu dare de mână. Acel local la modă atârna ca un melc pe o pantă abruptă care, în copilăria mea, ar fi fost considerată un loc nepotrivit pentru construcţii. Însă, de pe înălţimea unde se afla, puteai cuprinde cu privirea atât oraşul, cât şi marea de dincolo de el.

În han, Lordul Auriu îşi avea propriul bucătar şi propriii servitori. Zvonurile spuneau că, mulţumită vinurilor rare şi mâncărurilor exotice pe care le servea, la el se mânca mai bine decât la masa Reginei. În timp ce lua cina alături de prietenii săi apropiaţi, cei mai pricepuţi menestreli din cele Şase Ducate, plus artişti de tot soiul se întreceau ca să-i atragă atenţia. Nu era neobişnuit să auzi povestindu-se că invitase un menestrel, un acrobat şi un saltimbanc să dea spectacole în acelaşi timp, în diferite colţuri ale sălii în care benchetuia. Înainte şi după ospeţe invita lumea la jocuri de noroc, cu miză atât de mare încât numai cei mai risipitori şi mai bogaţi dintre tinerii nobili puteau ţine pasul cu el. Îşi începea ziua târziu, iar noaptea distracţia se prelungea până în zori.

Se mai zvonea şi că gustul nu era singurul simţ pe care şi-l răsfăţa. Ori de câte ori ajungea în port o corabie care se oprise în Bingtown, în Jamaillia sau în Insulele Piraţilor, era sigur că îi aducea un vizitator. Curtezane tatuate, foste sclave jamailliene, băieţi zvelţi, cu ochii sulemeniţi, femei în costume de luptă şi corabieri cu privirea aspră îi băteau la uşă, rămâneau în odăile lui o noapte sau chiar trei, apoi plecau cu o corabie. Unii spuneau că toţi aceştia îi aduceau cele mai fine ierburi pentru fumat, ca şi cindin, obiectul unui nou viciu jamaillian, ajuns de curând în Buckkeep. Alţii susţineau că oaspeţii vremelnici îi satisfăceau alte „pofte jamailliene”. Oricine cuteza să-i pună întrebări despre asta primea drept răspuns doar o privire pe sub sprâncene înălţate sau o tăcere desăvârşită.

Era bizar, dar toate excesele nu făceau altceva decât să-i mărească popularitatea în rândul unei anumite părţi a aristocraţiei din cele Şase Ducate. Mulţi nobili tineri veniţi în

Buckkeep erau chemaţi cu asprime înapoi, acasă, sau primeau vizita unui părinte brusc îngrijorat de cantitatea enormă de monede necesare ca să-şi ţină odrasla la Curte. Cei mai conservatori bodogăneau nemulţumiţi de străinul care ducea tineretul lui Buckkeep pe căi greşite. Însă eu unul simţeam, într-o mai mare măsură decât dezaprobarea, o fascinaţie lubrică trezită de excesele şi de imoralitatea Lordului Auriu. Puteai să urmăreşti cum erau înflorite, la fiecare trecere din gură în gură, poveştile spuse pe seama lui. Însă fiecare bârfă ramificată are o rădăcină al cărei adevăr nu poate fi negat. Lordul Auriu se mutase pe un tărâm al exceselor de care nu se mai apropiase nimeni după moartea prinţului Regal.

Nu puteam să înţeleg de ce o făcuse, şi asta mă supăra din cale afară. Jucând rolul umil al lui Tom Badgerlock, nu puteam să mă adresez pe faţă unui personaj atât de nobil ca Lordul Auriu, iar el nu mă căuta. Chiar şi atunci când îşi petrecea noaptea în odăile sale din castel, le umplea cu oaspeţi şi cu saltimbanci până când se iveau zorii. Unii spuneau că se mutase în oraş ca să ajungă mai aproape de locurile unde erau în floare jocurile de noroc şi depravarea, însă eu bănuiam că-şi mutase bârlogul ca să fie cât mai departe de privirea vigilentă a lui Chade şi că oaspeţii nocturni nu-i desfătau simţurile, ci erau spioni şi mesageri ai prietenilor lui din sud. Mă întrebam ce veşti îi aduceau şi de ce era atât de hotărât să-şi compromită reputaţia şi să-şi risipească averea. Şi ce veşti trimitea prin ei în Bingtown şi Jamaillia?

Însă toate aceste întrebări erau de aceeaşi speţă ca meditaţiile mele asupra motivelor care o îndemnaseră pe narcescă să-i ceară prinţului capul dragonului Icefyre. Nu le găseam niciun răspuns clar şi nu făceau altceva decât să mi se învârtejească prin minte în timpul orelor pe care ar fi fost mai bine să mi le petrec dormind. Mi-am ridicat privirea către ferestrele zăbrelite ale hanului Cheia de Argint. Picioarele mă aduseseră acolo fără să le fi călăuzit capul. În noaptea aceea, ferestrele de sus erau strălucitor luminate şi puteau zări oaspeţii foindu-se de colo-colo prin luxul opulent. Pe singurul balcon, o femeie şi un bărbat tânăr discutau cu aprindere. Auzeam vinul în glasurile lor. La început vorbiseră încet, dar ajunseseră să ridice tonul, prinşi într-o ceartă. M-am lăsat într-un genunchi ca să-mi leg şireturile unui pantof şi i-am ascultat.

— E o ocazie minunată ca să golesc punga lordului Verdant, dar numai dacă am destui bani ca să m-aşez la masă şi să joc. Dă-mi imediat ce-mi datorezi! i-a cerut tânărul femeii.

— Nu pot. Ea pronunţa fiecare cuvânt cu marea grijă a celor care refuză să accepte că s-au îmbătat. Nu-i am, băiatule. Dar îi voi avea curând, când îmi plăteşte Lordul Auriu ce-mi datorează de la partida de ieri. O să-ţi înapoiez monedele. Dac-aş fi ştiut că te porţi ca un cămătar, n-aş fi împrumutat nici în ruptul capului bani de la tine.

Tânărul a scos un strigăt uşor, trădând ceva între exasperare şi ultragiu.

— Când îţi plăteşte Lordul Auriu ce-a pierdut la joc? Asta înseamnă niciodată. Toată lumea ştie că s-a înglodat în datorii. Dac-aş fi ştiut că împrumuţi bani ca să joci cu el, nu ţi i-aş fi dat niciodată.

— Îţi fluturi ţanţoş ignoranţa, l-a mustrat ea, după câteva clipe de şoc care taie graiul. Toată lumea ştie că averea lui e sac fără fund. Când soseşte următoarea corabie din Jamaillia, o să aibă destui bani ca să ne plătească pe toţi.

Ascuns în întunericul din colţul hanului, îi priveam şi îi ascultam cu atenţie.

— Dacă din Jamaillia mai vine vreo corabie… fapt de care mă îndoiesc, după cum merge războiul acolo… trebuie să fie una cât un munte ca s-aducă destule monede pentru datoriile lui de acum! N-ai auzit c-a rămas în urmă şi cu chiria şi că proprietarul îl mai ţine numai fiindcă prezenţa lui atrage muşterii?

La asta, femeia i-a întors furioasă spatele, dar el s-a întins şi a prins-o de încheietura mâinii.

— Ascultă-mă, muieruşcă proastă! Te previn, n-aştept prea mult ceea ce mi se datorează. Ar fi bine să găseşti un mod în care să-mi poţi plăti, şi s-o faci în noaptea asta. A măsurat-o cu privirea de sus până jos şi a adăugat cu voce răguşită: Nu trebuie să fie în întregime în monede.

— Ah, lady Heliotrope. Aici erai. Te căutam, nebunatică mică! Te fereşti de mine?

Vocea tacticoasă a Lordului Auriu a plutit în jos, către mine, în vreme ce-şi făcea apariţia pe balcon. Venindu-i din spate, lumina părea să ricoşeze de părul lui sclipitor şi îi contura silueta zveltă. S-a apropiat de marginea balconului. Pe urmă, sprijinindu-se lejer de balustradă, şi-a lăsat privirea să se plimbe

peste oraşul de sub el. Bărbatul a eliberat mâna femeii, care s-a îndepărtat cu o zvâcnire a capului şi i s-a alăturat Lordului Auriu în locul atât de potrivit pentru un iubitor de privelişti încântătoare. Şi-a înclinat capul spre el şi i s-a plâns cu glas de fetiţă bârfitoare:

— Dragul meu Lord Auriu, lordul Capable tocmai îmi spunea că sunt prea puţine şanse să-mi plăteşti datoria de la joc. Spune-i, te rog, cât de mult se înşală!

Lordul Auriu a ridicat cu eleganţă din umăr.

— Cum mai zboară zvonurile când cineva întârzie cu o singură zi onorarea unei datorii între prieteni! Bineînţeles că nimeni n-ar trebui să mizeze sume mai mari decât îşi poate permite să piardă… sau mai mult decât îşi poate permite înainte de a-şi recupera banii de la datornici. Nu eşti de acord, lord Capable?

— Sau poate că n-ar trebui să mizeze mai mult decât poate plăti pe loc, a sugerat celălalt, insidios.

— Vai, vai! N-ai vrea să ne limităm jocul la cât poate căra fiecare în buzunar? La mize mărunte? Oricum, scumpă doamnă, de ce altceva crezi că te căutam, dacă nu ca să ne ducem jocul la un sfârşit frumos? Iată, cred că aici o să găseşti o mare parte din ce-ţi datorez. Sper că nu te superi dacă plata e în perle, nu în monede.

Capul ei a zvâcnit din nou, sfidându-i pe posomorâtul lord Capable.

— Nu mă supăr nicidecum. Iar dacă altora nu le place, ei bine, n-au decât să se mulţumească s-aştepte până vor primi monede grosolane. Jocul n-ar trebui să-nsemne doar bani, dragul meu Lord Auriu.

— Bineînţeles. Aş zice că farmecul jocului e riscul, iar plăcerea lui e câştigul. Nu eşti de acord, Capable?

— Şi dacă n-aş fi, mi-ar folosi la ceva? a răspuns lordul, cu acreală.

Observase şi el, ca şi mine, că femeia nu părea deloc grăbită să-şi onoreze *la rândul ei* datoria.

Lordul Auriu a izbucnit în râs şi sunetul melodios a despicat liniştea nopţii de primăvară.

— Sigur că nu, dragul meu. Sigur că nu! Acum sper că veniţi amândoi înăuntru, să gustăm împreună noul vin. Stând aici, în vântul tăios, omul se poate alege cu o răceală fatală. Se găsesc cu siguranţă locuri mai călduroase unde prietenii pot sta de

vorbă între patru ochi.

Ceilalţi se întorseseră deja spre camera bine luminată. Însă Lordul Auriu a mai rămas o clipă nemişcat, privind gânditor către locul unde mă credeam atât de bine ascuns. Pe urmă a dat uşor din cap către mine înainte de a pleca.

Am aşteptat câteva clipe, apoi am ieşit din întuneric. Mă sâcâia gândul că mă observase aparent fără niciun efort şi eram nervos fiindcă propunerea lui de a ne întâlni în altă parte fusese prea vagă ca s-o pot pricepe. Însă, oricât de mult tânjeam să stau de vorbă cu el în tihnă, teama că mi-ar fi putut descoperi trădarea era mai puternică. E mai bine, mi-am spus, să mă feresc de întâlnirea cu un prieten decât să fiu nevoit să citesc în ochii lui că aflase. Am plecat posomorât şi singur, străbătând cu paşi mari străzile întunecate. Vântul nopţii îmi sufla în ceafă, înfrigurându-mă în vreme ce mă mâna înapoi, către castel.

Capitolul 3

AGITAŢIE

Pe Hoquin l-a cuprins apoi furia împotriva celor care îi puneau sub semnul întrebării purtarea faţă de Catalizatoarea lui şi s-a hotărât să-şi demonstreze autoritatea asupra ei.

— O fi fiind doar o copilă, a spus. Însă povara e a ei şi trebuie purtată. Şi nimic nu trebuie s-o îndemne să-şi pună la îndoială rolul sau să se răzgândească şi să se salveze ea, osândind în schimb lumea.

Şi pe urmă i-a cerut să se ducă la părinţii ei şi să se lepede se amândoi, spunând:

— Nu am nici mamă, nici tată, nu sunt decât Catalizatoarea Profetului Alb Hoquin.

Şi trebuia să adauge:

— Vă înapoiez numele pe care mi l-aţi dat. Nu mai sunt Redda, ci Ochi-Sălbatic, pentru că aşa îmi spune Hoquin.

Pricina era unul dintre ochii ei, cu care se uita tot timpul într-o parte.

Ea nu voia să facă asta. A plecat plângând, a rostit cuvintele plângând şi încă mai plângea când s-a întors. Lacrimile i-au curs fără încetare două zile şi două nopţi, şi Hoquin a lăsat-o să jelească astfel. Apoi i-a spus:

— Ochi-Sălbatic, opreşte-ţi lacrimile!

Şi ea i s-a supus. Pentru că trebuia.

SCRIBUL CATEREN, *Despre Profetul Alb Hoquin*

Când de o călătorie te mai despart douăsprezece zile, ai timp din belşug să pregăteşti totul. Când mai sunt şapte zile, pare cu putinţă să-ţi închei toate pregătirile la timp. Dar când zilele se împuţinează, rămân doar cinci, apoi doar patru şi apoi doar trei, orele acestora se sparg ca baloanele de săpun şi însărcinările care păreau simple devin brusc complicate. Trebuia să-mi împachetez toate lucrurile de care aveam nevoie ca asasin, ca spion şi ca Maestru al Meşteşugului, lăsând impresia că nu port cu mine decât bagajul obişnuit al unui oştean din gardă. Trebuia să-mi iau rămas-bun. Aveam să mă despart uşor de unii şi foarte greu de alţii.

Singura parte a călătoriei pe care o aşteptam cu nerăbdare era întoarcerea la Buckkeep. Spaima te poate obosi mai tare decât munca, şi a mea se înteţea de la o zi la alta. Când ne mai despărţeau trei nopţi de ridicarea ancorei, mă simţeam istovit şi pe jumătate bolnav. Încordarea m-a trezit cu mult înainte de răsăritul soarelui şi nu mi-a mai îngăduit să adorm. M-am săltat în capul oaselor. În odaia din turn, tăciunii din vatră nu luminau cu mult în jurul lopeţii şi al vătraiului de alături. Pe urmă, ochii mi s-au obişnuit încetul cu încetul cu întunecimea din încăperea fără ferestre. Era un loc familiar, din zilele când fusesem ucenicul asasinului. Atunci nu-mi trecuse prin cap c-ar fi putut ajunge să-mi aparţină vreodată. M-am ridicat din vechiul pat al lui Chade, lăsând în urmă păturile mototolite în timpul coşmarurilor şi căldura somnului.

M-am îndreptat spre cămin cu tălpile lipăindu-mi pe podea şi am pus peste jar un buştean mic. Am agăţat o oală cu apă în cârlig şi i-am rotit suportul, ca s-ajungă deasupra flăcărilor mărunte. M-am gândit să pregătesc şi un ibric cu apă pentru ceai, dar n-aveam destulă vlagă. Eram prea măcinat de griji ca să dorm şi prea obosit ca să mă împac cu gândul că mă trezisem ca să-ncep o nouă zi. Locul era mizerabil şi îmi devenise dureros de familiar pe măsură ce se apropiase tot mai mult ziua plecării. Am apropiat o lumânare subţire de dansul flăcărilor şi am aprins-o. Pe urmă le-am aprins pe cele care aşteptau în sfeşnicul cu multe braţe pe vechea masă de lucru, cu tăblia plină de zgârieturi. Am simţit scaunul rece sub mine

după ce m-am aşezat cu un geamăt.

Îmbrăcat în cămaşă de noapte, m-am uitat îndelung la diversele hărţi pe care le adunasem laolaltă cu o noapte înainte. Toate fuseseră întocmite în Insulele Străine, dar se deosebeau atât de mult unele de altele ca dimensiuni şi ca mod de alcătuire încât era greu să-ţi dai seama care era legătura dintre ele. După obiceiul lor bizar, hărţile care reprezentau marea erau desenate numai pe piei de vieţuitoare ale mării. Şi bănuiam că fuseseră argăsite cu urină, fiindcă aveau un miros straniu, persistent. Tradiţia din Insulele Străine mai cere şi ca fiecare insulă să fie înfăţişată drept una dintre runele zeului lor, pe o hartă a ei, separată. Asta însemna că pe hărţi apăreau înflorituri care n-aveau nimic de-a face cu caracteristicile fizice ale insulei. Pentru Străini erau totuşi de o mare însemnătate, ofereau informaţii despre punctele de ancorare şi despre curenţi şi spuneau dacă „soarta” insulei era bună, rea sau neutră. Însă pe mine toate acele ornamente nu izbuteau decât să mă năucească. Pe cele patru pergamente de care făcusem rost, hărţile erau desenate de mâini diferite şi la scări diferite. Le întinsesem pe masă ţinând cont de legăturile aproximative dintre ele, dar tot nu reuşeam să-mi fac decât o idee neclară despre distanţa pe care o aveam de străbătut. Urmăream drumul nostru trecând de pe o hartă pe alta cu arsurile şi urmele rotunde de pahare de pe tăblia mesei reprezentând pericolele ascunse şi apele necunoscute dintre insule.

După plecarea din Buckkeep, aveam să ne îndreptăm către Skyrene. Nu era cea mai mare dintre Insulele Străine, dar avea cel mai bun port şi cel mai bun pământ arabil şi, ca urmare, populaţia cea mai numeroasă. Peottre, fratele mamei narcescăi, vorbise despre Zylig cu dispreţ. Le explicase lui Chade şi reginei Kettricken că, dintre toate porturile de pe Insulele Străine, era cel în care ajungeau cele mai multe corăbii şi devenise un soi de paradis pentru tot felul de indivizi. Veneau oameni de pretutindeni să-l viziteze sau să facă negoţ şi, după părerea lui, prea mulţi se stabileau acolo, cu tot cu obiceiurile lor barbare. Era, totodată, şi locul de unde se aprovizionau vasele sosite în nord să vâneze animale de mare cărora le preţuiau pielea şi untura, şi echipajele lor cu apucături grosolane perverteau o mulţime de localnici tineri, bărbaţi şi femei deopotrivă. Judecând după descrierea lui, Zylig era un port murdar şi periculos,

populat, în cea mai mare parte, de epave şi gunoaie umane.

Acolo aveam să ne oprim mai întâi. Casa mamelor lui Arkon Bloodblade se afla în partea opusă a insulei Skyrene, însă aveau în Zylig o aşa-numită casă tare, pe care o foloseau când ajungeau în port dintr-un motiv sau altul. Acolo aveam să ne întâlnim cu Hetgurdul, o alianţă lipsită de constrângeri a şefilor de trib din Insulele Străine, pentru o discuţie despre scopul călătoriei noastre. Chade presupunea că Hetgurdul o să fie împotriva alianţei prin căsătorie, ba poate chiar şi împotriva misiunii lui Dutiful. Pentru o parte dintre Străini, Icefyre era spiritul ocrotitor al insulelor. Era posibil să nu vadă cu ochi buni intenţia noastră de a-l decapita.

După încheierea întâlnirilor cu toţi cei care ne aşteptau în Zylig, trebuia să trecem de pe corabia noastră din cele Şase Ducate pe una de-a localnicilor, mult mai potrivită pentru apele puţin adânci pe care urma să le străbatem alături de un căpitan şi de un echipaj care cunoştea toate canalele. Avea să ne ducă la Wuislington, pe Mayle, insula natală a Tribului Narvalului, din care făceau parte Elliania şi Peottre. Dutiful urma să-i fie prezentat familiei ei şi primit în casa mamelor ei. Logodna avea să fie sărbătorită, iar el avea să primească sfaturi în privinţa misiunii sale. După vizita în locurile ei natale, trebuia să ne întoarcem în Zylig şi să navigăm apoi către Aslevjal şi către dragonul închis în gheţar.

Am împins hărţile într-o parte cu un gest brusc. Mi-am pus braţele pe masă, mi-am sprijinit fruntea pe încheieturile încrucişate ale mâinilor şi am privit întunericul captiv acolo. Îmi simţeam spaima înghesuită în măruntaie. Nu era vorba doar de călătoria care ne aştepta. Aveam de trecut peste obstacole chiar şi înainte de îmbarcare. Coteria Meşteşugului încă nu-şi stăpânea magia. Bănuiam că, în ciuda avertizărilor mele, Dutiful şi prietenul lui, lordul Civil, se foloseau de Magia Harului şi mă temeam că prinţul avea să fie surprins întrebuinţând-o. Se afla prea des în tovărăşia înzestraţilor cu Har cunoscuţi de toată lumea. Deşi Regina decretase că nu era ruşinos să stăpâneşti Magia Animalelor, atât oamenii de rând, cât şi nobilii dispreţuiau pe oricine o practica. Dutiful se punea în pericol pe sine însuşi şi primejduia logodna. N-aveam idee care era părerea Străinilor despre Magia Harului.

Gândurile mi se fugăreau fără încetare într-un cerc al grijilor

de care nu puteam scăpa. Hap continua să se ţină scai de Svanja şi mi-era frică să-l las de capul lui. În cele câteva rânduri când visele mele se întâlniseră în treacăt cu ale lui Nettle, mi se păruse deopotrivă secretoasă şi neliniştită. Swift părea să devină tot mai nesupus pe zi ce trece. Mă simţeam uşurat fiindcă scăpam de responsabilitate în privinţa lui, dar mă temeam de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla în lipsa mea. Încă nu-i spusesem lui Chade că Web ştia cine eram şi nici cu Web nu discutasem despre asta. Disperarea cu care tânjeam după cineva în care să mă încred şi pe care să mă bizui mă făcea să-mi dau mai bine seama că mă izolasem de toată lumea. Simţeam lipsa lui Ochi întunecaţi, lupul meu, aşa cum aş fi simţit-o pe a bătăilor inimii.

Fruntea mi s-a izbit zdravăn de masă şi m-am trezit brusc. Somnul care mă ocolise cât fusesem întins în pat mă furase în vreme ce stăteam la masa de lucru. Cu un oftat, mi-am îndreptat spatele, mi-am rotit umerii şi m-am pregătit cu resemnare să-mi încep ziua. Aveam multe de făcut şi prea puţin timp în care să le fac. Ştiam că, după îmbarcare, o să am vreme berechet pentru somn şi încă şi mai multă pentru griji care nu-mi foloseau la nimic. Puţine lucruri mă plictiseau mai cumplit decât călătoria pe mare.

M-am ridicat şi m-am întins. Soarele avea să răsară în curând. Trebuia să mă îmbrac şi să mă duc în Grădina Reginei, pentru lecţia de dimineaţă cu Swift. Cât timp moţăisem, apa din oală fiersese până se evaporase aproape în întregime. Am amestecat-o cu apa rece din lighean, m-am spălat şi m-am îmbrăcat. Culoarea cămăşii şi a pantalonilor mei era albastrul de Buck şi peste ei mi-am pus o tunică simplă, de piele. Mi-am tras în picioare o pereche de cizme moi şi m-am străduit să-mi leg părul scurt într-o coadă de războinic, pipernicită şi zbârlită.

După lecţia cu Swift, urma să mă întâlnesc cu coteria Meşteşugului, pentru un alt antrenament comun. Nu-l aşteptam cu plăcere. Ne descurcam tot mai bine de la o zi la alta, dar nu îndeajuns de bine încât să se simtă Chade satisfăcut. Considera un eşec încetineala cu care progresa el însuşi. Nemulţumirea şi ciuda lui erau palpabile şi deveneau o forţă potrivnică ori de câte ori ne adunam cu toţii. Cu o zi înainte, observasem că Thick se ferea să întâlnească ochii bătrânului, iar dincolo de expresia veselă a lui Dutiful se desluşea o nelipsită disperare. Stătusem

de vorbă între patru ochi cu Chade, îl rugasem să se privească pe sine însuşi cu mai multă îngăduinţă şi să tolereze într-o mai mare măsură slăbiciunile grupului. Îmi luase rugămintea drept dojană şi furia pe care şi-o întreţinea singur devenise mai înverşunată.

— Fitz, a spus cineva, cu voce înceată, şi m-am răsucit speriat.

Bufonul stătea în cadrul uşii ascunse de obicei de raftul cu sticle de vin. Izbutea să se mişte făcând mai puţin zgomot decât oricine altcineva pe care-l cunoscusem vreodată. Pe lângă asta, nu-l puteam simţi cu Harul. Nu-mi scăpa niciodată prezenţa altor fiinţe vii, el era singurul în stare să mă ia complet prin surprindere. O ştia şi cred că îi plăcea. A pătruns în încăpere zâmbind a scuză. Părul lui lucios, roşcat-auriu, era legat la spate şi nu-şi sulimenise faţa. Dezgolită, pielea îi era mai bronzată ca oricând. Îşi purta halatul de filfizon, care părea o costumaţie bizară când renunţa la manierele alambicate, de mare nobil.

I se întâmpla pentru prima oară să între în odaia aceea neinvitat.

— Ce cauţi aici? am izbucnit, apoi am adăugat, pe un ton cu mult mai curtenitor: Deşi mă bucur să te văd.

— Ah. Chiar mă întrebam. Când te-am văzut ascuns sub fereastra mea, am crezut că vrei să ne-ntâlnim. A doua zi, i-am trimis lui Chade un mesaj mascat, adresat ţie, dar n-am primit răspuns. Aşa că m-am hotărât să fac totul mai simplu pentru tine.

— Da. Sigur. Intră, te rog!

Chade nu-mi transmisese mesajul şi descoperirea asta, imediat după neaşteptata apariţie a Bufonului, mă năucise.

— Pentru mine nu e momentul cel mai potrivit; trebuie s-ajung curând în Grădina Reginei, la întâlnirea cu Swift. Dar am câteva minute libere. Ăă, să pun la fiert apă pentru ceai?

— Da, te rog. Dacă ai timp, Nu vreau să te deranjez. Ştiu că avem cu toţii multe de făcut în aceste ultime câteva zile. A amuţit brusc şi s-a uitat la mine, cu zâmbetul pierindu-i pe de chip. Ia te uită ce stângaci am devenit! Atât de curtenitori şi având atâta grijă să nu ne ofensăm unul pe altul. A răsuflat prelung, apoi a continuat cu o lipsă de ocolişuri care nu-i stătea în fire: După ce ţi-am trimis mesajul şi nu ai dat niciun semn, tăcerea asta a început să mă neliniştească. Am fost certaţi în

ultima vreme. Crezusem că ne-am împăcat, dar am început să am dubii. În dimineaţa asta m-am decis să mă lămuresc. Aşa că iată-mă aici. Ai vrut să mă vezi, Fitz? De ce n-ai răspuns la mesajul meu?

Schimbarea bruscă a tonului m-a zăpăcit mai tare.

— N-am primit mesajul tău. Poate l-o fi înţeles Chade greşit sau poate-a uitat de el; în ultima vreme are foarte multe pe cap.

— Şi acum două seri, când ai venit sub fereastra mea?

S-a apropiat de vatră, a turnat în ibric apă proaspătă din găleată şi l-a pus din nou deasupra flăcărilor. Pe urmă a îngenuncheat ca să zgândăre focul cu vătraiul şi a adăugat o bucată de lemn. M-am simţit recunoscător fiindcă nu trebuia să-i întâlnesc ochii.

— Mă plimbam pur şi simplu prin oraş, rumegându-mi în minte propriile griji. De fapt, nu-mi făcusem planul să vin să te văd. Am mers, pur şi simplu, încotro m-au dus picioarele.

Suna stângaci şi stupid, dar el a dat din cap în tăcere. Eram amândoi conştienţi de stânjeneala noastră şi asta se înălţa între noi ca un zid. Mă străduisem din răsputeri să repar tot ce stricasem certându-ne, dar amintirea rupturii era încă prea proaspătă. Oare credea că mă feream să-l privesc în ochi ca să nu-mi trădez o furie secretă? Sau ghicea vinovăţia pe care încercam să mi-o ascund?

— Eşti mistuit de griji? m-a întrebat încet, ridicându-se şi scuturându-şi palmele una de alta, iar eu m-am bucurat să schimb vorba.

Necazurile pe care mi le făcea Hap mi se păreau, de departe, cel mai sigur subiect de discuţie.

Aşa că i-am povestit ce mă neliniştea în privinţa fiului meu şi, pe măsură ce istoriseam, ne redobândeam familiaritatea. Am găsit ierburi pentru ceai şi le-am pus în apa care clocotea, şi am prăjit câteva felii de pâine rămase de la cină. El mă asculta cu atenţie, îngrămădindu-mi cărţile şi notiţele într-un capăt al mesei. Când am încheiat tot ce era de spus, turna ceaiul aburind în cele două căni aduse de mine. Ritualul pregătirii mesei mi-a reamintit cu câtă uşurinţă lucram întotdeauna împreună. Dar, cumva, asta mi-a creat o senzaţie de gol chiar într-o mai mare măsură decât gândul că îi înşelasem încrederea. Doream să-l ţin departe de Aslevjal, fiindcă era convins că acolo o să-şi găsească moartea; iar Chade nu voia să-l lase să pună beţe-n

roate misiunii prinţului, aşa că fusese dispus să m-ajute. Dar rezultatul era unul singur. În ziua plecării, Bufonul avea să descopere pe neaşteptate că nu face parte din grupul care se îmbarcă. Din pricina mea, eu trăsesem sforile.

M-am pierdut în gânduri, şi ne-am aşezat la masă în tăcere. El şi-a ridicat cana şi a sorbit din ceai.

— Nu e vina ta, Fitz, a spus apoi. A luat o hotărâre şi nu i-o poţi schimba, indiferent ce-ai face şi ce-ai spune acum.

O clipă am avut impresia că dă răspuns gândurilor mele şi mi s-a zbârlit părul pe ceafă fiindcă era cu putinţă să mă cunoască atât de bine. Pe urmă a adăugat:

— Uneori un tată nu poate face decât să fie martor al dezastrului şi să adune resturile.

Mi-am recăpătat graiul:

— Teama mea, Bufonule, e că n-o să mă aflu aici nici ca martor al dezastrului, nici ca s-adun resturile. Dacă dă într-adevăr de bucluc şi n-are pe nimeni care să-i ia apărarea?

Şi-a strâns cana în ambele mâini şi m-a privit pe deasupra ei.

— Aici nu rămâne nimeni pe care l-ai putea ruga să vegheze asupra lui?

M-am abţinut să spun: „N-ai vrea s-o faci tu?” Am clătinat din cap.

— Nimeni pe care să-l cunosc destul de bine. Kettricken o să fie aici, fireşte, dar nu se cade să-i ceri reginei să facă aşa ceva pentru fiul unui oştean din gardă. Şi, chiar dacă nu m-aş fi certat cu Jinna, oricum nu mai am încredere în judecata ei. Uneori, am adăugat, cu disperare, mă simt cam descurajat când îmi dau seama în cât de puţini oameni mă mai pot încrede. Şi cât de puţini sunt cei pe care-i cunosc destul de bine, dacă e vorba să nu ies din rolul lui Tom Badgerlock.

Am amuţit câteva clipe, cu gândul la asta. Tom Badgerlock era o faţadă, o mască pe care-o purtam zi de zi, şi totuşi nu fusesem niciodată cu adevărat în largul meu în pielea lui. Mă simţeam stânjenit când înşelam oameni cumsecade, ca Wim şi Laurel. Era o piedică în calea oricărei prietenii adevărate.

— Tu cum izbuteşti? l-am întrebat pe Bufon, pe neaşteptate. Devii altcineva în fiecare an sau ori de câte ori pleci în alt loc. Nu-ţi pare niciodată rău că nimeni nu te ştie într-adevăr drept cel care ai fost când te-ai născut?

A clătinat din cap cu încetineală.

— Nu mai sunt cel care eram când m-am născut. Nici tu nu mai eşti. Nimeni nu mai este. La drept vorbind, Fitz, nu ne cunoaştem niciodată unul altuia nimic altceva decât nişte faţete. Tată, fiu, frate, prieten, iubit, soţ... un bărbat poate fi toate astea şi totuşi nimeni nu-l cunoaşte vreodată sub toate aceste chipuri. Te privesc ştiind că eşti tatăl lui Hap, dar nu te cunosc aşa cum l-am cunoscut pe tatăl meu, nu mai mult decât l-am cunoscut pe el aşa cum îl cunoştea fratele lui. Când mă înfăţişez pe mine însumi într-o altă lumină, nu e vorba de prefăcătorie. Mai degrabă îmi dezgolesc în faţa lumii o faţetă diferită de cea pe care mi-am arătat-o înainte. În inima mea există cu adevărat un loc în care sunt întotdeauna Bufonul şi tovarăşul tău de joacă. Şi în mine există şi un veritabil Lord Auriu, mare iubitor de băuturi bune, de mâncăruri gustoase, de haine elegante şi de vorbe de duh. Aşa că, arătându-mă lumii sub chipul lui, nu înşel pe nimeni, nu fac altceva decât să dezvălui o altă parte din mine însumi.

— Şi Amber? am întrebat cu voce joasă.

Pe urmă m-am mirat că îndrăznisem să întreb.

Mi-a susţinut privirea fără să-şi piardă cumpătul.

— E o faţetă a mea. Nimic mai mult. Şi nimic mai puţin.

Mi-am dorit să nu fi adus vorba. Am reîndreptat conversaţia pe vechiul ei făgaş.

— Înţeleg. Dar nu m-ajută să găsesc pe cineva care să vegheze asupra lui Hap în lipsa mea.

A dat din cap, şi între noi s-a lăsat din nou o scurtă tăcere. Nu-mi plăcea deloc că devenisem atât de stângaci unul faţă de celălalt şi nu-mi puteam da seama cum am fi putut schimba asta. Bufonul continua să fie vechiul meu prieten din copilărie. Şi totuşi nu era. Ştiind că mai avea şi alte „faţete”, îmi reordonam toate ideile legate de el. Mă simţeam încolţit, aş fi vrut şi să rămân locului şi să readuc prietenia noastră pe vechiul ei curs, şi să fug. Iar el simţea asta şi nu mi-o lua în nume de rău.

— Ei, regret c-am venit într-un moment nepotrivit. Ştiu că trebuie să te întâlneşti cât de repede cu Swift. Poate-o s-avem prilejul să mai stăm de vorbă înainte de plecarea pe mare.

— Swift poate să m-aştepte, m-am auzit spunând dintr-odată. N-o să păţească nimic.

— Mulţumesc, a zis el.

Şi discuţia s-a poticnit din nou. Bufonul a salvat situaţia luând una dintre hărţile rulate.

— Insula asta e Aslevjal? a întrebat, întinzând-o pe masă.

— Nu. E Skyrene. Zylig e primul port în care ne vom opri.

— Şi aici ce e?

Mi-a arătat un model întortocheat de pe unul dintre ţărmurile insulei.

— O înfloritură ornamentală, în stilul Străinilor. Aşa cred. Sau poate reprezintă un vârtej sau o schimbare de direcţie a curentului, sau un banc de alge. Nu ştiu. Ei văd lucrurile cu totul altfel decât noi.

— Fără îndoială. Ai şi o hartă a insulei Aslevjal?

— Cea mică, cu o pată maronie la un capăt.

Bufonul a întins-o alături de prima şi s-a uitat de la una la alta.

— Înţeleg ce vrei să spui, a murmurat, plimbându-şi degetul pe linia incredibil de dantelată a unui ţărm. Ăsta ce crezi că e?

— Un gheţar care se topeşte. Sau cel puţin aşa crede Chade.

— Mă-ntreb de ce nu ţi-o fi transmis mesajul meu.

Am făcut-o pe prostul.

— După cum spuneam, poate c-a uitat. O să-l întreb azi, când o să mă-ntâlnesc cu el.

— De fapt, şi eu aş vrea să stau de vorbă cu el. Între patru ochi. Aş putea veni cu tine la lecţia voastră de Meşteşug de azi?

Ideea nu mi-a plăcut absolut deloc, dar nu mi-a trecut prin minte niciun motiv sub care să refuz.

— O să fie abia după-amiază, după ce termin cu lecţiile cu Swift, şi în Grădina Reginei, şi pe terenul de instrucţie.

A dat din cap cu nepăsare.

— E minunat. Mai am câte ceva de pus la punct jos, în odăile mele din castel. Şi a adăugat, parcă invitându-mă să-l întreb de ce: Le-am golit aproape cu desăvârşire. N-o să rămână mare lucru care să-l stânjenească pe următorul lor stăpân.

— Adică vrei să te muţi definitiv la Cheia de Argint?

M-a privit o clipă cu faţa lipsită de orice expresie. Întrebarea mea îl surprinsese. Pe urmă a clătinat încet din cap, cu un zâmbet blând.

— Nu crezi niciodată nicio iotă din tot ce-ţi spun, nu-i aşa, Fitz? Ei, sigur, poate că asta ne-a ferit pe amândoi de multe furtuni. Nu, prietene. Când o să plec, şi odăile din oraş vor

rămâne goale în urma mea. Şi foarte multe dintre minunatele mele mobile şi obiecte de tot soiul de la Cheia de Argint le aparţin deja altora, care au fost de acord să le primească drept gaj, până ce îmi voi plăti datoriile. Pe care oricum n-am de gând să le plătesc. Odată ce voi părăsi Buckkeepul, creditorii vor da năvală ca nişte corbi şi vor goli întregul etaj. Şi acesta va fi sfârşitul Lordului Auriu. N-o să mă mai întorc niciodată la Buckkeep. N-o să mă mai întorc nicăieri.

A spus-o fără niciun tremur în glas. Vorbise calm, privindu-mă în ochi. Şi, când a tăcut, m-am simţit de parcă m-ar fi izbit în plin copitele unui cai. Ascultasem cuvintele unui om convins că o să moară, ale unui om care nu voia să-şi încheie viaţa fără să-şi pună toate treburile în ordine. Şi am început să văd totul cu alţi ochi. Eu mă simţeam stingherit în prezenţa lui din pricina certei noastre încheiate de curând şi fiindcă ştiam că îl trădasem. Nu mă temeam c-o să moară, fiindcă luasem deja măsuri ca să-i împiedic moartea. Însă stinghereala lui avea cu totul alt motiv. Îmi vorbea aşa cum îi vorbeşte un om care ştie că va muri unui prieten care nu se sinchiseşte de asta. Cât de nesimţitor trebuie să-i fi părut după ce mă ferisem zile de-a rândul să dau ochii cu el! Poate îşi închipuia că tăiam legătura noastră încetul cu încetul, cu prudenţă, înainte de a o face moartea, brusc şi dureros. Cuvintele au răbufnit din mine, alcătuind primul adevăr deplin pe care i-l spuneam în ziua aceea:

— Nu fi prost! N-o să te las să mori, Bufonule!

Am simţit brusc o gheară-n gât. Mi-am luat cana şi m-am grăbit să sorb din ceaiul care începuse să se răcească.

A respirat scurt şi a izbucnit în râs, un sunet de sticlă spartă. În ochi i-au apărut lacrimi.

— Eşti pe deplin convins de asta, nu-i aşa? Ah, Preaiubitule! Trebuie să-mi iau rămas-bun de la multe, dar, dintre toate, pe tine îmi e cel mai greu să te pierd. Iartă-mă că m-am ferit să te întâlnesc. E poate mai bine să stăm departe unul de altul şi să ne obişnuim cu asta, să n-aşteptăm să ne silească soarta să ne despărţim.

Mi-am trântit cana pe masă. Ceaiul s-a vărsat între noi.

— Nu mai vorbi aşa! Pe El şi Eda îmbârligaţi, Bufonule! De-asta îţi iroseşti averea şi trăieşti ca un jamaillian desfrânat? Te rog, spune-mi că n-ai tocat tot, că ţi-a mai rămas ceva din

care… din care să trăieşti când ne-ntoarcem.

Şi aici buzele mi s-au strâns, fiindcă fusesem pe punctul să mă trădez singur.

Mi-a răspuns cu un zâmbet straniu.

— S-a dus, Fitz. S-a dus totul sau am avut grijă să fie dăruit. Şi să scap de o bogăţie imensă n-a fost doar o provocare, ci şi o plăcere mult mai mare decât am simţit vreodată stăpânind-o. Am lăsat scris să-i fie dăruită Malta lui Burrich. Îţi poţi imagina mutra lui când o să-i pună cineva frâul în mână? Ştiu c-o preţuieşte, că ţine la ea. Şi pentru Patience, oh, ar fi trebuit s-o vezi înainte să i-o trimit! O căruţă plină cu manuscrise şi cărţi despre toate subiectele imaginabile. N-o să ghicească niciodată de la cine le-a primit. Şi am avut grijă de Garetha, grădinăreasa mea. I-am cumpărat o casă şi un petic de pământ şi nişte bani, ca să-şi poată purta de grijă. De-aici o să iasă un mic scandal; lumea o să se-ntrebe de ce a înzestrat Lordul Auriu cu atâta dărnicie o grădinăreasă. Dar n-are decât. Garetha o să înţeleagă şi n-o să se sinchisească. Şi ce i-am lăsat lui Jofron, prietena mea din Jhaampe? I-am trimis bucăţi de lemn rar şi toate uneltele mele de cioplitor. O să le aprecieze şi-o să-şi aducă aminte cu drag de mine, deşi am părăsit-o pe neaşteptate. Face jucării, e faimoasă pentru asta. Ştiai?

Zâmbea povestindu-mi despre şotiile lui generoase şi umbra morţii inevitabile aproape că-i dispăruse din ochi.

— Nu mai vorbi aşa! l-am implorat. Îţi făgăduiesc că n-o să te las să mori.

— Nu face făgăduieli care pot frânge inima mea şi a ta deopotrivă. Şi mai e ceva. Bufonul a răsuflat adânc. Chiar dacă, în ciuda sorţii hărăzite mie, să mă păstrezi în viaţă, Lordul Auriu tot trebuie să dispară. A existat doar atâta vreme cât a fost de folos. Odată ce-o să plec de aici, n-o să mai intru niciodată în pielea lui.

Ascultând cum vorbea despre risipirea propriei averi şi despre pierderea propriului nume în uitare, am simţit un ghem în stomac. Făcuse totul cu hotărâre şi până la capăt. Aveam să-l abandonăm în port, lăsându-l într-o situaţie foarte grea. Dar Kettricken avea să-l ajute, fără să-i pese cum îşi risipise averea; de asta nu mă îndoiam. M-am hotărât să vorbesc pe ascuns cu ea înainte de plecare, s-o pregătesc să-l scoată din impas dacă avea să fie necesar. Pe urmă mi-am reîndreptat atenţia asupra

discuţiei, fiindcă Bufonul mă privea deja cu o expresie stranie.

Mi-am dres glasul şi am încercat să găsesc cuvinte înţelepte.

— Cred că vezi totul prea în negru. Dacă ţi-au mai rămas ceva bani, fii cumpătat cu ei. Ca să fie, dacă am dreptate şi reuşesc să te ţin în viaţă. Iar acum trebuie să plec, probabil că Swift mă aşteaptă.

A dat din cap şi s-a ridicat odată cu mine.

— Vii în fostele mele odăi când o să fie timpul să ne întâlnim cu Chade pentru lecţia de Meşteşug?

— Fără doar şi poate, am spus, străduindu-mă să-mi ascund lipsa de tragere de inimă.

Bufonul m-a privit cu un zâmbet stins.

— Baftă cu băiatul lui Burrich! a zis, apoi a plecat.

Cănile de ceai şi hărţile rămăseseră pe masă. M-am simţit brusc prea obosit ca să le pun la locurile lor şi, pe deasupra, trebuia să mă grăbesc s-ajung la lecţia cu Swift. Iar când am sosit, când am intrat în grădina din vârful turnului, băiatul mă aştepta într-un pătrat de lumină cu margini crenelate, cu spatele rezemat de un zid de piatră rece, cântând alene dintr-un fluier. La picioarele lui, mai mulţi porumbei ciuguleau ceva şi, pentru o clipă, mi-a stat inima. Când m-am apropiat, şi-au luat cu toţii zborul şi mâna de grăunţe care-i atrăsese s-a spulberat în vânt. Swift mi-a observat uşurarea de pe chip. Şi-a dezlipit fluierul de buze şi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Ai crezut că i-am atras cu Harul şi asta te-a speriat, a spus.

Mi-am impus să nu-i răspund imediat.

— M-am speriat în primul moment, am recunoscut. Dar nu fiindcă m-am gândit că-ţi foloseai Harul. M-am temut că vrei să-ţi înfiripi o legătură cu unul dintre ei.

A clătinat din cap cu încetineală.

— Nu. Nu cu o pasăre. Am atins minţi de pasăre şi gândurile mi-au ricoşat ca o piatră pe undele unui râu. A zâmbit cu superioritate şi a adăugat: Fireşte, nu mă aştept să înţelegi cum e.

M-am strunit ca să tac. În cele din urmă, l-am întrebat:

— Ai terminat de citit pergamentul despre regele Slayer şi despre cucerirea ducatului Bearns?

A dat din cap şi ne-am început lecţiile, dar atitudinea lui continua să irite. Mi-am descărcat nervii pe terenul de instrucţie, unde am insistat să ia o secure şi să-şi încerce puterile în luptă

cu mine înainte de a-l lăsa să se ducă la lecţia de mânuire a arcului. Securile erau mai grele decât îmi aduceam aminte şi, chiar şi cu capul bine înfăşurat în fâşii de piele, după aşa ceva te alegi cu vânătăi înspăimântătoare. Când n-a mai putut să ridice arma în mână, l-am lăsat să se ducă la Cresswell, la trasul cu arcul. Pe urmă m-am pedepsit fiindcă mă lăsasem scos din fire de băiat găsindu-mi un nou adversar, unul obişnuit cu securea. Când mi-am dat într-adevăr foarte bine seama cât de tare ruginisem de când nu mai luptam, am plecat de pe terenul de instrucţie pentru o scurtă baie de aburi.

Odată scăpat de sudoare şi de nervi, m-am dus în sala gărzii, unde am mâncat la repezeală pâine cu supă. Toată lumea vorbea zgomotos şi mai ales despre călătorie, despre femeile şi despre băutura din Insulele Străine. Le lăudau deopotrivă, cu convingere şi încântare. Am încercat să râd de glumele lor, dar faptul că pe oştenii tineri nu-i preocupa nimic altceva m-a făcut să mă simt bătrân, mi-am găsit bucuros o scuză ca să mă retrag şi am plecat în grabă spre odaia mea de lucru.

De acolo am intrat pe culoarul secret care ducea spre încăperea unde locuisem ca slujitor al Lordului Auriu. Am ascultat cu mare atenţie înainte de a deschide uşa mascată. De partea cealaltă domnea liniştea şi am sperat că Bufonul nu era acolo. Dar imediat ce legătura cu coridorul a fost din nou ascunsă şi am deschis cealaltă uşă a odăii, am dat cu ochii de el. Era îmbrăcat în negru, cu o tunică simplă şi pantaloni strâmţi, şi purta pantofi cu talpa joasă, tot negri. Lumina revărsată prin fereastră îi poleia părul şi se strecura pe lângă el, pătrunzând în încăperea minusculă şi dezvăluind, pe fostul meu pat, un morman de obiecte pe care le abandonasem când plecasem la serviciul lui. Frumoasa sabie pe care mi-o dăruise se lăfăia pe un munte de haine colorate, extravagante, croite pentru mine. M-am uitat la Bufon cu uimire.

— Sunt ale tale, a spus cu glas scăzut. Ar trebui să le iei.

— Mă îndoiesc c-o să mai am vreodată ocazia să mă-mbrac în stilul ăsta, am răspuns, apoi am auzit cât de aspru sunase.

— Nu se ştie niciodată, a zis el, la fel de încet, fără să se uite la mine. Poate că, într-o bună zi, lordul Fitzehivalry va merge din nou prin sălile castelului Buckkeep. Şi atunci aceste culori şi aceste croieli i se vor potrivi de minune.

— Mă îndoiesc c-o să se-ntâmple aşa ceva vreodată.

Şi asta a sunat tot aspru, aşa că am încercat să adaug un strop de căldură.

— Dar îţi mulţumesc. O să le iau, poate se va ivi o împrejurare în care să-mi fie de folos.

Şi toată stânjeneala a căzut din nou asupra mea, ca o draperie înăbuşitoare.

— Şi sabia, mi-a reamintit Bufonul. Ştiu că, după gustul tău, e ceva cam prea bătătoare la ochi, dar…

— Dar e una dintre cele mai bune arme pe care le-am mânuit vreodată. O s-o preţuiesc întotdeauna.

Încercam să îndulcesc impresia de desconsiderare lăsată în urmă de primul meu refuz. Înţelegeam că, abandonând sabia când îmi schimbasem locuinţa, rănisem sentimentele Bufonului.

— Oh, şi ăsta. E mai bine să se-ntoarcă acum la tine.

Şi-a ridicat mâna, vrând să desprindă cercelul de lemn pe care-l purta întotdeauna Lordul Auriu. Ştiam ce se ascundea în el: cercelul de om liber, care trecuse de la bunica lui Burrich la Burrich, ca să ajungă apoi la tatăl meu şi, în cele din urmă, la mine.

— Nu! L-am prins de încheietura mâinii. Termină cu ritualul ăsta funerar! Ţi-am spus, n-am de gând să te las să mori.

A rămas nemişcat.

— Ritual funerar, a şoptit.

Pe urmă a râs. Am simţit, în răsuflarea lui, rachiul de caise.

— Controlează-te, Bufonule. Când te porţi aşa, parcă n-ai mai fi tu şi nici nu mai ştiu cum să-ţi vorbesc! am exclamat, iritat cuprins de furia de care te poate umple într-o situaţie stânjenitoare. Ce-ar fi să ne destindem şi să fim noi înşine în zilele care ne-au mai rămas?

— Zilele care ne-au mai rămas, a repetat el.

S-a eliberat cu uşurinţă din strânsoarea mea, cu o simplă răsucire a încheieturii. L-am urmat în camera lui mare, spaţioasă. Golită de lucrurile lui, părea şi mai mare. S-a dus la carafa cu rachiu, şi-a mai turnat, apoi a umplut un pahar mic pentru mine.

— Zilele care ne-au mai rămas până la plecare, am completat, pentru el, luând în mână paharul.

Mi-am rotit privirea prin încăpere. Lucrurile strict necesare rămăseseră la locurile lor: o masă, scaune, un birou. Orice altceva fie dispăruse, fie aştepta să fie dus în altă parte. Rulate,

tapiseriile şi covoarele păreau cârnaţi groşi, lipiţi de perete. Cu uşa deschisă, camera de lucru era goală, fără niciunul dintre secretele lui. Am intrat, cu rachiul în mână.

— Ţi-ai şters toate urmele, am spus, şi vocea mea a stârnit ecouri stranii.

El mi s-a alăturat şi ne-am uitat amândoi pe fereastră.

— Îmi place să las totul în ordine. În viaţă îţi rămân în urmă atât de multe lucruri neterminate, încât îmi face plăcere să termin ce pot.

— N-am ştiut niciodată că te poţi lăsa astfel în voia sentimentelor. Am aproape impresia că savurezi toată povestea asta.

Am încercat s-o spun fără să par dezgustat.

Buzele lui s-au strâmbat într-un zâmbet bizar. Pe urmă a răsuflat adânc, ca şi cum s-ar fi eliberat de ceva.

— Ah, Fitz, din întreaga lume, tu eşti singurul care-mi poate spune aşa ceva. Şi poate ai dreptate. Când eşti faţă-n faţă cu un sfârşit bine cunoscut, e spectaculos; n-am mai trăit niciodată senzaţiile de acum… totuşi, cred că, într-o situaţie asemănătoare, pe tine nu te-ar impresiona. Cândva ai încercat să-mi explici că lupul tău trăia întotdeauna în prezent şi că te-a învăţat să te bucuri de toate satisfacţiile pe care ţi le oferă clipa. Şi tu ai învăţat foarte bine. În schimb, eu, care m-am străduit întotdeauna să conturez viitorul cât e încă departe, desluşesc, pe neaşteptate, un hotar dincolo de care totul e negru. Beznă. Asta visez noaptea. Iar când îmi dau cu bună ştiinţă silinţa să mă întind spre viitor, să descopăr încotro e posibil să mă îndrept, tot asta desluşesc. Beznă.

N-am ştiut ce să-i spun. Îl vedeam încercând să scape de disperare aşa cum încearcă un câine să scape de colţii lupului care-l strâng de gât. Am sorbit din pahar. Îmi mine s-a revărsat aroma caiselor şi căldura năvalnică a unei zile de vară. Mi-am amintit de zilele petrecute împreună în coliba mea şi gustul rachiului ajuns pe limbă a trezit plăcerea din acele vremuri, când totul încă mai era simplu.

— E foarte bun, m-am trezit spunând.

A tresărit şi s-a holbat la mine. Apoi a clipit scurt, scăpând de lacrimi, şi mi-a zâmbit sincer.

— Da, a spus cu voce scăzută. Ai dreptate. E un rachiu foarte bun şi nimic n-o să schimbe asta. Viitorul nu ne poate lua zilele

care ne-au mai rămas… decât dacă i-o îngăduim.

Trecuse de un soi de răscruce interioară şi era mult mai liniştit. Am sorbit din nou din rachiu, cu ochii la dealurile de dincolo de Buckkeep. Când mi-am întors privirea spre Bufon, se uita la mine cu o dragoste de nesuportat. Dacă ar fi ştiut cum îl trădasem, nu s-ar mai fi uitat aşa. Totuşi, teama de care îl umplea viitorul nu putea decât să mă convingă că luasem cea mai potrivită hotărâre în privinţa lui.

— Îmi pare rău că trebuie să te grăbesc astfel, Chade şi ceilalţi probabil mă aşteaptă deja.

A dat din cap cu gravitate, şi-a înălţat paharul în sănătatea mea, apoi a dat rachiul peste cap. Am făcut acelaşi lucru şi m-am văzut apoi nevoit să stau nemişcat în timp ce se răspândea căldura alcoolului în mine. Am răsuflat adânc, savurând aroma şi gustul caiselor.

— E foarte bun, am repetat.

A schiţat un zâmbet.

— O să-ţi las ţie toate sticlele care rămân, a spus aproape în şoaptă şi a râs când m-am uitat urât la el.

Totuşi, a părut să păşească mai despovărat cât m-a urmat prin labirintul de coridoare şi scări dintre zidurile Buckkeepului. Înaintând prin întuneric, m-am întrebat ce aş fi simţit cu adevărat eu însumi dacă mi-aş fi cunoscut ziua şi ora morţii. Spre deosebire de Lordul Auriu, aş fi avut foarte puţine lucruri de care să mă despart. Mi-am numărat în minte comorile, gândindu-mă că nu-i datoram nimănui altcuiva, în afară de mine însumi, nimic care să fi avut vreo importanţă; apoi mi-a dat brusc seama că nu e aşa. Am simţit împunsătura dureroasă a unui regret egoist şi m-am hotărât să îndrept lucrurile. Apoi am ajuns la intrarea secretă în Turnul de Veghe. Am dat deoparte panoul şi ne-am făcut intrarea pe lângă cămin.

Ceilalţi se adunaseră deja, aşa că n-am avut ocazia să-l pregătesc pe Chade, vorbindu-i între patru ochi. În schimb, la apariţia noastră, prinţul a scos un strigăt de încântare şi s-a apropiat să-l întâmpine pe Lordul Auriu. Thick a fost mai precaut, s-a mulţumit să se încrunte bănuitor. Chade mi-a aruncat o privire grea de reproş, apoi şi-a îndulcit expresia feţei, iar el şi bufonul s-au salutat. Dar, după momentul întâmpinării, a urmat un altul, stânjenitor. Neliniştit de prezenţa unui străin în mijlocul nostru, Thick umbla fără ţintă prin încăpere în loc să

stea la locul lui de la masă. Pe prinţ aproape că-l vedeam chinuindu-se să şi-l imagineze pe Lordul Auriu, chiar şi îmbrăcat atât de simplu, în rolul bufonului regelui Shrewd, despre care îi povestise regina. În cele din urmă, Chade a întrebat, aproape cu brutalitate:

— Ei, dragul meu, ce te aduce aici, alături de noi? Suntem încântaţi să te vedem, fireşte, dar mai avem încă multe de învăţat şi puţin timp în care să învăţăm.

— Înţeleg, a răspuns Bufonul. Dar şi mie mi-a rămas puţin timp în care să-ţi împărtăşesc ceea ce ştiu. Aşa că am venit sperând că pot profita de o parte din timpul tău, între patru ochi, după lecţie.

— Cred că e minunat c-ai venit, s-a amestecat prinţul, fără ocolişuri. Ar fi trebuit să ne fii alături de la început. Mulţumită ţie am izbutit să ne unim puterile şi prin tine l-am vindecat pe Tom. Ai dreptul să faci parte din această coterie la fel ca oricare dintre noi.

Bufonul a părut mişcat de cuvintele lui Dutiful. Şi-a coborât privirea către mănuşile sale negre şi şi-a frecat vârfurile degetelor unele de altele aproape absent, apoi a recunoscut:

— Nu am un Meşteşug al meu, nu unul adevărat. Am folosit pur şi simplu ceea ce mi-a rămas când l-am atins pe Verity. Şi propriile mele cunoştinţe despre… Tom.

La auzul numelui tatălui său, prinţul şi-a înălţat capul ca un câine de vânătoare care-a simţit brusc un miros. S-a aplecat spre Bufon, de parcă ar fi putut absorbi tot ce ştia despre regele Verity.

— Totuşi, aştept cu nerăbdare să călătorim împreună, l-a asigurat pe Lordul Auriu. Cred că ai putea fi un membru valoros al coteriei noastre, indiferent dacă Meşteşugul tău e sau nu puternic. Vrei să rămâi la lecţia noastră de azi şi să ne laşi să vedem care îi sunt limitele?

L-am văzut pe Chade luptându-se cu sine însuşi. Tânjea după mai multă putere pe care i-ar fi putut-o da Bufonul coteriei, dar se temea că s-ar fi putut ridica împotriva principalei noastre misiuni, care era tăierea capului dragonului. Ochii i se plimbau de la bufon la mine şi m-am întrebat dacă în asta nu se ascundea cumva vreun strop de gelozie. Ştia că fuseserăm întotdeauna apropiaţi şi că Bufonul avea asupra mea înrâurirea unui prieten. Iar el, unul, îşi dorea atunci, mai mult decât

oricând, să mă poată conduce.

Setea lui de Meşteşug a câştigat. I s-a alăturat lui Dutiful.

— Te rog, Lord Auriu, aşază-te lângă noi. Dacă n-o să se întâmple altceva, măcar s-ar putea să găseşti eforturile noastre amuzante.

— Bine, atunci stau cu voi, a răspuns Bufonul aproape bucuros.

A tras un scaun, s-a aşezat şi a rămas în aşteptate. M-am întrebat dacă vreunul dintre ceilalţi putea să simtă zbuciumul valurilor neguroase de sub calmul purtării lui curtenitoare. Eu şi Chade ne-am aşezat alături de el, de o parte şi de alta, în timp ce Dutiful l-a convins pe Thick să-şi ocupe locul. După ce l-am văzut şi pe el pe scaun, am răsuflat toţi patru adânc, în acelaşi timp, şi ne-am străduit să intrăm în aceea stare deschisă care îi îngăduia fiecăruia dintre noi să ajungă la ceilalţi cu Meşteşugul. Şi în acele clipe am înţeles ceva care mi-a întărit o bănuială şi m-a alarmat deopotrivă. Bufonul era un intrus. În scurtul timp scurs de când ne străduiam să devenim o coterie, ajunseserăm la o anumită comuniune. Abia atunci, când a întrerupt-o Bufonul, mi-am dat seama că exista. În timp ce mi se contopea mintea cu a lui Dutiful şi cu a lui Thick, l-am simţit pe Chade zbuciumându-se ca un fluture înnebunit la marginea uniunii noastre. Bondocul a întins o mână ajutătoare, dând stabilitate legăturii lui cu noi, ceilalţi. Bătrânul asasin îşi avea locul alături de noi; Bufonul nu.

Era mai degrabă o absenţă decât o prezenţa. Îmi dădusem cu mulţi ani în urmă seama că nu-l puteam simţi cu Harul. Iar acum, când mă întindeam cu bună ştiinţă spre el cu Meşteşugul, era ca şi cum aş fi încercat să ridic strălucirea orbitoarea a soarelui din apele liniştite ale unui lac.

— Ne eviţi, Lord Auriu? l-a întrebat Chade aproape în şoaptă.

— Sunt aici, a răspuns el.

Cuvintele au părut să-i unduiască lin în încăpere, ca şi cum le-aş fi simţit şi auzit în acelaşi timp.

— Dă-mi mâna, a sugerat Chade.

A pus-o pe a lui pe masă, cu palma în sus, întinsă către prietenul meu. Gestul părea deopotrivă invitaţie şi provocare.

Am simţit teamă, ca o zvâcnire firavă. S-a prelins de-a lungul legăturii înfiripate de Meşteşug între mine şi Bufon, dându-mi de ştire că legătura aceea continua să existe. Pe urmă el şi-a ridicat

mâna înmănuşată şi a pus-o în mâna lui Chade.

Şi atunci am putut să-i simt, dar nu într-un mod uşor de descris. Dacă noi toţi, ceilalţi, ne uneam prin Meşteşug într-un lac liniştit, Bufonul plutea pe lac ca o frunză.

— Întindeţi-vă spre el, ne-a îndemnat Chade, şi l-am ascultat cu toţii.

Prin legătura care mă unea cu Bufonul, am început să fiu cu mult mai conştient de neliniştea lui, dar nu cred că i-o puteau simţi şi ceilalţi. Aproape că izbuteau să-l atingă, însă se despica în faţa lor şi se refăcea după ce treceau de el, ca şi cum şi-ar fi tras degetele prin apă. Era prezent şi acea prezenţă era astfel tulburată, dar nu se deschidea pentru ei. Iar spaima lui creştea. M-am furişat de-a lungul legăturii noastre, încercând să descopăr ce îl înfricoşa.

Posedarea. Nu voia să fie atins într-un mod care le-ar fi îngăduit altora să-l posede. Şi pe urmă mi-am amintit ce îi făcuseră cândva Regal şi coteria lui. Pornind de la legătura care ne unea, îl găsiseră, luaseră în stăpânire o parte din mintea lui şi o folosiseră împotriva mea, ca să mă spioneze şi să descopere unde se afla Molly. Încă îşi mai aducea aminte cu ruşine şi durere de trădarea de atunci. Încă mai purta povara vinovăţiei pentru ceva care se petrecuse cu atât de mult timp în urmă. Suferinţa lui mă înjunghia cu atât mai adânc, fiindcă ştiam că şi eu îl trădasem şi că o să afle curând.

N-a fost vina ta.

Am încercat să-i ofer alinare prin legătura noastră. A refuzat-o. Pe urmă gândurile lui au ajuns la mine, foarte clare, deşi păreau să vină de foarte departe.

Ştiam că urma să se întâmple. O prezisesem eu însumi, în copilărie. Prezisesem c-o să te trădeze cineva foarte apropiat. Dar nu puteam să cred că eu voi fi trădătorul. Şi mi-am îndeplinit propria prorocire.

Am supravieţuit cu toţii.

Cu mare greutate.

— *Vorbiţi între voi prin Meşteşug?* a întrebat Chade iritat.

I-am auzit şi totodată i-am simţit cuvintele.

Am respirat mai adânc decât până atunci şi m-am afundat mai tare în Meşteşug.

— Da, am murmurat. Pot s-ajung la el. Dar foarte greu. Şi numai pentru că am mai fost legaţi prin magia asta.

— Vrei mai mult decât atât?

Vocea Bufonului era mai firavă decât o şoaptă.

Am desluşit o provocare în vorbele lui, dar n-am înţeles-o.

— Da, te rog. Încearcă, am spus.

Mi-am dat seama că, alături de mine, el a schiţat o mişcare, dar, în starea în care intrasem, nu vedeam clar, aşa că nimic nu mi-a dat de veste ce-avea de gând să facă decât după ce am simţit, pe încheietura mâinii mele, vârfurile degetelor lui. Şi-au găsit fără greş propriile urme cenuşii lăsate pe pielea mea cu atâta amar de ani înainte. Atingerea era blândă, dar am avut senzaţia că-mi fusese săgetată inima. Trupul mi-a zvâcnit scurt, ca al unui peşte străpuns cu suliţa, apoi am încremenit. Bufonul mi se scurgea prin vene, fierbinte ca alcoolul şi rece ca gheaţa. Pentru o foarte scurtă clipă, toate senzaţiile corpurilor noastre au fost comune. Şi forţa acelei trăiri a pus în umbră orice mi se mai întâmplase vreodată. Era mai intimă decât un sărut, mai adâncă decât o lovitură de cuţit, mai presus de legătura Meşteşugului şi de cea a dragostei trupeşti, şi chiar mai presus decât legătura mea prin Har cu Ochi Întunecaţi. Nu era împărtăşire, era devenire. Ceva pe care nu-l pot cuprinde durerea sau plăcerea. Şi, mai rău decât orice, mă simţeam întorcându-mă şi deschizându-mă către acel ceva, de parcă ar fi fost gura iubitei peste buzele mele, şi nici măcar nu ştiam dacă o să devorez sau o să fiu devorat. După încă o bătaie de inimă, oricare dintre noi avea să fie şi celălalt, avea să-l cunoască mai bine decât ar trebui să se cunoască vreodată două făpturi diferite.

Bufonul avea să-mi cunoască secretul.

— Nu! am strigat, înainte de a putea să descopere complotul meu împotriva lui.

Mi-am eliberat mintea şi trupul dintr-o aceeaşi singură smucitură. Am căzut vreme îndelungată înainte de a mă izbi de podeaua pe piatră rece. Ca să scap de atingerea aceea, m-am rostogolit sub masă, gâfâind. Am avut senzaţia că mi-am petrecut mai multe ore în întuneric, însă Chade mi-a tras trupul încovrigat de sub masă după numai o secundă. A îngenuncheat lângă mine, lipindu-mă de pieptul lui. Îl auzeam, vag, întrebând:

— Ce s-a-ntâmplat? Eşti rănit? Ce i-ai făcut, Bufonule?

Am auzit şi suspinul lui Thick. Era probabil singurul care simţise ce se petrecuse. Un tremur neliniştitor mi-a străbătut

trupul. Nu vedeam nimic. Pe urmă mi-am dat seama că aveam ochii strâns închişi şi trupul strâns ghem. Dar, ştiind asta, am avut totuşi nevoie de timp ca să mă conving că pot schimba starea în care mă aflu. Când am deschis ochii, gândul Bufonului mi s-a desfăcut în minte ca o frunză ce primeşte lumina soarelui.

Şi acestei iubiri nu-i pun hotare.

— E prea mult, am spus sacadat. Nimeni nu poate da atât de mult. Nimeni.

— Uite rachiul, a zis Dutiful, în apropierea mea.

Iar în capul oaselor m-a săltat Chade şi tot el mi-a pus paharul la gură. Am sorbit cu lăcomie, de parcă aş fi băut apă, apoi tăria băuturii a fost un şoc care mi-a tăiat răsuflarea. Când am izbutit să-mi întorc capul, Bufonul era sigurul încă aşezat pe scaunul lui, la masă. Purta din nou mănuşi şi în privirea pe care mi-a aruncat-o nu se putea citi nimic. Thick era ghemuit într-un colţ al încăperii şi tremura, strângându-se singur în braţe. Răspândea cântecul mamei lui cu Meşteşugul, încercând să se liniştească.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Chade cu înverşunare.

Eram în continuare sprijinit de pieptul său şi simţeam furia izvorând din el precum căldura din vatră. Ştiam că privirea lui acuzatoare îl ţintuia pe Bufon, dar am răspuns totuşi:

— A avut prea multă putere. Am format prin Meşteşug o legătură atât de deplină, încât n-am mai izbutit să mă găsesc pe mine. Ca şi cum am fi devenit o singură fiinţă.

Spusesem că fusese vorba de Meşteşug, dar mă îndoiam că numele se potrivea. Era ca şi cum aş fi numit soarele scânteie. Am răsuflat adânc.

— M-a înspăimântat. Aşa că am rupt-o, m-am eliberat. Nu mă aşteptasem la aşa ceva.

Rostisem cuvintele în aceeaşi măsură pentru Bufon şi pentru ceilalţi. Mi-am dat seama că le auzise, dar cred că a scos din ele un mesaj diferit de acela la care mă gândisem.

— Şi pe tine nu te-a afectat în niciun fel? l-a întrebat Chade.

Dutiful m-a ajutat să mă ridic în picioare. Aveam nevoie de ajutorul lui. M-am aşezat aproape imediat pe un scaun. Dar ceea ce simţeam nu era istovire, ci forţă dezlănţuită. M-aş fi putut urca în cel mai înalt turn al Buckkeepului – dacă aş fi fost în stare să-mi amintesc cum să-mi îndoi genunchii.

— M-a afectat, a răspuns Bufonul cu glas scăzut. Dar altfel. Nu m-a înspăimântat, a adăugat privindu-mă în ochi.

— Mai încercăm o dată? a propus Dutiful cu candoare.

Iar eu, Chade şi Bufonul şi-am răspuns într-un glas, apăsând mai mult sau mai puţin cuvântul:

— Nu!

— Nu, a repetat Bufonul, mai încet, după o scurtă clipă de tăcere. Mie, unuia, mi-ajunge cât am învăţat pe ziua de azi.

— Poate că ne-ajunge tuturor, a întărit Chade, cu asprime. Şi a continuat după ce şi-a dres glasul: Oricum e vremea să mergem fiecare la treburile noastre.

— Dar avem timp din belşug, a protestat Dutiful.

— În mod obişnuit, da, am fi avut, a încuviinţat Chade. Dar zilele s-au împuţinat. Mai sunt multe de făcut ca să-ţi pregătim călătoria, Dutiful. Repetă din nou discursul prin care le mulţumeşti Străinilor pentru primire. Şi nu uita, *ch* trebuie să fie un sunet scos cât mai din gât.

— L-am citit deja de-o sută de ori, a mormăit prinţul.

— Şi, când va fi momentul, cuvintele vor trebui să dea impresia că vin din inima ta, nu de pe un pergament.

La asta, Dutiful a dat din cap în silă. Şi s-a uitat cu jind afară, unde adierea vântului împrospăta aerul zilei senine.

— Atunci mergeţi amândoi să vă vedeţi de-ale voastre, a adăugat Chade, şi a fost brusc clar că le cerea să plece, deopotrivă, prinţului şi neghiobului.

Pe faţa lui Dutiful s-a citit dezamăgirea. S-a întors spre Lordul Auriu.

— Când vom fi pe mare, vom avea mai mult timp şi mai puţine îndatoriri, mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre timpul petrecut alături de tatăl meu. Dacă vrei. Ştiu că i-ai purtat de grijă când… în ultimele zile ale vieţii lui.

— Aşa e, i-a răspuns Bufonul cu blândeţe. Şi o să-ţi împărtăşesc cu bucurie amintirile mele de-atunci.

— Mulţumesc, a zis Dutiful.

Pe urmă s-a dus în colţ şi l-a convins cu delicateţe pe Thick să-l urmeze, întrebându-l de ce se speriase, fiindcă, la urma urmelor, nu păţise nimeni nimic. M-am simţit recunoscător, fiindcă bondocul n-a avut niciun răspuns care să poată fi înţeles.

Aproape că ajunsesem lângă uşă când mi-am reamintit de hotărârea mea de mai înainte.

— Prinţe Dutiful, vrei să vii în seara asta în atelierul meu de lucru? Am ceva pentru tine.

A înălţat întrebător dintr-o sprânceană, dar, fiindcă eu n-am mai adăugat nimic, a răspuns:

— O să-mi fac timp. Pe diseară!

A plecat, cu Thick târşâindu-şi picioarele pe urmele lui. Dar bondocul s-a oprit în cadrul uşii şi l-a cântărit pe Bufon cu o privire stranie înainte de a se uita la mine. Pe urmă a ieşit, închizând uşa în urma lui cu ceva cam prea multă putere.

Pentru o clipă, m-am temut că bătrânul asasin avea să ceară mai multe amănunte despre cele întâmplate. Dar, înainte de a apuca el să vorbească, a făcut-o Bufonul:

— Prinţul Dutiful nu trebuie să-l ucidă pe Icefyre. E cel mai important lucru pe care trebuie să ţi-l spun, Chade. Dragonul trebuie să rămână în viaţă cu orice preţ.

Chade traversase încăperea către sticlele cu băuturi. A ales una, şi-a umplut paharul în tăcere şi s-a întors lângă noi.

— Nu crezi că, dacă e captivă într-un gheţar, e cam târziu să ne gândim să păstrăm creatura în viaţă? A sorbit din pahar. Sau crezi într-adevăr că e cu putinţă să supravieţuiască vreun animal atât de mult timp, fiind lipsit de căldură, apă şi mâncare?

Bufonul a ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

— Ce ştim noi despre dragoni? Cât timp au dormit dragonii de piatră până când i-a trezit Fitz? Dacă au ceva în comun cu dragonii adevăraţi, şi în Icefyre s-ar putea să mai existe scânteia vieţii.

— Ce ştii despre Icefyre? l-a întrebat Chade bănuitor.

S-a aşezat din nou la masă. Eu am rămas în picioare, cuprinzându-i cu privirea pe amândoi.

— Cu nimic mai mult decât tine, Chade.

— Atunci de ce ne interzici să-i retezăm capul, când ştii că altminteri narcesca nu acceptă căsătoria? Ai cumva impresia că lumea o s-o pornească pe o cale mai bună dacă vor continua cele două ţări să fie la cuţite preţ de încă un veac sau două?

M-am cutremurat când i-am simţit sarcasmul din glas. Eu, unul, nu l-aş fi luat niciodată în râs pe Bufon pentru că-şi făcuse din schimbarea lumii un ţel pe care îl recunoştea. Chade m-a şocat făcând-o şi am înţeles cât de adâncă era aversiunea lui.

— Bătăliile nu-mi plac câtuşi de puţin, Chade Farseer, a răspuns Bufonul cu blândeţe. Însă un război între oameni nu e

cea mai cumplită nenorocire care se poate întâmpla. Mai bine război decât să i se facă lumii noastre un rău mai mare, mai profund. Mai ales când avem o cât de mică ocazie să îndreptăm un rău aproape ireparabil.

— Ce rău?

— Dacă Icefyre trăieşte… şi recunosc că ar fi din cale-afară de bizar… dar, dacă în el a mai rămas o cât de firavă scânteie de viaţă, trebuie să abandonăm orice altceva ca să-l eliberăm din gheaţă şi să-l readucem la viaţă pe deplin.

— De ce?

— Nu i-ai spus?

Bufonul mi-a aruncat o scurtă privire acuzatoare. Nu m-am uitat în ochii lui şi nici el n-a aşteptat să-i răspund.

— Tintaglia, dragonul din Bingtown, e singura femeie adultă din întreaga lume. Cu fiecare an ce trece, e din ce în ce mai limpede că puii ieşiţi coconi vor rămâne pipernicţi şi nevolnici, că nu vor fi niciodată în stare nici să vâneze, nici să zboare. Dragonii se împerechează în zbor. Dacă puii nu vor putea să zboare, nu vor putea nici să procreeze. Dragonii vor dispărea din lume şi, de data asta, va fi pentru totdeauna. Dacă nu cumva mai există un dragon mascul adult. Unul care s-ar putea înălţa ca să se împreuneze cu Tintaglia şi să zămislească o nouă generaţie de dragoni.

Îi spusesem toate astea lui Chade. Oare el pusese întrebarea ca să se convingă că Bufonul era sincer?

— Spui că trebuie să punem în pericol pacea dintre Insulele Străine şi cele Şase Ducate de dragul reînvierii dragonilor, a zis bătrânul alegându-şi cu grijă cuvintele. Şi ce-o să câştigăm din asta?

— Nimic, a recunoscut Bufonul. Dimpotrivă. Oamenii vor avea de pierdut. Şi vor fi nevoiţi să facă nişte schimbări. Dragonii sunt creaturi arogante şi agresive. Nesocotesc hotarele şi n-au noţiunea de „proprietate”. Dacă un dragon flămând vede o vacă într-un ţarc, o mănâncă. Pentru ei, totul e simplu. Lumea oferă şi tu iei ce-ţi trebuie.

Chade a zâmbit cu şiretenie.

— Atunci probabil că ar trebui să fac acelaşi lucru, în numele omenirii. Lumea ne-a oferit prilejul să scăpăm de dragoni. Cred c-o să profit.

M-am uitat la Bufon. Nu l-au supărat spusele lui Chade. A

păstrat tăcerea preţ de două răsuflări. Pe urmă a răspuns:

— Cum doreşti, domnul meu. Dar, când va veni timpul, hotărârea s-ar putea să nu-ţi aparţină. S-ar putea să hotărăsc eu. Sau Fitz. Iar de dragoni nu are nevoie doar lumea, ci şi omenirea însăşi, a adăugat, când în ochii bătrânului s-a aprins furia.

— De ce-ar avea? a întrebat acesta dispreţuitor.

— Pentru echilibru. Bufonul s-a uitat la mine, apoi pe lângă mine, pe fereastră, şi, cu privirea pierdută în depărtare, a căpătat un aer gânditor. Oamenii nu se tem de niciun rival. Aţi uitat cum e când împarţi lumea cu nişte creaturi pline de o superioritate la fel de arogantă ca a voastră. Credeţi că puteţi aranja totul după bunul plac. Faceţi hărţi, trageţi pe ele linii şi Pretindeţi că pământul vă aparţine pur şi simplu pentru că sunteţi în stare să-l desenaţi. Însemnaţi plantele care cresc într-un loc şi animalele care îl cutreieră, ca să se ştie că sunt ale voastre, şi spuneţi că aveţi dreptul să faceţi ce vreţi nu doar cu ceea ce vieţuieşte acolo azi, ci şi cu ceea ce ar putea vieţui mâine. Pe urmă, îngâmfaţi şi agresivi, stârniţi războaie şi vă măcelăriţi între voi ca să apăraţi liniile pe care vi le-aţi imaginat pe faţa lumii.

— Şi presupun că dragonii sunt mai buni decât noi, fiindcă nu fac aşa ceva, fiindcă se mulţumesc să înşface orice văd înaintea ochilor. Spirite neîncătuşate, făpturi ale naturii, aflate pe acele culmi ale moralei cucerite când nu eşti în stare să gândeşti.

Bufonul a clătinat din cap zâmbind.

— Nu, dragonii nu sunt mai buni decât oamenii. Sunt doar uşor diferiţi. Vor ţine o oglindă în faţa egoismului omenesc. Vă vor aduce aminte că toată vorbăria voastră despre ceea ce posedaţi şi ceea ce revendicaţi nu e cu nimic mai presus decât mârâitul unui câine captiv în lanţ şi decât ciripitul provocator al unei vrăbii. Pretenţiile voastre nu există decât în timp ce le rostiţi. Numiţi-o cum vreţi şi revendicaţi-o după plac, dar lumea nu le aparţine oamenilor. Oamenii îi aparţin lumii. Nu sunteţi proprietarii pământului în care vi se vor preschimba trupurile şi care n-o să vă ţină minte numele.

Chade n-a răspuns imediat. Cred că l-au uluit cuvintele Bufonului, viziunea lui asupra realităţii. Însă pe urmă a pufnit dispreţuitor.

— Pfui. Ascultându-ne, mi-e din ce în ce mai clar că nu-i

facem nimănui niciun bine dacă readucem dragonul la viaţă. S-a frecat la ochi istovit. Oh, şi de ce ne obosim cu discuţia asta prostească? Niciunul dintre noi nu ştie ce vom găsi acolo. Acum nu facem altceva decât să filosofăm bătând câmpii şi să luăm de bune poveştile de adormit copii. Când o să vedem dragonul cu ochii noştri, o să ne gândim ce e de preferat să facem. Aşa stau lucrurile. Acum te simţi satisfăcut?

— Mă îndoiesc că satisfacţia *mea* are vreo importanţă pentru tine.

Bufonul a rostit aceste cuvinte stranii aruncându-mi o privire piezişă. Dar nu ca să-mi întâlnească ochii, ci ca să îndrepte atenţia lui Chade către mine.

— Ai dreptate, a încuviinţat acesta cu glas mieros. Pentru mine nu contează satisfacţia ta, ci acordul lui Fitz. Însă ştiu că, dacă hotărârea rămâne numai pe seama lui, satisfacţia ta o să atârne foarte greu în balanţă, poate chiar mai greu decât soarta clanului Farseer.

Bătrânul meu mentor m-a cântărit cu privirea, de parcă aş fi fost un cal cu os mort[2], care ar fi putut sau nu să mai reziste până la următoarea bătălie. Mi-a zâmbit aproape cu disperare.

— Sper că-şi pleacă şi el urechea către temerile mele. Chade mi-a întâlnit ochii. Vom hotărî când îl vom înfrunta. Până atunci, avem în vedere toate posibilităţile. Îţi convine aşa?

— Aproape, a răspuns Bufonul. Şi a adăugat cu răceală: În calitatea ta de Farseer, făgăduieşte-ne ceva – Fitz o să poată face ce îl îndeamnă propria raţiune.

— Vrei cuvântul meu de Farseer!

Chade era furios.

— Întocmai, a ripostat calm Bufonul. Dacă vorbele tale nu sunt cumva doar praf în ochi, aruncat ca să-l convingă pe Fitz să joace cum îi cânţi.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, cu palmele sprijinite lejer pe braţele lui, destins întru totul. Pentru o clipă, l-am recunoscut pe bărbatul zvelt, îmbrăcat în negru, cu părul lui strălucitor dat pe spate. L-am văzut în el pe băiatul care fusese Bufonul, acum matur. Pe urmă şi-a întors capul, ca să se uite drept la Chade, şi impresia de familiaritate a dispărut. Faţa lui era profilul

---

[2] Os mort sau spavan - umflătură a unui os (de obicei de la picioarele din spate ale calului) provenită dintr-o lovitură, dintr-un efort sau transmisă pe cale ereditară.

hotărârii, dăltuit în piatră. Nu mai văzusem pe nimeni provocându-l pe Chade cu atâta încredere în sine.

Iar cuvintele cu care i-a răspuns bătrânul asasin m-au şocat. Avea pe chip un zâmbet straniu şi privirea i se tot plimba de la mine la Bufon şi înapoi. A vorbit uitându-se în ochii mei:

— Pe cuvântul meu de Farseer. N-o să-i cer să facă nimic împotriva voinţei lui. Poftim. Eşti mulţumit, omule?

Bufonul a încuviinţat cu o înclinare lentă a capului.

— Oh, da, sunt. Pentru că hotărârea va veni de la el, văd asta la fel de clar ca orice altceva mi-a mai rămas de văzut. A dat din nou din cap, pentru sine însuşi. Noi doi mai avem şi altele de discutat, dar, odată ce ne vom vedea pe corabie şi vom porni la drum, va fi timp pentru aşa ceva. Ziua asta trece, nu stă să ne-aştepte, şi eu încă mai am de făcut multe pregătiri de plecare. Să-ţi fie ziua bună, lord Fallstar!

Pe buze i-a plutit o umbră de zâmbet. Privirea i s-a mutat de la mine la Chade. Şi a urmat un gest bizar. Şi-a desfăcut larg braţele şi s-a înclinat cu graţie în faţa bătrânului, de parcă s-ar fi purtat dintotdeauna unul cu altul cu cea mai mare curtoazie. După ce şi-a îndreptat spatele, mi-a vorbit. Cu căldură în glas.

— E bine că azi am putut petrece câteva clipe împreună, Fitz. Ţi-am dus dorul.

Apoi a oftat scurt, pe neaşteptate, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de o îndatorire neplăcută. Am bănuit că gândul la prorocita sa moarte revenise, alungându-le pe toate celelalte. Zâmbetul i-a dispărut.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnii mei, a murmurat.

Şi s-a îndepărtat, ieşind prin deschiderea îngustă, ascunsă în lateralul căminului, cu eleganţa unui lord care pleacă de la un banchet.

Am rămas cu privirea pierdută pe urmele lui. Recenta noastră întâlnire prin Meşteşug îmi huruia în minte, alături de cuvintele şi gesturile lui stranii. Ceva îl adusese în conflict cu Chade, şi triumfase. Însă nu-mi dădeam seama ce anume stabiliseră astfel, dacă stabiliseră ceva.

Bătrânul meu mentor a început să vorbească de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

— Îmi contestă dreptul la lealitatea ta! Cum îndrăzneşte? Când eu sunt, practic, cel care te-a crescut! Cum îşi poate imagina că există cea mai mică şansă să nu fim amândoi de

acord când ştim cât de multe depind de reuşita încercării prin care trebuie să treacă prinţul? Cuvântul meu de Farseer, ce să zic! Şi, la urma urmelor, ce crede el că eşti tu?

S-a întors spre mine şi a pus întrebarea ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l aprob fără să stau pe gânduri.

— Poate crede că e Profetul Alb şi eu sunt Catalizatorul lui, am răspuns cu voce înceată. Pe urmă am tras aer adânc în piept şi am pus întrebarea care mă rodea. Cum vă puteţi voi doi certa în privinţa loialităţii mele, de parcă n-aş avea dreptul să-mi spun propria părere despre hotărârea pe care o voi lua? Am pufnit dezgustat. Eu, unul, nu m-aş gândi nici măcar la un cal sau la un câine ca la o piesă fără minte mutată pe tabla de joc, cum păreţi să mă consideraţi voi doi.

M-a ascultat uitându-se pe fereastră, pe lângă mine, şi cred că nu şi-a luat cu adevărat în considerare importanţa propriilor cuvinte.

— Nici cal, nici câine, Fitz, nu. Nu m-aş gândi niciodată la tine astfel. Nu. Eşti o sabie. Asta te-am făcut eu să devii, o armă care poate fi mânuită. Şi el îşi închipuie că te potriveşti cel mai bine în mâna lui. Bătrânul a râs zgomotos, cu dispreţ. Omul nu e totuşi decât un bufon. Ai fost înţelept când mi-ai dezvăluit planurile lui, a adăugat, după ce m-a privit şi a dat din cap. E bine c-o să-l lăsăm aici.

După asta, mi s-a părut că nu mai aveam ce spune. Am plecat din Turnul de Veghe tot pe unde venisem, străbătând labirintul întunecat dintre zidurile castelului. În ziua aceea îmi văzusem şi prietenul, şi mentorul mult mai clar decât aş fi vrut. M-am întrebat dacă atingerea Bufonului pe încheietura mâinii mele nu fusese cumva menită să ne demonstreze, deopotrivă, mie şi lui Chade, câtă influenţă avea asupra mea. Şi totuşi, totuşi, nu-mi lăsase impresia că ar fi fost aşa. Nu mă întrebase mai întâi dacă vreau? Pe de altă parte, avusesem totuşi senzaţia că vrea să-mi arate ceva. Oare numai întâmplarea făcuse să i-l dezvăluie şi lui Chade? Sau intenţionase să mă facă să văd limpede cum mă privea Chade, cum presupunea că se putea bizui oricând pe mine, fiindcă mă supun voinţei lui? Am clătinat din cap. Bufonul îşi imagina că nu ştiam deja asta? Am strâns din dinţi. Avea să vină o clipă în care Bufonul avea să descopere că eu şi Chade am conspirat împotriva lui, un moment în care avea să-şi dea seama că de fapt i-am ascuns ceva.

M-am întors în odaia mea de lucru, fără să-mi placă niciunul dintre gândurile pe care le luasem cu mine.

În clipa când am deschis uşa, am ştiut că Bufonul fusese acolo înaintea mea. Îşi lăsase darul pe masă, lângă scaunul meu. M-am apropiat şi mi-am plimbat un deget de-a lungul spatelui lui Ochi întunecaţi. Statueta îl înfăţişa pe lupul meu în tinereţe. Cu un iepure mort lăţit între labele din faţă. Îşi ţinea capul ridicat şi ochii lui negri mă ţintuiau cu o privire inteligentă, răbdătoare.

L-am luat în mâini. Îl văzusem pe bufon începând să-l dăltuiască în coliba mea, aşezat la masă. Nu izbutisem niciodată să-mi dau seama ce ar fi putut să fie şi aproape uitasem că Bufonul îmi promisese c-o să-mi arate statueta după ce o să fie gata. Am atins vârfurile urechilor ciulite ale lui Ochi Întunecaţi. Pe urmă m-am aşezat pe scaun şi am rămas cu ochii la foc, ţinându-mi lupul pe palme.

Capitolul 4

SCHIMB DE ARME

Maestra armelor Hod îşi primise titlul după ce se aflase ani îndelungaţi în slujba maestrului armelor Crend. Şi întrebuinţase toată acea vreme cu folos, nu doar deprinzând mânuirea fiecărei arme în parte, ci şi învăţând să facă săbii foarte bune. De fapt, mulţi continuă să spună că făurirea armelor excelente era cel mai însemnat dintre talentele ei şi că Buckkeepul ar fi avut mai mult de câştigat dacă i-ar fi dat altcuiva titlul de maestru al armelor şi ar fi lăsat-o pe ea la forjă. Însă regele Shrewd n-a văzut astfel lucrurile. După moartea lui Crend, a fost pusă imediat în locul lui şi a supravegheat instrucţia tuturor oştenilor din Buckkeep. A slujit bine tronul Farseer, până când şi-a dat viaţa în luptă, apărându-i pe Verity, pe atunci doar prinţ moştenitor.

FEDWREN, *Cronicile*

Grija cu care plănuise Bufonul împărţirea lucrurilor sale mi-a trezit brusc dorinţa să mă ocup de ale mele. În noaptea aceea, în loc să împachetez, am stat pe colţul vechiului pat al lui Chade, înconjurat de tot ce posedam. Dacă aş fi avut înclinaţii către melancolia fatalistă a Bufonului, poate că asta m-ar fi întristat. Însă m-am trezit rânjind când mi-am dat seama cât de

puţine erau. Nici măcar dihorul Gilly, care îmi adulmeca tezaurul, nu părea impresionat.

Teancul de haine din odaia Bufonului şi minunata sabie, cu mânerul ei împodobit prea din belşug, alcătuiau cea mai mare parte a bunurilor mele. Aproape toate straiele din zilele petrecute în colibă îmi ajunseseră în mormanul de zdrenţe de lângă masa de lucru. Aveam două uniforme noi, de oştean în Garda Prinţului. Una, împăturită cu băgare de seamă, se afla deja în cufărul meu de călătorie de la picioarele patului, alături de celelalte schimburi de haine. Sub ele ascunsesem o mulţime de pacheţele cu otrăvuri, calmante şi întăritoare pe care le pregătisem împreună cu Chade. Pe pat, lângă mine, mai multe ustensile mărunte, şperacle şi diverse ciudăţenii uşor de mânuit, erau adunate într-un rulou mic, uşor de ascuns sub cămaşă. L-am aşezat în cufăr. Şi, în aşteptarea lui Dutiful, am continuat să pun în ordine mica mea colecţie stranie.

Statueta lui Ochi întunecaţi trona pe poliţa căminului. Nu voiam s-o primejduiesc luând-o cu mine în călătorie. Mai aveam şi colierul-talisman primit de la Jinna, vrăjitoarea-tămăduitoare, pe vremea când eram buni prieteni. Nu-l mai purtam, dar, când mă gândeam să mă descotorosesc de el, simţeam o bizară strângere de inimă. Şi-a găsit locul laolaltă cu hainele pe care mă obligase Lordul Auriu să le port. Mica insignă cu vulpe primită de la regina Kettricken mă însoţea ca de obicei, prinsă sub cămaşă, deasupra inimii. De ea n-aveam nicidecum de gând să mă despart. Dădusem deoparte câte ceva pentru Hap. Erau mai ales lucruri mărunte, pe care le meşterisem sau le cumpărasem în copilăria lui: un titirez, o marionetă de lemn şi altele de acelaşi soi. Le-am pus, cu grijă, într-o cutie cu o ghindă dăltuită pe copac. Plănuisem să i le dau când aveam să ne luăm rămas-bun.

În mijlocul patului era mănunchiul de pene luate de pe plaja celorlalţi. Încercasem cu ceva timp în urmă să i le dau Bufonului, gândindu-mă că le-ar fi putut adăuga la coroana lui de lemn. Eram sigur că se potriveau. Dar el nu le aruncase decât o singură privire înainte de a le respinge. Am desfăcut bucata de piele moale în care le înfăşurasem, m-am uitat la toate pe rând, apoi le-am înfăşurat la loc. M-am gândit o vreme ce să fac cu ele. Apoi mi le-am înghesuit într-un colţ al cufărului de călătorie. Tot acolo mi-am pus şi acele aţe de diverse grosimi. Şi încălţări

de rezervă, şi lenjeria de corp. Un brici. O cană, un castron şi o lingură, ca să le am pe corabie.

Şi cu asta basta. Nu mai aveam ce să împachetez şi restul posesiunilor mele nu reprezentau mare lucru. Mai era Negruţa, iapa mea, dar ei nu-i trezeam interesul, se mulţumea doar să facă tot ce-i ceream. Prefera să se afle alături de semenii ei şi n-avea să-mi simtă lipsa câtuşi de puţin. Un grăjdar avea s-o scoată cu regularitate să facă mişcare şi, atâta timp cât rămânea Hands mai-marele grajdurilor din Buckkeep, n-aveam de ce să mă tem că o să fie neglijată sau folosită altfel decât trebuia.

Gilly s-a ivit de sub mormanul de haine şi a traversat patul zbenguindu-se, provocator.

— Nici tu n-o să-mi simţi lipsa, am spus, în timp ce-mi ameninţa mâna în joacă.

În zidurile Buckkeepului sălăşluiau destui şoareci şi şobolani ca să fie bine hrănit. Iar să aibă tot patul pentru el nu putea decât să-i facă plăcere. Era deja convins că perna îi aparţine. Mi-am lăsat privirea să se plimbe prin odaie. Chade luase în stăpânire pergamentele aduse de mine din colibă. Le sortase, le adăugase bibliotecii castelului pe cele care nu puneau pe nimeni în primejdie şi le încuiase în dulapuri pe celelalte, care spuneau, prea limpede, prea multe adevăruri. N-aveam câtuşi de puţin senzaţia că aş fi pierdut ceva.

Am dus un braţ de haine către unul dintre vechile şifoniere ale lui Chade, cu gândul să le arunc înăuntru. Pe urmă m-au înfrânt mustrările de conştiinţă şi le-am împăturit pe rând înainte de a le pune la păstrare. Şi aşa mi-am dat seama că, luate fiecare în parte, nu erau atât de ţipătoare cum avusesem impresia. Am adăugat în cufăr o mantie călduroasă, căptuşită. După ce toate hainele au fost fie împachetate, fie aşezate în dulapuri, am aşezat deasupra cufărului sabia împodobită cu pietre scumpe. O luam cu mine. În ciuda mânerului ţipător, era bine lucrată şi echilibrată cu precizie. Aidoma omului care mi-o dăruise, avea o înfăţişare scânteietoare, menită să ia ochii, ascunzându-i adevăratul scop.

Cineva a ciocănit, politicos, şi suportul de vinuri s-a rotit, dat deoparte. Când a intrat Dutiful, obosit, Gilly a sărit din pat şi s-a repezit să-i ţină calea, arătându-şi ameninţător dinţii albi în timp ce făcea salturi neizbutite către picioarele lui.

— Da, şi eu mă bucur să te văd, a salutat Dutiful, luându-l într-o mână.

L-a scărpinat cu delicateţe sub bărbie, apoi l-a lăsat jos. Micul animal a reînceput imediat să-i atace picioarele. Prinţul a înaintat având grijă să nu-l calce.

— Ai ceva pe care trebuie să mi-l adaug în bagaje? a întrebat. A oftat adânc şi s-a lăsat să cadă pe pat, lângă mine. M-am săturat de atâta împachetat, mi-a mărturisit. Sper că e ceva mic.

— E pe masă, i-am răspuns. Şi nu e mic.

Cât s-a apropiat de masa mea de lucru, am trăit câteva clipe de regret amarnic, în care, dacă aş fi putut, mi-aş fi luat darul înapoi. Cum ar fi fost posibil să însemne pentru el ceea ce însemnase pentru mine? Prinţul a privit darul care îl aştepta, apoi şi-a înălţat ochii spre ai mei, cu uimirea zugrăvită pe faţă.

— Nu înţeleg. Îmi oferi o sabie?

M-am ridicat în picioare.

— E a tatălui tău. Verity mi-a dat-o când ne-am despărţit pentru ultima oară. Acum îţi aparţine, l-am lămurit cu voce înceată.

Expresia care i-a luat chipul în stăpânire în acea clipă mi-a alungat toate părerile de rău. A întins mâna către sabie, şi-a retras-o, apoi s-a uitat la mine. Era uluit, nu-i venea să creadă. Am zâmbit.

— Am spus că e a ta. Ia-o şi vezi cum o simţi în mână. Am curăţat-o şi am ascuţit-o, aşa că fii foarte atent.

I-a prins mânerul în palmă. Stăteam cu ochii la el, aşteptând s-o ridice şi să-i descopere echilibrul desăvârşit. Dar şi-a retras mâna.

— Nu.

Cuvântul m-a şocat. Apoi:

— Aşteaptă-mă aici. Te rog. Aşteaptă!

Pe urmă s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit în fugă. L-am auzit continuând să alerge pe coridorul secret până când i s-a stins zgomotul paşilor în depărtare.

Reacţia m-a nedumerit. La început păruse atât de încântat. M-am apropiat şi m-am uitat din nou la lama armei. Lucea, proaspăt uleiată şi lustruită. Nimic din ceea ce îi dădea frumuseţe şi eleganţă nu o împiedica să-şi atingă scopul. Era o unealtă cu care omorai oameni. Fusese făurită pentru Verity de

mâinile lui Hod, aceeaşi maestră a armelor de la care învăţasem să lupt cu sabia şi cu suliţa. Îl urmase pe unchiul meu în aventura lui şi murise pentru el. Sabia era demnă de un rege. De ce o respingea Dutiful?

Când s-a întors, stăteam în faţa căminului, ţinând o cană cu ceai în ambele mâini. Iar el căra ceva lung, împachetat temeinic. A intrat vorbind şi desfăşurând învelişul de piele.

— Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai demult, de când am aflat cine eşti. Probabil fiindcă mie mi-a fost dată cu atâta vreme în urmă, iar mama a pus-o apoi la păstrare. Ia-o.

Învelişul i-a căzut şi prinţul a ridicat-o cu o mişcare în spirală. Cu un zâmbet larg, a prins-o brusc de capătul opus şi mi-a oferit-o cu mânerul sprijinit mai sus de încheietura mâinii lui stângi. Surâdea cu ochii arzându-i de încântare, anticipându-mi surprinderea.

— Ia-o, Fitzehivalry Farseer. E sabia tatălui tău.

M-a străbătut un fior, zbârlindu-mi fiecare firicel de păr de pe trup. Am lăsat cana deoparte şi m-am ridicat încet în picioare.

— Sabia lui Chivalry?

— Da.

Nu credeam că zâmbetul lui putea deveni mai larg, dar s-a întâmplat.

Am rămas cu ochii la armă. Da. Aş fi ştiut chiar şi dacă nu mi-ar fi spus. Sabia era sora mai mare a celei pe care o purtase Verity. Semănau între ele, dar aceea era ceva mai bogat ornamentată şi puţin mai lungă, făcută pentru un bărbat mai înalt decât Verity. Pe gardă era gravat un cerb stilizat. Am înţeles brusc că era o sabie făurită pentru un prinţ care urma să devină rege. Ştiam că eu n-o s-o pot purta niciodată. Şi, în acelaşi timp, tânjeam după ea.

— De unde o ai? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

— Era la Patience, fireşte. Când a venit la Buckkeep, a lăsat-o la Withywoods. Pe urmă, după ce s-a încheiat Războiul Corăbiilor Roşii, când, pregătindu-se pentru mutarea la Tradeford, îşi „punea harababura în ordine” cum îi place să spună, a dat peste ea. Într-un dulap. „E bine că n-am adus-o niciodată la Buckkeep”, a zis când mi-a dăruit-o. „Regal mi-ar fi luat-o ca s-o vândă. Sau ca s-o păstreze el.”

Se potrivea atât de bine cu firea lui Patience, încât n-am putut să nu zâmbesc. Sabia unui rege amestecată în „harababura” ei.

— Ia-o! mi-a poruncit Dutiful cu nerăbdare şi n-am putut să nu mă supun.

Trebuia să simt, măcar o singură dată, cum se potrivea mâna mea acolo unde stătuse mâna tatălui meu. Sabia mi s-a părut aproape lipsită de orice greutate. Ca o pasăre poposită pe pumnul meu. O secundă mai târziu, Dutiful s-a îndreptat spre masă şi a luat arma lui Verity. I-am auzit exclamaţia de încântare şi am zâmbit larg când a prins-o în ambele mâini şi a rotit-o prin aer. Cele două săbii erau arme excelente, menite şi să taie carnea, şi să înjunghie, pătrunzând într-un punct vulnerabil. O vreme, ne-am purtat amândoi ca nişte băieţandri, manevrându-le în fel şi chip, începând cu micile zvâcniri din încheietura mâinii, care puteau opri sau devia lovitura unui potrivnic, până la o nesăbuită lovitură din umăr, cu braţul întins, oprită de Dutiful la foarte mică distanţă de sulurile de pergament de pe masă.

Sabia lui Chivalry mi se potrivea. Şi asta mi-a oferit satisfacţie, cu toate că-mi dădeam seama cât de dureros de nedemne de o asemenea armă erau slabele mele deprinderi. M-am întrebat cum se simţise regele abdicat ştiind că singurul său fiu mânuia securea cu mai multă pricepere decât sabia şi că se simţea înclinat să folosească mai degrabă otrava în locul oricăreia dintre ele. Gândul era deprimant, dar, înainte de a începe să-mi fac inimă rea, Dutiful s-a oprit lângă mine, să compare cele două săbii.

— A lui Chivalry e mai lungă?

— Era mai înalt decât Verity. Însă cred că sabia lui e mai uşoară. Verity avea muşchi puternici, care dădeau forţă loviturii, şi cred că Hod a făcut arma ţinând cont de asta. Va fi interesant de văzut care dintre ele se va dovedi mai potrivită pentru tine după ce te vei maturiza complet.

Prinţul a înţeles imediat ce voiam să spun.

— Fitz, ţi-am adus sabia ca s-o păstrezi. Vorbesc serios.

Am dat din cap.

— Şi îţi sunt recunoscător pentru acest gând. Dar voi fi nevoit să mă mulţumesc cu intenţia în locul realităţii. Asta e o sabie de rege, Dutiful. Nu e de nasul unui oştean din gardă şi cu atât mai puţin de-al unui asasin sau de-al unui bastard. Uită-te aici, pe mâner. E cerbul Farseer, mare şi de neconfundat. E şi pe sabia lui Verity, dar mai mic. Chiar şi-aşa, în anii de după Războiul

Corăbiilor Roşii am îmbrăcat mânerul în piele ca să-l ascund. Oricine l-ar fi văzut ar fi ştiut că o asemenea armă nu-mi poate aparţine de drept. La sabia lui Chivalry, blazonul sare în ochi cu atât mai mult.

Am pus arma pe masa de lucru, cu regret şi cu respect.

Dutiful a aşezat-o cu grijă pe a lui Verity alături de ea. Pe faţă i s-a întipărit încăpăţânarea.

— Cum pot lua sabia tatălui meu de la tine, dacă tu n-o iei pe a lui Chivalry de la mine? Tata ţi-a dat ţie arma asta. A vrut să fie a ta.

— Sunt sigur că asta a vrut, în clipa aceea. Şi, mulţi ani de-a rândul, sabia m-a slujit bine. Dar mă va sluji şi mai bine când o voi vedea în mâinile tale. Ştiu că Verity ar aproba ceea ce fac acum. Cât despre sabia lui Chivalry, deocamdată ar trebui s-o ţinem la păstrare. Cât vei fi încoronat, nobilii se vor aştepta să vadă pe şoldul tău sabia unui rege.

La asta, Dutiful s-a încruntat.

— Regele Shrewd n-a avut sabie? Ce s-a întâmplat cu ea?

— A avut, fără îndoială. Dar n-am idee ce s-a întâmplat cu ea. Poate că i-a revenit lui Patience, ca moştenire; poate că Regal a vândut-o sau şi-a însuşit-o şi, după moartea lui, a furat-o un alt nobil rapace. Oricum, a dispărut. Iar când va veni vremea să te urci pe tron, cred că va trebui să porţi o sabie de rege. Şi sabia tatălui tău pe drumul către Aslevjal.

— O voi purta. Dar n-o să se întrebe lumea de unde o am?

— Mă îndoiesc. Îi vom cere lui Chade să născocească o poveste, să spună că a păstrat-o pentru tine. Oamenilor le plac astfel de poveşti. Îi vor da crezare cu uşurinţă.

A încuviinţat cu o înclinare a capului, dus pe gânduri, apoi a spus cu voce înceată:

— Îmi simt bucuria ştirbită fiindcă tu nu poţi purta sabia lui Chivalry pe faţă, aşa cum o voi purta eu pe asta.

— Şi eu la fel, am răspuns cu o sinceritate dureroasă. Aş purta-o dacă s-ar putea, Dutiful. Dar pur şi simplu asta e situaţia. Am sabia primită de la Lordul Auriu, tot de o calitate mai presus de priceperea mea. O voi purta pe aceea. Dar, dacă voi ridica vreodată vreo armă ca să te apăr, atunci bine-ar fi să fie o secure.

Şi-a lăsat ochii în jos chibzuind. Pe urmă şi-a pus palma pe mânerul sabiei lui Chivalry.

— Până în ziua încoronării mele, când îmi vei da înapoi această armă, vreau să rămână aici, cu tine. Iar când voi lua sabia tatălui tău de la tine, a adăugat, după ce trăsese aer în piept, ţi-o voi înapoia pe a tatălui meu.

Era un gest pe care nu-l puteam refuza.

A plecat în scurt timp pe unde venise, luând cu el sabia lui Verity. Mi-am turnat încă o cană de ceai şi am rămas cu gândul la sabia tatălui meu. Am încercat să-mi dau seama ce însemna pentru mine, dar n-am dat, în lăuntrul meu, nimic altceva decât o absenţă stranie. Deşi aflasem, de puţină vreme, că se folosise de Meşteşug ca să vegheze asupra mea prin ochii fratelui său, asta nu izbutise să-i pună nimic în locul lipsei persoanei lui fizice din viaţa mea. Poate că mă iubise de la distanţă, însă Burrich fusese cel care mă educase şi Chade cel care mă instruise. Privind sabia, am căutat cumva, pe bâjbâite, o senzaţie de comuniune, un sentiment de legătură, dar n-am izbutit să descopăr nimic. Când mi-am terminat ceaiul, nu găsisem niciun răspuns şi nici măcar n-aş fi putut spune, neîndoielnic, care era întrebarea.

M-am dus la culcare şi am izbutit să câştig lupta cu Gilly pentru pernă. Însă am dormit prost şi până şi odihna mea chinuită a fost întreruptă. Nettle s-a strecurat în visele mele ca un copil care caută alinare în ciuda propriei voinţe. Contrastul era straniu. În visul meu, traversam o pantă abruptă, plină de grohotiş, care-mi rămăsese în amintire din timpul călătoriei prin munţi. Atunci traversasem locul acela, în care s-ar fi putut stârni oricând o avalanşă, purtând în braţe trupul flasc al Bufonului. În vis nu eram atât de împovărat, dar panta părea mai abruptă şi avalanşa continua la nesfârşit. Desprins de sol, prundişul mărunt mi se mişca înşelător sub tălpi. În orice clipă aş fi putut începe să alunec în josul muntelui, aidoma pietrelor mici care cădeau pe lângă mine huruind. Muşchii încordaţi mă dureau şi sudoarea îmi şiroia pe spate. Şi apoi am întrezărit, cu coada ochiului, o mişcare. Am întors încet capul, fiindcă nu îndrăzneam să risc făcând o mişcare pripită. Şi am descoperit-o pe Nettle ceva mai sus, calmă, urmărindu-mi chinuitor lenta înaintare.

Era înconjurată de iarbă şi de flori de câmp. Purta o rochie verde şi margarete mici îi împodobeau părul. Chiar şi în ochii mei de tată, părea mai degrabă femeie decât copil, dar stătea ca o fetiţă, cu genunchii sub bărbie şi cu gambele strâns

înconjurate de braţe. Era desculţă şi îi vedeam neliniştea din privire.

Neliniştitor era şi contrastul dintre visele noastre. Eu mă străduiam în continuare, din greu, să rămân în picioare pe pietrişul alunecător de pe pantă. În visul ei, alăturat de al meu, Nettle stătea într-o pajişte de pe munte. Prezenţa ei mă silea să recunosc că visam, dar nu eram totuşi în stare să renunţ la eforturile din coşmar. Nu ştiam dacă mă temeam mai mult de moartea care mă aştepta dacă alunecam sau de o trezire bruscă. Aşa că am continuat să înaintez cu încetineală pe coasta muntelui strigând în acelaşi timp către ea:

— Ce s-a întâmplat?

Nu conta câţi paşi făceam; solul nemişcător rămânea la fel de departe, aşa cum rămânea şi Nettle într-un loc mereu deasupra mea.

— Secretul meu, a murmurat ea. Mă roade. De aceea am venit să-ţi cer sfatul.

A tăcut, dar eu nu i-am răspuns. Nu voiam nici să-i aflu secretul, nici să-i dau sfaturi. Nu mă puteam sili s-o ajut. În ciuda visului, ştiam că urma să plec curând din Buckkeep. Şi, chiar dacă aş fi rămas, nu mă puteam aventura în viaţa ei fără să risc să i-o distrug. Era mai bine să rămân o creatură incertă, de vis, de la hotarul realităţii ei. Dar a continuat să-mi vorbească, în pofida tăcerii mele.

— Când cineva îşi dă cuvântul c-o să păstreze tăcerea într-o anumită privinţă, fără să ştie câtă durere o să aducă astfel, nu doar sieşi, ci şi altora, trebuie neapărat să nu-şi încalce cuvântul dat?

Era o întrebare prea importantă ca s-o ignor.

— Ştii răspunsul, am spus gâfâind. Cuvântul dat e cuvântul tău. Dacă îl încalci, nu mai valorează nimic.

— Dar, când mi l-am dat, n-am ştiut câte necazuri o să aducă. Nim umblă de colo-colo de parcă ar fi numai o jumătate de om. N-am ştiut că mama o să-l învinovăţească pe tata, nici că tata o să se-apuce de băut, învinovăţindu-se cu mai multă înverşunare decât o face ea.

M-am oprit. Şi m-am întors cu faţa către ea, deşi era o mişcare periculoasă. Cuvintele ei mă aduseseră într-un pericol mai mare decât prăpastia căscată sub mine. Am vorbit cu băgare de seamă:

— Şi crezi că ai găsit cum să-ţi ocoleşti cuvântul dat. Îmi spui mie ceea ce ai făgăduit că n-o să le spui lor.

Şi-a lăsat fruntea pe genunchi. Apoi a vorbit cu voce înăbuşită:

— Ai spus că l-ai cunoscut pe tata, cu mult timp în urmă. Nu ştiu cine eşti de fapt, dar poate că încă mai sunteţi apropiaţi. Ai putea să-i vorbeşti. Când a fugit Swift, tu mi-ai spus că el şi tata sunt în siguranţă, pe drumul către casă. Oh, te rog, Umbră de lup! Nu ştiu care e legătura ta cu familia mea, dar ştiu că există. Şi eu, încercând să-l ajut pe Swift, aproape că mi-am destrămat familia. N-am cui altcuiva să-i cer ajutor. Şi lui Swift nu i-am făgăduit niciodată că n-o să-ţi spun ţie.

M-am uitat în jos, la picioarele mele. Nettle mă preschimbase, dându-mi înfăţişarea sub care mă vedea ea. Visul ei mă înghiţea. În clipa aceea, eram un om-lup. Ghearele negre mi se afundau în pietrişul mişcător. Mergând în patru labe, cu toată greutatea trupului mai aproape de sol, am urcat către ea. Când am ajuns destul de aproape ca să-i văd urmele de sare rămase pe obraji după ce i se uscaseră lacrimile, am mârâit:

— Ce să-mi spui?

I-am dat astfel permisiunea de care avea nevoie.

— Ai mei cred că Swift a fugit pe mare, pentru că asta i-am făcut noi, Swift şi cu mine, să creadă. Oh, nu te uita aşa la mine! Nu ştii cum era aici! Tata părea tot timpul un nor de furtună şi nici Swift nu se lăsa cu mult mai prejos. Bietul Nim se furişa de colo-colo ca un câine bătut, îi era ruşine când îl lăuda tata, fiindcă fratele lui geamăn nu primea laude. Iar mama, mama parcă înnebunise, întreba în fiecare seară ce-i chinuie, şi niciunul dintre ei nu voia să-i răspundă. Liniştea casei noastre dispăruse, nu mai rămăsese niciun strop. Aşa că, atunci când Swift a venit la mine şi m-a rugat să-l ajut să fugă, mi s-a părut cel mai înţelept lucru pe care-l puteam face.

— Şi cum l-ai făcut?

— I-am dat bani, bani care erau ai mei, îi puteam folosi după plac, îi câştigasem eu însămi, primăvara trecută, când l-am ajutat pe Gossoin să îngrijească miei. Iar mama îl trimitea des pe Swift în oraş, să ducă miere sau lumânări la muşteriii noştri. Eu i-am făcut un plan, l-am învăţat să le pună vecinilor şi oamenilor din oraş întrebări despre corăbii, despre pescuit şi despre mare. Şi apoi, la sfârşit, am scris o scrisoare şi am

semnat-o cu numele tatei, aşa cum m-am obişnuit să fac pentru el. Ochii lui… Încă mai poate să scrie, dar nu mai are mâna sigură, fiindcă nu mai vede literele pe care le conturează. Aşa că, în ultima vreme, eu scriu pentru el, fac toate înscrisurile de care e nevoie ca să vândă un cal sau pentru orice altceva de felul ăsta. Toată lumea spune că scriu întocmai ca el; poate fiindcă de la el am învăţat literele. Aşa că…

— Aşa că ai scris pentru Swift o scrisoare în care tatăl lui spune că e liber să plece oriunde doreşte şi să facă orice vrea cu viaţa lui.

Am vorbit fără grabă. Fiecare cuvânt rostit de Nettle mă împovăra tot mai mult. Burrich şi Molly se certau, şi el reîncepuse să bea. Vederea îl lăsa, şi credea că îşi alungase fiul. Toate astea îmi sfâşiau inima, fiindcă nu puteam face nimic ca să le îndrept cât de cât.

— Pentru un băiat poate fi greu să-şi găsească de lucru, indiferent ce, dacă lumea crede că e un ucenic fugar sau un fiu a cărui muncă încă mai aparţine tatălui său.

Încerca să-şi scuze falsul, iar glasul îi şovăia. Nu îndrăzneam s-o privesc.

— Mama a făcut şase pachete de lumânări şi Swift trebuia să le ducă în oraş şi să se-ntoarcă apoi cu banii. Când a venit să-mi spună la revedere, am ştiut că vrea să profite de prilejul ivit. Nu s-a mai întors.

În jurul lui Nettle, florile se deschideau şi o albină mică zumzăia, zburând dintr-una în alta şi adunându-le nectarul.

I-am pus cuvintele cap la cap pe îndelete.

— A furat banii de lumânări ca să-i aibă de drum?

Swift a scăzut în ochii mei.

— N-a fost… n-a fost chiar un furt. A dat întotdeauna ajutor la creşterea albinelor. Şi avea nevoie de bani.

Am clătinat încet din cap. Eram dezamăgit fiindcă îi găsea scuze. Pe de altă parte, eu, unul, n-avusesem niciodată un frate mai mic. Poate că orice soră face aşa ceva.

— N-o să m-ajuţi? a întrebat ea, cu jale, după ce tăcerea mea s-a prelungit.

— Nu pot, am răspuns, simţindu-mă ca legat de mâini şi de picioare. Nu pot.

— De ce?

— Cum aş putea?

Intrasem pe de-a-ntregul în visul ei. Simţeam iarba pajiştii neclintită sub tălpile mele şi primăvara de pe dealuri mă înconjura. Albina mi-a bâzâit pe lângă ureche şi am alungat-o cu o zvâcnire a mâinii. Ştiam că undeva, în spate, coşmarul meu continua să mă pândească. Dacă aş fi făcut doi paşi înapoi, aş fi ajuns din nou pe panta alunecoasă.

— Vorbeşte cu tata pentru mine. Spune-i că Swift n-a plecat din vina lui.

— Nu pot vorbi cu tatăl tău. Sunt departe, foarte departe. Numai în vise putem străbate astfel distanţele.

— Şi nu poţi intra în visele lui, cum intri într-ale mele? Nu-i poţi vorbi acolo?

— Nu, nu pot.

Ştiam chiar de la Burrich că, în urmă cu mulţi ani, tatăl meu îl izolase de orice alţi întrebuinţători ai Meşteşugului. Chivalry putuse să-i folosească puterea, dar făcuse astfel din Burrich o cale către sine, devenind vulnerabil. M-am întrebat, vag, dacă nu cumva şi Burrich stăpânise întru câtva Meşteşugul. Sau adevărul era că el şi Chivalry fuseseră atât de apropiaţi încât tatăl meu putea pur şi simplu să împrumute o parte din forţa lui prin şi pentru Meşteşug?

— De ce nu? În visele mele vii. Şi, cu mult timp în urmă, aţi fost prieteni. Tu mi-ai spus. Te rog. Nu mai poate continua aşa. Asta îl ucide. Ca şi pe mama. Cred că-i datorezi asta, a adăugat cu dulceaţă.

O albină de pe florile lui Nettle mi-a bâzâit în faţă şi am gonit-o cu o fluturare a mâinii. M-am hotărât să închei cât mai repede întâlnirea noastră. Trăgea prea multe concluzii despre Burrich şi despre mine.

— Nu pot intra în visele tatălui tău, Nettle. Dar cred c-o să pot face totuşi ceva. Sper că voi izbuti să vorbesc cu cineva, cu cineva care-l poate găsi pe Swift şi-l poate trimite din nou acasă.

Am simţit o strângere de inimă chiar în timp ce rosteam cuvintele. Oricât de mult m-ar fi iritat Swift, ştiam ce însemna pentru el să fie trimis înapoi, la Burrich; mi-am oţelit voinţa. De fapt, nu era treaba mea. Swift era fiul lui Burrich şi ei doi trebuiau să găsească o cale de ieşire.

— Adică ştii unde e Swift? L-ai văzut? E teafăr, e în siguranţă? De o mie de ori m-am gândit la el, atât de tânăr şi singur în lumea largă. N-ar fi trebuit să mă las convinsă să m-amestec în

asta! Vorbeşte-mi despre el.
— E bine, sănătos, am răspuns scurt.
Albina mi-a bâzâit din nou lângă ureche. Am simţit-o aşezându-mi-se pe ceafă. Am încercat s-o îndepărtez cu mâna, însă, o clipă mai târziu, mă încovoiam sub greutatea unui animal mare, urcat pe spatele meu. Am ţipat şi m-am zvârcolit, dar, înainte de a apuca să-mi trag răsuflarea, atârnam deja, prins între fălcile dragonului. M-a zgâlţâit, nu ca să mă ucidă, numai ca să mă potolească. Am rămas nemişcat, atârnând. Dinţii creaturii mă strângeau de ceafă, fără să-mi străpungă nici carnea, nici pielea, doar paralizându-mă.
Când Nettle s-a ridicat indignată în picioare, întinzându-şi mâinile spre mine, dragonul m-a săltat mai sus. M-am legănat deasupra ei în timp ce eram adus în dreptul prăpastiei din coşmarul meu de mai înainte.
— Ei, ei, ne-a prevenit dragonul pe amândoi. Împotriviţi-vă şi-l las să cadă. Lupii nu ştiu să zboare.
Cuvintele nu i-au ieşit din bot, ci mi-au pătruns în gânduri, atingere a minţit mele cu o altă minte.
Nettle a înlemnit.
— Ce vrei? a mârâit.
Ochii ei negri au căpătat o duritate de cremene.
— El ştie, a răspuns Tintaglia, zgâlţâindu-mă, scurt, încă o dată.
Am simţit că mi se dezghiocau toate oasele din şira spinării.
— Vreau să aflu tot ce ştiţi despre un dragon negru, îngropat în gheaţă. Vreau să aflu tot ce ştiţi despre o insulă numită de oameni Aslevjal.
— Nu ştiu nimic despre aşa ceva! a răspuns Nettle furioasă. Şi-a încleştat pumnii: Eliberează-l!
— Bine.
Femela-dragon mi-a dat drumul şi, pentru o clipă în care mi-a stat inima, am căzut ca plumbul. Pe urmă gâtul ei, care părea un şarpe, a zvâcnit şi m-a înşfăcat iarăşi. De data asta mi-a prins între fălci coastele. A strâns uşor, ca să-mi arate cât de simplu i-ar fi fost să mă strivească. Pe urmă a slăbit strânsoarea şi m-a întrebat:
— Dar tu ce ştii, lupuşorule?
— Nimic!
Am vrut să trag aer în piept, dar m-am sufocat, azvârlindu-l

pe tot afară, când m-a strâns din nou.

O să se mişte iute, mi-am spus. Nu trebuia să mint timp îndelungat. Nu era o creatură înzestrată cu răbdare; avea să omoare repede. M-am uitat peste umăr, să-mi mai văd o dată fiica.

Nettle stătea în picioare, dintr-odată mai mare decât fusese. Pe urmă şi-a întins braţele, deschizându-le larg. Părul i-a fluturat într-o rafală de vânt pe care n-o simţea decât ea, apoi i-a înconjurat faţa ca un nimb. Şi-a azvârlit capul pe spate.

— E un *vis!* a strigat. Şi e visul *meu!* Dispari din el!

A spus ultimele cuvinte apăsându-l pe fiecare în parte, aşa cum îşi rosteşte poruncile o regină. Şi mi-am dat pentru prima oară seama cât de puternic era Meşteşugul fiicei mele. Priceperea cu care modela visele şi hotăra ce să se întâmple în ele era o manifestare a talentului cu care folosea magia Farseerilor.

Tintaglia mi-a dat drumul şi mi-am început căderea, rostogolindu-mă deasupra unui hău fără fund. Nu vedeam prăpastia stâncoasă din coşmarul meu, ci un gol uriaş, fără culoare şi fără fund. Învârtindu-mă, am aruncat o privire către femela-dragon care se zvârcolea, micşorată de Nettle pentru a redeveni albină. Pe urmă am închis strâns ochii, ferindu-mă de priveliştea năucitoare a căderii. Chiar în clipa când trăgeam dureros aer în piept, pregătindu-mă să ţip, Nettle mi-a vorbit încet la ureche:

— Nu e decât un vis, Umbră de lup. Şi-mi aparţine mie. În visele mele, n-o să ţi se întâmple niciodată nimic rău. Deschide ochii, imediat. Trezeşte-te în lumea ta.

O scurtă clipă înainte de a mă trezi, am simţit sub mine plăcuta rezistenţă a saltelei şi, când am deschis ochii în întunericul odăii mele, nu eram în panică. Nettle scosese toată spaima din coşmar. Pentru câteva secunde, m-am simţit uşurat. Am respirat adânc şi, când mă pregăteam să mă abandonez din nou în braţele somnului, pe jumătate adormit fiind, m-am gândit cu uimire la strania putere a Meşteşugului fiicei mele. Dar, în timp ce-mi trăgeam din nou pătura peste umeri şi recuceream de la dihor o jumătate de pernă, prima parte a visului mi-a alungat somnul. Swift minţise. Burrich nu-l alungase. Mai rău decât atât, plecarea lui spulberase liniştea familiei.

Am rămas întins, cu ochii închişi, dorindu-mi zadarnic să

adorm. În schimb, m-am întrebat ce aveam de făcut. Băiatul trebuia trimis acasă, dar nu voiam s-o fac eu. Ar fi vrut să ştie de unde aflasem că minţise. Prin urmare, trebuia să-i spun lui Chade că Burrich nu-l dăduse pe băiat afară din casa lui. Ceea ce ar fi însemnat să-i mărturisesc bătrânului că încă mai păstram legătura cu Nettle prin Meşteşug. Ei, asta n-o puteam ocoli, mi-am zis posomorât. Toate secretele mele păreau dornice să transpire, să devină cunoscute.

Aşa că m-am hotărât şi am încercat să mă conving că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Am încercat să nu mi-l imaginez pe Burrich şi Molly, el bând în fiecare noapte şi ea înnebunită nu numai de refugiul bărbatului său în braţele beţiei, ci şi de dispariţia fiului. Am încercat să nu mă gândesc cât de mult slăbise vederea lui Burrich. Destul de mult ca să nu plece pe urmele băiatului sau ca să nu-i izbutească încercarea.

M-am ridicat din pat în zori. Am luat din sala gărzilor pâine, lapte şi şuncă şi m-am dus să le mănânc în Grădina Femeilor. Acolo am ascultat chemările păsărilor şi am simţit mireasma pământului atins de căldura unei noi zile. Astfel de lucruri îmi aduseseră întotdeauna multă alinare. În dimineaţa aceea mi-au spus că rodnicia pământului nu încetează şi m-au făcut să-mi doresc să fi putut rămâne acolo, să văd vara prinzând putere şi fructele mărindu-se pe crengi.

Am simţit prezenţa lui Starling înainte de a o vedea. Purta o rochie de casă de un albastru palid. Părul i se revărsa liber pe umeri şi picioarele ei fine, graţioase erau în sandale simple. Ţinea în ambele mâini o cană din care se înălţau aburi. Am privit-o dorindu-mi să fi fost totul mai simplu între noi. Când m-a zărit stând tăcut pe bancă, sub un copac, a căscat gura, prefăcându-se uimită, apoi şi-a schimbat expresia feţei şi mi s-a alăturat zâmbind. S-a aşezat, şi-a aruncat sandalele şi şi-a săltat picioarele îndoite pe bancă, între noi.

— Ei, bună dimineaţa! m-a salutat. Mă privea cu o oarecare surprindere. Aproape că nu te-am recunoscut, Fitz. Arăţi de parcă ai fi întinerit cu zece ani.

— Tom, i-am reamintit eu, cu delicateţe, deşi ştiam foarte bine că-mi folosise vechiul nume ca să mă tulbure. Şi mă simt aşa cum spui că arăt. Poate că rutina vieţii unui oştean din gardă e ceea ce mi-ar fi trebuit dintotdeauna.

Starling şi-a exprimat neîncrederea cu un sunet gutural şi

sorbind din cană. Când şi-a ridicat privirea, a vorbit cu acreală.
— Din câte observ, nu eşti de părere că e adevărat şi pentru mine?
— Ce să fie adevărat? Că ar trebui să trăieşti ca un oştean din gardă? am întrebat-o cu nevinovăţie. Şi am adăugat, după ce s-a prefăcut că vrea să-mi tragă un picior: Starling, pentru mine tu arăţi întotdeauna ca Starling. Nici mai bătrână, nici mai tânără decât m-aş aştepta să fii, dar întotdeauna Starling.
S-a încruntat pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri şi a râs.
— Niciodată nu ştiu dacă într-adevăr crezi ce spui sau îmi faci doar complimente. S-a aplecat spre mine, mirosind aerul din apropierea mea. Mosc? Acum te parfumezi cu mosc, Tom Badgerlock? Dacă vrei să atragi femeile…
— Nu, nu mă parfumez cu mosc. Pur şi simplu am dormit lângă un dihor.
Îi răspunsesem cu sinceritate, şi hohotul ei de râs m-a surprins. O clipă mai târziu, îi zâmbeam cu gura până la urechi în timp ce mă privea clătinând din cap. Şi-a schimbat poziţia, şi coapsa încălzită de soare i s-a lipit de a mea.
— Cât de bine te recunosc, Fitz! Exact ăsta eşti tu. A scos un suspin de încântare, apoi m-a întrebat alene: Atunci pot să presupun că ţi s-a domolit durerea şi te-ai legat de un alt animal?
Cuvintele ei mi-au întunecat soarele dimineţii. Mi-am dres glasul şi am răspuns cu prudenţă:
— Nu. Mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată. Eu şi Ochi întunecaţi ne potriveam cum i se potriveşte cuţitului teaca. Mi-am lăsat privirea să alunece dincolo de stratul de romaniţă şi am adăugat încet: După el nu mai poate exista altul. I-aş face un rău oricărui alt animal de care m-aş lega, pentru că n-ar fi decât un înlocuitor, nu cu adevărat un tovarăş.
Starling a înţeles din vorbele mele mai mult decât aş fi vrut. Şi-a întins un braţ pe spătarul băncii. Cu capul sprijinit pe el, s-a uitat în sus, către cer, printre ramurile copacului care ne umbrea.
Eu mi-am terminat laptele şi mi-am pus cana alături. Eram gata să invoc lecţia cu Swift ca scuză şi să plec când m-a întrebat:
— Dacă e aşa, te-ai gândit vreodată să ţi-o iei pe Molly înapoi?
— Ce?

Şi-a săltat capul.

— Ai iubit-o pe fata aia. Cel puţin aşa ai spus mereu. Şi a adus pe lume copilul tău, ceea ce a costat-o foarte mult. Ştii că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l lepede din trupul ei. Dacă l-a păstrat, înseamnă că avea pentru tine sentimente adânci. Ar trebui să te duci la ea. S-o iei înapoi.

— De-atunci a trecut mult timp. E măritată cu Burrich. Şi-au făcut o viaţă împreună. Au şase copii ai lor, m-am grăbit eu să subliniez.

— Şi ce dacă? Starling s-a uitat în ochii mei. Pe el l-am văzut când a venit la Buckkeep să-l ia pe Swift acasă. A fost zgârcit la vorbă şi ursuz când l-am salutat. Şi e bătrân. Şchioapătă şi are vederea tulbure. A clătinat din cap, cu dispreţ. Dacă te hotărăşti să i-o iei înapoi pe Molly, nu mai poate rivaliza cu tine.

— N-aş face niciodată aşa ceva!

A sorbit din cană, privindu-mă tot timpul peste marginea ei.

— Ştiu, a spus, după ce şi-a desprins-o de buze. Deşi el ţi-a luat-o ţie.

— Amândoi mă cred mort! i-am reamintit, cu voce mai aspră decât aş fi vrut.

— Şi eşti sigur că nu eşti? m-a întrebat cu nepăsare. Pe urmă, când mi-a văzut expresia feţei, i s-a îmblânzit privirea. Oh, Fitz, nu faci niciodată nimic pentru tine, nu-i aşa? Nu iei niciodată ceea ce-ţi doreşti. S-a aplecat, apropiindu-se de mine. Crezi că Molly ţi-ar fi mulţumit pentru hotărârea ta? Chiar crezi că ai avut dreptul să alegi în locul ei? S-a lăsat uşor pe spate, ca să-mi vadă chipul. I-ai dat, pe ea şi pe copil, ca şi cum ai fi găsit o casă bună pentru un căţeluş. De ce?

La întrebarea asta răspunsesem de atât de multe ori, încât nici nu mai era nevoie să mă gândesc.

— Burrich era un bărbat mai potrivit pentru ea. Era atunci şi este şi acum.

— Oare? Mă întreb dacă Molly o fi de aceeaşi părere.

— Dar soţul tău cum se simte azi? am întrebat-o cu grosolănie.

Privirea ei a devenit de nepătruns.

— De unde să ştiu? E plecat pe dealuri, la pescuit de păstrăvi, cu lordul şi cu lady Redoaks. Ceva care, după cum ştii, pe mine nu m-a ispitit niciodată. Dar, a adăugat, uitându-se într-o parte, se pare că drăgălaşa lor fiică Ivy se dă în vânt după aşa ceva.

Am auzit că a sărit în sus de încântare când i s-a ivit prilejul ăsta.

Mie nu era nevoie să-mi explice. I-am luat mâna.

— Îmi pare rău, Starling.

A respirat scurt.

— Oare? Pentru mine contează prea puţin. Mă bucur de numele şi de averea lui. Şi n-are nimic împotriva vieţii mele libere, de menestrel, plec când vreau, mă-ntorc când vreau. M-a privit lăsându-şi capul pe-o parte. Mă gândeam să mă alătur suitei care-l va însoţi pe prinţul Dutiful în Insulele Străine. Ce părere ai?

La gândul ăsta, mi-a stat inima. O, nu!

— Cred c-o să fie mult mai rău decât la pescuit de păstrăvi. Mă aştept să fie frig şi să ducem dorul confortului în cea mai mare parte a timpului. Şi mâncarea din Insulele Străine e groaznică. Dacă-ţi dau untură, miere şi măduvă amestecate, poţi spune că ai gustat cea mai mare delicatesă din partea locului.

Ea s-a ridicat cu graţie.

— Pasta de peşte, a spus. Ai uitat de pasta lor de peşte. Pastă de peşte din orice.

S-a uitat la mine de sus. Apoi a întins mâna şi mi-a dat deoparte câteva şuviţe de păr căzute peste ochi. Degetele i s-au plimbat pe cicatricea mea, în josul feţei.

— Într-o bună zi, a murmurat, într-o bună zi o să-ţi dai seama că noi doi am fost făcuţi unul pentru altul. Că, în orice clipă şi în orice loc, eu am fost singura care te-a înţeles cu adevărat şi care, deşi te-a înţeles, te-a iubit.

Am rămas cu gura căscată. În toţi anii în care fuseserăm împreună, nu-mi spusese niciodată „te iubesc”.

Starling şi-a strecurat degetele sub bărbia mea şi mi-a închis gura.

— Ar trebui să luăm micul dejun împreună mai des, a sugerat.

Apoi s-a îndepărtat agale, sorbind din cană, ştiind că o urmăream cu privirea.

— Ei, am şoptit, pentru mine, măcar m-ai făcut să-mi uit, o vreme, toate celelalte griji.

Pe urmă mi-am dus cana înapoi, la bucătărie, şi m-am îndreptat spre Grădina Reginei. Şi, poate ca urmare a întâlnirii cu Starling, odată ce am ajuns în vârful turnului şi l-am găsit pe

băiat hrănind porumbeii, am vorbit fără ocolişuri, fără să-i las nici măcar timp să zică „bună dimineaţa”.

— Ai minţit. Tatăl tău nu ţi-a spus niciodată că poţi să pleci de-acasă. Ai fugit. Şi ai furat bani ca să fugi.

M-a privit cu gura căscată. Şi s-a albit la faţă.

— Cine ţi-a… de unde…?

— De unde ştiu? Dacă răspund la întrebarea asta, n-o fac doar pentru tine, ci şi pentru Chade şi pentru regină. Vrei să afle şi ei ce ştiu eu?

M-am rugat să-l fi judecat corect. Şi, când a înghiţit în sec şi şi-a lăsat capul în jos, brusc şi fără niciun cuvânt, am ştiut că aşa era. Dacă i se oferea prilejul să plece acasă fără să afle nimeni de la Curte despre purtarea lui ruşinoasă, avea să profite.

— Ai tăi sunt îngrijoraţi de moarte. N-ai niciun drept să-i laşi pe cei pe care-i iubeşti să nu ştie nimic de soarta ta. Adună-ţi lucrurile, băiete, şi pleacă aşa cum ai venit. Ia asta.

Condus de un impuls, mi-am desprins punga de la cingătoare.

— Ai aici destui bani ca s-ajungi până acasă şi ca să plăteşti ce datorezi. Ai grijă s-o faci.

N-a îndrăznit să mă privească în ochi.

— Da, domnul meu.

Fiindcă n-a întins mâna către bani, i-am luat-o, i-am răsucit-o cu palma în sus şi i-am pus punga în ea. După ce i-am dat drumul, a continuat să mă privească. I-am arătat uşa care dădea spre scară.

S-a întors către ea, uluit, s-a îndepărtat împleticindu-se. S-a oprit cu mâna pe clanţă.

— Nu înţelegi cum e pentru mine acolo, a şoptit abia auzit.

— Ba da. Mult mai bine decât poţi să-ţi imaginezi. Du-te acasă, supune-te tatălui tău şi slujeşte-ţi familia până ce vei ajunge la vârsta majoratului, aşa cum se cuvine s-o facă orice băiat cinstit. Nu sunt părinţii tăi aceia care te-au crescut? Nu sunt ei cei care ţi-au dat viaţă, ţi-au pus mâncare în farfurie, haine pe trup şi încălţări în picioare? De aceea se cade să le aparţină munca ta până când vei putea fi considerat bărbat după lege. Atunci vei putea să pleci pe calea ta fără să te ascunzi. O să ai în faţă ani în care să-ţi descoperi magia, anii care-ţi vor aparţine, câştigaţi de drept, în care vei trăi după bunul plac. Harul tău poate aştepta până atunci.

A rămas în faţa uşii şi şi-a sprijinit o clipă fruntea de ea.

— Nu. Harul meu nu poate aştepta.

— Trebuie s-aştepte! i-am spus cu asprime. Acum du-te acasă, Swift. Pleacă azi.

A lăsat capul în jos şi a ieşit, închizând uşa după el. I-am auzit zgomotul paşilor stingându-se pe trepte şi Harul meu i-a simţit prezenţa îndepărtându-se. Pe urmă mi-am golit plămânii oftând prelung. Nu-i cerusem ceva uşor de făcut. Am sperat că fiul lui Burrich avea destul curaj pentru asta. Şi, fără s-o cred cu adevărat, am sperat şi că întoarcerea lui o să fie de-ajuns ca să se liniştească lucrurile în familie. M-am apropiat de parapet şi mi-am coborât privirea spre stâncile de dedesubt.

Capitolul 5

PLECĂRI

Nu-i dispreţuiţi pe acei posesori ai Meşteşugului cărora modelarea viselor le izbuteşte mai bine decât orice altceva. E un talent pe care îl au cel mai adesea Singuraticii. Deşi nu sunt la fel ca o coterie, aceşti întrebuinţători izolaţi ai Meşteşugului îşi pot pune puterile fără pereche în slujba monarhilor lor în moduri deopotrivă subtile şi folositoare. Visele ameninţătoare sau prevestitoare de rău trimise unui lord duşman îl pot face să răzgândească, pe când cele despre triumf şi glorie pot întări curajul unui conducător de oaste. Visele pot fi o răsplată şi uneori le pot oferi alinare celor descurajaţi sau cu inima îndoită.

TREEKNEE, *Întrebuinţări minore ale Meşteşugului*

În seara aceea, i-am povestit lui Chade că Swift fusese copleşit de dorul de casă şi că îl trimisesem la familia lui, cu speranţa că o să se înţeleagă cumva cu Burrich. Bătrânul a dat din cap, cu gândul în altă parte; băiatul era cea mai măruntă dintre grijile sale. I-am povestit şi discuţia mea cu Web.

— Ştie cine sunt, am spus în încheiere. Cred că ştie de când a venit aici.

La asta, bătrânul asasin a reacţionat mult mai puternic.

— Fir-ar să fie! De ce trebuie să-nceapă să-ţi cadă masca tocmai acum, când am atâtea altele pe cap?

— Nu cred că-mi cade masca, m-am grăbit să-l contrazic.

Cred mai degrabă că e vorba de un secret pe care cineva l-a cunoscut tot timpul, iar faptul ăsta a ieşit acum la iveală ca să ne sâcâie. Ce crezi c-ar trebui să fac?

— Ce să faci? Ce-ai putea să faci? a întrebat ţâfnos. Adevărul s-a aflat, băiete. Nu mai putem decât să sperăm că Web e de partea noastră, aşa cum pare. Şi că taina nu le-a fost dezvăluită tuturor înzestraţilor cu Har.

A bătut în masă cu un toc de piele – ca să se aşeze cât mai bine pergamentele din el –, apoi a început să-l lege strâns.

— Holly ai spus? a continuat o clipă mai târziu. Crezi că de la ea ştie Web?

— Aşa a părut să dea de înţeles.

— Şi pe ea când ai văzut-o ultima oară?

— Cu ani în urmă, când am trăit printre înzestraţii cu Har. Era nevasta lui Rolf.

— Atâta lucru ştiu. Nu m-a lăsat memoria chiar în halul ăsta. Chade a rulat următorul pergament cu gândul dus. Nu e timp, a zis, în cele din urmă. Dacă ar fi fost, te-aş fi trimis s-o cauţi pe această Holly, să afli cui a mai spus, câţi mai ştiu. Dar n-avem timp. Aşa că hai să ne gândim împreună, Fitz. Cum crezi că ar putea folosi asta?

— Nu cred că Web are de gând s-o folosească în vreun fel. A spus-o ca şi când ar fi vrut să m-ajute. N-am simţit nicio ameninţare din partea lui, n-am avut nici măcar senzaţia că secretul îmi atârnă deasupra capului, gata să se preschimbe oricând în ameninţare. A zice mai degrabă că m-a îndemnat să fiu sincer cu Swift, fiindcă aşa aş putea înfrânge cel mai bine cerbicia băiatului.

— Hm! a făcut bătrânul meditativ, legând strâns ultimul toc. Împinse ceainicul spre mine. Apoi, în vreme ce-şi umplea cana: Acest Web e o enigmă, nu-i aşa? Ştie foarte multe, şi nu doar poveşti despre Har. Nu l-aş numi un om educat, dar, cum zice el, ori de câte ori a hotărât că trebuie să ştie ceva, a găsit cum să-nveţe.

Chade vorbea cu privirea din ce în ce mai pierdută. Era clar că-şi petrecuse destul de mult timp chibzuind asupra lui Web.

— Nu-mi place propunerea lui Civil, ideea unei „coterii a Harului” pentru prinţ, dacă nu poate avea una a Meşteşugului. Public n-a scos nimeni niciun cuvânt despre aşa ceva. Însă pare să fi luat totuşi fiinţă. Îi avem pe Civil Bresinga, cu pisica lui, pe

menestrelul Cockle şi pe Web. Toţi vor să ne însoţească în călătorie. Şi, cu toate că Dutiful se fereşte să vorbească despre asta, când mă aflu în aceeaşi încăpere cu ei toţi, simt că există ceva de nepătruns, care nu mă lasă pe dinafară. Web e, evident, inima grupului. Pare mai degrabă preot decât conducător; nu le dă ordine, ci sfaturi, vorbeşte adesea despre slujirea „spiritului lumii” sau despre „cel divin”. Nu se teme că, folosind astfel de cuvinte, ar putea părea prost. Dacă ar fi avut ambiţii, ar fi fost un om periculos. Cu ceea ce ştie, ne-ar putea distruge pe toţi. Cu mine a vorbit de foarte puţine ori şi numai pe ocolite. Simt că ne împinge către o anumită acţiune, dar nu spune ce anume speră că vom face. Hm.

— Prin urmare, am zis, numărând variantele pe degete, poate a vrut pur şi simplu să fiu sincer cu Swift. Oricum, băiatul a plecat, aşa că asta nu mai e o problemă. Sau poate vrea să le spun tuturor cine sunt de fapt. Sau să recunoască Farseerii că prinţul are Har. Sau, dacă s-ar anunţa şi una, şi alta în acelaşi timp ar fi ca şi cum s-ar da de ştire că Harul curge prin venele familiei Farseer.

Aici am amuţit brusc. Oare Farseerii chiar aveau Harul în sânge? Ultimul despre care se ştia sigur că îl avusese era Prinţul Pestriţ, şi el murise fără urmaşi. Coroana ajunsese la o altă ramură a familiei. Prin urmare, poate că îl adusesem eu, de la mama mea născută în Regatul Munţilor. Şi trecuse mai departe când îmi luase Verity trupul în stăpânire, ca să-l conceapă pe Dutiful. Era o mică enigmă despre care nu-i vorbisem niciodată lui Chade, n-avusesem nici măcar intenţia s-o fac. Eram convins că Dutiful e fiul spiritului lui Verity. Totuşi, mă întrebam, neliniştit, dacă nu cumva, folosindu-se de trupul meu, Verity nu-i transmisese fiului său ceva din magia mea compromiţătoare.

— Fitz, a spus Chade, şi am tresărit la auzul vocii lui, fiindcă mă pierdusem în gânduri. Nu-ţi mai face atâta griji. Dacă ne-ar fi vrut răul, Web n-ar fi avut niciun interes să ne dezvăluie ce ştie. Şi merge cu noi în Insulele Străine, aşa că putem fi cu ochii pe el. Şi putem sta de vorbă cu el. Mai ales tu ar trebui s-o faci. Prefă-te că vrei să înveţi mai multe despre Har. Aşa o să-l atragi de partea ta.

Am oftat uşor. Mă săturasem de înşelătorii. Şi i-am spus-o lui Chade. A pufnit, câtuşi de puţin impresionat.

— Tu, Fitz, te-ai născut ca să fii o înşelătorie. Exact de-asta.

Ca şi mine, de altfel, ca toţi bastarzii. Suntem creaturi înşelătoare, fii, dar nu moştenitori, de obârşie regală, dar nu prinţi. Credeam că, până acum, ai înţeles şi ai acceptat asta.

— Cât va dura călătoria, o să-ncerc să-l cunosc pe Web mai bine şi să aflu ce are de gând, m-am mulţumit să spun.

Chade a dat din cap cu un aer înţelept.

— O corabie e un loc potrivit pentru aşa ceva. Şi, dacă se dovedeşte că e un pericol pentru noi… gata.

Nu era nevoie să spună că pe mare unui om i se pot întâmpla multe. Aş fi preferat să nu fi spus nimic. Dar continua să vorbească:

— Tu i-ai băgat lui Starling în cap să vină cu noi? Fiindcă a cerut să ne-nsoţească. I-a ţinut reginei un discurs care nu se mai sfârşea, vrând s-o convingă că e nevoie de un menestrel care să istorisească apoi aventura prinţului, întocmai cum va fi fost.

— Nu eu. Şi regina i-a dat permisiunea?

— Am refuzat-o eu, i-am spus că pe corabia prinţului nu mai e niciun loc şi că menestrelul Cockle a cerut înaintea ei să vină cu noi. De ce? Crezi că Starling ne-ar fi fost de folos?

— Nu. Mă tem că asta o să fie ultima misiune la care iau parte; e cu atât mai bine cu cât cei de-acasă află adevărul într-o mai mică măsură.

Mă simţeam uşurat fiindcă bătrânul refuzase cererea lui Starling, însă una dintre feţele mele ascunse era uşor dezamăgită. Asta mă umplea de prea multă ruşine ca să pot cerceta faptul întorcându-i pe toate părţile.

A doua zi am izbutit să mă întâlnesc cu Hap. A fost o vizită scurtă şi am stat de vorbă cu el în timp ce lucra. Una dintre calfe făcea nişte încrustaţii şi îi ceruse băiatului meu să lustruiască bucăţele de lemn. Mie mi se părea o muncă înfiorător de plictisitoare, dar, când m-am apropiat, Hap părea absorbit de ea. A răspuns salutului meu cu un zâmbet obosit şi a primit cu gravitate micile daruri şi amintiri pe care i le adusesem. Iar când l-am întrebat cum îi merge, nu s-a prefăcut că nu pricepe.

— Eu şi Svanja suntem tot împreună, părinţii ei tot nu ştiu, şi încă mai încerc să uit de asta lăsându-mă furat de treburile mele de ucenic. Dar cred că mă descurc. Sper că, dacă muncesc aici cu râvnă, pot ajunge repede calfă. Şi pe urmă tatăl Svanjei o

să poată vedea în mine un soţ bun pentru fiica lui. A oftat. M-am săturat până peste cap să mă tot furişez, Tom. Cred că Svanja gustă asta, face totul mai excitant pentru ea. Însă, ei bine, mie-mi plac lucrurile clare şi bine făcute. Odată ce-o s-ajung calfă, o să pot pune totul la punct.

Mi-am muşcat limba ca să nu spun că ucenicia durează câţiva ani, nu câteva luni. Ştiam amândoi asta. Important era că Hap nu şi-o neglija, sperând că munca o să-l ajute să-şi îndeplinească visurile. Mai mult de-atât, ce i-aş fi putut cere? L-am îmbrăţişat, spunându-i c-o să mă gândesc la el. Ca răspuns, m-a strâns la rândul lui în braţe cu putere.

— N-o să te fac de ruşine, Tom. Îţi făgăduiesc că n-o să te fac de ruşine.

Aidoma celorlalţi oşteni din gardă, mi-am încărcat cufărul într-o căruţă şi am urmat-o către port. Oraşul era împodobit pentru Festivalul Primăverii. Steagurile fluturau şi erau ghirlande deasupra uşilor. La taverne şi alte localuri uşile erau larg deschise, lăsând să se audă cântece şi să se răspândească mirosul mâncărurilor de sărbătoare. Mulţi oşteni mormăiau, nemulţumiţi că nu se puteau bucura de petrecere, dar era de bun augur să începi o călătorie în prima zi a primăverii.

A doua zi urma să-l escortăm pe prinţ la bord, făcând din asta un spectacol. În ziua aceea ne îmbarcam noi pe *Destinul Fecioarei,* dând prieteneşte din coate ca să ne instalăm pe puntea cea mai de jos, unde eram încartiruiţi. Locul era întunecos, cu aer stătut şi îngroşat de mirosul oamenilor îngrămădiţi şi al apei din santina de sub noi. M-am lovit de două ori cu capul de grinzile scunde, aşa că pe urmă am mers gârbovit. Avem să stăm înghesuiţi, bucurându-ne de prea puţină intimitate şi deloc de linişte. Grinzile înnegrite de fum păreau să-mprăştie o miasmă de căldură umedă. Afară, apa se lovea de coca vasului clipocind zgomotos, de parcă ar fi vrut să-mi aducă aminte că între mine şi marea rece nu se afla decât un perete de scândură.

Am scăpat repede de bagaj, deja nerăbdător să ies de-acolo. Îmi păsa prea puţin unde îmi era legat cufărul. Eram hotărât să petrec cât mai mult timp pe punte, în aer liber. Cam jumătate dintre camarazii mei mai făcuseră astfel de călătorii. Se bucurau fiindcă nu trebuia să stăm laolaltă cu corabierii, pe care îi numeau, cu dispreţ, beţivi, hoţi şi scandalagii. Eu, unul, eram de

părere că oamenii mării îi vedeau pe oştenii din gardă într-o lumină cât se putea se asemănătoare.

Când am ajuns înapoi, pe punte, am scos un oftat de uşurare. Peste prea puţin tâmp aveam să fiu captiv pe corabie, fără putinţă de scăpare. Dar, în timp ce coboram pe pasarelă, uşurarea mi-a dispărut. Pe doc era Bufonul, sub înfăţişarea Lordului Auriu, spumegând de furie. În spatele lui se oprise un cortegiu de servitori care cărau cutii, lăzi, saci şi pachete de tot soiul. Iar calea îi era blocată de un scrib obosit de prea multă sâcâială, cu un pergament în mână. Clătina din cap, cu ochii aproape închişi, în vreme ce Lordul Auriu îi ţinea un discurs moralizator.

— Ei bine, aici s-a făcut, evident, o greşeală! Iar ţie pare să-ţi scape faptul că nu e greşeala mea. S-a stabilit de luni de zile că îl voi însoţi pe prinţ în călătoria sa! Cine îi poate da sfaturi mai bune decât un om ca mine, care a ajuns în locuri îndepărtate şi a trăit în mijlocul multor culturi? Aşa că dă-te la o parte din calea mea. Dacă spui că nu mi s-a dat nicio cabină, o să-mi aleg eu însumi una potrivită şi o să-mi duc acolo bagajele cât timp te duci fuguţa să afli cine-a făcut greşeala asta grosolană.

Scribul clătinase tot timpul din cap şi, când a vorbit, am fost sigur că repeta cuvinte care mai fuseseră rostite.

— Lord Auriu, regret cu umilinţă orice greşeală săvârşită. Am primit lista chiar din mâinile lordului Chade şi porunci foarte clare. Numai cei înscrişi aici se pot îmbarca pe corabia prinţului. Şi nici nu-mi este îngăduit să-mi părăsesc postul ca să-ntreb dacă s-a greşit ceva. Mi s-a spus asta cât se poate de limpede. Poate ţi s-a rezervat un loc pe una dintre corăbiile însoţitoare, a adăugat omul, sperând să scape nobilul insistent.

Lordul Auriu a oftat, iritat la culme. Când s-a întors spre servitorul lui, privirea a părut să-i alunece pe lângă mine, dar ochii ni s-au întâlnit pentru cel mai scurt timp cu putinţă.

— Pune aia jos! i-a poruncit omului, care a lăsat alături o ladă, răsuflând uşurat.

Lordul Auriu s-a grăbit să se aşeze pe ea, picior peste picior în pantaloni verzi, mulaţi pe gambe, şi li s-a adresat celorlalţi servitori, însoţindu-şi cuvintele cu un gest poruncitor:

— Voi toţi! Lăsaţi-vă poverile jos, acolo unde vă aflaţi.

— Dar… blochezi… Te rog, Lord Auriu.

El n-a dat atenţie nefericirii scribului.

— Nu mă mişc de-aici până nu se rezolvă povestea asta, a anunţat, cu voce ultragiată.

Şi-a încrucişat braţele la piept. Înălţându-şi bărbia, şi-a îndreptat privirea spre apă, ca şi cum nimic altceva nu l-ar fi interesat.

Scribul s-a uitat dincolo de Lordul Auriu. Servitorii şi bagajele lui blocau pur şi simplu docul. Ceilalţi pasageri se opreau în spatele lui şi începuseră să se adune şi hamali, cu roabe şi butoaie cu provizii. Scribul a tras aer în piept şi a încercat să-şi impună autoritatea.

— Domnul meu, trebuie să pleci de aici, cu toate bagajele, până când se lămuresc lucrurile.

— Nici nu mă gândesc. Îţi sugerez să trimiţi un mesager la lordul Chade; trebuie să te împuternicească să mă laşi să urc la bord. Pentru că nimic altceva n-o să mă mulţumească.

Mi s-a strâns inima. Ştiam că Lordului Auriu îmi vorbise mai degrabă mie decât scribului. Mă văzuse. Se aştepta să mă întorc în grabă la castel şi să-i şoptesc la ureche lui Chade o vorbă care să-l scoată imediat din impas. Încă nu bănuia că mă făceam vinovat de ceea ce i se întâmpla şi că nici măcar nu mai conta dacă îmi părea rău, fiindcă bătrânul asasin era de neînduplecat. Când mă întorceam cu spatele la agitaţia căreia îi dăduse naştere, l-am întrezărit făcându-mi discret cu ochiul. Era fără îndoială convins că spectaculoasa plecare a Lordului Auriu din Buckkeep avea să devină una dintre legendele oraşului.

Nu voiam să mai văd nimic din toată povestea asta. Urcând, obosit, către castel pe străzile abrupte, mi-am spus că n-avea rost să mă torturez. Lordul Auriu urma să rămână pe chei până ce avea să fie alungat. Era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Iar a doua zi, după plecarea noastră fără el, ei bine, avea să rămână la Buckkeep, în siguranţă, pe când nouă, celorlalţi, ne era dat să înfruntăm toate neplăcerile şi toată plictiseala călătoriei. Nici atunci nu i se putea întâmpla nimic mai rău.

Cu toate astea, pentru mine noaptea s-a apropiat chinuitor de încet. După zile de pregătiri grăbite, sub presiunea timpului, m-am trezit că ultimele ore îmi rămăseseră pustii. În colţul meu din cazarma gărzilor nu se mai aflau decât hainele şi arma pregătite pentru dimineaţa următoare. Garda prinţului trebuia să arate superb. Culoarea pantalonilor, a cămăşii şi a tunicii era albastrul

de Buckkeep. Pe piept era brodat cerbul Farseer. Cizmele noi îmi fuseseră făcute pe măsură, nu mă supărau câtuşi de puţin şi le unsesem deja cu grăsime din belşug, ca să nu pătrundă prin ele umezeala. Deşi era primăvară, primiserăm haine din stofă groasă, de lână, potrivite pentru frigul pe care ne aşteptam să-l găsim în Insulele Străine. Sabia primită în dar de la Bufon stătea peste haine ca o dojană mută. Am lăsat-o acolo, atât de în siguranţă cât putea fi în cazarma unor oşteni pentru care onoarea era bunul cel mai de preţ.

În odaia mea de lucru din turn, lucrurile stăteau la fel. Dacă observase cumva că sabia lui Chivalry atârna acum de poliţa căminului, Chade preferase să păstreze tăcerea în privinţa ei. M-am foit fără rost prin încăpere, punând deoparte tot ce lăsase bătrânul împrăştiat după ce terminase cu bagajele. Hărţile Insulelor Străine şi toate celelalte scrieri despre care credea că ne pot fi de folos fuseseră deja împachetate. Neavând nimic altceva de făcut, m-am întins în pat şi m-am jucat cu dihorul. Însă până şi el s-a plictisit repede. A plecat la vânătoare de şobolani. Eu m-am dus la baia de aburi, m-am frecat bine şi m-am ras de două ori. Pe urmă m-am întors în cazarma mea şi m-am întins în patul îngust de acolo. Restul încăperii lungi era tăcut şi aproape pustiu. Numai câţiva oşteni bătrâni veniseră la culcare tot atât de devreme ca mine. Ceilalţi hălăduiau prin oraş, îşi luau rămas-bun de la taverne şi de la târfe. M-am înfăşurat în pături şi am rămas cu ochii la tavanul întunecat.

M-am întrebat cât de mult avea să se străduiască Bufonul să ne urmeze. Chade mă asigurase că n-o să poată pleca pe mare din Buckkeep. Avea să se vadă nevoit să plece în alt port şi să plătească o avere ca să convingă un căpitan de vas să navigheze pe urmele noastre. Lordul Auriu n-avea atâţia bani şi, după ultimele lui escapade, mă îndoiam că putea găsi pe cineva care să-l împrumute. Avea să fie blocat pe ţărm.

Şi plin de furie împotriva mea, am conchis. Mintea îi era ascuţită. Avea să-şi dea repede seama cine se afla în spatele abandonării lui, să înţeleagă că alesesem să-i salvez viaţa, sfidând destinul pe care şi-l prorocise. Şi n-avea să-mi fie recunoscător. Catalizatorul său ar fi trebuit să-l ajute să schimbe mersul lumii, nu să-i pună beţe-n roate.

Am închis ochii şi am oftat. După mai multe încercări, am izbutit să mă liniştesc. Şi, când am ajuns în sfârşit să plutesc

deasupra undelor somnului, am căutat-o pe Nettle. De data asta stătea într-un stejar, îmbrăcată într-o rochie din aripi de fluture. Mă uitam în sus, la ea de pe dâmbul de sub copac. Eram om-lup, aşa cum îi apăream întotdeauna în vise.

— Atâţia fluturi morţi, am spus, cu tristeţe şi clătinând din cap, cu ochii la ea.

— Nu fi prost. Nu e decât un vis.

S-a ridicat în picioare pe creangă şi a sărit. M-am săltat pe labele din spate şi le-am întins pe celelalte ca s-o prind, dar toţi fluturii din rochia ei au dat din aripi în acelaşi timp şi a plutit, uşoară ca un fulg, pentru a se opri apoi, în picioare, alături de mine. Purta în păr un fluture mare, galben, ca o panglică. Şi-a destinul bufonului întins lent aripile. Culoarea rochiei s-a schimbat unduind când toţi ceilalţi şi le-au fluturat alene pe ale lor.

— Brr. Picioruşele lor nu te gâdilă?

— Nu. E un vis, ai uitat? În vise poţi să nu păstrezi partea neplăcută.

— N-ai niciodată coşmaruri, nu-i aşa? am întrebat-o cu admiraţie.

— Cred că am avut, când eram foarte mică. Dar nu mai am. De ce-ar rămâne cineva într-un vis care nu-i place?

— Nu ne putem controla cu toţii visele aşa ca tine, copilă. Ar trebui să consideri asta o binecuvântare.

— Tu ai coşmaruri?

— Uneori. Nu-ţi aduci aminte că ultima dată m-ai găsit traversând o râpă plină de grohotiş?

— Oh. Ba da. Dar am crezut că-ţi place să faci aşa ceva. Ştii, există bărbaţi care savurează pericolul.

— Poate. Dar unii dintre noi am avut parte din plin de aşa ceva şi acum ne-am feri de coşmaruri dacă am fi în stare.

A dat din cap.

— Mama are uneori coşmaruri cumplite. Chiar dacă intru în ele şi-i spun să iasă de-acolo, n-o face. Fie nu vrea să mă vadă, fie nu poate. Iar tata… ştiu că visează urât, fiindcă uneori ţipă. Dar în visele lui nu pot pătrunde. Cred că de-asta a şi început să bea, a adăugat, după ce amuţise pentru câteva clipe, dusă în gânduri. Când e beat, leşină în loc s-adoarmă. Crezi că-ncearcă să se ascundă de coşmaruri?

— N-am idee, am răspuns, dorindu-mi să nu-mi fi povestit

astfel de lucruri. Însă îţi dau o veste care s-ar putea să-i liniştească pe amândoi. Swift e în drum spre casă.

Şi-a încleştat mâinile şi a răsuflat adânc.

— Oh, îţi mulţumesc, Umbră de lup. Ştiam eu că vei fi în stare să m-ajuţi.

Am încercat să fiu aspru.

— N-ai fi avut nevoie de ajutorul meu dacă ţi-ai fi folosit raţiunea. Swift e mult prea nevârstnic ca să plece de-acasă şi să se descurce singur. N-ar fi trebuit să-l ajuţi să fugă.

— Acum ştiu asta. Dar atunci nu ştiam. De ce nu poate fi şi viaţa adevărată ca visele? Într-un vis, când începe ceva să meargă prost, poţi pur şi simplu să-l schimbi.

Şi-a dus mâinile la umeri, apoi şi le-a lăsat în jos, netezindu-şi partea din faţă a rochiei. Şi a preschimbat-o brusc într-una din petale de mac.

— Vezi? Acum nu mai există picioruşe care să mă gâdile. Nu trebuie decât să le spui părţilor care nu-ţi plac să plece.

— Aşa cum ai alungat dragonul?

— Dragonul?

— Ştii despre cine vorbesc. Tintaglia. Apare mai întâi sub înfăţişarea unei creaturi mărunte, ca o şopârlă sau ca o albină, şi creşte tot mai mult până când izbuteşti s-o alungi.

— Oh. Aia. Fruntea lui Nettle s-a încreţit. Apare numai când vii tu. Am crezut că face parte din visul tău.

— Nu. Nu face parte din visul nimănui. E tot atât de reală ca noi doi.

M-am simţit brusc tulburat fiindcă Nettle nu-şi dăduse seama de asta. Oare discuţiile noastre din vis o puneau într-un pericol mai mare decât credeam eu?

— Şi cine e, când e trează?

— Ţi-am spus. E o femelă-dragon.

— Nu există dragoni, a susţinut ea râzând, şi am fost atât de uluit încât mi-a pierit graiul pentru câteva clipe.

— Nu crezi în existenţa lor? Atunci cine a salvat cele Şase Ducate de piraţii de pe Corăbiile Roşii?

— Cred că mai ales oştenii şi corabierii. Oricum nu mai contează, nu? S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

— Pentru unii dintre noi contează foarte mult, am mormăit. Mai cu seamă pentru cei care-am fost acolo.

— Nu mă-ndoiesc. Dar am observat că prea puţini sunt în

stare să povestească exact ce s-a întâmplat atunci. Spun doar că au văzut dragoni în depărtare şi că următorul lucru de care-şi aduc aminte e că o parte dintre Corăbiile Roşii se scufundau şi altele erau distruse. Iar dragonii aproape că nu se mai vedeau.

— Dragonii au un efect bizar asupra amintirilor oamenilor, i-am explicat. S-ar părea că… le absorb când trec pe deasupra cuiva. Cum suge o cârpă berea vărsată.

M-a privit rânjind.

— Dacă e aşa, de ce n-a avut Tintaglia efectul ăsta asupra noastră? De ce ne putem aduce aminte că ne-a apărut în vis?

Mi-am ridicat o mână, într-un gest care cerea prudenţă.

— Să nu-i mai rostim numele. Nu-mi doresc s-o întâlnesc din nou. Cât despre faptul că ne putem aduce aminte de ea, ei bine, cred că e din pricină că ni se înfăţişează sub chipul unei plăsmuiri de vis, nu al unei fiinţe în carne şi oase. Sau poate că nu e în stare să ne ia amintirile, fiindcă e o creatură din carne şi sânge, nu din…

Mi-am amintit cu cine vorbeam şi am tăcut. Îi dezvăluiam prea multe. Dacă nu-mi stăpâneam limba, aveam să-i povestesc curând despre cioplirea dragonilor, cu ajutorul Meşteşugului, din piatra amintirilor, aveam să-i explic că, de fapt, creaturile alea erau Străbunii din poveşti şi din cântece.

— Continuă, m-a îndemnat ea. Dacă Tintaglia nu e din carne şi sânge, din ce altceva poate fi? Şi de ce întreabă mereu de un dragon negru? Vrei să zici că e tot un dragon real?

— Nu ştiu, am răspuns cu prudenţă. Nu ştiu nici măcar dacă există. Să nu mai vorbim despre asta, nu acum.

Devenisem nervos încă de când rostise prima oară numele Tintagliei. Cuvântul părea să pâlpâie în aer, dându-ne de gol aidoma fumului unui foc la care-ţi pregăteşti mâncarea.

Dar, dacă în vechea credinţă în puterea magică de invocare a numelor exista un strop de adevăr, în noaptea acea am fost cruţaţi. Mi-am luat rămas-bun. Şi, cumva, ieşind din visul ei am reintrat în vechiul meu coşmar. Pietrişul de pe panta abruptă s-a rostogolit, fugindu-mi de sub picioare. Cădeam, cădeam ca să-mi găsesc moartea. Am auzit-o pe Nettle strigând în urma mea:

— Preschimbă căderea în zbor, Umbră de lup! Schimbă visul cu unul în care zbori!

Dar nu ştiam cum s-o fac. În schimb, m-am trezit cu o tresărire în patul meu îngust din cazarmă.

Se apropiau zorii şi în jurul meu aproape că nu mai erau paturi goale. Totuşi, mai rămăsese ceva timp pentru somn. Am încercat să profit, dar n-am putut, aşa că m-am ridicat din aşternut mai devreme decât de obicei. Ceilalţi dormeau neîntorşi. Mi-am pus uniforma nouă şi mi-am petrecut ceva timp încercând să-mi conving părul să nu-mi cadă pe faţă. După moartea lui Ochi Întunecaţi, mi-l tunsesem în semn de doliu, şi încă nu-mi crescuse destul ca să stea legat la spate, într-o coadă de războinic. L-am prins într-un soi de cioc caraghios, ştiind foarte bine că o să se desprindă curând ca să-mi atârne în jurul feţei şi pe frunte.

M-am dus în sala gărzilor şi am mâncat cu poftă micul dejun copios pregătit pentru noi de bucătar. Ştiam că mă despart de mâncarea de pe uscat pentru ceva timp, aşa că m-am servit cu carne fierbinte, pâine proaspătă şi terci cu miere şi frişcă. Pe corabie, mâncarea avea să depindă de schimbările vremii, fiind, cel mai adesea, sărată, uscată şi gătită cât mai simplu. Dacă marea avea să fie agitată, făcându-l pe bucătar să se teamă că focul e periculos, aveam să primim mâncare rece şi pâine veche. Ideea n-avea darul să mă înveselească.

Când m-am întors în cazarmă, cei mai mulţi dintre oşteni tocmai se trezeau. I-am privit punându-şi tunicile albastre şi plângându-se de greutatea mantiei de lână într-o zi călduroasă de primăvară. Chade nu recunoscuse niciodată, dar bănuiam că jumătate din companie era alcătuită din iscoade cunoscătoare ale meşteşugului armelor. Aveau un aer de vigilenţă discretă care mă îndemna să cred că vedeau mai multe decât păreau să vadă.

Nu mă îndoiam că Riddle[3], un tinerel de douăzeci de ani, nu făcea parte din jumătatea aceea. Era tot atât de entuziasmat pe cât mă simţeam eu de istovit. S-a uitat de mai bine de zece ori în oglindă, dând o atenţie aparte unei mustăţi pe care şi-o lăsase de curând. El a fost cel care a insistat să-mi împrumute pomadă pentru păr, spunând că, într-o zi atât de importantă, nu mă putea lăsa să arăt ca un ţăran lăţos. Îmbrăcat pentru paradă şi aşezat pe destinul bufonului patul său, bătea nerăbdător cu piciorul în podea, vorbind vrute şi nevrute, de la glume pe seama mânerului bogat împodobit al sabiei mele până la întrebări despre adevărul zvonului că dragonii nu puteau fi ucişi

[3] Cimilitură (n. tr.).

decât cu o săgeată trasă în ochi. Energia lui dezlănţuită era tot atât de obositoare ca un câine care umblă fără încetare de colo-colo. M-am simţit uşurat când Longwick[4], noul nostru căpitan, ne-a ordonat cu asprime să ne încolonăm afară.

Un ordin care nu însemna plecare imediată. Nu însemna decât că era timpul să intrăm în formaţie şi să aşteptăm. Oştenii din gardă petrec întotdeauna mai mult timp aşteptând decât pe câmpul de instrucţie sau în luptă. Dimineaţa aia nu se abătea de la regulă. Înainte de a ni se ordona să ne punem în mişcare, am ascultat povestea foarte bogată în amănunte a celor trei aventuri amoroase ale lui Hest[5] din noaptea trecută, în timp ce Riddle cerea, îndatoritor, detalii în plus. Gând ni s-a dat ordinul, nu ni s-a cerut decât ca să ne mutăm din curtea din faţa uşilor principale. Acolo am intrat în formaţie în jurul calului şi al grăjdarului prinţului şi ne-am continuat aşteptarea. Îmbrăcaţi, ca şi noi, pentru a arăta cât de important le era stăpânul, servitorii şi lacheii ni s-au alăturat curând, aliniindu-se la rândul lor. Unii ţineau caii de frâu, alţii aveau câini în lesă, iar alţii, ca noi, stăteau pur şi simplu, înarmaţi şi aşteptând în hainele lor de gală.

Într-un târziu, şi-au făcut apariţia prinţul şi escorta sa. Thick mergea chiar în spatele lui, urmat de Sada, femeia care îi purta de grijă în asemenea ocazii. Dutiful nu mi-a aruncat nici măcar o singură privire; în ziua aceea, eram tot atât de anonim ca restul gărzii. Regina şi cortegiul ei mergeau înaintea noastră, iar Sfetnicul Chade şi escorta lui veneau imediat după noi. L-am zărit pe Civil, cu pisica lui alături, stând de vorbă cu Web în timp ce-şi ocupau locurile în procesiune. În ciuda împotrivirii lui Chade, regina vestise că mai mulţi dintre „prietenii ei cu Sânge Străvechi” plecau în călătorie cu prinţul. Ştirea avusese efecte diferite asupra curtenilor; unii spuseseră că vor vedea curând dacă Magia Sângelui Străvechi era bună de ceva, iar alţii îşi şoptiseră că asta măcar îi scotea din Buckkeep pe practicanţii Magiei Animalelor.

În spatele lor veneau nobilii privilegiaţi, care aveau să-l însoţească pe prinţ atât ca să-i între în graţii, cât şi ca să vadă cum şi cu ce se putea face negoţ în Insulele Străine. Cortegiul

---

[4] Fitil lung (n. tr.).

[5] Poruncă (n. tr.).

era încheiat de mulţimea dornică să-şi ia rămas-bun de la noi în port şi să rămână apoi la Festivalul Primăverii. Dar, oricât mi-am lungit gâtul, în procesiunea care se forma nu l-am zărit niciunde pe Lordul Auriu. După ce Dutiful s-a urcat în sfârşit în şa şi am ieşit cu paşi mari pe poartă, am avut impresia că ne urma toată suflarea din castelul Buckkeep. M-am simţit recunoscător, fiindcă mă număram printre cei din frunte, pentru că, în final, drumul avea să fie o mocirlă, noroi amestecat cu balegă călcată în picioare.

Am ajuns la corăbii, dar n-am putut să ne îmbarcăm şi să plecăm pur şi simplu. S-au ţinut discursuri, s-au oferit flori şi daruri de despărţire. Mă aşteptasem într-o foarte mare măsură să-l găsim pe Lordul Auriu, cu tot cu servitorii şi bagajele sale, încă blocând cheiul, dar dispăruseră fără urmă. M-am întrebat, neliniştit, ce se întâmplase. Era ingenios. Oare izbutise să-şi găsească un loc pe corabie?

Am transpirat în timpul ceremoniei. Pe urmă ne-am urcat pe punte, încadrându-i pe prinţ până ce a intrat în cabina lui, unde avea să primească vizitele de bun-rămas ale nobililor care nu-l însoţeau. O parte a gărzii a rămas în faţa cabinei, iar noi, ceilalţi, am fost trimişi sub punte, ca să nu stăm în calea nimănui.

Mi-am petrecut una dintre cele mai mizerabile după-amiezi din viaţă aşezat pe cufărul meu. Deasupra mea, scândurile punţii răsunau de zarva oamenilor care veneau şi plecau. Undeva se agita un câine, lătrând fără încetare. Era ca şi cum aş fi fost închis într-un butoi în care bătea tot timpul cineva de-afară. Un butoi întunecos şi urât mirositor, cu miasme înălţându-se din santină şi plin de oameni înghesuiţi, convinşi că trebuie să zbiere ca să se-audă unii pe alţii. Am încercat să-mi abat atenţia întrebându-mă ce se întâmplase cu Bufonul, dar asta nu izbutea decât să-mi înteţească senzaţia de sufocare. Mi-am proptit bărbia în piept, am închis ochii şi am încercat să fiu singur.

N-a mers.

Riddle s-a cocoţat pe cufărul meu, lângă mine.

— Pe sfârcurile Edei, da' ştiu că aici pute! Crezi c-o să fie mai rău după ce-o să plecăm şi-o să ne clipocească în jur apa din santină?

— Probabil.

Nu voiam să mă gândesc la asta înainte de a se întâmpla. Mai

călătorisem pe apă, dar dormisem întotdeauna pe punte sau cel puţin fusesem liber să urc acolo oricând voiam. De data asta, în spaţiul închis şi întunecos, până şi legănarea ritmică a corabiei legate de doc îmi dădea dureri de cap.

— Ei. Riddle lovea cu călcâiele în cufăr, trimiţându-mi vibraţii pe şira spinării, până în ţeastă. N-am mai fost niciodată pe mare. Tu ai mai fost?

— De vreo două ori. Pe vase mai mici, unde aveam lumină şi aer. Nu ca acum.

— Oh, ai mai ajuns în Insulele Străine?

— Nu.

— Te simţi bine, Tom?

— Nu tocmai. Prea multă băutură şi prea puţin somn azi-noapte.

Era o minciună, dar a ţinut. Riddle a rânjit, m-a înghiontit prieteneşte, smulgându-mi un mârâit, şi m-a lăsat singur. Forfota şi zgomotul mă apăsau din toate părţile. Mă simţeam groaznic, eram înspăimântat şi-mi doream să nu fi mâncat atâtea dulciuri la micul dejun. Nimeni nu-mi dădea nicio atenţie. Gulerul îmi era prea strâns, iar Sada coborâse deja de pe corabie, n-avea cine să mi-l aranjeze.

— Thick, am şoptit, înţelegând de unde îmi venea suferinţa.

Mi-am îndreptat spatele, am tras în adâncul pieptului aerul urât mirositor şi m-am străduit să nu vărs. Pe urmă m-am întins către el.

Hei, omuleţule! Te simţi bine?

Nu.

Unde eşti?

Într-o odaie mică. Are o fereastră rotundă şi podeaua se mişcă.

Stai mult mai bine ca mine. Eu n-am nicio fereastră.

Podeaua se mişcă.

Ştiu. Dar o să ne fie bine. Oamenii în plus vor coborî curând de pe corabie, corabierii vor dezlega parâmele şi vom pleca în aventura noastră. N-o să fie amuzant?

Nu. Vreau să mă duc acasă.

Oh, o să fie mult mai bine după ce-o să plecăm. O să vezi.

Ba n-o să fie. Podeaua se mişcă. Şi Sada a zis c-o să am rău de mare.

Mi-am dorit să-i fi cerut cineva Sadei să-i spună numai lucruri

bune despre călătoria care îl aştepta.

Vine şi Sada cu noi? E pe corabie?

Nu. Sunt numai eu, singur. Fiindcă Sadei îi e groaznic de rău pe corăbii. I-a fost tare milă de mine, pentru că trebuie să plec. A spus că fiecare zi pe o corabie e pentru ea cât un an. Că n-ai nimic de făcut decât să-ţi fie rău, să vomiţi şi să vomiţi şi să tot vomiţi.

Din nefericire, Thick avea dreptate. După-amiaza era pe sfârşite înainte de a fi coborât de pe corabie tot cei veniţi să-şi rostească urările de bine. Am izbutit să urc pe punte, dar numai pentru prea puţin timp; căpitanul ne-a înjurat pe noi, toţi cei din gardă, şi ne-a ordonat să ne întoarcem sub punte, ca să aibă corabierii lui loc să-şi vadă de treabă. Am aruncat o scurtă privire asupra mulţimii de pe chei, dar nu l-am zărit pe Bufon. Mi-era teamă să întâlnesc ochii lui acuzatori, dar faptul că nu era acolo mă îngrijora mai tare. Pe urmă am fost mânat sub punte, cu toţi ceilalţi, şi tambuchiurile s-au închis deasupra noastră, lăsându-ne fără stropul de lumină şi fără puţinul aer de care ne bucuraserăm mai înainte. M-am cocoţat din nou pe cufărul meu. Lemnul corabiei era uns cu catran şi mirosul lui răşinos s-a înteţit. Deasupra capetelor noastre, căpitanul le-a poruncit oamenilor din bărci să ne dezlege de doc. Zgomotele s-au schimbat când am început să înaintăm prin apă. Ordinele strigate de căpitan erau de neînţeles şi auzeam lipăitul tălpilor goale ale corabierilor care se grăbeau să-i dea ascultare.

Am auzit când bărcile au fost chemate înapoi şi urcate la bord. Corabia a părut, cumva, să se afunde şi ritmul mişcării s-a schimbat din nou. Am dedus că vântul începea să ne umfle pânzele. Asta era. Plecaserăm în sfârşit. Cuiva i s-a făcut milă de noi, cei de jos, şi a întredeschis tambuchiul, dar asta ni s-a părut mai degrabă batjocură decât alinare. Am rămas cu ochii la banda îngustă de lumină.

— M-am plictisit deja, mi-a mărturisit Riddle.

Stătea lângă mine, în picioare, brăzdând cu pumnalul scândurile groase ale cocii.

Am mârâit la el. A continuat să zgârie lemnul.

Ei, Tom Badgerlock, am pornit la drum. Cum îţi e acolo, jos?

Prinţul părea vesel, dar la ce altceva te poţi aştepta din partea unui băiat de cincisprezece ani, plecat pe mare ca să ucidă un dragon şi să câştige mâna unei narcesce? îl simţeam

pe Chade dincolo de el şi mi l-am imaginat stând la masă, alături de prinţ, ale cărui degete îi atingeau uşor dosul palmei. Am oftat. Încă mai aveam o mulţime de lucru ca să facem coteria Meşteşugului să meargă.

M-am plictisit deja. Iar Thick pare foarte nefericit.

Ah. Speram c-o să apreciezi o misiune. Trimit pe cineva la căpitanul tău. Thick e la pupa ţi i-ar prinde bine să nu stea singur. O să i te alături.

Era Chade, inconfundabil, vorbindu-mi prin Dutiful.

Are deja râu de mare?

Nu încă. Dar s-a convins că va avea.

Ei, măcar puteam să ies la aer, mi-am spus cu acreală.

La scurt timp după aceea, căpitanul Longwick mi-a strigat numele. Când m-am înfăţişat înaintea lui, m-a înştiinţat că trebuia să am grijă de Thick, servitorul prinţului, care se simţea rău şi ieşise pe punte, la pupa. Oştenii care au auzit ordinul m-au luat peste picior, fiindcă eram trimis să dădăcesc un nerod. Am rânjit şi le-am răspuns că era mult mai bine să stau pe punte, cu un singur individ greu de cap, decât închis sub punte, cu o companie întreagă. Am urcat scara şi am ieşit în aerul proaspăt al mării.

L-am găsit pe Thick la pupa, ţinându-se de balustradă şi Uitându-se cu jale înapoi, către Buckkeep. Castelul negru de pe vârfurile stâncilor se micşora treptat în urma noastră. Civil stătea alături de bondoc, cu motanul lui de vânătoare lipit de picioare. Niciunul, nici celălalt nu păreau încântaţi să se afle acolo şi, când Thick s-a aplecat peste balustradă icnind, motanul şi-a pleoştit urechile.

— Iată-l pe Tom Badgerlock, Thick. Acum o să-ţi fie bine, nu-i aşa?

Civil m-a salutat dând scurt din cap, ca de la nobil la oştean din gardă. Ca de obicei, m-a privit lung, cercetător. Ştia că nu sunt ceea ce par. În Buckkeep îl scăpasem de Pestriţi, salvându-i viaţa. Nu se putea să nu se fi întrebat de unde apărusem brusc, ca să-i vin în ajutor. O întrebare pe care continua probabil să şi-o pună, aşa cum continuam eu să mă-ntreb cât de multe îi spusese Laudwine despre mine şi despre Lordul Auriu. Nu vorbiserăm niciodată despre asta şi n-aveam de gând s-o fac atunci. Mi-am păstrat o privire de nepătruns şi m-am înclinat.

— Am venit să-mi fac datoria, domnul meu.

Vorbisem pe un ton neutru, respectuos.

— Mă bucur să te văd. Ei, la revedere, Thick! Acum eşti pe mâini bune. Mă întorc în cabină. Sunt sigur c-o să-ţi revii curând.

— O să mor, a răspuns Thick posomorât. O să-mi vărs maţele şi o să mor.

Civil mi-a aruncat o privire compătimitoare. M-am făcut că n-o văd în timp ce mă instalam lângă balustradă, alături de Thick. S-a aplecat din nou mult în afară, silindu-se să icnească. L-am ţinut de spatele hainei. Ah, da. Minunată aventură e călătoria pe mare.

Capitolul 6

CĂLĂTORIE DE VIS

...dispreţuita Magie a Animalelor întrebuinţată de alţii. Un ignorant crede că Harul nu poate fi folosit decât ca să le dea oamenilor puterea de a vorbi cu animalele cuvinte ascunse de urmele de arsură şi schimbarea înfăţişării cu intenţii rele. Gunrody Lian, ultimul om de la curtea din Buckkeep care a recunoscut deschis că are fragment de mari dimensiuni distrus prin ardere şi pentru vindecarea minţii. Pretindea că de la animale poţi deprinde şi cunoaşterea instinctivă a plantelor de leac, precum şi un mod de avertizare în ceea ce priveşte [Această porţiune se termină aici. Începe următorul fragment de pe pergamentul distrus de foc]:... şi-a pus mâinile pe capul ei, a ţinut-o nemişcată şi a privit-o în ochi. A stat astfel deasupra ei cât timp s-a făcut operaţia aceea înfiorătoare, şi ea nu şi-a desprins niciodată privirea de a lui şi nici n-a ţipat de durere. Am văzut eu însumi aceasta, dar... [Textul se pierde din nou pe marginea arsă a pergamentului. Următoarele cinci cuvinte ar putea fi]: n-am îndrăznit să povestesc.

Pergament despre Har scris de Maestrul Meşteşugului LEFTWELL şi reconstituit parţial de Fallstar, pornind de la bucăţile arse descoperite într-un zid al castelului Buckkeep

Am reuşit să rezist până în dimineaţa următoare fără să vomit şi eu. L-am ţinut pe Thick de fiecare dată când s-a aplecat deznădăjduit peste balustradă, vărsând în mare. Batjocura corabierilor nu îmbunătăţea lucrurile şi, dacă aş fi îndrăznit să plec de lângă bondoc, i-aş fi învăţat minte pe vreo doi. Nu era

obişnuita luare în râs a unui om al uscatului, al cărui stomac nu e obişnuit cu marea. Sub cuvintele lor se ascundea ceva mai urât, ca plăcerea unui stol de corbi năpustiţi să chinuie un singur vultur căzut. Thick era altfel decât ei, un nerod cu trup pocit, şi se delectau încântaţi cu suferinţa lui, în care vedeau dovada că le e inferior. Chiar şi după ce alţi câţiva nefericiţi ni s-au alăturat lângă balustradă, Thick a rămas ţinta celor mai violente atacuri verbale.

S-au potolit pentru scurtă vreme, cât şi-au făcut Chade şi prinţul plimbarea de seară pe punte. Dutiful părea înviogorat de aerul de mare şi de libertatea pe care o gusta îndepărtându-se de Buckkeep. Cât a rămas el lângă Thick, vorbindu-i cu glas scăzut, Chade a izbutit să-şi pună mâna pe balustradă, atingând-o de a mea. Stătea cu spatele la mine şi lăsa impresia că dă din cap, ascultând discuţia prinţului cu servitorul său.

Cum se simte?

Mizerabil, suferă ca un câine. Chade, batjocura corabierilor înrăutăţeşte lucrurile.

M-am temut de asta. Dar, dacă observă prinţul şi îi ocărăşte, o s-o facă apoi şi căpitanul. Ştii ce va urma.

Da. Ori de câte ori îl vor prinde singur, se vor folosi de prilej ca să-i facă viaţa un iad.

Întocmai. Aşa că încearcă să nu-i iei în seamă. M-aştept să se potolească după ce se vor învăţa să-i tot vadă pe corabie. Ai nevoie de ceva?

De o pătură sau două. Şi de o găleată cu apă proaspătă, ca să-i spăl gura.

Aşa că am petrecut alături de Thick o noapte lungă şi obositoare, ca să-l apăr dacă batjocura corabierilor ajungea la brutalităţi fizice şi ca să am grijă să nu cadă cumva peste bord. Am încercat de două ori să-l duc înăuntru, în cabină. Dar, de fiecare dată, n-a izbutit să se îndepărteze de balustradă cu mai mult de trei paşi înainte de a începe să verse. Chiar şi după ce nu i-a mai rămas nimic în stomac, n-a vrut să meargă înăuntru. Pe timpul nopţii, destinul bufonului marea a devenit mai agitată şi, în zori, ploaia adusă de vânt şi stropii de apă desprinşi de pe crestele valurilor ne udaseră până la piele. Ud şi pătruns de frig, a continuat să refuze să se clintească de lângă balustradă.

— Poţi să verşi într-o găleată, i-am spus. Înăuntru, unde e cald!

— Nu, nu, mi-e prea rău ca să mă mişc, a gemut în repetate rânduri.

Răul de mare îl obseda, era hotărât să se simtă mizerabil. Nu-mi dădeam seama ce aş fi putut să fac, în afară de a-l lăsa să-şi ducă suferinţa la culme şi să fie înfrânt de ea. Odată copleşit, avea să între cu siguranţă în cabină.

La puţin timp după răsăritul soarelui, Riddle mi-a adus mâncare. Începeam să bănuiesc că tânărul naiv şi prietenos se afla de fapt în slujba lui Chade şi avea misiunea să mă ajute. Mi-aş fi dorit să nu fie aşa, dar mă simţeam recunoscător pentru crăticioara cu terci pe care mi-o adusese. Deşi îl chinuia greaţa, lui Thick îi era foame, prin urmare am împărţit mâncarea. A fost o greşeală, fiindcă, nu mult timp, imaginea porţiei lui vărsate în mare mi-a făcut propriul stomac să se despartă de ceea ce primise.

A părut să fie singurul lucru care l-a înveselit pe bondoc în dimineaţa aceea.

— Vezi. Toată lumea o să se-mbolnăvească. Ar trebui să ne-ntoarcem imediat la Buckkeep.

— Nu se poate, omuleţule. Trebuie să mergem înainte, să ajungem în Insulele Străine, ca să poată prinţul să ucidă dragonul şi să dobândească în schimb mâna narcescăi.

Thick a oftat din greu. Începuse să tremure de frig, deşi era înfăşurat în pături.

— Fata asta nici măcar nu-mi place. Cred că nu-i place nici prinţului. N-are decât să-şi păstreze mâna. Să ne-ntoarcem acasă.

În clipa aceea eram de acord cu el, dar nu îndrăzneam s-o spun.

— Nu pot să sufăr corabia asta, a continuat, aş vrea să nu mă fi urcat pe ea niciodată.

E ciudat că te poţi obişnui cu ceva într-o asemenea măsură încât să nu-l mai remarci. Abia când a rostit Thick cuvintele cu voce tare mi-am dat seama cât de puternic ie era ecoul în cântecul dezlănţuit al Meşteşugului său. Mi se izbise toată noaptea de ziduri, alcătuit din pocnetele pânzelor, din scârţâitul parâmelor şi al lemnăriei, din zgomotul valurilor sparte de cocă. Bondocul făcuse din ele un cântec al indignării şi al fricii, al nefericirii, al frigului şi al plictiselii. Luase toate senzaţiile şi sentimentele neplăcute de care are parte un corabier în larg şi

le revărsa într-un imn al mâniei. Eu îmi puteam ridica zidurile, ferindu-mă de el. Însă o parte din echipajul de pe *Destinul Fecioarei* nu era la fel de norocos. Nu erau toţi sensibili la Meşteşug, dar celor care erau cântecul le putea stârni o nelinişte puternică. Şi, corabia fiind un loc atât de strâmt, aceeaşi stare îi putea cuprinde repede şi pe ceilalţi.

Mi-am petrecut câteva clipe privind oamenii care munceau pe punte. Îşi făceau treaba bine, dar păreau iritaţi. Mişcările precise aveau ceva care ţinea de mânie, iar cel care îi comanda pândea cu ochi de şoim cel mai mic semn de neglijenţă sau de lene. Camaraderia pe care o observasem când încărcau corabia dispăruse şi simţeam discordia înfiripându-se.

Aidoma viespilor dintr-un cuib în care răsună ecourile loviturilor unei securi în trunchiul copacului, mai jos de ele, oamenii vibrau de o furie deocamdată fără ţintă. Dar, dacă se înteţea, s-ar fi putut ajunge la încăierări sau, mult mai rău, la o revoltă. Mă uitam la o oală gata să dea în clocot, ştiind că, dacă nu făceam nimic, urma să ne opărească pe toţi.

Thick, muzica ta e foarte puternică. Şi foarte înspăimântătoare. Nu poţi s-o schimbi? S-o faci mai calmă. Dulce, cum e cântecul mamei tale?

— *Nu pot!* A rostit cu un geamăt cuvintele pe care mi le trimitea prin Meşteşug. *Sunt prea bolnav.*

Thick, înspăimânţi corabierii. N-au habar de unde vine cântecul. Nu-l aud, dar unii îl simt întru câtva. Îi nelinişteşte.

— *Puţin îmi pasă. Oricum se poartă urât cu mine. Ar trebui să ducă imediat corabia înapoi.*

Nu pot, Thick. Trebuie să i se supună căpitanului, iar căpitanul ascultă poruncile prinţului. Şi prinţul trebuie s-ajungă în Insulele Străine.

— *Prinţul ar trebui să le spună să se-ntoarcă. Eu o să cobor şi-o să rămân la Buckkeep.*

Dar avem nevoie de tine, Thick.

— *Cred că sunt pe moarte. Ar trebui să ne-ntoarcem.*

Şi, cu asta, muzica Meşteşugului său a ajuns pe o culme a spaimei şi a disperării. Lângă noi, un grup de corabieri căra o parâmă, ca să mai înalţe câteva pânze. Pantalonii largi le fluturau în vânt, dar nu păreau să observe. Trăgeau velele la locurile lor cu muşchii reliefându-li-se pe braţele goale. Dar, pe măsură ce se revărsa asupra lor cântecul deprimant al lui Thick,

şi-au încetinit ritmul. Cel din frunte a ridicat o greutate care îi depăşea puterile şi a făcut un pas înainte împleticindu-se, cu un strigăt de furie. În clipa următoare, ceilalţi au recăpătat controlul parâmei, dar ceea ce văzusem îmi era de-ajuns.

L-am căutat pe prinţ cu mintea. Era în cabina lui, juca pietre cu Civil. M-am grăbit să-i explic ce se petrecea.

Poţi să-i transmiţi asta lui Chade?

E complicat. Chade e aici, urmăreşte jocul nostru, ca şi Web şi băiatul lui.

Web are un băiat?

Puştiul ăla, Swift.

Swift Witted e la bord?

Îl cunoşti? S-a îmbarcat împreună cu Web şi pare să-i servească drept paj. De ce? Are vreo importanţă?

Numai pentru mine, mi-am spus. Şi m-am strâmbat de ciudă.

Vorbim mai târziu. Dar transmite-i totul lui Chade, cât mai curând cu putinţă. Poţi s-ajungi la Thick ca să-l linişteşti?

Încerc. Fir-ar să fie! Mi-a distras atenţia şi Civil a câştigat!

Cred că problema asta e mai importantă decât un joc de pietre! am ripostat, cu asprime, şi am întrerupt legătura.

Thick stătea jos, pe punte, la picioarele mele, legănându-se amărât, şi muzica îi acompania, îngreţoşătoare, mişcările trupului. Dar nu numai din cauza ei mă simţeam gata să vărs. Îi garantasem lui Nettle că fratele îi plecase spre casă. Dar nu era aşa. Ce-aveam să-i spun eu ei? Mi-am scos gândul ăsta din minte, era o problemă pe care n-o puteam rezolva pe moment. În schimb, m-am lăsat în jos, lângă Thick.

— Ascultă-mă, i-am spus cu voce scăzută. Corabierii nu-ţi înţeleg muzica şi îi sperie. Dacă mai continuă mult, s-ar putea să…

Aici am amuţit. Nu voiam să-l fac să se teamă de ei. Frica e o temelie perfectă a urii.

— Te rog, Thick, am adăugat neputincios, dar el a continuat să se uite cu încăpăţânare la valuri.

Dimineaţa s-a scurs aşteptând să-mi vină Chade în ajutor. Bănuiam că Dutiful îi trimisese lui Thick, prin Meşteşug, vorbe liniştitoare, însă bondocul îl ignorase nepăsător. M-am uitat îndelung în urma noastră, la celelalte corăbii din Buckkeep. Trei galioane se înşiruiau în spatele nostru, ca nişte răţuşte grase. Le însoţeau două vase mai mici, folosite pentru comunicare ori de

câte ori voiau nobilii noştri să-şi trimită mesaje sau chiar să-şi viziteze prietenii de pe altă corabie. Având nu doar vele, ci şi vâsle, puteau fi întrebuinţate şi pentru manevrarea galioanelor în porturi aglomerate. Buckkeepul trimisese în Insulele Străine o flotilă de dimensiuni considerabile.

Ploaia s-a domolit, devenind burniţă, apoi a încetat, dar soarele a rămas dincolo de nori. Vântul nu s-a schimbat câtuşi de puţin. Am încercat să vorbesc cu Thick, înfăţişându-i totul într-o lumină favorabilă.

— Uite ce repede suntem purtaţi peste apă. O s-ajungem curând în Insulele Străine şi gândeşte-te ce pasionant o să fie să vedem un ţinut nou.

— Ne împinge tot mai departe de casă. Duceţi-mă înapoi acum.

La amiază, Riddle ne-a adus pâine tare, peşte uscat şi nişte bere apoasă. Cred că-i făcea mare plăcere să iasă pe punte. Oştenii din gardă erau nevoiţi să rămână dedesubt, ca să nu stea în calea corabierilor. Nimeni nu spusese că, dacă ne ţineau mai mult timp despărţiţi, erau mai puţine şanse să ne încăierăm, dar toată lumea o ştia. Eu n-am vorbit prea mult, dar Riddle a trăncănit oricum, dându-mi de ştire că şi oamenii de sub punte erau întorşi pe dos. Aveau rău de mare chiar şi unii care jurau că nu li se mai întâmplase niciodată. Vestea nu era deloc bună pentru mine. Am mâncat şi am izbutit să-mi păstrez mâncarea în mine, dar nu şi să-l conving pe Thick măcar să ciugulească din pâinea tare a călătorilor pe mare. Riddle a luat vasele goale şi a plecat.

Când Chade şi prinţul au apărut în sfârşit, nerăbdarea şi furia mea dispăruseră, lăsând în loc o resemnare sumbră. În timp ce Dutiful vorbea cu Thick, Chade s-a grăbit să-mi spună cât de greu fusese să iasă singuri din cabină. Pe lângă Web, Civil şi Swift, acolo mai fuseseră nici mai mult decât alţi trei nobili veniţi în vizită, care se lungiseră la vorbă. Aşa cum subliniase bătrânul asasin mai înainte, pe corabie nu prea aveai cum altcumva să-ţi petreci timpul, iar nobilii îl însoţeau pe prinţ în primul rând ca să-i intre în graţii. Şi profitau de orice clipă.

— Da, dar când reluăm lecţiile de Meşteşug? l-am întrebat, aproape în şoaptă.

S-a încruntat.

— Mă-ndoiesc că vom izbuti să ne găsim prea mult timp

pentru ele. Dar o să văd ce se poate face.

Dutiful n-avea mai mult succes cu Thick decât mine. În vreme ce el îi vorbea cu un aer serios, Bondocul privea posomorât pe deasupra valurilor din urma corabiei.

— Ei, cel puţin am reuşit să plecăm fără Lordul Auriu, i-am spus lui Chade.

A clătinat din cap.

— Şi a fost mult mai greu decât m-am aşteptat. A blocat docul, încercând să se îmbarce, după cum îmi imaginez că ai auzit. Nu s-a dat bătut decât după ce-a venit garda oraşului să-l aresteze.

— Ai pus să fie arestat?

Eram îngrozit.

— Ei, băiete, domoleşte-te. E nobil şi fărădelegea lui e cât se poate de neînsemnată; o să fie tratat mult mai bine decât ai fost tu. Şi nu-l vor ţine decât două sau trei zile; doar cât e nevoie ca să plece din port toate corăbiile care merg în Insulele Străine. N-am vrut să se-ntoarcă la castel ca să discute cu mine sau ca s-o implore pe regină să-i facă o favoare.

— Kettricken ştie că noi am pus asta la cale, nu?

— Ştie. Şi, oricum, nu-i place. Simte că-i datorează foarte mult Bufonului. Dar nu-ţi face griji. Am lăsat în urmă destule obstacole pentru ca Lordului Auriu să-i fie foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să ajungă la ea.

N-aş fi crezut că era cu putinţă să-mi scadă moralul şi mai mult, dar s-a întâmplat. Nu-mi plăcea să mă gândesc că Bufonul era întemniţat şi apoi umilit de casa regală din Buckkeep. Ştiam cum îşi pusese Chade planul în aplicare: o vorbă ici-colo, un indiciu, un zvon care spunea că Lordul Auriu nu mai e în graţiile reginei. Până ce ieşea din închisoare avea să fie deja proscris în ochii curtenilor. Un proscris plin de datorii.

Nu voisem decât să rămână în Buckkeep, în siguranţă, nu să fie pus într-o asemenea situaţie. I-am spus-o lui Chade.

— Oh, nu te mai frământa din pricina lui, Fitz. Uneori te porţi de parcă nimeni n-ar fi în stare de nimic în lipsa ta. E foarte capabil să-şi poarte de grijă şi foarte ingenios. O să se descurce. Dacă m-aş fi mulţumit cu mai puţin, acum ar fi fost pe urmele noastre.

Era adevărat, dar aproape deloc liniştitor.

— Pe Thick nu-l mai poate ţine prea mult răul de mare, a

continuat Chade, într-o notă optimistă. Şi pun rămăşag că, după ce o să-şi revină, o să fie foarte ataşat de tine. Aşa că o să ai motiv să rămâi alături de el, să vii des în cabina lui, care e lângă a prinţului. Poate că aşa o să găsim mai mult timp în care să ne sfătuim.

— Poate, am răspuns plictisit.

În ciuda discuţiei cu prinţul, muzica discordantă a bondocului rămăsese neschimbată. Îmi tocea nervii. Cu un efort de voinţă, mă puteam convinge că greaţa lui Thick nu era şi a mea. Dar efortul trebuia să fie neîntrerupt.

— Eşti sigur că nu vrei să te întorci în cabină? tocmai îl întreba Dutiful.

— Nu. Podeaua se mişcă în sus şi-n jos.

Prinţul a părut uluit.

— Şi aici se mişcă puntea în sus şi-n jos.

Era rândul lui Thick să rămână cu gura căscată.

— Nu, nu se mişcă. Corabia se leagănă în sus şi-n jos pe apă.

Nu e la fel de rău.

Înţeleg.

Am văzut că Dutiful nu mai spera că-l poate face să priceapă.

— Oricum, o să te deprinzi curând cu toate, şi răul de mare o să dispară.

— Nu, n-o să dispară, a răspuns bondocul posomorât. Sada mi-a spus că toată lumea o să zică asta, dar nu e adevărat. Ei i s-a făcut rău de fiecare dată când a mers cu o corabie şi nu i-a trecut niciodată. De-aia n-a venit cu mine.

— Ei bine, Sada n-are dreptate, a decretat scurt Chade.

— Ba are, s-a încăpăţânat Thick. Uite. Mie mi-e rău.

Şi s-a aplecat peste copastie, vărsând din nou.

— O să-i treacă, a spus bătrânul, dar nu mai părea la fel de convins.

— N-ai nişte ierburi care l-ar putea ajuta? am întrebat. Poate nişte ghimbir?

Chade a rămas o clipă neclintit.

— Excelentă idee, Badgerlock! Şi cred că am. Îl pun pe bucătar să facă un ceai tare şi ţi-l trimit.

Când a sosit, ceaiul mirosea mai degrabă a valeriană şi a poţiune pentru somn decât a ghimbir. Raţionamentul lui Chade mi-a fost pe plac. Somnul ar fi putut fi cel mai potrivit tratament pentru greaţa rebelă care-l chinuia pe Thick. I-am dat ceaiul

susţinând cu tărie că e un leac bine-cunoscut de corabieri pentru răul de mare şi că o să-i fie fără îndoială de folos. L-a privit totuşi cu îndoială; presupun că spusele mele n-aveau aceeaşi greutate ca părerea Sadei. A sorbit din ceai, a spus că-i place ghimbirul, şi a dat cana peste cap. Din nefericire, o clipă mai târziu a vărsat lichidul cu aceeaşi iuţeală cu care îl înghiţise. O parte i-a ieşit pe nas, ghimbirul fiind ca o arsură pentru pielea sensibilă, aşa că pe urmă a refuzat cu încăpăţânare să bea din nou, fie şi numai cu înghiţituri mici.

Ne aflam pe corabie de două zile. Păreau deja cât şase luni.

Soarele a izbutit în cele din urmă să iasă de după nori, dar căldura făgăduită de ivirea lui era spulberată de vânt şi stropii de apă pe care-i purta. Ghemuit într-o pătură de lână, udă după ploaie, Thick a căzut într-un somn agitat. Se răsucea şi gemea printre coşmaruri bântuite de cântecul lui pentru răul de mare. Îi stăteam alături pe puntea udă, sortându-mi inutil grijile în mai multe grămezi. Aşa m-a găsit Web.

M-am uitat în sus, spre el, când m-a salutat dând din cap cu gravitate. Pe urmă s-a sprijinit de copastie, îndreptându-şi ochii spre cer. I-am urmărit privirea până la o pasăre de mare care plutea pe urmele noastre desenând arcuri domoale în văzduh. N-o mai văzusem niciodată, dar am bănuit că e Risk. Legătura Harului dintre om şi pasăre părea ţesută din cer azuriu şi mare neîmblânzită, dintr-odată calmă şi liberă. Am savurat ecourile plăcerii pe care o împărţeau, încercând să nu mă sinchisesc, fiindcă îmi reamintea dureros de singurătatea mea. Aceea era Magia Harului în cea mai firească stare a sa, o legătură dintre om şi animal, făurită din plăcerea amândurora şi din respectul pe care şi-l purtau. Sufletul bărbatului zbura cu pasărea. Le simţeam comuniunea şi îmi imaginam cum îşi împărţea cu el bucuria zborului.

Abia când mi s-au destins muşchii mi-am dat seama cât de încordat fusesem. Thick s-a afundat într-un somn acum mai adânc, Thick îşi pierduse o parte din încruntarea feţei. Cântecul Meşteşugului i se revărsa pe tonuri mai puţin ameninţătoare. Calmul radiat de Web ne atinsese pe amândoi, dar eu devenisem mai târziu conştient de asta. Căldura seninătăţii lui mi se revărsa în jur, împuţinându-mi neliniştea şi oboseala. Dacă ăsta era Harul, se folosea de el într-un mod pe care nu-l mai întâlnisem, la fel de simplu şi de firesc cum e căldura unei

răsuflări. M-am trezit zâmbindu-i şi el mi-a răspuns cu alt zâmbet, cu albeaţa dinţilor luminându-i scurt barba.

— E o zi minunată pentru rugăciune. Dar toate zilele sunt aşa.

— Asta făceai? Te rugai?

A dat din cap, şi i-am pus încă o întrebare:

— Ce cerere le-ai trimis zeilor?

A înălţat din sprâncene.

— Cerere?

— Nu asta înseamnă să te rogi? Să implori zeii să-ţi dea ceea ce-ţi doreşti?

A râs şi, pe fundalul vântului şuierător, sunetul s-a înălţat grav, dar binevoitor.

— Presupun că aşa se roagă unii. Dar nu şi eu. Eu n-o mai fac.

— Ce vrei să spui?

— Oh, cred că aşa se roagă copiii, când vor să-şi găsească o jucărie pierdută sau să aducă tata acasă peşte din belşug, sau să nu descopere nimeni că au dat uitării o treabă pe care ar fi trebuit s-o facă. Copiii cred că ştiu ce e mai bine pentru ei înşişi şi nu se tem să ceară asta de la zei. Dar eu am devenit bărbat cu mulţi ani în urmă şi ar fi ruşinos dacă n-aş şti că lucrurile stau altfel.

Mi-am sprijinit spatele de copastie într-o poziţie mai comodă. Presupun că, dacă eşti obişnuit cu legănarea corabiei, ţi se pare odihnitoare. Însă muşchii mei se revoltau fără încetare împotriva ei, şi fiecare fibră începuse să mă doară.

— Aha. Şi, atunci, un bărbat cum se roagă?

M-a privit amuzat, apoi s-a aşezat lângă mine.

— Nu ştii? înseamnă că nu te rogi?

— Nu, am răspuns; apoi m-am gândit mai bine şi am râs zgomotos. Numai când sunt înspăimântat. Şi presupun că atunci mă rog aşa cum spui c-o fac copiii. „Scapă-mă din asta, şi n-o să mă mai port niciodată ca un prost. Numai lasă-mă să trăiesc.”

Web a râs cu mine.

— Ei, s-ar părea că, până acum, rugăciunile tale au fost ascultate. Şi ţi-ai ţinut făgăduiala făcută celor de Sus?

Am clătinat din cap, cu un zâmbet trist.

— Mă tem că nu. Am găsit doar altă privinţă în care să fiu prost.

— Întocmai. Aşa facem cu toţii. De aceea am priceput că nu sunt destul de înţelept ca să le cer zeilor ceva.

— Bine, şi, atunci cum te rogi, dacă nu ceri nimic?

— Pentru mine, rugăciunea înseamnă mai degrabă să ascult decât să cer. Şi, după toţi aceşti ani ai mei, descopăr că nu mi-a mai rămas decât o singură rugăciune. A fost nevoie de o viaţă de om ca să-mi găsesc rugăciunea şi cred că e cea pe care o găseşte toată lumea, dacă se gândeşte la asta destul de mult.

— Şi care e?

— Gândeşte-te, mi-a sugerat zâmbind.

S-a ridicat încet şi şi-a plimbat privirea pe deasupra apei. În urma noastră, pânzele umflate ale celorlalte corăbii păreau guşi de porumbei care-şi curtează perechea aleasă. Ofereau o privelişte încântătoare.

— Marea mi-a plăcut întotdeauna. Am mers cu barca înainte de a învăţa să vorbesc. Văd cu tristeţe că, pentru prietenul tău, prima călătorie e o experienţă atât de neplăcută. Te rog să-i spui că o să-i treacă.

— Am încercat. Nu cred că e-n stare să mă creadă.

— Păcat. Ei, atunci, mult noroc! Poate-o să se simtă mai bine când se trezeşte.

S-a îndepărtat, iar eu mi-am amintit brusc că mai aveam ceva de vorbit cu el. M-am ridicat în picioare şi l-am strigat.

— Web? Swift s-a îmbarcat împreună cu tine? Băiatul despre care am vorbit cu ceva timp în urmă?

Întrebarea l-a făcut să se oprească şi să se întoarcă spre mine.

— Da. De ce întrebi?

I-am făcut semn să se apropie şi m-a ascultat.

— Ţi-aduci aminte că e băiatul cu care te-am rugat să stai de vorbă, cel cu Har?

— Bineînţeles. De-aia am fost încântat când a venit la mine şi s-a oferit să-mi fie „paj”, dacă vreau să-l primesc şi să-l învăţ. De parcă eu aş şti ce trebuie să facă un paj! A râs de o asemenea idioţenie, apoi, l-a vederea feţei mele sobre, a redevenit serios. Ce s-a întâmplat?

— Eu îl trimisesem acasă. Am descoperit că n-a primit nicidecum îngăduinţa părinţilor ca să vină la Buckkeep. Ai lui îl cred fugit în lume şi-şi fac griji fiindcă a dispărut.

Web a rămas nemişcat, tăcut şi cu faţa lipsită de orice expresie, chibzuind asupra noutăţii abia aflate. Pe urmă a clătinat din cap cu părere de rău.

— Trebuie să fie cumplit când dispare cineva care ţi-e drag, lăsându-te să te frământi întruna, neştiind ce i s-o fi întâmplat.

Cu ochii minţii, am văzut-o pe Patience; m-am întrebat dacă spusele lui Web fuseseră o împunsătură la adresa mea. Poate că nu, dar m-a iritat gândul că ar fi putut fi.

— I-am spus lui Swift să se ducă acasă. Le e dator părinţilor cu munca lui, fie până ajunge la majorat, fie până când îl scutesc ei.

— Aşa spun unii, a zis Web, pe un ton care sugera că e de altă părere. Dar părinţii pot trăda un copil în mai multe feluri, şi atunci copilul nu le mai datorează nimic. Cred că, dacă sunt rău trataţi, e înţelept din partea copiilor să plece cât mai repede.

— Rău trataţi? îl cunosc pe tatăl lui Swift de multă vreme. Da, îi dă unui băiat o palmă sau îi spune o vorbă aspră, dacă băiatul o merită. Dar, dacă Swift pretinde că acasă a fost bătut sau neglijat, mă tem că minte.

Mi-a stat inima la gândul că băiatul ar fi putut vorbi astfel despre tatăl său.

Web a clătinat încet din cap. S-a uitat la Thick, ca să se asigure că dormea, apoi a răspuns pe şoptite.

— Neglijarea şi vitregirea pot avea şi alte înfăţişări. Când negi ceea ce înfloreşte în cineva, când interzici o magie pe care a primit-o fără s-o fi cerut, când îi impui o ignoranţă care-l pune în pericol, când îi spui unui copil: „Nu trebuie să fii ceea ce eşti.” Aşa ceva nu e bine.

Vorbea cu blândeţe, dar osândea fără milă.

— Îşi creşte fiul aşa cum a fost crescut el, am ripostat cu răceală.

Mi se părea bizar să iau apărarea lui Burrich, după ce-i reproşasem atât de des ceea ce-mi făcuse.

— Şi n-a învăţat nimic. Nici după ce s-a lovit de propria sa ignoranţă, din ceea ce i-a făcut primului băiat pe care l-a crescut. Încerc să-l compătimesc, dar când mă gândesc cum ar fi putut fi dacă te-ar fi învăţat tot ce trebuia în copilărie…

— Cu mine s-a purtat foarte bine! m-am răstit. M-a luat la el când toţi ceilalţi m-au lepădat, şi nu vreau s-aud pe nimeni vorbindu-i de rău.

Web s-a îndepărtat cu un pas. Peste faţă i-a trecut o umbră.

— E omucidere în ochii tăi, a murmurat.

Cuvintele m-au izbit ca apa rece turnată în creştet cu găleata.

Dar, înainte de a-l întreba ce voia să spună, a dat din cap, privindu-mă cu gravitate.

— Poate ar trebui să mai vorbim despre asta. Mai târziu.

Mi-a întors spatele şi a plecat. În mersul lui am recunoscut ceva. Nu fugea. Aşa ar fi plecat Burrich de lângă un animal înrăit fiindcă nu fusese bine tratat, care trebuia reîmblânzit cu răbdare. Mi s-a făcut ruşine.

Încet, m-am aşezat din nou lângă Thick. Poate reuşeam să aţipesc cât dormea el. Dar n-am apucat să-nchid bine ochii, că m-am şi simţit ameninţat de coşmarul lui. Era ca şi cum m-aş fi aventurat să cobor în sala comună a unui han ieftin, zgomotoasă şi plină de fum. Muzica lui Thick mi se învârtejea în minte cântându-i greaţa, iar spaimele lui dădeau legănării navei puterea înfricoşătoare a unei înşiruiri de plonjări şi salturi dezordonate. Am deschis ochii. Era mai bine să nu dorm decât să fiu înghiţit de visul lui urât.

Riddle mi-a adus un castron cu carne sărată şi o cană cu bere apoasă când Thick încă mai dormea. Şi-a adus şi porţia lui, fiind probabil încântat că putea s-o mănânce pe punte, nu în înghesuiala din cală. M-a oprit când am început să-l zgâlţâi pe Thick, ca să împărţim mâncarea.

— Lasă-l pe bietul idiot să doarmă. E norocos fiindcă poate dormi, pentru asta îl invidiază toţi oştenii de sub punte.

— De ce?

A ridicat neajutorat din umeri.

— N-aş putea spune. Poate fiindcă e prea puţin loc. Toţi sunt iritaţi şi niciunul nu doarme bine. Jumătate se feresc să mănânce, de teamă să nu verse, şi, dintre ei, unii au mai fost de multe ori pe mare. Iar când izbuteşti s-adormi, ţipă careva în vis şi te trezeşte. Poate că lucrurile se vor linişti în câteva zile. În clipa asta, aş prefera să stau într-o groapă, printre câini furioşi, în loc să mă-ntorc acolo. Mai adineauri au fost două încăierări, s-au luat la bătaie fiindcă fiecare voia să-şi primească mâncarea înaintea celuilalt.

Am dat din cap, cu aerul unui înţelept, încercând să-mi ascund îngrijorarea.

— Sunt sigur că într-o zi sau două o să se rezolve totul. Primele câteva zile ale călătoriei sunt întotdeauna cele mai grele.

Minţeam cu neruşinare. De obicei e cel mai bine în primele

câteva zile, când călătoria e încă o noutate şi nimeni nu se simte plictisit. Visele lui Thick otrăveau somnul oştenilor din gardă. M-am străduit să fiu o companie plăcută până când a plecat Riddle. Imediat ce s-a îndepărtat, cu vasele goale în mâini, m-am aplecat spre Thick şi l-am trezit zgâlţâindu-i. S-a săltat în capul oaselor cu un scâncet, ca un copil speriat.

— St, st. Nu s-a-ntâmplat nimic. Thick, ascultă-mă. Nu, taci şi ascultă-mă. Trebuie să-ţi opreşti muzica sau măcar să n-o mai laşi să răsune atât de tare.

Furia şi sentimentele rănite când îl trezisem atât de brutal i-au încreţit faţa ca o prună. Lacrimile îi umpleau ochii mici şi rotunzi.

— Nu pot! s-a tânguit. O să mor!

Oamenii care lucrau pe punte ne-au săgetat cu priviri încruntate. Unul a bombănit furios şi a făcut spre noi un semn apărător de ghinion. La un anumit nivel, simţeau cu toţii de unde le izvorăsc tulburările. Bondocul şi-a tras nasul şi s-a bosumflat în timp ce îi vorbeam, dar mi-a respins cu încăpăţânare toate îndemnurile, a refuzat şi să-şi domolească muzica şi să încerce să-şi înfrângă răul de mare şi frica. Am înţeles pe deplin cât de puternic e Meşteşugul lui Thick abia când am încercat să trec prin discordantul amestec al sentimentelor sale ca să ajung la Dutiful. Probabil că şi Prinţul, şi Chade îşi întăriseră zidurile protectoare fără să vrea şi fără s-o ştie. Să le vorbeşti lor prin Meşteşug era totuna cu a încerca să strigi prin vifornіţă.

Am simţit panica dând să-l cuprindă pe Dutiful când şi-a dat seama cât de greu îi venea să mă înţeleagă. Era la masă şi nu putea nesocoti bunele maniere plecând pur şi simplu. Dar a izbutit totuşi să-l facă pe Chade să priceapă în ce pericol ne aflam. S-au grăbit amândoi să termine cu prânzul şi să vină pe punte.

Între timp, Thick adormise din nou. Chade a vorbit în şoaptă.

— Pot să pregătesc o poţiune care să-l afunde într-un somn adânc şi îl silim pe urmă s-o bea.

Prinţul s-a tras înapoi cu o strâmbătură.

— N-aş face aşa ceva. Thick nu uită repede c-a fost tratat cu brutalitate. În plus, ce-am câştiga? Şi acum doarme, dar cântecul lui e atât de puternic că poate schingiui şi morţii.

— Poate dacă somnul e foarte, foarte adânc... a spus Chade

şovăielnic.

— O să-i punem viaţa în pericol, l-am întrerupt eu. Fără ca nici măcar să ştim dacă i s-ar opri cântecul.

— N-avem decât o singură soluţie, a conchis prinţul. Ne întoarcem şi-l ducem acasă. Îl lăsăm acolo.

— Imposibil! Chade era îngrozit. Irosim prea multe zile. Şi o să avem nevoie de puterea lui când vom ajunge să dăm piept cu dragonul.

— Lord Chade, vedem chiar acum efectele depline ale acestei puteri. Şi se vede că n-o putem nici educa, nici controla.

Vocea prinţului căpătase un ton aparte, tonul unui rege. Mi-a adus aminte de Verity, de cuvintele lui cântărite cu grijă. Asta mi-a smuls un zâmbet, întâmpinat de prinţ cu o nedumerită privire încruntată. M-am grăbit să-mi fac gândurile cunoscute cu cât mai multă claritate.

— În clipa asta, puterea lui Thick nu poate fi controlată nici măcar de el însuşi. Nu ne vrea răul, dar muzica lui e o ameninţare pentru noi toţi. Gândeşte-te cât rău poate face când se înfurie cu adevărat. Sau dacă e grav rănit. Chiar dacă izbutim să-l scăpăm de răul de mare şi să-i domolim cântecul, Thick rămâne o lamă cu două tăişuri. Dacă nu descoperim cum s-o ţinem fără greş sub control, această putere a lui poate redeveni un pericol când e în toane rele. Poate ar fi mai înţelept să ne-ntoarcem şi să-l lăsăm acasă.

— Nu ne putem întoarce! a insistat Chade. Când eu şi Dutiful ne-am uitat lung la el, ne-a implorat: Lăsaţi-mă să mă mai gândesc o noapte. Sunt sigur c-o să găsesc o soluţie. Şi oferiţi-i lui încă o noapte în care să se deprindă cu corabia. Poate îi trece răul de mare până-n zori.

— Bine, a încuviinţat Dutiful, peste câteva clipe.

Vorbise iarăşi pe tonul de mai înainte. M-am întrebat de unde îl învăţase sau dacă pur şi simplu îşi intra tot mai mult în rolul de conducător. Dar îmi plăcea oricum să-l aud. Nu eram sigur că dăduse dovadă de înţelepciune acordându-i lui Chade încă o zi. Însă era hotărârea lui şi o luase cu convingere. Un fapt care trebuia apreciat.

Când s-a trezit, lui Thick i s-a făcut rău din nou. Bănuiesc că slăbiciunea lui li se datora în aceeaşi măsură răului de mare şi înfometării prelungite. Vomase atât de mult încât îl dureau muşchii burţii şi i se iritase gâtul. Nu-l puteam convinge să

înghită altceva în afară de apă, pe care o bea şovăind. Afară nu era nici cald, nici frig, însă el tremura în hainele ude. Îl iritau, dar opunea o rezistenţă furioasă ori de câte ori îl sfătuiam să meargă în cabina lui, ca să se schimbe sau ca să se încălzească. Mă simţeam ispitit să-l înşfac şi să-l târăsc acolo, dar ştiam că ar fi ţipat şi s-ar fi împotrivit, iar muzica i s-ar fi dezlănţuit cu o violenţă sălbatică. Mă temeam că o să se îmbolnăvească grav în curând.

Orele se târau, cumplite, şi nu numai pentru noi. De două ori l-am auzit pe şeful de echipaj revărsându-şi furia asupra oamenilor săi posomorâţi. A doua oară, l-a ameninţat pe unul cu biciuirea fiindcă nu-l privea cu destul respect. Simţeam încordarea crescând pe corabie.

Seara, târziu, a reînceput ploaia, ca o ceaţă care pătrunde pretutindeni. Avem impresia că sunt ud de cel puţin o săptămână. Mi-am pus pătura peste Thick, sperând că greutatea lânii o să-i ofere un strop de căldură. Avea un somn agitat, se zvârcolea ca un câine bântuit de coşmaruri. Mi-am adus aminte de o glumă des auzită: „Nu poţi muri de rău de mare, dar ai vrea să poţi.” M-am întrebat dacă nu cumva adevărul e altul. Cât timp mai putea corpul lui să suporte un asemenea tratament?

Mulţumită Harului, am simţit prezenţa lui Web înainte de a-i vedea silueta Conturându-se deasupra mea în lumina slabă a felinarului de pe punte.

— Eşti un bărbat loial, Tom Badgerlock, a remarcat, lăsându-se în jos, lângă mine. Nu e o îndatorire plăcută, dar n-ai plecat de-aici nici măcar o clipă.

Lauda lui mi-a mers la inimă şi m-a stânjenit în acelaşi timp.

— E datoria mea, am răspuns, lăsând complimentul să treacă pe lângă mine, nebăgat în seamă.

— Şi ţi-o iei în serios.

— Aşa m-a învăţat Burrich, am răspuns, cu o oarecare asprime.

A râs nestingherit.

— Şi tot el te-a învăţat să te agăţi de orice nemulţumire ca un câine de botul unui taur. Nu te mai gândi la asta, Fitzehivalry Farseer. N-o să mai spun nimic despre el.

— Aş vrea şi să nu mai rosteşti numele ăsta cu atâta nepăsare, am ripostat, după o clipă de tăcere apăsătoare.

— E al tău. O bucată din tine, care lipseşte. Ar trebui să ţi-o iei înapoi.

— E un mort. Şi mort ar trebui să rămână, spre binele tuturor celor care-mi sunt dragi.

— E mort pentru ei sau pentru tine? a întrebat, părând să îi vorbească, din întuneric, întunericului.

Nu mă uitam la el. Priveam dincolo de pupă, către celelalte corăbii, care ne urmau prin noaptea ploioasă. Erau forme negre, cu pânzele ca tot atâtea pete profilate pe cer. Felinarele de pe punţi se înălţau şi coborau odată cu ele, părând stele îndepărtate, în mişcare.

— Web, ce vrei de la mine? l-am întrebat, într-un târziu.

— Numai să te fac să gândeşti, mi-a răspuns pe un ton liniştitor. Nu să te-nfurii, deşi se pare că mă pricep de minune. Sau poate că furia e întotdeauna acolo, supurând în tine, iar eu sunt cuţitul care străpunge buboiul, împroşcând cu puroi.

Am clătinat din cap în tăcere, fără să-mi pese dacă îmi vedea gestul sau nu. În clipa aceea aveam altele în minte şi mi-aş fi dorit să fiu singur.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, el a adăugat:

— Iar în seara asta nici măcar nu vreau să-ţi deschid calea meditaţiei. De fapt, am venit să-ţi ofer un răgaz. Stau eu de veghe lângă Thick dacă-ţi doreşti câteva ore libere. Mă îndoiesc că ai izbutit să dormi adânc de când eşti aici.

Tânjeam să mă pot mişca după bunul plac, să văd ce dispoziţie domnea pe restul corabiei. Mai mult decât atât, tânjeam după un somn fără griji. Propunerea era incredibil de ispititoare. Aşa că m-a făcut imediat bănuitor.

— De ce?

Web a zâmbit.

— Ţi se întâmplă chiar atât de rar să se poarte cineva frumos cu tine?

Întrebarea m-a umplut de o tulburare bizară. Am tras aer în piept.

— Presupun că uneori las impresia asta.

M-am ridicat încet, fiindcă înţepenisem stând în aerul tare al nopţii. Mi-am ridicat braţele deasupra capului şi mi-am rotit umerii în timp ce-mi trimiteam un gând către Dutiful.

Web se oferă să stea o vreme cu Thick, în locul meu. Pot să-l las?

Bineînţeles.

Prinţul părea aproape surprins fiindcă îl întrebasem.

Pe de altă parte, uneori avea prea multă încredere în oameni.

Dă-i te rog de veste lui Chade.

Am simţit că Dutiful încuviinţa.

— Mulţumesc, i-am răspuns lui Web, odată ce m-am dezmorţit. Primesc oferta ta cu recunoştinţă.

L-am privind aşezându-se cu mare grijă lângă Thick şi scoţând de sub cămaşă cel mai mic cimpoi de mare pe care-l văzusem vreodată. Cimpoiul de mare e, probabil, cel mai des întâlnit instrument pe toate corăbiile, pentru că suportă bine deopotrivă vremea rea şi folosirea cu neglijenţă. E uşor să-nveţi să cânţi la el o melodie simplă, dar un cântăreţ talentat te poate încânta la fel de mult ca un menestrel din Buckkeep. Nu mă miram că se afla în mâinile lui Web. Fusese pescar; şi probabil că încă mai era, în multe feluri.

Mi-a făcut semn să plec. Când mă îndepărtam, am auzit melodia, ca o adiere a brizei. Web susura, foarte încet, un cântec pentru copii. Oare ştiuse, instinctiv, că astfel îl putea linişti pe Thick?

M-am întrebat de ce nu-mi trecuse şi mie prin cap că muzica putea să-l aline. Am oftat. Începeam să fiu prea ancorat în modul meu de gândire. Trebuia să-mi amintesc cum să mă mlădiez.

M-am dus în cambuză, sperând c-o să pot cerşi ceva cald de mâncare. Am căpătat în schimb nişte pâine tare şi o bucăţică de brânză cât două degete, nicidecum mai mare. Bucătăreasa mi-a adus la cunoştinţă că ar trebui să mă consider norocos pentru asta. N-avea mâncare de irosit, nu, nu pe bărcuţa aia încărcată din greu şi plină de lume. Sperasem că pot primi apă pentru spălat, apă dulce, doar atât cât îmi trebuia ca să scap de sarea de pe mâini şi de pe faţă, însă mi-a spus că trebuie să mă deprind să mă descurc fără aşa ceva. Îmi primisem porţia pentru ziua aia, nu? Se cuvenea să mă mulţumesc cu ea. Oştenii ăştia din gardă! N-au idee câtă autodisciplinare îi cere unui om viaţa pe o corabie.

A m bătut în retragere în faţa limbii ei ascuţite. Tânjeam să stau pe punte să mănânc, dar acolo nu era teritoriul meu şi corabierii erau în starea necesară ca să mi-o demonstreze. Aşa că am coborât sub punte, acolo unde ceilalţi bărbaţi din gardă

sforăiau, bodogăneau sau jucau cărţi la lumina pâlpâitoare a unui felinar. Zilele petrecute pe mare nu îmbunătăţiseră mirosul locului care ne adăpostea. Am descoperit că toţi erau în toane rele, Riddle nu exagerase câtuşi de puţin. Comentariile unuia despre „dădaca reîntoarsă” ar fi îndreptăţit din plin o încăierare, dacă mi-aş fi dorit-o. Dar, nedorind-o, am izbutit să nu-i iau în seamă insultele, am mâncat în grabă şi mi-am scos pătura din cufăr. Să găsesc un loc unde să mă întind era imposibil. Podeaua era presărată cu oşteni culcaţi. M-am încovrigat în mijlocul lor. Aş fi preferat să dorm cu spatele la un perete, dar nu puteam spera aşa ceva. Mi-am scos cizmele şi mi-am slăbit centura. Bărbatul de alături a bombănit cu răutate şi s-a răsucit în timp ce mă străduiam să mă instalez pe podea şi să mă învelesc cu pătura. Am închis ochii şi am răsuflat adânc, dorindu-mi din toate puterile să dorm fără să mai ştiu de nimic şi simţindu-mă recunoscător, fiindcă mi se oferise prilejul s-o fac. Măcar în vise aş fi putut scăpa de coşmarul pe care-l trăiam.

Dar, în timp ce traversam teritoriul stăpânit de penumbră dintre trezie şi somn, mi-am dat seama că era cu putinţă să am o soluţie pentru problemele mele. În loc să mă rostogolesc pe calea către somnul adânc, m-am lăsat să alunec pe una lăturalnică şi am căutat-o pe Nettle.

S-a dovedit a fi o treabă mai grea decât mă aşteptasem. Muzica lui Thick era prezentă, am bâjbâit prin ea ca şi cum aş fi înaintat prin ceaţă, poticnindu-mă printre mărăcini. Nici nu-mi trecuse bine asta prin minte când din sunete au început să încolţească lujeri şi spini. Muzica n-ar trebui să rănească omul, dar aceea îl rănea. M-am împleticit prin ceţuri îmbibate de greaţă, de foame şi de sete, cu fiori reci înţepenindu-mi spatele şi cu capul zvâcnindu-mi în ritmul muzicii discordante care se agăţa de mine şi mă târa. După o vreme m-am oprit.

— E un vis, mi-am spus, şi, la auzul cuvintelor mele, mărăcinii s-au răsucit dispreţuitori.

Apoi, pe când stăteam nemişcat, au început să mi se încolăcească în jurul picioarelor.

— E un vis, am repetat. Nu-mi puteţi face niciun rău.

Dar cuvintele mele nu şi-au atins ţinta. Am simţit spinii pătrunzându-mi prin pantaloni şi muşcându-mi din carne în timp ce înaintam clătinându-mă. M-au strâns tot mai tare, împiedicându-mi mişcările.

M-am oprit din nou, străduindu-mă să nu-mi pierd sângele rece. Ce începuse ca o sugestie a Meşteşugului lui Thick devenise propriul meu coşmar. M-am încordat să fac faţă forţei lujerilor cu ghimpi care încercau să mă trântească, mi-am dus mâna la şold şi am scos sabia lui Verity. Am retezat mărăcinii, care s-au retras unduindu-se, ca şerpii din care ai tăiat o bucată. Încurajat, i-am spus sabiei o lamă de foc, care a pârlit plantele zvârcolitoare şi mi-a luminat drumul prin ceaţa cotropitoare.

— Urcă pe deal, mi-am zis. Ceaţa n-a umplut decât văile. Culmile sunt curate, cu văzduhul limpede.

Şi chiar aşa era.

După ce am izbutit în sfârşit să ies din ceaţa Meşteşugului lui Thick, mi-am dat seama că sunt la hotarele visului lui Nettle. Am rămas cu ochii la un turn de sticlă ce se înălţa deasupra mea, de pe vârful dealului. Am recunoscut povestea. Mai sus de mine, panta era presărată cu fire lungi, care se legănau. Pe măsură ce urcam, se agăţau de mine ca o pânză de păianjen. Ştiam că Nettle e conştientă de prezenţa mea. M-a lăsat însă să mă descurc singur şi am continuat să umblu cu trudă prin încâlceala care îmi trecea de glezne, alcătuită din făgăduielile încălcate de iubiţii mincinoşi ai prinţesei. În vechiul basm, numai un bărbat cu inima curată putea să urce pe o asemenea potecă fără să se prăvălească.

În vis, m-am preschimbat în lup. Toate cele patru labe mi-au fost curând atât de înfăşurate de firele agăţătoare, încât m-am văzut nevoit să mă opresc şi să le mestec ca să mă eliberez. Dintr-un motiv oarecare, aveau gust de anason, o aromă plăcută când cantitatea e moderată, dar sufocantă dacă îţi umpli gura. Când am ajuns în sfârşit la turnul de sticlă şi m-am uitat în sus, spre Nettle, aveam pieptul ud şi din bot îmi picura salivă. M-am scuturat, împrăştiind stropi, apoi am întrebat-o:

— Nu mă inviţi să urc la tine?

Nu mi-a răspuns. Se sprijinea de balustrada balconului şi admira peisajul. M-am uitat în urma mea, către mărăcinii care fluturau deasupra ceţii lăsate în văi. Oare ceaţa se târa spre mine? Fiindcă Nettle a continuat să nu-mi dea atenţie, am ocolit cu paşi repezi turnul. În povestea de demult, nu avea uşă, şi fiica mea îl recrease cu fidelitate. Oare asta însemna că avusese un iubit care îi fusese necredincios? Pentru o clipă, mi s-a frânt inima şi am uitat de ce venisem. După ce am dat ocol turnului,

m-am aşezat pe labele din spate şi mi-am ridicat ochii spre silueta din balcon.

— Cine te-a trădat? am întrebat-o.

A continuat să se uite în depărtare, şi m-am temut că n-o să-mi răspundă. Însă apoi a spus, fără să-şi coboare privirea către mine:

— Toată lumea. Pleacă!

— Cum pot să te-ajut dacă plec?

— Nu mă poţi ajuta. Mi-ai spus-o destul de des. Aşa că poţi să pleci, să mă laşi singură. Ca toţi ceilalţi.

— Cine a plecat şi te-a lăsat singură?

Pentru asta m-am ales cu o privire furioasă. A răspuns cu voce scăzută, îndurerată.

— Nu ştiu de ce-am crezut c-o să-ţi aduci aminte! Fratele meu, în primul rând. Fratele meu Swift, despre care ai zis c-o să se-ntoarcă la noi, acasă, cât de curând. Ei bine, nu s-a întors. Şi pe urmă tatăl meu s-a hotărât, prosteşte, să plece în căutarea lui. De parcă un om cu vederea înceţoşată ar fi în stare să caute ceva! I-am spus cu toţii să nu plece, dar a plecat. Şi s-a întâmplat ceva, nu ştiu ce, fiindcă i s-a întors calul fără el. Aşa că am plecat şi eu călare, deşi mama ţipa la mine că n-am voie, şi am mers înapoi, pe urmele calului, şi l-am găsit pe tata pe marginea drumului, plin de vânătăi şi de sânge şi încercând s-ajungă acasă târându-şi un picior. L-am adus eu, şi mama m-a ocărât din nou fiindcă n-am ascultat-o. Şi acum tata e în pat, zace pur şi simplu, se uită fix la pereţi şi nu vorbeşte cu nimeni. Mama ne-a interzis tuturor să-i ducem rachiu. Aşa că nu vorbeşte cu noi, nu ne povesteşte ce i s-a întâmplat. De-aia mama îşi varsă furia pe noi toţi. De parcă ar fi vina mea.

Pe la jumătatea tiradei, pe faţă au început să-i şiroiască lacrimi. Îi picurau de pe bărbie, i se scurgeau pe mâini şi se prelingeau apoi pe peretele turnului. Şi se solidificau încet în dâre de amărăciune opalescente. M-am săltat pe picioarele din spate şi mi-am dat silinţa să mă agăţ cu ghearele de ele, dar erau prea netede, prea puţin reliefate. M-am lăsat din nou în jos. Mă simţeam pustiit şi bătrân. Am încercat să-mi spun că nefericirea din familia lui Molly n-avea nicio legătură cu mine, că nimic nu se întâmplase din vina mea şi că n-aveam cum s-o înlătur. Totuşi, avea rădăcini adânci, nu-i aşa?

După un timp, Nettle şi-a coborât din nou privirea spre mine

şi a izbucnit într-un râs amar.

— Ei, Umbră de Lup? Nu-mi spui că nu mă poţi ajuta? Nu spui întotdeauna aşa?

Nu mi-a venit în minte niciun răspuns, iar ea a continuat, pe un ton acuzator:

— Nici măcar nu ştiu de ce mai vorbesc cu tine. M-ai minţit. Ai spus că fratele meu e în drum spre casă.

— Aşa am crezut, am răspuns, găsindu-mi în sfârşit cuvintele. M-am dus la el şi i-am spus să se-ntoarcă acasă. Am crezut c-a plecat.

— Păi, poate c-a încercat. Poate că a plecat spre noi, dar a fost ucis de tâlhari sau a căzut în râu şi s-a înecat. Ţi-a trecut vreodată prin cap că, la zece ani, e puţin cam prea tânăr ca să bată drumurile de unul singur? Presupun că nu te-ai gândit că ar fi fost frumos din partea ta să ni-l aduci aici în siguranţă, în loc să-l „trimiţi”. Dar nu, probabil ar fi fost un efort prea mare pentru tine.

— Nettle. Opreşte-te. Lasă-mă să vorbesc. Swift e în siguranţă. Teafăr şi nevătămat. E încă aici, cu mine.

Am tăcut şi am încercat să-mi trag răsuflarea. Cuvintele mele aveau o urmare de neocolit şi mi se făcea rău când mă gândeam la ea. *Soseşte, Burrich,* m-am gândit. *Toată suferinţa de care am încercat vreodată să te cruţ. Împachetată frumos, laolaltă cu nefericirea pentru familia ta.*

Pentru că Nettle a întrebat, aşa cum ştiam că avea s-o facă:

— Şi unde anume e „cu tine, în siguranţă”? Şi cum ştiu că e într-adevăr în siguranţă? Cum ştiu că tu eşti real? Poate că eşti, la fel ca restul visului, ceva creat de mine. Uită-te la tine, omule-lup! Nu exişti cu adevărat şi îmi oferi speranţe măsluite.

— În realitate nu arăt aşa cum mă vezi, am răspuns. Dar sunt real. Şi tatăl tău m-a cunoscut cândva.

— Odată ca niciodată, a zis ea în bătaie de joc. O altă poveste a lui Umbră de lup. Pleacă de-aici cu basmele tale de adormit copiii. A răsuflat cutremurându-se şi pe obraji au început din nou să i se prelingă lacrimi. Nu mai sunt o fetiţă. Poveştile astea prosteşti nu mă pot ajuta.

Atunci am ştiut că o pierdusem. Pierdusem încrederea ei, prietenia ei. Pierdusem orice prilej de a-mi cunoaşte copila ca pe un copil. M-a potopit o tristeţe cumplită, cu muzica mărăcinilor care creşteau adăugându-i-se ca o dantelă. M-am uitat în urma

mea. Lujerii ţepoşi şi ceaţa se furişaseră mai sus. Oare ameninţarea era din propriul meu vis sau muzica lui Thick devenise mai înspăimântătoare? Nu ştiam.

— Şi am venit aici să-ţi cer ajutorul, mi-am reamintit eu cu amărăciune.

— Ajutorul meu? a întrebat ea cu voce sugrumată.

Vorbisem fără să mă gândesc.

— Ştiu că n-am dreptul să-ţi cer nimic.

— Nu. Nu ai. Nettle se uita pe lângă mine. Oricum, despre ce e vorba?

— Despre un vis. De fapt e un coşmar.

— Credeam că toate coşmarurile tale sunt despre căderi.

Părea intrigată.

— Nu e coşmarul meu. E al altcuiva. Al… E foarte puternic. Destul de puternic ca să se răspândească, ca să se pătrundă în visele altora. Coşmarul lui ameninţă vieţi şi nu cred că el îl poate controla.

— Atunci trezeşte-l.

Mi-a oferit rezolvarea cu dispreţ.

— Ar putea ajuta, pentru scurt timp. Dar am nevoie de o soluţie de durată.

Pentru o clipă, m-am gândit să-i spun că viaţa lui Swift se număra printre cele ameninţate. Dar am renunţat. N-avea rost s-o sperii, mai ales că nici măcar nu ştiam dacă mă poate ajuta.

— Şi ce crezi că aş putea să fac eu?

— M-am gândit că m-ai putea ajuta să intru în visul lui şi să-l schimb. Să-l fac plăcut, calm. Să-l convingi că nimic din ceea ce i se întâmplă n-o să-l ucidă, că totul o să fie minunat. Pe urmă visul lui s-ar însenina. Şi am izbuti cu toţii să ne odihnim.

— Cum aş putea face aşa ceva? Şi de ce aş face-o? a adăugat mai tăios. Ce-mi oferi în schimb, Umbră de lup?

Nu-mi plăcea că ajunseserăm să ne târguim, dar vina era numai a mea. Şi era trist că singurul lucru pe care i-l puteam oferi avea să-i umple tatăl de durere şi de remuşcări. I-am răspuns vorbind rar:

— Ai putea, pentru că foloseşti cu foarte mare putere magia care permite să intri în visele altora şi să le schimbi. Poate cu destulă putere ca să modelezi visul prietenului meu, care e, la rândul lui, foarte puternic când e vorba de magie. Şi foarte înspăimântător.

— Nu folosesc nicio magie.

Nu i-am luat în seamă cuvintele.

— Cât despre... Ţi-am spus că Swift e cu mine, că e în siguranţă. Nu m-ai crezut. Nu te învinovăţesc pentru asta, fiindcă m-am înşelat când te-am asigurat că se-ntoarce. Acum o să-ţi încredinţez un mesaj pentru tatăl tău. O să... o să-i îngreuneze inima. Dar o să ştie că tot ce spun e adevărat. Că fratele tău e teafăr şi nevătămat. Şi că e cu mine.

— Atunci spune-mi care e mesajul.

Pentru o clipă în care m-am lăsat dominat de influenţa lui Chade, m-am gândit să-i cer ajutorul mai întâi să schimb visul lui Thick. Apoi am respins ideea cu asprime. Fiica mea îmi datora exact ce îi dădusem eu ei, adică nimic. Poate că, pe de altă parte, mi-a fost şi teamă că o să-mi pierd curajul dacă nu rostesc imediat cuvintele mesajului. Fiecare în parte mi s-a părut o caznă, ca atingerea limbii de tăciuni încinşi. Le-am înşiruit.

— Spune-i că ai visat un lup cu ţepi de porc spinos înfipţi în bot. Şi că lupul a zis: „Ceea ce ai făcut tu cândva fac eu acum. Îţi adăpostesc şi îţi îndrum fiul. O să pun viaţa mea între el şi orice l-ar putea vătăma în vreun fel şi, când misiunea mea va fi încheiată, o să ţi-l aduc teafăr acasă.”

Îmi mascasem mesajul atât cât se putea. Nettle s-a apropiat totuşi destul de mult de adevăr când m-a întrebat cu înflăcărare:

— Tatăl meu a avut grijă de fiul tău, cu ani în urmă?

Unele hotărâri sunt mai uşor de luat când nu-ţi dai timp de gândire. Mi-am minţit fiica.

— Da. Întocmai.

Am privit-o gândindu-se la asta câteva clipe. Turnul de sticlă s-a topit, preschimbându-se încetul cu încetul în apă. Cald şi nevătămător, şuvoiul s-a scurs pe lângă picioarele mele, până când balconul ei a ajuns pe pământ. A întins mâna spre mine, ca s-o ajut să treacă peste balustradă. I-am luat-o, atingându-mi şi totuşi neatingându-mi fiica pentru prima oară în viaţa ei. Degetele ei arse de soare s-au sprijinit pentru scurt timp pe laba mea cu gheare negre. Pe urmă s-a desprins de mine şi s-a uitat la ceaţa şi la mărăcinii târâtori care urcau către noi.

— Ştii că, până acum, n-am mai făcut niciodată aşa ceva?

— Nici eu, am recunoscut.

— Înainte de a intra în visul lui, spune-mi câte ceva despre el, a sugerat.

Ceaţa şi mărăcinii se apropiau tot mai mult. Orice i-aş fi dezvăluit despre Thick ar fi însemnat prea mult, însă ar fi putut fi periculos pentru noi toţi s-o las să între în visul lui fără să ştie nimic. Nu puteam controla ceea ce avea să-i dezvăluie Thick în lumea acelui vis. Pentru o secundă care s-a dus în zbor, m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să mă sfătuiesc cu Chade sau cu Dutiful înainte de a cere ajutorul lui Nettle. Pe urmă mi-am adresat mie însumi un zâmbet amar. Eram Maestrul Meşteşugului, nu? În tot ce ţinea de asta, hotărârea îmi aparţinea mie şi numai mie.

Aşa că i-am spus fiicei mele că Thick e un biet netot, un bărbat cu minte şi suflet de copil, dar, în privinţa magiei Meşteşugului, are puterea unei oştiri. I-am spus chiar şi că se află în slujba prinţului Farseer şi că, împreună cu prinţul, călătoreşte pe o corabie. I-am spus ce forţă are muzica Meşteşugului său şi că, în acel moment, visele lui sunt o catastrofă pentru moralul tuturor oamenilor de pe corabie. I-am spus că Thick e convins că răul de mare n-o să-i treacă niciodată şi că probabil o să-l ucidă. Şi, în timp ce povesteam toate astea, mărăcinii creşteau şi se apropiau de noi răsucindu-se, iar eu o priveam pe Nettle trăgând cu iuţeală concluzii din tot ce auzise: că şi eu mă aflu la bordul acelei corăbii şi că fratele ei mă însoţeşte într-o călătorie pe mare, alături de prinţul Farseer. Fiindcă ea locuia undeva, la ţară, m-am întrebat cât de multe auzise despre narcescă şi despre aventura spre care se îndrepta Dutiful. Am primit repede răspunsul. Nettle a pus singură totul cap la cap.

— Prin urmare, dragonul negru despre care te tot întreabă cel argintiu e acela pe care trebuie să-l ucidă prinţul.

— Nu rosti numele femelei-dragon, am implorat-o.

M-a privit cu dispreţ la adresa spaimelor mele prosteşti. Apoi a spus încet:

— Începem.

Şi ne-au potopit mărăcinii.

Trosneau înălţându-ni-se în jurul gleznelor şi apoi în jurul genunchilor, cum urcă focul în susul unui copac. Ghimpii ne-au muşcat carnea, iar ceaţa s-a învârtejit o clipă mai târziu deasupra noastră, ameninţătoare, sufocându-ne.

— Ce-i asta? a exclamat Nettle sâcâită. Apoi, când ceaţa a ascuns-o vederii mele, a adăugat: încetează! Umbră de lup, încetează imediat! Toate sunt făcătura ta; nu făureşti mizeria asta. Dă-i drumul!

Şi mi-a înşfăcat visul. Ga atunci când îţi smulge cineva păturile. Dar m-am simţit zdruncinat mai ales fiindcă asta a evocat o amintire pe care am recunoscut-o şi, totodată, n-am recunoscut-o: alte vremuri şi o femeie mai vârstnică, smulgând ceva fascinat şi strălucitor din strânsoarea pumnului meu dolofan şi spunând: „Nu, Keppet. Nu e pentru băieţei.”

Expulzarea bruscă din visul meu mi-a tăiat răsuflarea, iar în secunda următoare am plonjat, în adevăratul sens al cuvântului, în visul lui Thick. Ceaţa şi mărăcinii s-au făcut nevăzuţi, iar apa rece şi sărată mi s-a închis deasupra capului. Mă înecam. Indiferent ce mişcări aş fi făcut, nu izbuteam să ajung deasupra apei. Pe urmă o mână s-a încleştat de a mea şi Nettle m-a tras până ce am ajuns alături de ea, în picioare, apoi a exclamat iritată:

— Te laşi amăgit atât de uşor! E un vis, nimic mai mult. Iar acum e visul meu şi, în el, putem merge pe valuri. Haide!

Aşa a spus şi aşa a fost. Dar o ţineam totuşi de mână şi mergeam alături de ea. În jurul nostru, apa se întindea în toate părţile, scânteind de la un orizont la altul, fără să i se întrezărească undeva ţărmul. Muzica lui Thick era vântul care ne sufla în jur. Mi-am rotit privirea cu ochii mijiţi, întrebându-mă cum aveam să-l găsim vreodată pe Thick printre valurile care nu păstrau nicio urmă, dar Nettle m-a strâns de mână, vorbind cu voce clară printre notele înnebunitorului cântec al bondocului.

— Suntem deja foarte aproape de el.

Şi a avut dreptate. După câţiva paşi, s-a lăsat în genunchi, cu un strigăt încărcat de milă. Soarele orbitor şi apa mă împiedicau să văd la ce se uita. Am îngenuncheat alături de ea şi mi s-a frânt inima.

Era ceva bine-cunoscut de Thick. Probabil îl văzuse cândva, în realitate. Pisoiul înecat plutea chiar sub suprafaţa apei. Atât de mic încât încă nu făcuse ochi, se legăna, lipsit de greutate, în strânsoarea mării. Părul îi plutea răsfirat în jur, dar, după ce l-a luat Nettle de ceafă şi l-a scos, apa a prins să se scurgă, netezindu-i brusc blana. L-a scuturat uşor, cu apa şiroindu-i de pe coadă şi de pe lăbuţe şi picurându-i din nas şi din roşul gurii

deschise. Apoi a luat fără şovăire mica făptură în căuşul palmei. S-a aplecat cu toată atenţia asupra ei, i-a apăsat cu pricepere firavul coş al pieptului între degetul mare şi arătătoarele ambelor mâini. Pe urmă i-a apropiat faţa minusculă de a ei şi i-a suflat brusc aer în gura roşie, deschisă. În acele clipe a fost pe de-a-ntregul fiica lui Burrich. Aşa îl văzusem pe el curăţând mucusul din gâtlejul unui căţeluş nou-născut.

— Acum te simţi, bine, i-a spus pisoiului autoritară.

A alintat micuţa creatură şi, în urma mâinii ei, blana a rămas uscată şi moale. Atunci am văzut că era dungat, cu alb şi portocaliu. Îl crezusem negru.

— Eşti viu şi teafăr, şi n-o să las nimic rău să se abată asupra ta. Iar tu ştii că poţi avea încredere în mine. Pentru că te iubesc.

La auzul cuvintelor ei, mi s-a pus în gât un nod înăbuşitor. M-am întrebat de unde ştiuse ce să spună. Fără să fi avut habar, îmi dorisem toată viaţa să aud pe cineva spunându-mi mie acele cuvinte, să le facă să sune sincer, credibil. Era ca atunci când vezi cum i se dă altuia ceva pe care-l jinduieşti de mult. Totuşi, n-am simţit nici amărăciune, nici invidie. M-am minunat doar fiindcă, la şaisprezece ani, Nettle purta în sine însăşi un astfel de dar pentru altcineva. Chiar dacă aş fi izbutit să-l găsesc pe Thick în visul lui şi chiar dacă mi s-ar fi spus că acelea erau cuvintele pe care trebuia să le rostesc, n-aş fi putut să le pronunţ făcându-le să sune atât de sincer ca ale ei. Era fiica mea, sânge din sângele meu, dar admiraţia şi uimirea pe care mi le trezise m-au făcut în momentul acela s-o simt ca pe o creaţie fără vreo legătură cu mine.

Pisoiul i s-a mişcat în mână. S-a uitat în jur, fără să vadă. Când micuţa gură roşie i s-a deschis larg, m-am aşteptat la scâncet. Dar el a întrebat cu voce firavă, răguşită:

— Mămico?

— Nu, i-a răspuns Nettle. Era mai curajoasă decât mine. Nici măcar nu s-a gândit la o minciună uşor de rostit. Cineva care îi seamănă.

Pe urmă a privit peisajul marin ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Iar locul ăsta nu e potrivit pentru tine. Să-l schimbăm, da? Unde ţi-ar plăcea să te afli?

Răspunsul lui m-a surprins. Nettle l-a convins să-i dea un amănunt după altul. Când au terminat, aveam cu toţii

dimensiunile unor păpuşi şi stăteam în mijlocul unui pat imens. În depărtare, desluşeam ca prin ceaţă pereţii unuia dintre furgoanele în care trăiesc şi călătoresc dintr-o aşezare în alta familiile multor păpuşari şi saltimbanci ambulanţi. De un colţ al tavanului atârnau ardei uscaţi şi funii de ceapă, răspândindu-şi mirosul. Şi am recunoscut muzica din jur, nu doar drept cântecul mamei lui Thick, ci şi desluşind ce o alcătuia: răsuflarea unei femei adormite, scârţâitul roţilor şi tropotul deloc grăbit al copitelor tuturor cailor trupei împletindu-se ca fundal al melodiei fredonate de o femeie şi al sunetului unui fluier de copil. Era un cântec al ocrotirii, al aprobării şi al mulţumirii.

— E frumos aici, a spus Nettle, după ce a fost gata totul. Dacă nu te superi, poate o să mai vin în vizită. Ţi-ar plăcea?

Pisoiul a început să toarcă, apoi s-a strâns covrig, nu ca să doarmă, ci fiindcă se simţea în siguranţă în mijlocul patului uriaş. Nettle s-a ridicat, gata să plece. Cred că în clipa aceea mi-am dat seama că priveam visul lui Thick fără să mai fac parte din el. Dispărusem, odată cu orice altceva discordant şi primejdios. În lumea mamei lui n-aveam loc.

— La revedere, a spus Nettle. Şi nu uita cât de uşor e s-ajungi aici, a adăugat. Când te hotărăşti să adormi, nu trebuie decât să te gândeşti la perna asta. A atins-o pe una dintre multele răsfirate pe pat şi împodobite cu broderii strălucitoare. Ţine-o minte şi, ori de câte ori o să visezi, o s-ajungi drept aici.

Ca răspuns, pisoiul a prins să toarcă mai tare, şi visul lui Thick a început să pălească în jurul meu. O clipă mai târziu, m-am regăsit pe coasta dealului, lângă turnul ei de sticlă topită. Mărăcinii şi ceaţa dispăruseră, dezvăluind priveliştea unor văi înverzite şi a râurilor care-şi purtau prin ele apele strălucitoare.

— Nu i-ai spus că nu trebuie să mai sufere de rău de mare, mi-am amintit dintr-odată.

Şi m-am crispat când mi-am dat seama câtă nerecunoştinţă era în vorbele mele. Nettle m-a privit încruntându-se şi i-am văzut oboseala din ochi.

— Crezi că mi-a fost uşor să găsesc toate lucrurile alea şi să le adun în jurul lui? încerca într-una să preschimbe din nou totul în apă rece, de mare. S-a frecat peste pleoape. Dorm, dar bănuiesc c-o să mă trezesc istovită.

— Mă rog să fiu iertat, am zis cu seriozitate. Ştiu că toată magia asta îşi poate cere preţul.

Vorbisem fără să mă gândesc.

— Magie, a pufnit ea. Modelarea viselor nu e magie. E doar un lucru pe care pot să-l fac.

Şi, cu asta, m-a părăsit. Mi-am alungat spaima trezită de gândul la tot ce ar fi putut spune Burrich după ce avea s-audă mesajul meu. În privinţa asta nu mai era nimic de făcut. M-am aşezat jos, lângă turnul lui Nettle, dar, nemaifiind ancorat de prezenţa ei, tot ce mă înconjura începuse deja să se destrame. Rămas de unul singur, m-am afundat într-un somn fără vise.

Capitolul 7

CĂLĂTORIA

Faceţi o mare greşeală dacă vă gândiţi la Insulele Străine considerându-le un singur regat, condus de un singur rege, aşa cum avem în cele Şase Ducate, sau chiar şi numai o alianţă a mai multor popoare, cum este Regatul Munţilor. Nici măcar o singură insulă, oricât de mică vi s-ar părea, nu se află sub conducerea unui singur lord sau nobil. De fapt, locuitorii acestor insule nu-l numesc astfel pe niciunul dintre ei. Bărbaţii au un anumit statut, pe măsura faptelor lor de vitejie şi a bogăţiei prăzilor cu care se întorc acasă. Unii au în spate faima propriului clan matriarhal, care le sporeşte reputaţia dobândită prin forţa armelor. Triburile deţin într-adevăr teritorii pe insule, adică ogoarele, păşunile şi plajele de unde adună darurile mării, dar toate acestea sunt proprietatea femeilor şi fetele le moştenesc de la mamele lor.

Oraşele, şi mai ales porturile, nu reprezintă domenii ale unui singur trib şi sunt, în general, locuri unde conduce mereu cel mai puternic. Dacă eşti jefuit sau atacat, nu-ţi sare niciodată în ajutor o gardă. Fiecare trebuie să câştige respectul celorlalţi prin propria sa forţă. Strigă după ajutor şi o să fii considerat slab şi nedemn să te bucuri de atenţia celorlalţi. Totuşi, uneori se întâmplă să existe în oraş o „casă-tare” a tribului dominant din zonă, care îşi arogă cu de la sine putere dreptul la ultimul cuvânt în certurile localnicilor.

În Insulele Străine nu construieşte nimeni castele şi forturi, aşa cum avem în cele Şase Ducate. Acolo, un asediu e, mult mai adesea, un atac al corăbiilor duşmane, care iau în stăpânire un port sau o gură de râu decât un atac pe uscat, pentru

acapararea pământurilor. Dar nu e neobişnuit să găseşti în toate oraşele importante câte una sau două „case-tari”. Sunt clădiri fortificate, construite astfel încât să facă faţă atacurilor, şi au de multe ori pivniţe adânci, unde nu găseşti doar o fântână, ci şi provizii bogate de hrană. „Casele-tari” sunt de obicei proprietatea tribului dominant din fiecare oraş şi au într-o mai mare măsură menirea să ofere adăpost când izbucnesc lupte între orăşeni decât să facă faţă unui atac din afară.

SHELLBYE, *Călătorii în Insulele Străine*

Când m-am trezit, am simţit că pe corabie totul era mai calm. Nu dormisem prea multe ore, însă eram odihnit. Mă înconjurau oameni încă întinşi, cufundaţi în somn adânc, aşa cum se întâmplă după ce n-ai mai dormit de câteva zile.

M-am ridicat cu băgare de seamă, mi-am strâns pătura ghemotoc în braţe şi am păşit printre trupurile culcate. Mi-am pus-o în cufăr, am îmbrăcat o cămaşă curată şi m-am întors pe punte. Noaptea era pe sfârşite. Norii se goliseră de ploaie şi prin perdeaua lor zdrenţuită se vedeau stele palide. Pânzele fuseseră întinse astfel încât să profite din plin de vântul mai blând. Corabierii desculţi umblau pe punte văzându-şi de treburi în tăcere şi cu spor. Totul te ducea cu gândul la primii zori de după o furtună.

L-am găsit pe Thick dormind încovrigat, cu trăsăturile feţei destinse, calme, cu răsuflarea hârjâită, dar egală. Lângă el, Web moţăia; capul îi căzuse în faţă, pe genunchii îndoiţi. Ochii mei au observat cu greu silueta întunecată a unei păsări de mare cocoţate pe copastie. Era un soi de pescăruş, mai mare decât media. Am întrezărit scânteierea ochiului lui Risk şi am dat din cap către ea, salutând-o prieteneşte, în timp ce mă apropiam fără grabă, ca să-i las lui Web timp să deschidă ochii şi să-şi salte capul. Mi-a zâmbit.

— Pare să se odihnească mai bine. Poate ce-a fost mai rău a trecut.

— Sper, am răspuns.

M-am deschis cu prudenţă către muzica lui Thick. Nu mai era un uragan al Meşteşugului, dar păstra ritmul clipocitor al valurilor. Cântecul mamei lui o domina iarăşi, dar se desluşeau şi torsul unui pisoi, şi ecoul glasului liniştitor al lui Nettle, care-l asigura că e iubit şi apărat de pericole. Asta m-a neliniştit puţin;

m-am întrebat dacă le auzeam numai eu, fiindcă fusesem martorul schimbării petrecute, sau dacă şi Chade şi prinţul puteau să distingă atât vocea, cât şi cuvintele.

— Şi tu pari mai odihnit, a remarcat Web, reamintindu-mi brusc că existam şi eu, şi bunele maniere.

— Da, chiar sunt. Şi îţi mulţumesc.

Mi-a întins mâna, eu i-am luat-o şi l-am ajutat să se ridice. Odată ce s-a văzut în picioare, a dat drumul mâinii mele şi şi-a rotit umerii, dezmorţindu-se. Pe copastie, pasărea lui s-a apropiat cu vreo doi paşi, clătinându-se. În lumina din ce în ce mai puternică, i-am remarcat galbenul intens al ciocului şi al labelor. Mi-am amintit, din vremurile când mă aflam sub tutela lui Burrich, că strălucirea culorilor unei păsări spunea că e bine hrănită. Iar făptura aia lucea de sănătate. Ca şi cum ar fi ştiut că o admiram, şi-a întors capul şi şi-a curăţat cu ciocul o pană lungă. Pe urmă, cu lipsa de efort a unei pisici care sare pe un scaun, s-a ridicat de pe copastie, prinzând vântul în căuşul aripilor şi avântându-se în zbor.

— Câtă fală! a murmurat Web.

Mi-a zâmbit. Mi-a trecut prin cap că tovarăşii de Har se mândresc prosteşte unul cu altul, precum părinţii cu copiii lor. Am răspuns cu un surâs plin de înţelegere.

— Ah. Ăsta pare sincer. Cred, prietene, că, încetul cu încetul, vei ajunge să ai încredere în mine. Să-mi dai de veste când se va întâmpla.

Am oftat uşor. Ar fi fost politicos din partea mea să susţin, cu insistenţă, că încrederea exista deja, dar nu mă simţeam în stare să mint cu destulă convingere ca să-l păcălesc. Aşa că m-am mulţumit să dau din cap. Pe urmă, când s-a întors să plece, mi-am amintit de Swift.

— Vreau să-ţi mai cer o favoare, am spus cu stângăcie.

S-a întors spre mine, cu o încântare sinceră zugrăvită pe chip.

— Iau asta drept un semn de progres.

— I-ai putea cere lui Swift să-mi rezerve azi o parte din timpul lui? Aş vrea să-i vorbesc.

Web şi-a lăsat capul pe-o parte, ca un pescăruş care se uită la o scoică dubioasă.

— Vrei să-l ocărăşti fiindcă nu s-a întors la tatăl lui?

Am stat o clipă pe gânduri. Oare asta aveam de gând?

— Nu, vreau doar să-i spun că întoarcerea lui cu bine la

Buckkeep e, în ochii mei, esenţială pentru onoarea mea. Şi că trebuie să continue lecţiile cu mine în timpul călătoriei.

O, mi-am zis, cu acreală, asta o să-l încânte pe Chade. Aveam deja aproape prea multe de făcut şi îmi mai găsisem încă o însărcinare.

Web mi-a zâmbit cu căldură.

— O să-mi facă mare plăcere să ţi-l trimit ca s-audă asta.

M-a salutat cu o plecăciune scurtă, în stilul corabierilor, iar eu i-am răspuns cu o înclinare a capului.

O sugestie trimisă de mine prin Meşteşug l-a smuls pe prinţ din braţele somnului devreme, aşa că era pe punte, lângă noi, când s-a trezit în sfârşit şi Thick. Un servitor adusese un coş mic, cu pâine caldă şi cu o oală cu ceai fierbinte. Aromele lor îmi aduceau aminte că sunt mort de foame. Omul l-a lăsat pe punte, lângă bondoc, apoi Dutiful i-a făcut semn să plece. Noi am rămas în picioare, privind în tăcere marea în vreme ce aşteptam să se trezească Thick.

Când i s-a schimbat muzica? Dis-de-dimineaţă, când mi-a fugit somnul, nu mi-a venit să cred că mă simt atât de destins şi de odihnit. Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama ce s-a modificat.

E o mare uşurare, nu?

Aş fi vrut să-i spun mai mult, dar n-am îndrăznit. Nu puteam să recunosc în faţa lui că schimbasem visele lui Thick, fiindcă, de fapt, nu o făcusem eu. Mă îndoiam că bondocul observase prezenţa mea.

Şi el m-a scos din încurcătură, trezindu-se chiar atunci. A tuşit, apoi a deschis ochii. S-a uitat în sus, la Dutiful şi la mine, şi pe faţă i s-a aşternut alene un zâmbet.

— Nettle mi-a făcut visul frumos, a spus. Înainte de a avea eu sau Dutiful timp să-i răspundem, l-a apucat din nou tusea. Nu mă simt bine, a adăugat apoi. Mă doare-n gât.

Am profitat de asta ca să schimb subiectul discuţiei.

— Probabil fiindcă ai vărsat atât de mult. Uite, Thick, Dutiful ţi-a adus ceai şi pâine proaspătă. Ceaiul o să-ţi liniştească durerea din gât. Să-ţi torn?

Răspunsul lui a fost o altă rafală de tuse. M-am ghemuit lângă el şi i-am atins obrazul. Avea faţa caldă, dar abia se trezise şi era înfăşurat în pături de lână. Nu însemna neapărat că are febră. Şi-a împins iritat păturile deoparte şi a rămas aşezat,

tremurând în hainele lui mototolite şi ude. Părea nefericit şi muzica a început să-i răsune mai tare, discordantă.

Prinţul n-a mai stat pe gânduri.

— Badgerlock, ia coşul. Thick, vii în cabină cu mine. Imediat.

— Nu vreau, a gemut bondocul, apoi, spre marea mea uimire, s-a ridicat încet. Dar, după ce a făcut un pas clătinându-se, s-a uitat la valurile neobosite şi a părut să se răzgândească. Am rău de mare.

— De aceea vreau să te duc în cabină, a răspuns prinţul. Acolo o să te simţi mai bine.

— Ba nu, s-a încăpăţânat Thick, dar, când Dutiful s-a îndreptat spre cabine, a pornit-o încet pe urmele lui.

Mersul îi era nesigur, probabil atât din pricina slăbiciunii sale, cât şi fiindcă puntea se legăna uşor. L-am prins de braţ şi l-am însoţit, cu coşul plin în cealaltă mână. A continuat să înainteze alături de mine, împleticindu-se. Ne-am oprit de două ori fiindcă l-a zguduit tusea şi, când am ajuns la uşa cabinei prinţului, îngrijorarea mea crescuse simţitor.

Cabina lui Dutiful era mult mai bogat împodobită şi mobilată decât odaia lui de culcare de acasă. Cel care o aranjase ţinuse evident cont de ceea ce i se cuvenea unui prinţ după părerea înrădăcinată în Buckkeep. Avea un şir de hublouri cu vedere în urma corabiei. Pe podeaua lustruită erau covoare bogate, iar mobila grea era bine ancorată, ca să n-o poată clinti legănarea vasului. Aş fi fost probabil mult mai impresionat dacă aş fi rămas acolo mai mult timp, însă Thick s-a dus drept spre cabina lui mică, în care intrai dintr-a lui Dutiful. Era o încăpere cu mult mai modestă, un soi de debara nu cu mult mai mare decât patul său, sub care avea loc să-şi ţină lucrurile. Constructorul corabiei se gândise probabil ca dormitor pentru un valet, nu pentru netotul prinţului. Thick s-a trântit imediat grămadă pe pat. A gemut şi a bombănit în timp ce-l scoteam din hainele lui murdare şi ude. După ce l-am învelit cu o pătură uşoară, a strâns-o în jurul lui şi, clănţănind din dinţi, s-a plâns că-i e frig. I-am adus, de la picioarele patului prinţului, o cuvertură groasă. Nu mă mai îndoiam că are febră.

Ceaiul se răcise puţin, dar am umplut o cană şi am stat lângă el până a băut-o. După ce i-am sugerat-o prin Meşteşug, prinţul a trimis după ceai din scoarţă de răchită şi după sirop din rădăcină de zmeură, pentru liniştirea tusei. Odată ce mi le-a

adus în sfârşit un servitor, am avut nevoie de ceva timp ca să-l conving pe Thick să le bea. Însă febra părea să-i fi tocit încăpăţânarea şi mi-a dat până la urmă ascultare.

Încăperea era atât de mică încât nu puteam închide uşa când stăteam pe marginea patului, aşa că a rămas deschisă şi, în timp ce-l îngrijeam pe netot, am urmărit cu indiferenţă perindarea unui şir de oameni prin cabina lui Dutiful. Interesul mi s-a trezit abia când a sosit „coteria Harului”. Era alcătuită din Civil, Web, menestrelul Cockle şi Swift. Când au intrat, prinţul stătea la masă, repetând cu voce înceată cuvântarea pe care urma s-o rostească în Insulele Străine. I-a făcut servitorului care îi escortase semn să plece şi a împins sulul de pergament deoparte cu vădită uşurare. Motanul lui Civil lipăia alături de el şi s-a grăbit să se instaleze pe patul prinţului. Nimeni n-a părut să-i dea importanţă.

Web mi-a aruncat o privire nedumerită înainte de a-l saluta pe prinţ.

— Totul e bine în văzduh, prinţe Dutiful.

Formula mi s-a părut stranie, până când mi-am dat seama că omul transmitea spusele lui Risk, pasărea sa.

— Nu se zăreşte nicio corabie în afară de ale noastre.

— Excelent! Dutiful a zâmbit aprobator, apoi şi-a îndreptat atenţia către ceilalţi. Ce-ţi face motanul azi, Civil?

Tânărul nobil şi-a ridicat mâna. Mâneca i s-a lăsat în jos, dând la iveală o zgârietură roşie, reliefată, care i se întindea până la cot.

— E plictisit. Şi iritat de spaţiul ăsta închis. O să se bucure când vom coborî din nou pe uscat.

Toţi înzestraţii cu Har au râs cu indulgenţă, ca nişte părinţi amuzaţi de încăpăţânarea copilului lor. Am observat cât de în largul lor se simţeau în prezenţa prinţului. Numai Swift stătea cam ţeapăn, poate fiindcă mă ştia acolo sau numai din pricina diferenţei de vârstă dintre el şi ceilalţi. Mi-am amintit că tot aşa se simţeau nobilii apropiaţi de Verity în prezenţa lui şi mi-am spus că afecţiunea neînrâurită de etichetă a acelor oameni era mult mai preţioasă decât stilul în care obişnuiau lingăii lui Regal să se ploconească în faţa lui.

Aşa că nu mi s-a părut din cale-afară de bizar când Web s-a răsucit ca să-mi arunce o privire, pentru a-l întreba apoi pe Dutiful:

— Tom Badgerlock a venit să ni se alăture azi, prinţul meu?
Cuvintele lui puneau două întrebări. Mă aflam acolo ca să recunosc că am Harul şi, poate, ca să dezvălui cine sunt, şi urma oare să mă alătur „coteriei” lor? Am ascultat răspunsul lui Dutiful ţinându-mi răsuflarea.
— Nu tocmai, Web. Are grijă de slujitorul meu, de Thick. Am auzit că ai vegheat asupra lui peste noapte, ca să se poată odihni Badgerlock, şi pentru asta îţi mulţumesc. Însă, după nopţile petrecute în frig, Thick s-a ales cu o tuse şi are fierbinţeală. Şi, fiindcă prezenţa lui îi face bine, Badgerlock a primit să stea cu el.
— Ah. Înţeleg. Ei, Thick, îmi pare rău că eşti bolnav.
Vorbind, Web a venit s-arunce o privire dincolo de uşă. La masa din spatele lui, ceilalţi au continuat să stea de vorbă cu voci scăzute. Swift îl urmărea pe Web cu priviri neliniştite. Cuibărit sub pături şi uitându-se ţintă la perete, bondocul nu părea pe deplin conştient de prezenţa Maestrului Harului. Până şi muzica Meşteşugului său părea firavă, ca şi cum n-ar fi avut destulă putere ca s-o răspândească. Nu i-a răspuns lui Web, care m-a atins uşor pe umăr.
— Dacă o să simţi nevoia să te odihneşti, mie o să-mi facă plăcere să stau cu el şi la noapte. Dar, până atunci…
Mi-a întors spatele şi i-a făcut semn lui Swift, care s-a înnegurat la faţă, neliniştindu-se brusc.
— Îl las pe „pajul” meu aici, cu tine. Fără îndoială că aveţi să vă spuneţi multe şi sunt sigur că Swift o să dea bucuros în locul tău o fugă ca s-aducă orice îl poate ajuta pe Thick să se simtă mai bine. Nu-i aşa, flăcăule?
Băiatul se afla pe o poziţie vulnerabilă şi ştia asta. S-a apropiat cu aerul unui câine bătut şi s-a oprit lângă Web, cu ochii în jos.
— Da, domnul meu, a răspuns abia auzit.
Şi-a ridicat privirea spre mine şi nu mi-a plăcut ce-am văzut. Era frică amestecată cu antipatie şi aveam impresia că nimic din ce făcusem nu îndreptăţea vreunul dintre aceste sentimente.
— Swift, a spus Web, atrăgând privirea băiatului spre el. Apoi a continuat cu voce joasă, numai pentru auzul nostru. Totul o să fie bine. Crede-mă. Tom vrea să fie sigur că vei continua să înveţi cât te afli la bordul acestei corăbii. Atâta tot.
— De fapt, mai e ceva, am spus fără chef.

Asta le-a atras deopotrivă privirea către mine. Web a înălţat dintr-o sprânceană.

— Am făgăduit ceva, am spus încet. Familiei tale, Swift. Le-am făgăduit că o să pun viaţa mea între tine şi orice te-ar putea ameninţa. Le-am făgăduit c-o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-ajungi teafăr acasă după ce se va termina totul.

— Şi dacă nu vreau să mă-ntorc acasă după ce se termină? m-a întrebat Swift cu insolenţă, ridicându-şi glasul.

Mai mult am simţit decât am văzut că discuţia noastră atrăsese atenţia prinţului. Şi băiatul a adăugat cu indignare:

— O clipă! Cum ai vorbit cu tata? Înainte de plecare n-ai avut când să-i trimiţi un mesager şi să primeşti răspuns. Minţi!

Am răsuflat fără grabă, pe nări. Când am fost în stare s-o fac cu calm, i-am răspuns cu voce scăzută.

— Nu. Nu mint. Mi-am trimis făgăduiala către familia ta. N-am spus că am primit şi răspuns. Dar mă consider totuşi legat de cuvântul dat.

— N-a fost timp, a protestat el, de data asta mai puţin zgomotos.

Web l-a fixat cu nemulţumire. Eu m-am încruntat. Web şi-a întors brusc privirea dezaprobatoare spre mine, dar i-am susţinut-o fără nicio şovăire. Făgăduisem c-o să-l ţin pe băiat în viaţă şi-o să-l duc teafăr acasă. Dar asta nu însemna şi că eram dispus să-i suport insultele.

— Presupun că s-ar putea să fie o călătorie lungă, pentru voi amândoi, a remarcat Web. Vă las împreună şi sper că veţi trage, deopotrivă, cele mai bune învăţăminte. Cred că fiecare dintre voi are ceva de oferit celuilalt. Dar nu veţi preţui acel ceva decât dacă-l veţi descoperi singuri.

— Mi-e frig, a gemut Thick, salvându-mă de predica lui Web.

— Iată prima ta misiune, i-am spus lui Swift cu asprime. Întreabă-l pe servitorul prinţului unde găseşti mai multe pături pentru Thick. Pături de lână. Şi adu-i şi o cană cu apă.

Cred că-şi simţea demnitatea rănită fiindcă era pus să-i aducă unui netot ceea ce-i trebuia, dar, decât să rămână alături de mine, a preferat să plece. A ieşit în goană, în vreme ce Web ofta.

— Între voi doi e bine să nu existe decât adevărul, m-a sfătuit. E singura punte care te poate lega de băiatul ăsta, Tom. Şi are nevoie s-ajungi la el. Abia acum îmi dau seama. A fugit de

acasă, apoi a fugit de tine. Nu trebuie s-o mai facă, altminteri n-o să înveţe niciodată să rămână pe poziţie şi să-şi înfrunte problemele.

Adică, după părerea lui, eu eram una dintre problemele lui Swift? Mi-am ferit privirea.

— O să mă ocup de el, am spus.

Web mi-a răspuns oftând obosit.

— Atunci îl las în seama ta.

Şi s-a întors la masă şi la discuţia coteriei Harului. După o vreme, au plecat cu toţii. Dutiful a reînceput să-şi repete cuvântarea. Când s-a întors Swift cu păturile şi cu apa pentru Thick, alesesem deja pentru el, din colecţia de pergamente a prinţului, câteva din care avea ce învăţa. Spre surprinderea mea, găsisem unele pe care nu le mai văzusem; Chade făcuse probabil rost de ele chiar înainte de plecare. Vorbeau despre societatea şi obiceiurile din Insulele Străine. Le-am ales pentru Swift pe cele mai simple.

Am avut grijă să stea Thick cât mai comod cu putinţă. Febra îi creştea. Cu cât i se înfierbânta pielea mai tare, cu atât îi era muzica mai fantastică. Încă nu se atinsese de mâncare, dar cel puţin nu mai avea nici destulă voinţă ca să opună rezistenţă când i-am ţinut cana la gură, ca să fiu sigur că bea. I-am aşezat din nou capul pe pernă şi i-am potrivit păturile în jur, întrebându-mă cum putea fierbinţeala trupului să te facă să crezi că ţi-e frig.

Când am terminat, am văzut că Swift ne privea dezgustat.

— Miroase ciudat, s-a plâns când l-am privit dojenitor.

— E bolnav.

Am arătat către podea în timp ce mă aşezam din nou pe marginea patului.

— Stai acolo. Şi citeşte-ne de pe pergamentul ăla, dar nu cu voce prea puternică. Nu, de pe celălalt, de acolo, cu marginea zdrenţuită. Da, ăla.

— Ce e? a întrebat, fără rost, dezlegându-l şi derulându-l.

— O descriere a istoriei şi a locuitorilor Insulelor Străine.

— De ce trebuie s-o citesc?

Am numărat motivele pe degete.

— Pentru că trebuie să exersezi cititul. Pentru că mergem acolo şi se cuvine să ştii câte ceva despre locuitorii insulelor, ca să nu-ţi faci prinţul de râs. Pentru că istoria celor Şase Ducate se

împleteşte cu a Insulelor Străine. Şi pentru că aşa spun eu.

Şi-a lăsat ochii în jos, dar am simţit că nu se îmblânzise câtuşi de puţin în privinţa mea. A trebuit să-l îndemn din nou să citească. Dar, odată ce a început, cred că şi-a dat interesul. Înălţarea şi coborârea vocii lui copilăreşti era liniştitoare. Mi-am lăsat gândurile să rătăcească pe fundalul sunetului, fără să dau atenţie înţelesului cuvintelor.

Încă mai citea când a intrat Chade. În aparenţă, nu i-am dat atenţie bătrânului, care a început să discute cu prinţul cu glas scăzut. Apoi Dutiful m-a atins cu Meşteşugul.

Chade ar vrea să-i scoţi pe Swift de-aici pentru o vreme, ca să putem vorbi în voie.

O clipă.

Am dat din cap, ca răspuns la indiferent ce citea Swift atunci. Când şi-a tras răsuflarea, i-am pus mâna pe umăr.

— Ajunge pentru azi. Dar voi fi aici şi mâine, şi trebuie să vii şi tu. Te voi aştepta.

— Da, domnul meu.

În vocea lui nu era nici entuziasm, nici resemnare. Îmi confirma, plat, că mă auzise. Mi-am oprit un oftat. Swift s-a îndreptat spre prinţ, a făcut o plecăciune şi i s-a îngăduit să plece. Fiindcă l-am înghiontit cu Meşteşugul, Dutiful i-a spus că educaţia e o şansă pe care merită să ţi-o doreşti şi că el voia să-l vadă venind în fiecare zi la lecţii. A primit aceeaşi confirmare lipsită de interes, apoi băiatul a plecat.

Uşa nici nu se închisese bine în urma lui, când Chade era deja lângă mine.

— Cum se simte? a întrebat, cu un aer sobru, atingându-i faţa lui Thick.

— Are fierbinţeală şi tuşeşte.

Chade s-a aşezat greoi pe marginea patului. A pus mâna pe gâtul bondocului, imediat sub bărbie, apoi şi-a strecurat-o sub gulerul lui, încercând să-şi dea seama cât de puternică era febra.

— De când n-a mai mâncat?

— Au trecut cel puţin trei zile de când a înghiţit ultima oară ceva solid care-a rămas în el.

Bătrânul a răsuflat zgomotos.

— Ei, de-aici trebuie să-ncepem. Hrăneşte-l. Supe sărate, cu multă carne macră şi legume din belşug.

Am dat din cap, însă Thick a gemut şi s-a întors cu faţa la perete. Muzica lui avea ceva bizar, plutitor. Părea să se piardă în depărtare, ca şi cum s-ar fi scurs într-un loc unde eu nu puteam pătrunde.

Aşezată brusc pe încheietura mea, mâna lui Chade mi-a distras atenţia.

Ce i-ai făcut azi-noapte? Crezi c-a fost ceva de la care ar putea să i se tragă boala asta?

Întrebarea m-a şocat, şi am răspuns cu glas tare:

— Nu. Nu, cred că e doar o urmare a răului de mare, a nopţilor petrecute pe punte, în ploaie, şi a înfometării.

Probabil că Thick auzise ce vorbeam între noi prin Meşteşug. Şi-a întors capul în direcţia noastră şi s-a uitat urât la mine. Apoi i s-au închis din nou ochii.

Chade s-a îndepărtat făcându-mi semn să-l urmez. S-a aşezat pe bancheta generos capitonată de sub un hublou şi m-a invitat, cu un alt semn, să stau lângă el. Prinţul aranja piesele pentru jocul cu pietre. Şi-a ridicat spre noi privirea plină de curiozitate.

— E ciudat că numai vorbind în şoaptă putem păstra spusele doar pentru noi.

Chade a arătat spre hublou, ca şi cum ar fi vrut să remarc şi eu ceva. M-am aplecat într-acolo, dând din cap. El a zâmbit şi mi-a vorbit la ureche.

— Azi-noapte n-am putut să dorm. Am făcut exerciţii de Meşteşug, de unul singur. Am impresia că mă deprind să-l folosesc din ce în ce mai bine. Muzica lui Thick era puternică, îmbibată de furie. Pe urmă am simţit ceva… pe cineva. Cred că erai tu. Dar mai exista şi o altă prezenţă, una pe care am impresia că am mai întrezărit-o. A căpătat tot mai multă forţă, a devenit autoritară; şi apoi muzica lui Thick s-a liniştit.

O parte din mine s-a minunat fiindcă bătrânul asasin ajunsese să stăpânească Meşteşugul destul de bine ca să fie martor la ceva. N-am fost destul de iute în gândire, am păstrat cam mult tăcerea înainte de a întreba, cu nevinovăţie:

— O altă prezenţă?

El a zâmbit arătându-şi dinţii.

— Nettle, cred. O aduci în coterie în felul ăsta?

— Nu tocmai, am răspuns.

Şi, încredinţându-i lui Chade secretul meu, am avut senzaţia că se năruia un zid. Eram adânc nemulţumit, şi totuşi nu puteam

nega că, vorbind despre asta, mă simţeam uşurat. Mi-am dat brusc seama că mă săturasem de secretele mele. Obosisem apărându-le. Bătrânul n-avea decât să afle adevărul despre Nettle şi despre puterile ei. Nu însemna că îngăduiam să fie folosită.

— I-am cerut o favoare. Trebuia să-i spun că Swift se află în siguranţă şi că o să am grijă de el. Înainte de a pleca din Buckkeep, i-am spus că băiatul e în drum spre casă, fiindcă aşa am crezut. Când am descoperit că s-a îmbarcat împreună cu Web… ei bine, n-am putut s-o las să se frământe, întrebându-se dacă fratele ei nu zace cumva mort în vreun şanţ.

— Fireşte că n-ai putut, a murmurat Chade.

Îi sticleau ochii, însetaţi de informaţii. I le-am oferit.

— În schimb, am rugat-o să pună capăt coşmarului lui Thick. Se pare că Meşteşugul o ajută să-şi controleze de minune propriile vise. Azi-noapte s-a dovedit în stare să le controleze şi pe ale altora.

I-am studiat chipul în vreme ce mă urmărea cu o privire avidă. L-am văzut gândindu-se la posibilele întrebuinţări ale unui asemenea har; i-am văzut ochii învăpăindu-se când şi-a dat seama ce armă puternică ar fi putut fi. Să controlezi imaginile din mintea cuiva, să-i călăuzeşti gândurile lipsite de apărare pe cărări sumbre şi înfricoşătoare sau încurajatoare, încântătoare… câte nu s-ar putea face cu o asemenea unealtă? Ai fi putut să iei minţile cuiva, terorizându-l noapte de noapte, să pecetluieşti o alianţă printr-o căsătorie încheiată ca urmare a unor vise romantice sau să otrăveşti cu suspiciuni un pact.

— Nu, am şoptit. Nettle nu ştie ce putere se ascunde în ceea ce face. Nu ştie nici măcar că se foloseşte de Meşteşug. N-o s-o aduc în coterie, Chade.

Apoi am spus cea mai ingenioasă minciună pe care o puteam încropi la repezeală. Dacă ar fi ştiut asta, bătrânul asasin ar fi fost mândru de mine.

— O să ne fie de mult mai mult folos ca Singuratică, fără să aibă vreodată idee cât de important e ceea ce face. Aşa o să fie mult mai uşor de manevrat. Ca mine, pe vremea când eram un tinerel neştiutor.

A dat din cap cu gravitate, fără să se ostenească să nege adevărul spuselor mele. În clipa aceea i-am văzut punctul slab. Mă iubise, şi totuşi mă folosise şi îngăduise să fiu folosit. Poate

că aşa cum fusese folosit el însuşi. Nu-i trecea prin cap că eu vreau s-o feresc pe Nettle de o asemenea soartă.

— Mă bucur că ai ajuns să-ţi dai seama ce e de preferat, a spus cu o privire aprobatoare.

— Ce-i acolo, afară? ne-a întrebat curios prinţul.

S-a ridicat şi a venit să se uite prin hublou. Chade i-a spus nişte aiureli despre farsele pe care ni le joacă propriii ochi, fiindcă te uiţi cum se mişcă pe apă corăbiile şi, după ce clipeşti, ai impresia că apa se mişcă sub corăbii.

— Şi despre ce voiai să ne vorbeşti fără martori? a mai întrebat prinţul, cu aceeaşi curiozitate.

Chade a răsuflat adânc şi aproape că l-am văzut scormonindu-şi cu frenezie mintea în căutarea unui subiect.

— Cred că aranjamentul ăsta e excelent. Avându-i aici şi pe Thick, şi pe Fitz, ne putem folosi de întreaga coterie. Cred că ar fi bine să afle toată lumea că Thick s-a ataşat foarte tare de Tom Badgerlock şi vrea să-l aibă aproape. Cu scuza asta, n-o să i se mai pară nimănui ciudat că un simplu soldat din gardă stă tot timpul în preajma prinţului, chiar şi după însănătoşirea lui Thick.

— Credeam că despre asta am mai vorbit, s-a mirat Dutiful.

— Am mai vorbit? Mda. Probabil c-am mai vorbit. Iartă rătăcirile minţii unui om bătrân, prinţul meu.

Prinţul şi-a trădat neîncrederea cu un sunet scurt. Eu m-am retras, cu tact, lângă patul bondocului.

Febra nu-i scăzuse. Chade i-a înşirat unui servitor numele mâncărurilor pe care le credea de ajutor pentru Thick şi i-a poruncit să le-aducă. M-am gândit la bucătăreasa ursuză cu care avusesem de-a face şi l-am compătimit pe băiatul trimis să transmită porunca. Iar acesta s-a întors mult prea repede cu o cană cu apă fierbinte pe fundul căreia se vedea o bucată de carne sărată. Chade s-a înfuriat şi a trimis un al doilea servitor, cu porunci scurte şi precise. Eu l-am convins pe Thick să bea apă chioară şi i-am ascultat neliniştit respiraţia tot mai hârâită.

A sosit şi mâncarea. De data asta, bucătăreasa îşi dăduse silinţa mai mult decât prima oară şi am izbutit să-l hrănesc pe Thick cu o parte din porţia primită. Îl durea în gât şi suferea la fiecare înghiţitură, aşa că totul a durat foarte mult. La cererea lui Chade, bucătăreasa trimisese mâncare şi pentru mine, aşa că mi-am putut potoli foamea fără să plec de lângă bondoc. Şi

asta s-a transformat într-un tipic al meselor mele. Era bine că puteam mânca în tihnă, fără să-mi disput porţia cu camarazii mei din gardă, dar, în acelaşi timp, mă izola, nu mai puteam vorbi cu nimeni altcineva în afară de Thick, Chade şi Dutiful. Sperasem că, în prima mea noapte în cabina prinţului, o să mă bucur de un somn adânc. Bondocul se liniştise, nu se mai zvârcolea şi nu mai gemea. Am îndrăznit să sper că îşi găsise pacea interioară. Salteaua mea era întinsă la intrarea cămăruţei lui. Am închis ochii, dorindu-mi să mă pot odihni şi eu, dar, în loc de asta, am respirat adânc, m-am concentrat şi am plonjat în visul lui Thick.

Nu era singur. Thick-pisoiul era cuibărit în mijlocul unui pat mare, pe perna lui, în vreme ce Nettle umbla fără zgomot prin încăperea minusculă. Părea ocupată cu treburile serii. Fredona adunând hainele împrăştiate şi punând mâncarea în dulapuri. Când a terminat, totul era în ordine şi strălucea de curăţenie.

— Uite, i-a spus pisoiului care o privea. Vezi? Totul e bine. Toate lucrurile sunt unde ar trebui să fie şi cum ar trebui să fie. Şi eşti în siguranţă. Vise plăcute, micuţule!

S-a săltat pe vârfuri şi a suflat în lampă. Iar eu am descoperit brusc o ciudăţenie. Ştiam că femeia era Nettle, dar, prin ochii lui Thick, o vedeam scundă, îndesată, cu părul lung şi cărunt stând într-un coc şi cu riduri adânci. Mi-am dat seama că era mama lui şi că îl adusese pe lume în anii târzii ai vieţii ei. Judecând după vârstă, i-ar fi putut fi bunică.

Pe urmă visul lui Thick s-a îndepărtat de mine, ca şi cum aş fi privit de la distanţă, printr-o fereastră luminată. M-am uitat în toate părţile. Eram pe coasta dealului, cu turnul topit deasupra mea, şi mă înconjurau mărăcini uscaţi. Nettle stătea lângă mine, în picioare.

— Fac asta pentru el, nu pentru tine, mi-a spus fără ocolişuri. Nimeni n-ar trebui să fie chinuit de vise atât pe îmbâcsite de spaimă.

— Eşti supărată pe mine? am întrebat-o lungind cuvintele.

Mă temeam de răspunsul ei.

Nu s-a uitat la mine. Între noi a început să sufle vântul, stârnit de nicăieri. Mi-a vorbit prin el.

— Ce înseamnă de fapt cuvintele pe care mi-ai spus să i le transmit tatălui meu? Umbră de lup, eşti cu adevărat o fiară fără suflet, de-asta mi-ai spus vorbe care i-au sfâşiat inima?

Da. Nu. Nu aveam pentru ea un răspuns sincer. Am încercat să-i spun că lui Burrich nu i-am dorit niciodată răul. Dar ar fi fost oare adevărat? Mi-o luase pe Molly, o luase pentru el. Amândoi mă crezuseră mort. Niciunul nu voise să mă facă să sufăr. Ceea ce nu însemna că nu mi-o luase pe Molly. Dar, în grija lui, fiica mea crescuse sănătoasă şi în siguranţă. Da. Era adevărat, şi pentru asta îi eram recunoscător. Dar nu mă simţeam recunoscător fiindcă ea avea să lege întotdeauna cuvântul „tată” de chipul lui.

— Tu mi-ai cerut cuvintele alea, am răspuns, şi am auzit ce aspru sună.

— Şi, aşa cum se întâmplă în basmele de demult, mi-ai dat ce ţi-am cerut şi asta mi-a frânt inima.

— Ce s-a întâmplat? m-am pomenit întrebând-o.

Nu voia să-mi povestească, şi totuşi mi-a povestit.

— I-am spus că am avut un vis şi că, în visul ăla, un lup cu ţepi de porc-spinos înfipţi în bot mi-a promis că o să vegheze asupra lui Swift şi o să ni-l aducă acasă teafăr. Şi am repetat cuvintele tale: „Ceea ce ai făcut tu cândva fac eu acum. Îţi adăpostesc şi îţi îndrum fiul. O să pun viaţa mea între el şi orice l-ar putea vătăma în vreun fel şi, când misiunea mea va fi încheiată, o să ţi-l aduc teafăr acasă.”

— Şi?

— Mama frământa pâine şi mi-a spus să nu mai vorbesc despre Swift dacă nu sunt în stare să-ndrug decât fantasmagorii şi prostii. Dar era cu spatele la masa la care stăteam eu şi tata. Nu l-a văzut pe el făcând ochii mari când m-a auzit. Pe urmă s-a uitat o vreme la mine, cu ochii holbaţi. Apoi a căzut pe podea şi a rămas acolo, cu privirea goală, ca un cadavru. Am crezut că şi-a dat sufletul. Eu şi fraţii mei l-am dus în pat, temându-ne de tot ce poate fi mai rău. Mama era îngrozită, l-a tot întrebat ce îl doare. Iar el nu i-a răspuns. Şi-a pus doar mâinile peste ochi, s-a făcut covrig, ca un copil bătut, şi a început să plângă.

A plâns azi toată ziua, fără să-i spună vreun cuvânt vreunuia dintre noi. Când s-a întunecat, l-am auzit ridicându-se. Am ieşit în capul scării mansardei mele şi m-am uitat în jos. Era îmbrăcat în hainele de călătorie. Mama îl ţinea de braţ şi îl implora să nu plece. Însă el i-a spus: „Femeie, n-ai idee ce-am făcut noi doi, iar eu n-am curaj să-ţi spun. Sunt un laş. Întotdeauna am fost.” S-a smuls din mâna ei şi a plecat.

Preţ de o clipă cumplită, mi-am imaginat-o pe Molly împinsă şi părăsită. Am rămas răvăşit.

— Unde s-a dus? am izbutit să întreb.

— Bănuiesc că vine la tine. Indiferent unde te-ai afla.

Răspunsul a fost scurt, dar am simţit speranţa de dincolo de el, speranţa că există cineva care ştie încotro a plecat tatăl ei şi de ce. Eram nevoit să i-o spulber.

— Nu e cu putinţă. Dar cred că ştiu unde s-a dus şi cred c-o să se-ntoarcă la voi curând.

Buckkeep, mi-am spus. Burrich acţiona făţiş. Avea să se ducă la Buckkeep, sperând să-l încolţească pe Chade şi să-l ia la întrebări. Şi avea s-o găsească în schimb pe Kettricken. Iar ea avea să-i spună totul. Aşa cum îi spusese lui Dutiful cine eram de fapt. Pentru că ea era convinsă că oamenii trebuie să afle adevărul, chiar dacă asta îi face să sufere.

Încă mai reflectam asupra acelei scene când Nettle a reînceput să vorbească.

— Ce-am făcut? a întrebat, şi nu fără să aştepte răspuns. M-am crezut atât de deşteaptă. Am crezut că pot face un târg cu tine, ca să mi se întoarcă fratele cu bine acasă. Însă… ce-am făcut? Ce eşti? Ne vrei răul? îl urăşti pe tata? Şi a adăugat, cu şi mai mare spaimă: Fratele meu e în puterea ta, într-un fel sau altul?

— Te rog să nu te temi de mine. Nu ai de ce, m-am grăbit să răspund, apoi m-am întrebat dacă era aşa. Swift e în siguranţă şi îţi făgăduiesc c-o să mă străduiesc din răsputeri să ţi-l aduc acasă cât de repede pot.

M-am oprit, întrebându-mă ce i-aş fi putut spune fără să risc nimic. Nu era proastă, această fiică a mea. Dacă scăpam prea multe indicii, avea să descopere întregul mister. Şi atunci ar fi fost cu putinţă s-o pierd pentru totdeauna.

— L-am cunoscut pe tatăl tău cu mult timp în urmă. Am fost apropiaţi. Dar am luat hotărâri care nu se potriveau cu regulile lui de viaţă, aşa că ne-am despărţit. A trecut mult timp de când mă crede mort. Cuvintele tale i-au dezvăluit că nu sunt. Şi, fiindcă nu m-am întors niciodată la el, acum crede că mi-a făcut o mare nedreptate. Nu mi-a făcut. Dar, dacă îţi cunoşti cât de puţin tatăl, ştii că îşi închipuie că e aşa şi că se lasă condus de convingerea lui.

— L-ai cunoscut pe tata cu mult timp în urmă? înseamnă că ai

cunoscut-o şi pe mama?

— L-am cunoscut cu mult înainte de naşterea ta.

De fapt, nu era o minciună, doar o viclenie. O conduceam către un raţionament greşit.

— De aceea cuvintele mele n-au însemnat nimic pentru ea, a conchis Nettle câteva clipe mai târziu, cu voce înceată.

— Da, am încuviinţat eu. Apoi am întrebat cu delicateţe: Ea e bine?

— Bineînţeles că nu!

I-am simţit iritarea stârnită de prostia mea.

— A ieşit în faţa casei şi a strigat după el când a plecat, apoi a răbufnit în faţa noastră, a tuturor, spunând că n-ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat atât de încăpăţânat. M-a întrebat de vreo zece ori ce i-am spus tatei şi tot de atâtea ori i-am povestit „visul” meu.

A fost cât pe ce să-i spun tot ce ştiu despre tine. Dar n-ar fi ajutat la nimic, nu-i aşa? Fiindcă ea nu te-a întâlnit niciodată.

Pentru o clipă în care am îngheţat, am văzut totul prin ochii lui Nettle. Molly stătea în drum. Când se străduise să-l reţină pe Burrich, i se răvăşise părul. I se ondula ca întotdeauna şi îi dansa pe umeri în vreme ce-şi agita pumnul în urma lui. Cel mai mic dintre băieţii ei, care n-avea cu mult peste şase ani, o ţinea strâns de fustă, plângând îngrozit de scena violentă în care tatăl lui îi părăsea mama. Amurgul mânjea peisajul cu sânge.

— Prost bătrân şi orb! tocmai striga Molly în urma bărbatului său, şi cuvintele ei m-au izbit ca o ploaie de pietre. O să te rătăceşti sau o să fii jefuit! N-o să te mai întorci niciodată la noi!

Dar singurul răspuns era un tropot de copite, tot mai îndepărtat.

Pe urmă Nettle s-a desprins de amintirea dureroasă a acelor clipe, şi am descoperit că nu mai eram pe dealul cu turnul topit. Ne aflam într-o mansardă. Vârfurile urechilor mele de lup atingeau în treacăt grinzile joase. Nettle stătea în mansarda ei, cu genunchii strânşi la piept. De dincolo de perdeaua care ne despărţea de restul mansardei auzeam răsuflările fraţilor săi. Unul se foia în somn şi ţipa întruna. În noaptea aia şi în casa aia nimeni nu visa frumos.

Îmi doream cu disperare s-o rog să nu-i sufle lui Molly nicio vorbă despre mine. Dar nu îndrăzneam, fiindcă atunci ar fi fost sigură că o minţisem. M-am întrebat în cât de mare măsură

bănuia deja existenţa unei legături între mama ei şi mine. Nu i-am răspuns direct.

— Nu cred că tatăl tău o să lipsească mult timp. O să-mi spui când se întoarce acasă, ca să nu-mi mai fac griji?

— *Dacă* se întoarce, a şoptit ea, şi am înţeles brusc că Molly dăduse glas temerilor reale ale întregii familii. Iar Nettle vorbea acum şovăind, ca şi cum rostirea adevărului ar fi avut darul să dea mai multă vigoare conturului său real. A fost deja jefuit şi bătut când a plecat singur în căutarea lui Swift. N-a recunoscut-o niciodată în faţa noastră, dar ştim cu toţii că asta i s-a întâmplat. Şi totuşi a plecat din nou singur la drum.

— Ăsta e Burrich, am spus.

N-am îndrăznit să dau glas speranţei din inima mea: că-şi alesese un cal pe care-l cunoştea bine. Deşi nu-şi întrebuinţa niciodată Harul ca să-i vorbească bidiviului său, asta nu împiedica animalele de care se ocupa sau pe care le folosea să comunice cu el.

— Ăsta e tata, a încuviinţat ea, cu mândrie şi tristeţe deopotrivă.

Şi pe urmă pereţii camerei au început să i se prelingă aidoma literelor conturate cu cerneală când cad lacrimi peste ele. Ea însăşi a fost ultima care a pălit, dispărându-mi din vis. Când m-am trezit, mă holbam la un colţ întunecat din cabina prinţului, fără să văd nimic.

În zilele şi nopţile monotone şi obositoare care au urmat, starea lui Thick s-a schimbat foarte puţin, când în bine, când în rău. Îşi revenea pentru o zi şi o noapte, apoi făcea din nou febră şi reîncepea să tuşească. Boala cât se poate de reală îi alungase spaima de răul de mare, dar pentru mine asta nu era o alinare. Nu doar o singură dată am cerut ajutorul lui Nettle ca să pună capăt viselor cu care îl chinuia febra înainte de a apuca să înspăimânte echipajul. Corabierii sunt foarte superstiţioşi. Sub influenţa lui Thick, fuseseră bântuiţi de acelaşi coşmar şi, după ce-şi comparaseră amintirile din timpul nopţii, ajunseră să creadă că zeii le trimiseseră un avertisment. Nu se întâmplase decât o singură dată, dar era aproape de ajuns ca să stârnească o revoltă.

O însoţeam pe Nettle prin visele răspândite de Meşteşugul bondocului mai des şi într-o comuniune mai strânsă cu ea decât aş fi vrut. Nu vorbea despre Burrich şi eu nu-i puneam întrebări,

deşi număram amândoi zilele scurse de când plecase. Ştiam că, dacă ar fi primit veşti de la el, mi le-ar fi împărtăşit. Forţa legăturii noastre a crescut fără să mi-o fi dorit, până când am ajuns să fiu fără încetare conştient că fiica mea îmi era alături. Fără să-şi dea seama, m-a învăţat cum să mă strecor în visele lui Thick, modificându-le, călăuzindu-le cu delicateţe către imagini liniştitoare. Nu izbuteam s-o fac tot atât de bine ca ea. Sugeram, în loc să schimb pur şi simplu visul.

De două ori l-am simţit pe Chade urmărindu-ne. Mă enerva, dar nu puteam face nimic dacă nu voiam să-i remarce şi Nettle prezenţa. Însă ignorându-l aveam şi de câştigat, fiindcă devenea tot mai cutezător şi vedeam Meşteşugul bătrânului meu mentor căpătând mai multă putere. Oare el nu-şi dădea seama de asta sau doar mi-o ascundea mie? Îmi puneam întrebarea, dar nu îndrăzneam să mă trădez întrebându-l pe el.

Călătoriile pe mare nu m-au fermecat niciodată. Peisajul e, tot timpul, mult prea asemănător. După câteva zile, cabina prinţului a început să mi se pară tot atât de înghesuită, de strâmtă şi de înăbuşitoare ca spaţiul pe care-l împărţeau camarazii mei din gardă. Prea puţina diversitate a mâncării, legănarea neîncetată şi îngrijorătoarea boală a lui Thick mă secătuiau. Iar coteria noastră împuţinată făcea prea puţine progrese la lecţiile de Meşteşug.

Swift continua să vină la mine în fiecare zi. Citea cu glas tare, aflând tot mai multe despre Insulele Străine şi împrospătând ceea ce ştiam eu. Îi puneam întotdeauna întrebări după încheierea lecturii, ca să fiu sigur că noile cunoştinţe i se întipăriseră în minte, nu-i trecuseră doar pe sub ochi ca să-i iasă apoi printre buze. Era capabil să reţină cu uşurinţă şi punea şi el câteva întrebări. Era rareori prietenos, dar îşi asculta profesorul şi, până una-alta, nici nu-i ceream mai mult. Thick părea să-i găsească prezenţa liniştitoare, pentru că se destindea şi, în timp ce asculta, fruntea i se descreţea în mare parte. Vorbea puţin, respira hârâit şi uneori tuşea violent. Izbuteam să-l conving să înghită câteva linguri de supă, dar era obositor pentru noi amândoi. Nu mai văzusem niciodată o făptură atât de bolnavă, iar modul în care îşi accepta suferinţa îţi frângea inima. Îi intrase în minte că o să moară şi nici măcar din vise nu-i puteam alunga ideea asta cu desăvârşire.

Nici Dutiful nu mă putea ajuta. Se străduia din toate puterile

şi ţinea cu adevărat la Thick. Dar avea cincisprezece ani, în multe privinţe încă nu era mai mult decât un băieţandru. Mai mult decât atât, era un băieţandru curtat de nobilii săi, gata să născocească zi de zi distracţii noi, care să-l aducă în compania lor. Odată eliberat de tradiţiile austere respectate de Kettricken, îl asaltau cu îndeletniciri amuzante şi cu laude. În flota noastră de logodnă, bărcile mici se plimbau de la o corabie la alta, nu numai aducând nobili în vizită la Dutiful, ci adesea ducându-i pe el şi pe Chade pe celelalte vase, pentru petreceri cu vin, poezii şi cântece. Toate acestea erau menite să-i distragă atenţia de la monotonia călătoriei şi izbuteau cât se poate de bine, obligându-l să-şi împartă între nobili atenţia şi favorurile. Succesul viitoarei sale domnii avea să se clădească pe alianţele încheiate în prezent. Era aproape imposibil să refuze invitaţiile. Şi totuşi nu-i plăcea când vedeam cu câtă uşurinţă i se putea distrage atenţia îndreptată către slujitorul lui bolnav.

Web era singura mea alinare. Venea în fiecare zi, oferindu-se fără ostentaţie să stea cu Thick, ca să mă pot bucura de ceva timp liber. Bineînţeles că nu-mi puteam întrerupe veghea în totalitate. Păstram legătura cu Thick prin Meşteşug, ca să nu ne atragă cumva pe toţi în vreun coşmar agresiv şi înfricoşător. Dar puteam în sfârşit să ies din spaţiul îngust şi închis al cabinei, să mă plimb puţin pe punte, să simt vântul pe obraji. Însă acest aranjament mă împiedica să rămân singur cu Web. Şi nu-mi doream să vorbesc cu el doar din motivele care-l interesau pe Chade. Eram din ce în ce mai impresionat de priceperea cu care rezolva discret lucrurile şi de bunătatea lui. Aveam impresia că mă curtează, nu aşa cum îl curta nobilimea pe prinţ, ci aşa cum îşi impunea Burrich pe nesimţite prezenţa în apropierea unui cal când voia să reînceapă dresajul. Şi mergea, deşi eu îmi dădeam seama ce se petrece. În fiecare zi îmi trezea tot mai puţine griji şi lăsam tot mai mult prudenţa deoparte când era de faţă. Nu mă mai simţeam ameninţat, fiindcă ştia cine sunt de fapt, ajunsesem să văd în asta aproape o uşurare. Şi tânjeam să-i pun o droaie de întrebări: Câţi oameni cu Sânge Străvechi ştiau că Fitzehivalry trăieşte? Cât de mulţi ştiau că eu eram el? Însă nu îndrăzneam să le rostesc în auzul lui Thick, nici măcar când cutreiera prin visele lui zămislite de febră. N-aveam de unde să ştiu cum mi-ar fi putut repeta cuvintele, cu glas tare sau în vise.

Într-o seară, foarte târziu, când prinţul şi Chade s-au întors de

la distracţie, am aşteptat până când şi-a lăsat Dutiful slujitorii să plece. Cu câte un pahar de vin în mână, el şi Chade stăteau de vorbă cu glas scăzut, aşezaţi pe bancheta capitonată de sub hublou şi privind în urma corabiei din cabina noastră slab luminată. M-am ridicat de lângă Thick, m-am aşezat la masă şi le-am făcut semn. Obosiţi cum erau amândoi după o lungă partidă de pietre cu lordul Excellent, s-au simţit totuşi destul de intrigaţi ca să mi se alăture imediat.

— Web ţi-a dezvăluit vreodată că ştie că sunt Fitzehivalry? l-am întrebat pe Dutiful, fără nicio introducere.

Privirea lui uluită a fost un răspuns lămuritor.

— Chiar trebuia să afle el asta? a mormăit Chade, nemulţumit, către mine.

— Există vreun motiv ca să-mi ascundeţi aşa ceva? a răspuns Prinţul în locul meu, mai tăios decât m-aş fi aşteptat.

— Doar faptul că e o complicaţie neînsemnată, fără legătură cu misiunea noastră. Prefer să te ştiu concentrat numai asupra problemelor care ne îngrijorează acum în cea mai mare măsură, prinţe Dutiful.

— Sfetnice Chade, poate ar fi mai bine să mă laşi să hotărăsc singur ce anume mă îngrijorează în cea mai mare măsură.

Asprimea din vocea lui Dutiful mi-a dezvăluit că nu era prima oară când vorbeau despre asta.

— Prin urmare, nimic nu dă de înţeles că mai ştie şi altcineva din „coteria Harului” cine sunt eu?

Prinţul a şovăit înainte de a răspunde pe îndelete.

— Nimic. S-a vorbit, din când în când, despre Bastardul cu Har. Şi, dacă stau să mă gândesc, toate discuţiile despre asta au fost începute de Web. Dar a făcut-o în acelaşi stil în care ne învaţă istoria şi tradiţiile celor cu Sânge Străvechi. Vorbeşte despre ceva anume, apoi ne lasă să-i punem întrebări, care ne ajută să înţelegem mai profund. Nu l-a amintit niciodată pe Fitzehivalry altfel decât ca pe un personaj istoric.

M-a străbătut un fior rece când au auzit că se vorbea despre mine ca despre un „personaj istoric”.

— Aşadar, în coteria voastră, Web vă e dascăl? a întrebat Chade înainte ca senzaţia mea neplăcută să capete mai multă putere. Vă vorbeşte despre istorie, despre tradiţii... şi despre mai ce altceva?

— Despre curtoazie. Ne povesteşte legende despre înzestraţii

cu Har şi animale. Şi ne spune cum să ne pregătim înainte de a începe să ne căutăm un animal cu care să ne legăm prin Har. Cred că tot ce ne spune el e cunoscut celorlalţi din copilărie, dar o face pentru mine şi pentru Swift. Dar şi ceilalţi, şi mai ales menestrelul Cockle, îi ascultă poveştile cu mare atenţie. Cred că ştie multe lucruri care sunt în pericol să se piardă şi ni le istoriseşte ca să le păstrăm în memorie şi să le transmitem la rândul nostru mai departe.

La asta am dat aprobator din cap.

— După ce persecuţia le-a distrus comunităţile, înzestraţii cu Har au fost nevoiţi să-şi ascundă tradiţiile şi cunoştinţele. N-au putut împiedica pierderea unei anumite părţi când le-au transmis copiilor lor.

— De ce crezi că vorbeşte Web despre Fitzehivalry? a întrebat Chade meditativ.

L-am urmărit pe Dutiful gândindu-se, exact aşa cum învăţasem şi eu de la Chade să cântăresc faptele oricui. Ce avea de câştigat astfel? Pe cine ameninţa?

— Poate fiindcă bănuieşte că eu ştiu. Totuşi, nu cred că ăsta e motivul. Cred că vrea să ne facă pe noi, cei din coteria Harului, să ne punem nişte întrebări: Care e diferenţa dintre un monarh înzestrat cu Har şi unul neînzestrat? Ce s-ar fi schimbat în cele Şase Ducate dacă, în loc să fie executat pentru magia lui, Fitz ar fi preluat puterea? Ce s-ar întâmpla în cele Şase Ducate dacă, într-o bună zi, eu aş putea dezvălui, fără să mă pun în pericol, că am Sânge Străvechi? Şi, aşijderea, ce ar avea de câştigat poporul, tot poporul meu, dacă l-ar conduce un rege cu Har? Şi cum mă poate ajuta coteria Harului în timpul domniei mele?

— În timpul domniei tale? a întrebat tăios Chade. Ambiţiile lor merg atât de departe în timp? Au spus că te ajută să izbândeşti în această aventură, ca să-i demonstreze poporului din cele Şase Ducate că Harul poate fi pus în slujba unei cauze lăudabile. Se gândesc să continue să-ţi fie sfătuitori şi după încheierea acestei misiuni?

Dutiful l-a privit încruntându-se.

— Păi da, bineînţeles.

Când am văzut iritarea împreunând sprâncenele bătrânului, m-am amestecat în vorbă.

— Mi se pare firesc s-o facă, mai ales dacă strădaniile lor se vor dovedi acum utile. Să-i folosească şi apoi să le întoarcă

spatele nu e genul de înţelepciune politică pe care, de-a lungul anilor, m-ai făcut să mi-o însuşesc.

Chade încă se mai încrunta.

— Păi… cred că… dacă se vor dovedi într-adevăr valoroşi, presupun că se vor aştepta la o compensaţie.

Prinţul a ripostat cu voce egală, dar îl simţeam reţinându-şi furia.

— Şi ce te-ai fi aşteptat să ceară în schimb dacă ar fi fost o coterie a Meşteşugului care mă ajută?

Întrebarea-capcană era în stilul lui Chade într-o asemenea măsură încât mi-am stăpânit cu greu râsul.

— Atunci ar fi cu totul altceva, s-a burzuluit bătrânul. Meşteşugul e magia moştenită de la familia ta şi e cu mult mai puternic decât Harul. Te-ar lega de coteria Meşteşugului şi ar fi de aşteptat să-i accepţi atât compania, cât şi sfaturile.

Aici a amuţit brusc.

Dutiful a dat din cap pe îndelete.

— Şi Sângele Străvechi e tot magie moştenită de la familia mea. Şi bănuiesc că înseamnă mult mai mult decât ştim noi. Şi, da, Chade, mă simt legat atât prin prietenie, cât şi prin încredere de oamenii cu care împart aceeaşi magie. E de aşteptat, aşa cum spuneai.

Bătrânul a deschis gura, gata să vorbească, apoi a închis-o. A deschis-o din nou peste o clipă, apoi a renunţat încă o dată. Şi a răspuns în cele din urmă cu voce scăzută, în care iritarea rivaliza cu admiraţia.

— Bine. Îţi pot urmări raţionamentul. Nu sunt neapărat de acord cu concluzia, dar înţeleg cum ai ajuns la ea.

— Asta e tot ce-ţi cer, a ripostat Dutiful, şi am desluşit în cuvintele lui ecoul monarhului care avea să devină.

Chade şi-a îndreptat privirea încruntată spre mine.

— De ce-ai adus asta în discuţie? m-a întrebat îmbufnat, de parcă aş fi urmărit să stârnesc o ceartă între ei.

— Pentru că trebuie să pricep ce vrea Web de la mine. Simt că mă curtează, că încearcă să-mi câştige încrederea. De ce?

La bordul unei corăbii nu e niciodată cu adevărat linişte. Lemnul stă fără încetare de vorbă cu apa, pânzele discută cu vântul. O vreme, în cabină nu s-au auzit şi alte voci. Pe urmă Dutiful a pufnit uşor.

— În ciuda temerilor tale, Fitz, poate că nu vrea decât să-ţi fie

prieten. Nu văd ce-ar putea câştiga de aici.

— Deţine un secret, a subliniat Chade cu acreală. Secretele îţi dau întotdeauna putere.

— Şi sunt periculoase, a contraatacat prinţul. Dezvăluirea secretului e tot atât de periculoasă pentru Web ca şi pentru Fitz. Gândeşte-te ce ar urma dacă l-ar da la iveală. Nu mi-ar submina domnia? Nu i-ar întoarce pe o parte dintre nobili împotriva mamei mele, regina, fiindcă le-a ascuns adevărul şi a salvat viaţa lui Fitz? Nu uita, a adăugat, cu voce mai joasă, că, mărturisindu-i lui Fitz că îi cunoaşte identitatea, Web s-a pus de asemenea în primejdie. Unii ar ucide ca să păstreze un secret ca ăsta.

L-am privit pe Chade cântărindu-i atent spusele.

— Da, regatul e cu adevărat ameninţat în aceeaşi măsură ca Fitz, a recunoscut apoi îngrijorat. În ce priveşte prezentul, ai dreptate. Web trebuie să păstreze secretul. Atâta timp când domnia ta le e favorabilă înzestraţilor cu Har, n-au niciun interes să te răstoarne de pe tron. Dar dacă o să te-ntorci vreodată împotriva lor? Ce-o să se-ntâmple atunci?

— Da, într-adevăr, ce-o să se-ntâmple atunci? l-a luat prinţul în râs. Chade, întreabă-te ceea ce mă întrebi de obicei pe mine: Ce va urma? Dacă eu şi mama vom pierde tronul, cine va lua puterea? Păi, fireşte, cei care ne vor fi detronat. Şi ei vor fi duşmanii înzestraţilor cu Har, duşmani mai cruzi decât au avut cei cu Sânge Străvechi de înfruntat de când am venit eu pe lume. Nu. Eu cred că secretul lui Fitz e în siguranţă. Mai mult decât atât, cred că ar trebui să-şi lase temerile deoparte şi să fie prieten cu Web.

A dat din cap, întrebându-mă de ce mă stânjenea atât de mult o asemenea idee.

— Sunt de părere că această coterie a Harului ne este de prea puţin folos, a bombănit Chade.

— De prea puţin folos? Atunci de ce mă întrebi în fiecare zi ce-a văzut pasărea lui Web? Nu te simţi mai liniştit ştiind că toate corăbiile pe care i le-a arătat lui Web sunt ale unor negustori cinstiţi sau ale unor pescari? Şi gândeşte-te ce noutăţi ne-a adus pasărea azi. A zburat pe deasupra portului şi a oraşului Zylig, şi Web s-a uitat în jos prin ochii ei. N-a văzut nici bărbaţi adunaţi laolaltă, pregătindu-se să ne înfrunte în luptă, nici vreun alt semn de trădare. E adevărat că oraşul e plin de lume, dar se

pare că are aer sărbătoresc. Asta nu te linişteşte?

— Presupun că da. Dar nu în cine ştie de măsură, fiindcă trădarea poate fi mascată atât de uşor.

Thick s-a rostogolit în pat, bolborosind ceva, şi am folosit asta drept scuză ca să mă îndepărtez de ei. Nu după mult timp, Chade a plecat în cabina lui, prinţul a intrat în aşternut, iar eu mi-am aranjat salteaua lângă patul bondocului. M-am gândit la Web şi Risk şi am încercat să-mi imaginez că privesc oceanul şi Insulele Străine de sus, prin ochii unei păsări. Ar fi fost minunat, un adevărat miracol. Însă, înainte de a mă lăsa pe deplin captivat de imaginaţie, dorul de Ochi Întunecaţi a trecut peste mine ca un val. În noaptea aceea am rămas în propriile mele vise, pline de lupi la vânătoare pe dealuri pârjolite de arşiţa verii.

Capitolul 8

HETGURDUL

Iată cum a fost. El şi Eda s-au împreunat în beznă, dar el n-a izbutit s-o facă să-l iubească. Pe urmă ea a dat naştere pământului şi apa ei revărsată în clipa naşterii a devenit ocean. Pământul n-avea nicio formă, a fost lut încremenit până când l-a luat Eda în mâini. A modelat, rând pe rând, mai întâi runele numelui ei tainic, apoi pe ale numelui lui El. A scris numele zeului cu Runele Zeului, aşezându-le în ordine pe apă. Iar El a privit-o făcând toate astea.

Dar, când a vrut să modeleze la rândul său rune, Eda nu l-a lăsat să ia nicio fărâmă de lut.

— Nu mi-ai dat decât o răbufnire de lichid din trupul tău ca sământă pentru toate astea. Carnea lor e din carnea mea. Aşa că ia numai ce-ai pus la început şi mulţumeşte-te cu atât.

El n-a fost mulţumit. Aşa că Eda a făcut pentru el bărbaţi şi le-a dat corăbii pe care le-a pus pe faţa apei. Şi El a râs în sinea lui, spunând:

— Sunt prea mulţi ca să poată sta ea cu ochii pe toţi. Aşa că vor merge pe pământul ei şi-l vor modela după placul meu, ca să fie scris numele meu, nu al ei.

Dar Eda se gândise la asta înaintea lui. Şi, când au ajuns bărbaţii lui El pe uscat, le-au găsit acolo pe femeile Edei, deja mergând pe faţa pământului şi având grijă să crească fructele şi

grânele şi să se înmulţească vitele. Şi femeile nu le-au îngăduit bărbaţilor să schimbe forma pământului şi nici măcar să rămână prea mult pe pământ.

În schimb le-au spus:

— Vă vom lăsa să ne daţi apă sărată din pântecele voastre şi vom modela din ea carne care să fie urmaşa cărnii voastre. Dar pământul zămislit de Eda nu va fi niciodată al fiilor voştri, ci al fiicelor noastre.

Facerea Lumii, aşa cum o istorisesc
BARZII DIN INSULELE STRĂINE

În ciuda presimţirilor negre ale lui Chade, pasărea îi arătase lui Web, fără greş, la ce ne puteam aştepta. În dimineaţa următoare, corabierul de cart a strigat că vede pământ, iar după-amiază cele mai apropiate dintre Insulele Străine, de mici dimensiuni, ni se perindau pe lângă babord. Ţărmuri înverzite, case mărunte şi vase mici, de pescuit, însufleţeau peisajul, luând locul apei nesfârşite care ne înconjurase atât de multă vreme. Am încercat să-l conving pe Thick să se ridice şi să vină pe punte, să vadă cât de aproape de sfârşitul călătoriei ne aflam, dar nu s-a lăsat ispitit. Mi-a răspuns înşiruind cuvintele rar, cadenţat.

— Nu ajungem la noi, a gemut. Suntem prea departe de casă şi n-o să mă mai întorc niciodată acolo. Niciodată.

S-a răsucit cu spatele spre mine, tuşind.

Dar nici măcar acreala lui nu m-a putut face să nu mă mai simt uşurat. Eram convins că, odată ajuns pe uscat, o să-şi recapete şi sănătatea, și buna dispoziţie. Ştiind că eram pe punctul să scăpăm din spaţiul înghesuit de pe corabie, fiecare clipă mi se părea cât o zi. În după-amiaza următoare am văzut deja Zyligul, dar aveam impresia că trecuse o lună. Când bărcile mici, cu vâsle, au venit să ne întâmpine şi să ne călăuzească prin canalul îngust către port, tânjeam să mă aflu pe punte, cu Chade şi cu Dutiful.

În schimb măsuram cabina prinţului cu pasul, privind înciudat prin hublourile de la pupă. Auzeam poruncile urlate de căpitan şi ropotul picioarelor echipajului pe punte. Acolo, sus, erau Chade, Dutiful, însoţitorii săi de viţă nobilă şi coteria Harului, privind în jur în timp ce corabia se apropia de Zylig. Eram ca un câine înlănţuit de cuşca lui, pe când toţi ceilalţi pleacă la vânătoare.

Simţeam schimbarea din mişcările vasului în timp ce erau strânse pânzele şi se întindeau parâme de remorcare, fixate de bărcile care ne călăuzeau. Când ne-am oprit, călăuzele din Insulele Străine ne aşezaseră cu pupa către Zylig. Am auzit ancora împroşcând apa în vreme ce priveam agitat oraşul străin care ne aştepta. Celelalte corăbii din cele Şase Ducate erau manevrate ca să ancoreze alături de noi.

Cred că nimic nu e mai plictisitor de lent decât intrarea unei corăbii în port, poate în afară de descărcarea ei. În jurul vaselor noastre au început brusc să mişune bărci, cu vâslele afundându-li-se şi ridicându-li-se, de parcă ar fi fost numeroasele picioare ale unor gândaci de apă. Una, mai mare decât celelalte, s-a îndepărtat de corabie punându-i pe prinţ şi Chade, alături de suita pe care şi-o aleseseră şi de o mână de oşteni din gardă. I-am urmărit cu privirea, convins că uitaseră cu desăvârşire de Thick şi de mine. Apoi am auzit o bătaie în uşă. Era Riddle, într-o uniformă curată. Ochii îi străluceau de excitare.

— Am ordin să-i port de grijă netotului tău până te pregăteşti tu. O barcă aşteaptă să vă ducă la ţărm pe tine, pe el şi restul gărzii. Grăbeşte-te! Toţi ceilalţi sunt gata.

Aşadar nu mă uitaseră, dar nici nu se osteniseră să-mi spună ce planuri aveau. L-am crezut pe Riddle pe cuvânt şi l-am lăsat cu Thick ca să cobor sub punte. Locul ocupat mai înainte de oşteni era pustiu. Ceilalţi îşi schimbaseră uniformele imediat ce ne apropiaserăm de port. Cei care nu-l însoţiseră pe prinţ erau aliniaţi lângă copastie, nerăbdători să plece. M-am schimbat la repezeală şi m-am grăbit să mă-ntorc în cabina prinţului. Să-i pun lui Thick haine curate n-avea să fie nici plăcut, nici uşor, dar, când am intrat, am văzut că Riddle o făcuse deja.

Bondocul se legăna pe marginea patului său. Tunica albastră şi pantalonii de aceeaşi culoare îi atârnau pe trupul descărnat, înainte de a-l vedea îmbrăcat, nu-mi dădusem seama cât de mult slăbise. Riddle a îngenuncheat lângă pat, străduindu-se cu blândeţe să-i pună pantofii. Thick gemea abia auzit, schiţând, vag, mişcări ajutătoare. Avea faţa încreţită de suferinţă. Dacă până atunci mă îndoisem, în clipa aceea am fost sigur că tânărul oştean se număra printre oamenii lui Chade. Un om oarecare din gardă n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Termin eu, i-am zis, nereuşind să nu mă răstesc uşor.

N-aş fi putut spune de ce simţeam nevoia să-l protejez pe

bărbatul mărunţel, care mă privea stors de vlagă cu ochii lui rotunzi, dar îl protejam.

— Thick, i-am spus, după ce am izbutit să-l încalţ, mergem la ţărm. Odată ce-o să ai din nou pământ solid sub tălpi, o să te simţi mult mai bine. O să vezi.

— Ba nu, n-o să mă simt mai bine, m-a contrazis el, cu convingere.

A tuşit din nou, o tuse hârjâită, care m-a speriat. Dar i-am găsit o mantie şi l-am săltat în picioare. A ieşit din cabină alături de mine, clătinându-se pe picioare. Ajuns pe punte, în bătaia vântului înviorător, pentru prima oară după măi multe zile, a fost străbătut de un tremur şi şi-a strâns mantia mai bine în jurul trupului. Soarele strălucea, dar nu era cald, ca într-o zi de vară în Buckkeep. Zăpada încă mai avea în stăpânire creştetele dealurilor înalte şi vântul purta răceala ei spre noi.

Localnicii ne-au dus la ţărm. A fost nevoie şi de mine, şi de Riddle ca să-l coborâm pe Thick de pe punte în barca în dans pe valuri. I-am înjurat în gând pe toţi oştenii noştri care au râs de noi. Fără să ştie că eu îi înţelegeam, localnicii vâsleau dând în voie, în limba lor, glas dispreţului faţă de un prinţ care-şi alege drept însoţitor un idiot. După ce m-am aşezat lângă Thick, a fost nevoie să-l cuprind cu braţul ca să-i potolesc spaimele dezlănţuite în barca neacoperită. Plângea, cu lacrimile rotunde rostogolindu-i-se pe obraji, în timp ce ne înălţăm şi coboram la trecerea fiecărui val. Am clipit, ferindu-mă de strălucirea soarelui reflectată de apa în mişcare şi am rămas, apatic, cu ochii la cheiul şi la casele din Zylig, în timp ce vâslaşii se încordau, ducându-ne la destinaţie.

Priveliştea nu era însufleţitoare. Peottre Blackwater nu dispreţuia oraşul fără motiv. În Zylig găseai tot ce poate fi mai rău într-un port plin de viaţă. Cheiurile de descărcare şi docurile se prelungeau în golf la voia întâmplării. Între ele se înghesuiau vase de tot soiul. Se vedeau mai ales baleniere pântecoase şi unsuroase, îmbibate pentru totdeauna de iz de ulei rânced şi de sânge. Erau şi câteva corăbii ale negustorilor din cele Şase Ducate. Am zărit şi una care părea chalcedeană, iar alta ar fi putut fi jamailliană. Printre toate se strecurau vasele mici de pescuit care hrăneau zi de zi oraşul tumultuos şi, mai mici decât ele, cele care vindeau peşte afumat, alge uscate şi alte provizii pentru corăbiile gata să plece în larg. Pe cer se profila o pădure

de catarge şi vasele ancorate păreau tot mai mari pe măsură ce ne apropiam de port.

Dincolo de ele întrezăream depozite, hanuri pentru corabieri, prăvălii cu provizii. Construcţiile din piatră erau mai numeroase decât cele din lemn. Străzi înguste, uneori cu nimic mai mult decât nişte poteci, şerpuiau printre clădiri mici, înghesuite. Într-un capăt al golfului, unde apa era prea puţin adâncă, cu fundul prea stâncos, nepotrivit pentru ancorare, pe ţărm se îngrămădeau case mărunte. Mai sus de linia fluxului erau trase bărci cu vâsle şi peşti despicaţi atârnau între stâlpi, ca rufele puse la uscat. Sub ei, în şanţuri, ardeau focuri, adăugându-le aroma fumului în timp ce îi conservau. Am văzut şi un grup de copii alergând pe plajă şi scoţând ţipete răguşite într-un joc sălbatic.

Ne apropiam de o parte a oraşului care părea construită de curând. În contrast cu restul aşezării, străzile erau largi şi drepte. Lemnul completa piatra şi cele mai multe clădiri erau mai înalte decât în alte locuri. Unele aveau, la etajele de sus, ferestre din sticlă decorativă. Din ce auzisem povestindu-se, îmi aduceam aminte că dragonii din cele Şase Ducate ajunseseră în portul Zylig, aducându-le duşmanilor noştri moarte şi distrugere. În zona aceea, toate construcţiile aveau aceeaşi vechime, iar străzile erau late şi bine pietruite. Era bizar s-o vezi în mijlocul oraşului construit la voia întâmplării şi m-am întrebat cum o fi arătat înainte ca Verity-dragonul să-i fi făcut o vizită. Era încă şi mai straniu să te gândeşti că distrugerile de război puteau fi cauza unor reconstrucţii atât de frumos ordonate.

Mai sus de port se vedeau versanţii unor dealuri stâncoase. În locuri adăpostite, coniferele de un verde întunecat păreau să stea cu umerii încovoiaţi. Printre pante pe care păşteau oi şi capre şerpuiau urme de căruţe. Din coşurile unor colibe greu de desluşit, fumul se înălţa în bucle printre copaci. Dincolo de toate acestea se întrezăreau dealuri mai înalte şi munţi cu piscurile încununate de zăpadă.

Sosiserăm la ora refluxului şi docurile se înălţau deasupra noastră, susţinute de grinzi groase, în care se încruntaseră scoici şi midii negre. Treptele scărilor către chei erau încă ude după retragerea apei şi de ele atârnau ghirlande de alge. Prinţul şi nobilimea din mai multe bărci erau deja sus. Alţi nobili coborau din bărcile lor în timp ce ne apropiam. Ne-au făcut loc

în silă, fiindcă Garda Prinţului trebuia s-ajungă cât mai repede pe doc, ca să-l escorteze pe Dutiful către locul ceremoniei de întâmpinare.

Am părăsit ultimul mica barcă legănată de valuri, după ce împinsesem un Thick care gemea în faţa mea, pe scara alunecoasă. Odată ce ne-am văzut pe doc, m-am îndepărtat împreună cu el de margine şi m-am uitat în jur. Prinţul, flancat de sfetnicii săi, asculta urările de bun venit ale Hetgurdului. Eu fusesem lăsat deoparte, cu bondocul, fără să ştiu ce se aştepta de la mine. Trebuia să-l duc într-un loc unde să stea confortabil, ferit de ochii mulţimii. M-am întrebat, agitat, dacă n-ar fi fost mai înţelept din partea mea să rămân cu el pe corabie. Privirile de dezgust şi dispreţ nemascat care i se aruncau nu promiteau, pentru noi, o primire prietenoasă. Fără îndoială că locuitorii Insulelor Străine şi ai Regatului Munţilor aveau aceeaşi părere despre copiii diformi. Dacă s-ar fi născut în Zylig, Thick n-ar fi trăit nici măcar o zi.

Fiind deopotrivă bastard şi asasin, eu, unul, eram lăsat adesea să pândesc din umbră în timpul ceremoniilor oficiale, aşa că nu mă simţeam desconsiderat. Dacă aş fi fost singur, aş fi ştiut că misiunea mea era să mă amestec în mulţime şi să observ fără să mă fac remarcat. Dar acolo, pe pământ străin, împovărat cu un netot bolnav şi nefericit şi îmbrăcat în uniforma gărzii, nu puteam face nici una,nici alta. Aşa că stăteam stângaci, în afara mulţimii, sprijinindu-l pe Thick cu un braţ şi ascultând schimbul de formule de salut protocolare, urări de bun venit şi mulţumiri, toate îmbrăcate în cuvinte alese cu deosebită grijă. Prinţul părea să se descurce bine, dar expresia concentrată a feţei sale îmi spunea să nu-i distrag atenţia cu vreun mesaj trimis prin Meşteşug. Judecând după diversele animale care-şi puseseră pecetea pe tatuajele şi giuvaierurile lor, cei veniţi să-l întâmpine reprezentau mai multe triburi. Erau mai ales bărbaţi în veşminte opulente, din blănuri bogate, şi cu podoabe scumpe, ca simbol al rangului şi al bogăţiei deopotrivă; dar erau şi patru femei. Hainele lor erau ţesute din lână şi tivite cu blană şi m-am întrebat dacă astfel se făleau cu bogăţia pământurilor lor. Tatăl narcescăi, Arkon Bloodblade, era de faţă, alături de cel puţin şase alte persoane care ofereau vederii mistreţul tribului său. Îl însoţea Peottre Blackwater, purtându-şi narvalul ca pandantiv din fildeş pe un lanţ de aur. Mi s-a părut

bizar că n-am mai zărit pe nimeni altcineva împodobit cu acelaşi totem. Era vorba de tribul matern al narcescăi, adică, după obiceiul din Insulele Străine, de spiţa din care făcea în primul rând parte. Ne aflam acolo ca să punem la punct condiţiile căsătoriei ei cu Dutiful. Evenimentul era cu siguranţă important pentru tribul ei. De ce nu-l reprezenta decât Peottre? Celelalte rude nu erau de acord cu alianţa?

După încheierea protocolului de bun venit, respectat în amănunt, prinţul şi suita sa au plecat, escortaţi de gazde. Intrată în formaţie fără mine, garda mărşăluia în urma lor. Pentru o clipă, m-am temut că eu şi Thick aveam să rămânem în port, uitaţi. Tocmai când mă întrebam dacă n-aş putea mitui pe cineva care să ne ducă înapoi, pe corabie, de noi s-a apropiat un bătrân. Purta un guler din blană de lup şi mistreţul tribului lui Bloodblade, dar lăsa impresia că prosperitatea sa nu o egala pe a celorlalţi, de mai înainte. Era evident convins că-mi poate vorbi limba, dar o stâlcea de-a dreptul barbar, aşa am izbutit să înţeleg cam un cuvânt din patru. Temându-mă să nu-l insult dacă-i ceream să vorbească în limba lui, am aşteptat să termine şi am priceput în cele din urmă că Tribul Mistreţului îl trimisese să ne călăuzească spre locuinţa noastră.

Nu s-a oferit să m-ajute să-l sprijin pe bondoc. De fapt, s-a străduit cu râvnă să nu se apropie cumva de el mai mult decât era absolut necesar, de parcă slăbiciunea minţii bărbatului mărunţel ar fi fost molipsitoare şi ar fi putut sări pe el ca păduchii. Am văzut în asta o insultă, dar m-am sfătuit să nu-mi ies din fire. Bătrânul mergea cu paşi iuţi, fără să şi-i încetinească vreodată, deşi era adesea nevoit să se oprească pur şi simplu şi să ne aştepte. Era clar că nu voia să fie şi el ţinta privirilor uluite pe care le atrăgeam. Eram o pereche stranie, eu în uniforma gărzii şi sărmanul Thick, cu aerul lui jalnic, bine înfăşurat într-o mantie şi clătinându-se sub ocrotirea braţului meu.

Călăuza noastră ne-a condus prin partea reconstruită a oraşului, pentru a intra apoi pe o stradă mai abruptă şi mai îngustă. Răsuflarea lui Thick era geamăt şuierător.

— Mai avem mult? am strigat către bărbatul care mergea grăbit înaintea noastră.

S-a întors brusc, încruntându-se, şi, cu un gest pripit, mi-a cerut să nu mai ridic glasul. Pe urmă a arătat în susul străzii, către o clădire veche, în întregime din piatră şi mult mai mare

decât oricare alta pe lângă care trecuserăm în partea de jos a Zyligului, Era dreptunghiulară, cu două etaje şi cu acoperişul din plăci de ardezie ascuţit la vârf. Ferestrele întrerupeau peretele de piatră la intervale egale. Era o clădire simplă, funcţională, solidă şi se număra, probabil, printre cele mai vechi din oraş. Am dat din cap, fără cuvinte. Deasupra intrării era gravat în piatră un mistreţ care-şi înălţa sfidător colţii şi coada. Aha. Urma să fim găzduiţi în casa-tare a Tribului Mistreţului.

Când am ajuns în curtea din jurul casei, călăuzitorul nostru îşi mesteca practic mustaţa, scrâşnind între dinţi, scos din răbdări de încetineala cu care înaintam. Iar mie pur şi simplu nu-mi mai păsa. Când a deschis o uşă laterală şi mi-a făcut semn să mă grăbesc, mi-am îndreptat pe îndelete spatele, arătându-mi adevărata înălţime, şi l-am privit aspru, de sus. Apoi i-am vorbit în limba lui, cât de bine eram în stare şi pe deplin conştient de accentul meu mizerabil.

— Graba nu e pe placul însoţitorului prinţului. Iar eu ascult poruncile lui, nu pe ale tale.

Am văzut nesiguranţa zugrăvindu-i-se pe chip în timp ce se întreba dacă nu cumva ofensase pe cineva de rang mai înalt decât îşi închipuise. A fost, într-un fel, mai curtenitor, când ne-a condus în susul a două şiruri de trepte şi apoi într-o odaie de unde oraşul şi portul se vedeau prin volute de sticlă groasă. Până atunci avusesem timp să-mi fac o părere despre el. L-am considerat un lacheu de mică importanţă al unui conducător neînsemnat de războinici din tribul Mistreţului. Aşa că, odată ce am intrat, l-am concediat fără menajamente şi am închis uşa, deşi rămăsese în faţa ei, pe coridor.

L-am aşezat pe Thick pe pat, apoi mi-am rotit în grabă privirea prin încăpere. Exista o uşă care o lega de o alta, mult mai spaţioasă. Am tras concluzia că primiserăm o odaie de servitor, alăturată celei pregătite pentru prinţ. În cămăruţa lui Thick, patul era modest şi mobila simplă. Dar, chiar şi aşa, pe lângă debaraua lui de pe corabie părea un palat.

— Rămâi aşezat aici, i-am spus lui Thick. Nu adormi încă!

— Unde suntem? Vreau să merg acasă, a bolborosit el.

Nu i-am dat atenţie, ci m-am strecurat în camera prinţului. Acolo m-am servit cu un ulcior cu apă pentru spălat, cu un lighean şi cu haine curate. Pe masă trona un platou cu mâncare. Nu ştiam exact ce e, dar am luat mai multe bucăţi din ceva

cleios şi întunecat la culoare, tăiat cubuleţe, şi o prăjitură cu aspect uleios, acoperită cu seminţe. Am luat şi o sticlă, în care m-am gândit că trebuia să fie vin, şi un pahar.

Thick se lăsase să cadă pe pat. M-am chinuit să-l salt din nou în capul oaselor. În ciuda protestelor lui mormăite, l-am făcut să se spele pe faţă şi pe mâini. Mi-ar fi plăcut să-l pot pune într-o cadă, fiindcă duhnea puternic după atâtea zile de boală. Pe urmă l-am silit să mănânce şi să bea un pahar de vin. A protestat şi s-a smiorcăit până când a început să sughită. O dată l-am simţit încercând să-şi folosească puterea Meşteşugului împotriva mea, dar lovitura a fost atât de slabă şi de copilărească încât nici măcar nu mi-a pus zidurile la încercare. I-am scos tunica şi pantofii şi l-am instalat în pat.

— Odaia asta încă se mai mişcă, a murmurat arţăgos.

Pe urmă a închis ochii şi nu s-a mai foit. Câteva clipe mai târziu, a suspinat prelung, s-a întins în pat şi a adormit de-a binelea. Am închis la rândul meu ochii şi m-am furişat cu prudenţă în visul lui. Pe perna brodată, pisoiul dormea încovrigat într-un mic ghem de blană. Thick se simţea în siguranţă. Am deschis ochii, dintr-odată eu însumi atât de obosit, încât m-aş fi putut culca pe podea şi aş fi adormit pe loc.

N-am făcut-o. În schimb, am folosit apa curată rămasă. Am gustat mâncarea, nu m-a încântat deloc, dar am dat-o totuşi gata. Bucata uleioasă voia probabil să fie un soi de prăjitură; cealaltă avea gust puternic de pastă de peşte. „Vinul” era o băutură fermentată din fructe; cam asta era tot ce puteam spune despre el. N-a izbutit să mă scape cu desăvârşire de gustul de peşte care-mi zăbovea în gură.

Pe urmă, înarmat cu ligheanul cu apă murdară, am părăsit camera şi m-am aventurat să inspectez casa. Dacă mă întreba cineva ce fac, îi puteam spune că sunt în căutarea unui loc unde s-arunc lăturile.

Clădirea era mai degrabă o mică fortăreaţă decât un adăpost al tribului. Ne aflam la ultimul etaj şi nu auzeam niciun zgomot făcut de altcineva. Pe pereţi erau cioplite sau sculptate imagini cu mistreţi sau cu colţi aranjaţi în tot felul de modele. Celelalte uşi de pe coridor nu erau încuiate. Odăile mici, ca al lui Thick, păreau să alterneze cu unele mai mari şi mai generos mobilate. Niciuna nu se ridica la înălţimea încăperilor din Buckkeep destinate oaspeţilor, chiar şi atunci când era vorba de nobili

mărunţi. Dar nu m-am grăbit să trag concluzii. Mă îndoiam că gazdele noastre avuseseră intenţia să ne insulte; ştiam că în Insulele Străine ospitalitatea era privită altfel decât în cele Şase Ducate, respecta cu totul alte obiceiuri. În general vorbind, oaspeţii primiţi într-o casă veneau cu mâncarea lor şi cu tot ce le trebuia ca să se instaleze confortabil. Sosiserăm în insule ştiind asta. Mâncarea şi vinul de pe masa prinţului păreau să fie un soi de mulţumire pentru ceea ce li se oferise narcescăi şi însoţitorilor ei la Buckkeep. La etajul acela nu văzusem niciun servitor şi mă îndoiam că avea să ne fie trimis vreunul.

Catul de sub noi era aproape identic. Acolo camerele păreau să fi fost folosite de curând, în toate zăboveau mirosuri de fum şi de mâncare, iar într-una chiar şi de câine ud. M-am întrebat dacă fuseseră eliberate ca să ne poată găzdui. Toate erau ceva mai mici, cu piele uleiată la ferestre în loc de sticlă. Obloane masive, de lemn, unele cu urme vechi de săgeţi, apărau interiorul de orice asalt. Era clar că încăperile de sus erau pentru oameni de rang mai înalt; cu totul altfel decât în cele Şase Ducate, unde servitorii stăteau la caturile de sus, ca să nu fie nobilii nevoiţi să urce prea multe trepte. Tocmai închisesem o uşă când am auzit paşi pe scări. Pe urmă şi-au făcut apariţia mai mulţi servitori, ca un şir de furnici, cărând bagajele stăpânilor lor, adică obiecte mărunte menite să ofere mai mult confort şi hrană pentru nobilii din cele Şase Ducate. Şi-au târşâit picioarele pe coridor şi s-au oprit nedumeriţi, iar unul m-a întrebat:

— Cum ştim pentru cine e fiecare odaie?

— N-am idee, i-am răspuns prieteneşte. Nu ştiu nici măcar unde s-arunc lăturile.

N-am îndepărtat şi i-am lăsat să-şi aleagă încăperile, bănuind că nobilii cu cei mai agresivi servitori aveau să le primească pe cele mai bune. La parter am găsit uşa din dos, am ieşit, am dat de o groapă mare, aflată în spatele latrinelor, şi mi-am vărsat apa în ea. Dincolo de o altă uşă era un coridor care ducea într-o bucătărie spaţioasă, unde mai mulţi bărbaţi tineri se ocupau de o bucată imensă de carne pusă în frigare, tăiau cartofi şi ceapă şi frământau pâine. Păreau absorbiţi de munca lor şi nu mi-au dat nicio atenţie cât i-am urmărit cu privirea. Am ocolit în grabă clădirea şi am mai găsit o uşă, mult mai mare; era a unei săli imense, care ocupa cea mai mare parte a parterului clădirii.

Ambele canaturi erau deschise, ca să pătrundă lumina şi aerul. Înăuntru am întrezărit ceea ce trebuia să fie, fără îndoială, o ceremonie de întâmpinare a prinţului. Mi-am abandonat ligheanul în iarba înaltă dintr-un capăt al casei, mi-am netezit în grabă uniforma şi mi-am dat părul pe spate, prinzându-l într-o coadă.

M-am strecurat neobservat în partea din spate a sălii. Ceilalţi oşteni din gardă erau înşiruiţi de-a lungul peretelui. Păreau la fel de alerţi ca orice om plictisit de moarte şi nebăgat în seamă. De fapt, nu aveam impresia că s-ar fi putut ivi vreun pericol de care să-l apere pe prinţ.

Sala era lungă, cu tavanul scund. Cea mai mare parte era ocupată de bănci, toate de aceeaşi înălţime; şi pe toate stăteau bărbaţi. Nu exista niciun tron şi niciun fel de dais. Şi nici băncile nu erau orientate astfel încât să îndrepte atenţia către o singură persoană. Alcătuiau mai degrabă mai multe inele concentrice, lăsând mijlocul încăperii liber. Tocmai vorbea un kaempra, un conducător de războinici încovoiat de ani, din Tribul Vulpii. De haina scurtă îi atârnau, ca nişte franjuri, cozi de vulpe, albe ca şi părul lui rebel. Îi lipseau trei degete de la mâna sabiei, dar un colan din falangele duşmanilor le ţinea locul cu vârf şi îndesat. Trăgea nervos de ele, aruncând adesea câte o privire spre Bloodblade, ca şi cum nu l-ar fi lăsat inima să-i aducă vreo ofensă, dar era prea furios ca să tacă. Nu i-am auzit decât ultimele cuvinte.

— Niciun trib nu poate vorbi pentru noi toţi! Niciun trib n-are dreptul să abată ghinionul asupra noastră, a tuturor.

L-am văzut apoi dând grav din cap către toate colţurile încăperii înainte de a se întoarce la locul lui de pe bancă. Un alt bărbat s-a ridicat, s-a dus în centru şi a început să vorbească. I-am văzut pe prinţ şi pe Chade aşezaţi printre nobilii care îl însoţiseră în călătorie. Coteria Harului se afla în spatele lui. Mi-am dat seama că era vorba de o întrunire a Hetgurdului – adunarea conducătorilor de războinici din toate triburile, care nu-i oferise prinţului meu nicio recunoaştere a rangului. Era aşezat ca un conducător printre războinicii săi, ca toţi conducătorii războinicilor din triburi. Lua parte la o întrunire a egalilor, adunaţi ca să discute despre logodna narcescăi. Aşa îl vedeau pe Dutiful? Mi-am pus întrebarea străduindu-mă să nu mă încrunt.

Am înţeles toate astea în scurtul timp în care mi s-au obişnuit ochii cu lumina sărăcăcioasă din sală, după ce se bucuraseră de strălucirea soarelui verii. Am găsit o porţiune liberă a peretelui şi m-am sprijinit de ea, pe ultimul şir de gărzi, alături de Riddle. Tânărul mi-a vorbit în colţul gurii:

— Ăştia au cu totul alte obiceiuri decât noi, prietene. Nici vorbă de ospăţ, de daruri sau de cântece care să-i ureze bun venit prinţului nostru. Doar un soi de salut-ce-mai-faci în port, şi pe urmă l-au adus drept aici şi-au început să discute despre logodnă. Oamenii ăştia au intrat direct în subiect. Ideea că una dintre femeile lor ar putea pleca de pe pământurile mamei sale ca să trăiască în cele Şase Ducate nu e pe placul unora. Li se pare nefiresc şi probabil nefast. Dar par de acord că ghinionul o să fie atras doar asupra Tribului Narvalului, nu asupra tuturor. Adevărata problemă e uciderea dragonului.

Am dat din cap, mulţumit de rezumatul lui laconic. Chade avea, în persoana lui Riddle, un om destoinic. M-am întrebat unde îl găsise, apoi mi-am îndreptat atenţia asupra bărbatului care vorbea. Am observat că stătea în centrul unui inel pictat pe podea. Era complicat şi stilizat, totuşi recunoşteai uşor imaginea unui şarpe care îşi muşcă propria coadă. Vorbitorul n-a început prin a-şi spune numele. Probabil presupunea că îl cunoaşte toată lumea sau poate singura parte importantă a identităţii sale era vidra de mare tatuată pe frunte. Folosea cuvinte simple, dincolo de care nu era câtuşi de puţin furie, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil nu prea deştept ceva evident.

— Icefyre nu e o vacă, nu-i aparţine unuia dintre noi. Nu e o vită pe care-o oferi ca parte a preţului miresei. Şi e cu atât mai puţin proprietatea unui prinţ străin. Cum poate să ofere casei mamelor Blackwater din Tribul Narvalului, ca plată, capul unei creaturi care nu-i aparţine? Nu putem privi promisiunea lui decât în două moduri. Fie a făcut-o din ignoranţă, fie e un afront la adresa noastră.

A tăcut şi a făcut cu mâna un semn straniu. Am înţeles clar ce însemna o clipă mai târziu, când prinţul Dutiful s-a ridicat încet şi a venit să i se alăture în cercul vorbitorului.

— Nu, Kaempra Vidră. Prinţul celor Şase Ducate i se adresa considerându-l conducătorul războinicilor tribului său. N-a fost vorba de ignoranţă. Şi nici n-am vrut să vă aduc un afront. Narcesca m-a provocat să săvârşesc această faptă ca dovadă că

sunt demn de ea. Dutiful şi-a ridicat braţele şi le-a lăsat apoi să cadă, neajutorat. Ce altceva aş fi putut face decât să accept? Dacă o femeie vă adresează această provocare, spunându-vă, în faţa tuturor războinicilor voştri: „Acceptă sau recunoaşte că eşti laş”, ce faceţi? Ce ar face oricare dintre voi?

Mulţi dintre bărbaţii adunaţi au dat aprobator din cap. Dutiful le-a răspuns făcând cu gravitate acelaşi gest, apoi a adăugat:

— Aşa stând lucrurile, ce aş putea face eu acum? Cuvântul meu a fost dat, în faţa războinicilor voştri şi a războinicilor mei, în sala tronului părinţilor mei. Am spus că voi încerca s-o fac. Nu cunosc nicio cale onorabilă pe care mi-aş putea lua cuvintele înapoi. Poporul narcescăi are vreun obicei care îi îngăduie unui bărbat să retragă vorbele care i-au ieşit printre buze?

Prinţul a imitat gestul prin care Kaempra Vidră îi cedase locul din cercul vorbitorului. Apoi s-a înclinat către cele patru colţuri ale sălii şi s-a întors la locul lui. În timp ce se aşeza, Vidră a vorbit din nou.

— Dacă astfel ai acceptat provocarea, atunci nu consider că ne-ai adus un afront. Şi păstrez pentru mine ceea ce cred despre această fiică a clanului Blackwater pentru că a făcut-o. Nu contează în ce împrejurări.

Îl remarcasem ceva mai înainte pe Peottre Blackwater stând, aproape singur, pe una dintre băncile din faţă. S-a încruntat la auzul vorbelor războinicului Vidră, dar n-a dat niciun semn că ar vrea să vorbească. Tatăl narcescăi, Arkon Bloodblade, era aşezat la o mică distanţă de el, înconjurat de războinici din Tribul Mistreţului. Nu s-a încruntat câtuşi de puţin, de parcă reproşul n-ar fi avut nicio legătură cu el, şi poate că lipsa lui de reacţie era îndreptăţită. Narcesca fusese învinovăţită ca fiică a clanului Blackwater din Tribul Narvalului. Arkon Bloodblade era din Tribul Mistreţului. Acolo, în mijlocul poporului său, se purta aşa cum aştepta toată lumea s-o facă. Nu era decât tatăl narcescăi. Fratele mamei ei, Peottre Blackwater, era răspunzător de educaţia ei.

După ce tăcerea s-a prelungit şi a fost limpede că nimeni nu voia să spună nimic în apărarea narcescăi, şeful din Tribul Vidrei şi-a dres glasul.

— Prinţe din Tribul Cerbului Farseer, e adevărat că tu, ca bărbat, nu-ţi poţi lua cuvântul înapoi. Ai spus că vei încerca să ucizi creatura asta şi sunt de acord că trebuie s-o faci, fiindcă

altminteri nu te mai poţi numi bărbat.

Însă asta nu ne scapă pe noi, cei din Insule, de îndatoririle noastre. Icefyre e al nostru. A venit la noi, pe vremea când încă nu începuserăm să numărăm anii, şi a cerut adăpost pentru nefericirea lui. Femeile noastre înţelepte i l-au oferit. Şi el a făgăduit că, în schimbul adăpostului, o să ne apere. Îi cunoaştem puterea spiritului şi invulnerabilitatea cărnii, aşa că ne temem prea puţin că îl vei ucide. Dar dacă, prin cine ştie ce întorsătură a sorţii, vei izbuti să-l răneşti, asupra cui se va revărsa mânia lui după ce te va fi omorât pe tine? Asupra noastră. S-a rotit încet în timp ce vorbea, trimiţându-şi avertismentul către toate triburile. Dacă Icefyre e al nostru, şi noi suntem ai lui. Făgăduielile care ne leagă de el sunt ca un soi de legământ de familie. Dacă sângele lui e vărsat, nu trebuie să vărsăm şi noi sânge în schimb? Dacă, în calitatea noastră de rude, nu-i putem veni în ajutor, n-are el, după legea noastră, dreptul să ne ceară să plătim un preţ al sângelui de două ori mai mare? Acest prinţ trebuie să-şi onoreze cuvântul de bărbat. E adevărat. Însă, după aceea, nu trebuie să-nceapă din nou războiul între noi, indiferent dacă el scapă cu viaţă sau nu?

L-am văzut pe Arkon Bloodblade răsuflând lent şi prelung. Şi am observat ceva care îmi scăpase mai înainte. Îşi ţinea mâna într-un anumit fel, cu palma deschisă şi cu degetele îndreptate către osul pieptului său. Am remarcat şi că mai mulţi bărbaţi făceau acelaşi gest. Cereau să vorbească? Da, pentru că, după ce Vidră a făcut mişcarea de acum cunoscută mie, Bloodblade s-a ridicat şi s-a dus să-i ia locul în cerc.

— Niciunul dintre noi nu vrea să reînceapă războiul. Nici aici, pe Runele Zeului, nici pe ogoarele poporului prinţului, dincolo de apă. Însă cuvântul unui bărbat trebuie respectat. Deşi în sala asta nu e nicio femeie, voinţa uneia dintre ele se face totuşi simţită. Ce războinic poate sta împotriva voinţei unei femei? Eda le-a dat femeilor insulele, iar noi călcăm pe suprafaţa lor numai fiindcă ne-a îngăduit-o ea. Bărbaţii nu trebuie să dispreţuiască provocarea unei femei decât dacă vor să le audă pe mamele lor spunând: „Nu respectaţi carnea din care v-aţi născut. Nu mai aveţi dreptul să mergeţi pe pământul pe care mi l-a dăruit Eda. Ne lepădăm de voi, lăsându-mă doar apa sub chilă şi niciodată nisip sub picioare.” E acesta un război uşor? Suntem prinşi între cuvântul unui bărbat şi voinţa unei femei. Şi nici cuvântul lui,

nici voinţa ei nu pot fi încălcate fără să ne facem de ocară.

Înţelesesem cuvintele lui Bloodblade, dar adevărata importanţă a semnificaţiei lor îmi scăpa. Era evident că în insule exista o tradiţie care nu ne era cunoscută şi m-am întrebat în ce greşeală căzuserăm punând la cale căsătoria. M-am posomorât, temându-mă că fuseserăm atraşi într-o capcană. Oare clanul Blackwater din Tribul Narvalului dorea să stârnească un război distrugător între cele Şase Ducate şi Insulele Străine? Oferirea mâinii narcescăi fusese o înşelătorie, ca să ne atragă într-o situaţie din care, indiferent ce cale am fi ales, nu puteam ieşi decât chemând vărsarea de sânge din nou pe ţărmurile noastre?

Am cercetat chipul lui Peottre Blackwater. Cu indiferenţa întipărită pe trăsăturile neclintite, avea o privire absentă. Părea să nu se sinchisească de dilema în care ne adusese fiica surorii lui, şi totuşi simţeam că nu era aşa. Am avut mai degrabă impresia că ne aflam pe o muchie de cuţit în care el se tăiase deja adânc. Mi-a trecut brusc prin minte că arăta ca un om care nu mai are de ales. Un om care nu mai poate spera, fiindcă ştie că, orice ar face, nu se poate salva. Aştepta. Nu plănuia şi nu complota. Săvârşise deja ceea ce îşi propusese. Acum nu mai putea decât să aştepte până găseau alţii o ieşire. Eram sigur că nu mă înşel, totuşi nu puteam nici să înţeleg, nici să-mi imaginez de ce. De ce o făcuse? Sau, aşa cum spusese Bloodblade, nu se putuse opune voinţei unei femei care, deşi mai tânără decât el şi dependentă de el, putea hotărî cine călcă şi cine nu pe pământul stăpânit de mama ei?

M-am uitat în jur. Am conchis că între noi existau, pur şi simplu, prea multe deosebiri. Cum puteau trăi vreodată cele Şase Ducate în pace cu Insulele Străine, când obiceiurile noastre erau atât de diferite? Cu toate astea, legendele spuneau că spiţa Farseerilor avea rădăcini în insule, că Taker, întemeietorul dinastiei, fusese un pirat insular care văzuse Buckkeepul pe când nu era decât o fortăreaţă construită din buşteni şi se hotărâse s-o ia în stăpânire. De atunci stirpea se ramificase şi obiceiurile o porniseră pe căi diferite. Pacea şi prosperitatea depindeau de găsirea lucrurilor pe care le aveam în comun.

Şi se părea că nu prea erau şanse.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut că prinţul mă ţintuia cu privirea. Mai înainte nu voisem să-i distrag atenţia. Însă în clipa

aceea i-am trimis un gând liniştitor.

Thick se odihneşte în odăile de sus. A mâncat şi a băut înainte de a adormi.

Aş vrea să fi putut face şi eu la fel. Nu mi-au lăsat timp nici măcar să mă spăl pe faţă înainte de a aduna Hetgurdul. Şi acum adunarea pare să nu se mai termine.

Răbdare, prinţul meu. Trebuie să se termine. Până şi insularii ăştia trebuie să bea, să mănânce şi să doarmă.

Crezi că-şi golesc şi udul? Pentru mine începe să fie o problemă urgentă. Mă gândeam să ies discret, dar nu ştiu cum s-ar interpreta dacă m-aş ridica pur şi simplu şi aş pleca acum, când discuţia e în toi.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă când am simţit atingerea stângace a Meşteşugului altcuiva.

Thick?

Era Chade. L-am văzut pe Dutiful dând să întindă mâna, ca să-l atingă şi să-i dea putere. L-am oprit.

Nu. Nu trebuie. Lasă-l să-ncerce singur. Chade, ne auzi?

Cu greu.

Thick doarme la catul de sus. A mâncat şi a băut înainte de a adormi.

Bun.

Am simţit de cât efort avusese nevoie pentru un răspuns atât de scurt. Însă am zâmbit cu gura până la urechi. Totuşi, se descurca.

Termină. Zâmbet idiot, m-a mustrat el. Şi-a rotit privirea prin sală cu un aer serios. *Situaţie urâtă. Trebuie timp de gândire. Trebuie să întrerupem discuţia până nu ne scapă prea tare de sub control.*

Mi-am aşternut pe chip o expresie solemnă, mult mai potrivită cu ale celor din jur. Arkon Bloodblade tocmai îi ceda locul din cercul vorbitorului unui bărbat care purta ca semn distinctiv un vultur. Înainte de a intra acesta din urmă în cerc, s-au oprit ca să se prindă de încheieturile mâinilor, într-un salut de războinic. Kaempra Vultur era un bătrân, poate cel mai bătrân din Hetgurd. În părul rar i se amestecau şuviţe albe şi cenuşii, dar continua să se mişte ca un luptător. Şi-a rotit privirea acuzatoare, apoi a început brusc să vorbească, cu dinţii lipsă îndulcind sfârşitul fiecărui cuvânt.

— Bineînţeles că un bărbat trebuie să facă tot ce-a spus că va

face. Ne irosim ziua discutând despre aşa ceva. Şi bineînţeles că trebuie să onoreze legăturile de sânge. Dacă acest prinţ străin ar veni aici şi ar spune: „I-am făgăduit unei femei c-o să-l ucid pe Orig din Tribul Vulturului”, i-aţi răspunde cu toţii: „Trebuie să încerci, fiindcă ai făgăduit.” Însă aţi mai spune şi: „Dar să ştii că unii dintre noi au legături de rudenie cu Orig. Şi te vom omorî înainte de a te lăsa s-o faci.” Iar prinţul ar trebui să accepte că aşa e drept. Bătrânul şi-a rotit încet privirea dispreţuitoare, cuprinzând toată adunarea. Simt aici miros de negustori care au fost cândva războinici şi oameni de onoare. Vreţi să umblăm după hrana din cele Şase Ducate amuşinând, ca un câine care-a simţit o căţea în călduri? V-aţi vinde rudele pentru rachiu, mere de vară şi grâu roşu? Acest Vultur n-o va face.

A pufnit cu dispreţ la adresa tuturor celor care credeau că era nevoie să continue discuţia. A ieşit din cerc şi şi-a reocupat locul printre războinicii săi. S-a lăsat liniştea în timp ce îi cântăream cu toţii cuvintele. Unii schimbau priviri; am simţit că bătrânul tăiase în carne vie. Mulţi erau cuprinşi de nelinişte când se gândeau că prinţului i s-ar fi putut îngădui să ucidă dragonul, dar erau în acelaşi timp dornici de pace şi de negoţ. Războiul cu cele Şase Ducate îi împiedicase să facă negoţ cu locuitorii ţinuturilor aflate la sud de noi. Iar conflictul dintre chalcedeni şi negustorii din Bingtown le bloca din nou drumul într-acolo. Dacă nu puteau face nestânjeniţi negoţ cu cele Şase Ducate îşi puteau lua rămas-bun de la tot ce le puteau oferi ţările mai calde. Ideea n-avea darul să-i încânte. Însă nimeni nu putea să-l contrazică pe Vultur fără să treacă în ochii altora drept negustor nesăţios.

Trebuie să încheiem povestea asta. Acum, înainte de a mai vorbi cineva ca să-l susţină.

Mesajul trimis de Chade prin Meşteşugul lui firav părea disperat.

Nimeni n-a mai intrat în cercul vorbitorului. Nimeni nu se simţea în stare să ofere o soluţie. Încordarea din sală creştea pe măsură ce se prelungea tăcerea. Ştiam că bătrânul meu mentor avea dreptate. Era nevoie de timp ca să aflăm câte triburi de insulari aveau să ni se opună acţionând şi câte aveau să se mulţumească să ne dezaprobe. Ţinând cont că atât de multe triburi nu erau de acord, oare narcesca avea să-şi menţină provocarea sau s-o retragă? S-ar fi putut răzgândi în mod

onorabil? Nu puseserăm piciorul pe pământul insulelor nici măcar de o zi şi ne găseam deja în pragul unei confruntări.

Eram tot mai neliniştit fiindcă deveneam din ce în mai conştient că Dutiful simţea nevoia să urineze. Am început să mă feresc de Meşteşugul lui şi în clipa aceea mi-a venit altă idee. Mi-am adus aminte cum se răspândise pe corabie răul de mare de care suferea Thick, afectând echipajul. Şi m-am întrebat dacă senzaţia neplăcută care-l chinuia pe Dutiful n-ar fi putut fi folosită în aceeaşi manieră.

M-am deschis către mesajul lui involuntar, i-am dat mai multă putere şi l-am răspândit în sală. Niciunul dintre insularii pe care i-am atins nu avea cine ştie ce înclinaţii către Meşteşug, dar pe mulţi îi înrâurea mai mult sau mai puţin. Verity făcuse cândva ceva asemănător ca să-i zăpăcească pe piraţii de pe Corăbiile Roşii, convingându-i că trecuseră deja de marcajele lor şi trimiţându-le vasele să se izbească de stânci. Iar eu mă străduiam să închei adunarea Hetgurdului amintindu-i fiecărui bărbat pe care-l putea atinge Meşteşugul meu că trebuia să-şi golească urgent băşica udului.

În întreaga sală, insularii au început să se foiască pe bănci.

Ce faci? m-a întrebat Chade.

Pun capăt adunării, am răspuns cu îndârjire.

Ah!

Am simţit că Dutiful înţelesese brusc şi apoi l-am simţit adăugându-şi puterea de convingere la eforturile mele.

Cine e şeful? l-am întrebat.

Niciunul. Aici îşi împart autoritatea. Sau cel puţin aşa spun.

Dutiful era evident de părere că aşa ceva nu poate da rezultate.

Ursul a deschis discuţiile, mi-a adus la cunoştinţă Chade laconic. L-am simţit atrăgându-mi atenţia către un bărbat cu un colan din dinţi de urs. Şi mi-am dat brusc seama cât de tare îl secătuia pe bătrânul asasin trimiterea mesajelor lui lipsite de vigoare.

Nu te stoarce de puteri, l-am povăţuit.

Pot aprecia de ce sunt în stare!

A ripostat cu furie, dar, chiar de la distanţa la care mă aflam, i-am văzut umerii gârbovindu-se.

L-am izolat pe Urs de ceilalţi şi m-am concentrat asupra lui. Din fericire, era prea puţin protejat împotriva Meşteşugului şi cu

băşica udului plină. L-am făcut să creadă că trebuia golită imediat şi s-a ridicat brusc. A înaintat ca să ceară locul din cerc. Ceilalţi i l-au oferit cu gesturi grăitoare.

— Trebuie să ne gândim foarte bine. Cu toţii, a sugerat. Să ne despărţim, să vorbim cu triburile noastre şi să vedem ce idei ne dau. Mâine ne vom întâlni din nou şi va spune fiecare ce răspunsuri a primit şi la ce s-a gândit. Credeţi că e o idee înţeleaptă?

O pădure de mâini unduitoare s-a înălţat, aprobând.

— Atunci să încheiem adunarea de azi, a sugerat din nou Ursul.

Şi cu asta s-a terminat. Toată lumea s-a ridicat imediat şi s-a îndreptat spre uşă. Fără niciun fel de ceremonie şi fără să li se acorde întâietate celor de rang mai înalt, pur şi simplu s-au bulucit cu toţii, unii înghesuindu-se cu mai multă nerăbdare decât alţii.

Spune-i căpitanului tău că trebuie să vezi ce-ţi face bolnavul. Şi că ţi-am poruncit să-l îngrijeşti în continuare, până se însănătoşeşte. Aşteaptă-te sus, urcăm imediat.

Am făcut ce mi-a cerut prinţul. După ce mi-a permis Longwick să plec, am recuperat ligheanul lăsat afară şi m-am întors în camera lui Thick. Din câte mi-am dat seama, nici măcar nu se clintise. I-am pus mâna pe frunte. Încă mai avea febră, dar nu mai ardea ca pe corabie. Totuşi, l-am trezit şi l-am convins să bea apă. N-a avut nevoie de prea multe îndemnuri ca să golească o cană întreagă, apoi s-a întins din nou în pat. M-am simţit uşurat. Acolo, în odaia aceea stranie şi privindu-l din alt unghi decât o putusem face pe vas, mi-am dat cu adevărat seama cât de slăbit era. Ei bine, urma să se refacă. Avea tot ce îi trebuia: linişte, un pat, mâncare şi băutură. Trebuia să se simtă mai bine cât de curând. M-am străduit să mă conving că speranţa mea era întemeiată.

I-am auzit pe Dutiful şi Chade vorbind cu cineva pe coridor. M-am dus lângă uşă şi mi-am lipit urechea de ea. L-am auzit pe Dutiful spunând cât de obosit era şi apoi închizând uşa camerei de alături. Probabil că servitorii lui îl aşteptau acolo. A urmat murmurul altei conversaţii, apoi glasul lui, spunându-le că puteau să plece. Nu după mult timp, uşa dintre cele două încăperi s-a deschis şi Dutiful a intrat alene. Ţinea în mână unul dintre cubuleţele negre din farfuria de pe masă.

— Ai idee ce-i asta? a întrebat arătându-mi-l.

— Nu tocmai, dar conţine şi pastă de peşte. Poate şi alge. Prăjiturile cu seminţe sunt dulci. Uleioase, dar dulci.

Prinţul a privit cu dezgust bucăţica din palma sa, apoi a ridicat din umeri, ca orice băiat de cincisprezece ani care n-a mai mâncat de multe ore, şi a înfulecat-o. S-a lins pe degete.

— Nu e rea, dacă te-aştepţi de la bun început să aibă gust de peşte.

— De peşte vechi, am remarcat.

N-a răspuns. S-a apropiat de patul lui Thick. Şi a rămas în picioare, privindu-l. Pe urmă a clătinat încet din cap.

— E atât de nedrept faţă de el. Crezi că acum se simte mai bine?

— Sper.

— Muzica lui e mult mai înceată, şi asta mă îngrijorează. Uneori, când îi creşte febra, am impresia că el însuşi se îndepărtează de noi.

M-am deschis pentru muzica lui Thick. Dutiful avea dreptate. Nu mai răsuna cu aceeaşi putere.

— Ei, e bolnav. Pentru Meşteşug ai nevoie de forţă şi de energie. Nu voiam să-l las pe Dutiful să-şi facă griji tocmai atunci. Chade m-a surprins azi.

— Da? Ar fi trebuit să ştii c-o să se străduiască până când o să reuşească măcar atât. Odată ce şi-a pus în cap să facă un anumit lucru, nimic nu-l mai poate opri.

Dutiful mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre uşa de legătură. Pe urmă s-a oprit.

— Vrei să mănânci ceva din toate chestiile alea?

— Nu, mulţumesc. Dar tu mănâncă liniştit.

Vorbise peste umăr. A dispărut pentru o clipă în camera lui şi s-a întors cu o mână plină de prăjituri cu peşte. A muşcat dintr-un cubuleţ, s-a strâmbat cu stupoare, apoi s-a grăbit să mănânce restul. Şi şi-a rotit prin încăpere privirea flămândă.

— Încă n-a adus nimeni nimic de mâncare?

— Aş zice că acum mănânci.

— Nu. Asta nu e decât un gest de mulţumire din partea insularilor, pentru că noi i-am hrănit. Chade le-a spus servitorilor să caute hrană proaspătă şi s-o cumpere pentru noi.

— Vrei să spui că Tribul Mistreţului n-are de gând să ne hrănească?

— Poate că are. Sau poate că nu. Chade pare să fie de părere că e cazul să ne purtăm ca şi cum nu ne-am aştepta la asta. Pe urmă, dacă ne oferă mâncare, o acceptăm ca pe un dar. Iar dacă nu, nu părem nici profitori, nici neisprăviţi.

— Le-ai spus nobililor noştri care sunt obiceiurile aici?

A dat din cap.

— Mulţi au venit atât ca să încheie înţelegeri negustoreşti noi şi ca să vadă ce altceva mai au de oferit Insulele Străine, cât şi ca să mă ajute s-o curtez pe narcescă. Aşa că sunt încântaţi să cutreiere Zyligul, să vadă ce se vinde aici şi ce-ar vrea oamenii să cumpere. Însă va trebui să hrănim garda mea, servitorii şi coteria Harului. Cred că a avut Chade grijă să facă rost de provizii.

— Hetgurdul nu pare să-ţi acorde prea mult respect, am spus îngrijorat.

— Cred că nu pricep cu adevărat ce sunt eu. Le e străină ideea că unui băiat de vârsta mea, care nu şi-a dovedit priceperea ca luptător, i se garantează dreptul de a conduce un teritoriu atât de întins. Aici, bărbaţii nu pretind stăpânirea asupra pământului, dar îşi dovedesc în schimb puterea prin numărul de războinici pe care îi pot conduce. Într-un fel, sunt privit mai degrabă ca fiu al casei mamei mele. Regina Kettricken deţinea puterea la sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii, când i-am înfrânt noi. O admiră pentru asta, fiindcă a făcut mai mult decât să-şi apere ţinutul, a trecut la atac, trimiţând asupra lor dragonii invocaţi de ea. Aşa se povesteşte aici.

— S-ar părea că ai aflat multe, într-un timp foarte scurt.

A dat din cap, mulţumit de sine însuşi.

— În parte, fiindcă pun cap la cap ceea ce aud aici cu ceea ce am dedus din purtarea străinilor la Buckkeep. Iar în rest fiindcă am citit despre ei pe drum. A oftat uşor. Şi nimic nu e atât de folositor cum am sperat că ar putea fi. Vreau să spun că, dacă sunt ospitalieri, dacă ne hrănesc, am putea deduce că suntem bine primiţi, că ne cunosc obiceiurile şi că le respectă. Sau am putea s-o luăm drept insultă, să considerăm că astfel ne dau de înţeles că suntem prea nevolnici ca să ne putem hrăni singuri şi atât de proşti încât am plecat nepregătiţi. Dar, indiferent cum am „vedea“ noi lucrurile, nu putem şti sigur ce semnificaţie au pentru ei.

— E la fel şi dacă ne gândim la uciderea dragonului. Ai venit

să omori o creatură ca să dovedeşti că eşti demn de mâna narcescăi? Sau vrei să omori dragonul care le apără pământurile, demonstrându-le astfel că poţi lua de la ei orice doreşti?

Prinţul a pălit uşor.

— N-am privit niciodată lucrurile aşa.

— Nici eu. Dar o parte dintre ei o fac. Iar asta ne readuce la o întrebare esenţială. De ce? De ce a ales narcesca tocmai asta ca să te pună la încercare?

— Adică tu crezi că, pentru ea, mai are şi altă semnificaţie, că nu vrea doar să vadă că sunt dispus să-mi risc viaţa ca să mi-o fac soţie?

Pentru câteva clipe, n-am fost în stare decât să mă holbez la el. Oare eu fusesem vreodată atât de tânăr?

— Păi da, bineînţeles că are. Nu crezi?

— Civil spune că vrea, probabil, o „dovadă a iubirii mele”. Spune că fetele se poartă adesea aşa, adică le pretind bărbaţilor să facă lucruri periculoase sau împotriva legii, sau aproape imposibile, pur şi simplu ca să-şi dovedească dragostea.

Mi-am propus să ţin minte asta. M-am întrebat ce i se ceruse lui Civil şi cine i-o ceruse şi dacă avea vreo legătură cu tronul Farseer sau era doar o nesăbuinţă copilărească pe care îi pretinsese vreo fetişcană s-o facă de dragul ei.

— Eu, unul, mă îndoiesc că, pentru narcescă, e vorba de o asemenea frivolitate romantică. La urma urmelor, cum şi-ar putea imagina că o iubeşti după ce te-a tratat cum te-a tratat? Şi cu siguranţă n-a dat niciun semn că s-ar topi de dragul tău.

Pentru o clipă, Dutiful m-a privit şocat. Pe urmă faţa i s-a netezit cu desăvârşire, făcându-mă să mă întreb dacă expresia de mai înainte existase cu adevărat. Nu e cu putinţă să fie îndrăgostit de fată, eram sigur. N-aveau nimic în comun şi, după ce o insultase fără să vrea, ea îl tratase mai rău decât pe un câine bătut care i-ar fi scheunat pe urme. M-am uitat la Dutiful. La cincisprezece ani, un băiat poate să creadă aproape orice. A pufnit uşor.

— Nu. Cu siguranţă n-a lăsat nici măcar impresia că ar suporta compania mea. Gândeşte-te. Nici măcar n-a venit aici cu tatăl şi cu unchiul ei, ca să ne întâlnească şi să ne spună bun venit pe insulele lor. Ea e cea care a născocit aventura asta ridicolă, dar văd că nu e de găsit nicăieri când compatrioţii ei au

nevoie de o explicaţie. Poate ai dreptate. Poate nu vrea nicidecum o dovadă a dragostei mele pentru ea, şi nici măcar o dovadă a curajului meu. Poate că, de la bun început, n-a vrut nimic altceva decât să pună o piedică în calea căsătoriei noastre. Poate speră c-o să mor încercând să-i fac pe plac, a adăugat cu voce sumbră.

— Dacă insistă s-o faci, e posibil să nu împiedice doar căsătoria voastră. Ar putea stârni un nou război între ţările voastre.

Chade a intrat tocmai când spuneam asta. Părea îngrijorat şi obosit deopotrivă. Şi-a rotit privirea dezaprobatoare prin mica încăpere.

— Ei, a remarcat, văd că Thick a primit o odaie aproape la fel de luxoasă ca a prinţului şi ca a mea. Pe-aici e ceva de mâncat şi de băut?

— Nimic pe care să ţi-l recomand, am răspuns.

— Peşte şi prăjituri uleioase, i-a oferit Dutiful.

Chade s-a strâmbat.

— Asta se poate cumpăra de-aici? O să trimit pe cineva să ne aducă proviziile de pe corabie. Hrana străină n-o să-mi cadă bine după ziua asta. Haideţi. Să-l lăsăm pe Thick să se odihnească. Vorbea peste umăr, conducându-ne în camera prinţului. Acolo s-a aşezat pe pat, adăugând: Nu sunt de acord cu folosirea Meşteşugului în scopuri atât de scabroase. Însă trebuie să recunosc că ne-ai scos dintr-o situaţie dificilă. Te rog să te consulţi cu mine înainte de a-i mai da o astfel de întrebuinţare.

Era, în acelaşi timp, mustrare şi compliment. Am dat din cap, însă Dutiful a pufnit.

— Să se consulte cu tine? Eu n-am niciun cuvânt de spus?

Chade a izbutit să-şi repare greşeala.

— Bineînţeles că ai. Am vrut doar să-i sugerez lui Fitz că, în materie de diplomaţie, nu trebuie să-şi imagineze că ştie el cel mai bine pe ce cale trebuie să pornim.

Prinţul a deschis gura, pregătindu-se să răspundă, dar în clipa aceea cineva a bătut în uşa dinspre coridor. La un gest al bătrânului, m-am retras în odaia lui Thick, lăsând uşa de legătură uşor întredeschisă şi aşezându-mă astfel încât să văd o porţiune din încăpere fără să pot fi zărit cu uşurinţă.

— Cine e? a întrebat Chade, ridicându-şi vocea.

Vizitatorul a luat întrebarea drept permisiune şi a intrat. Uşa s-a deschis şi, în timp ce muşchii mei se încordau brusc, a intrat Peottre Blackwater. A închis uşa în urma lui şi i-a salutat pe prinţ şi pe Chade cu o plecăciune în stilul din Buckkeep.

— Am venit să vă spun că nu e nevoie să vă aventuraţi, voi sau nobilii voştri, prin oraş, în căutare de mâncare şi băutură. E plăcerea triburilor Mistreţului şi Narvalului să vi le ofere cu aceeaşi generozitate cu care aţi făcut-o când am venit noi în cele Şase Ducate.

Toate cuvintele fuseseră pronunţate perfect. Se vedea că le repetase de multe ori. Răspunsul lui Chade mi s-a părut pregătit dinainte în aceeaşi măsură.

— E o ofertă plină de amabilitate, dar oamenii noştri au avut grijă să-şi aducă provizii.

Pentru o clipă, Peottre a părut evident stânjenit.

— Am adus deja la cunoştinţa nobililor voştri invitaţia noastră, a mărturisit apoi, şi ne simţim onoraţi pentru că au acceptat cu toţii.

Atât Chade, cât şi prinţul au păstrat o tăcere crispată, însă îngrijorarea chinuitoare a celui de al doilea mi-a răsunat în minte.

Ar fi trebuit să le cer tuturor să nu accepte nicio ofertă de ospitalitate care nu le e transmisă prin mine. Oare acum vom fi consideraţi molâi?

Peottre şi-a plimbat privirea îngrijorată de la Chade la prinţ. A părut să-şi dea seama că făcuse un pas greşit. Şi a adăugat:

— Îmi puteţi acorda timp pentru o scurtă discuţie?

— Lord Blackwater, uşa mea îţi este deschisă oricând, l-a asigurat prinţul, din reflex.

Pe faţa lui Peottre a apărut un zâmbet abia schiţat.

— Nu sunt „lord”, prinţe Dutiful, ci doar un kaempra din tribul Narvalului. Cu toate astea, am stat în adunarea Hetgurdului fără războinici în spatele meu. Sunt tolerat mai degrabă mulţumită bărbatul surorii mele, Arkon Bloodblade, decât din respect pentru mine. Tribul nostru trece prin vremuri foarte grele în toate privinţele, în afară de bogăţia pământului mamelor mele şi de onoarea stirpei noastre.

M-am întrebat, în sinea mea, în ce alte privinţe putea trece un trib prin vremuri grele, dar am continuat să urmăresc spusele lui Peottre.

— N-am fost luat prin surprindere de ceea ce am auzit azi în adunarea Hetgurdului. Adevărul e că m-am aşteptat la asta încă din clipa când şi-a rostit narcesca provocarea. Şi Arkon Bloodblade şi-a dat seama că pe unii o să-i înfurie încercarea propusă de ea prinţului. Vreau să vă spun că suntem pregătiţi să-i înfruntăm. Am făcut planuri. Ospitalitatea pe care v-o oferim în această casă-tare e una dintre măsurile de apărare luate de noi. Am speram că împotrivirii nu i se va da glas atât de repede, şi nu de către cineva atât de respectat cum e kaempra Tribului Vulturului. Spre norocul nostru, kaempra Tribului Ursului, care e aliat cu Tribul Mistreţului, s-a gândit să încheie adunarea atât de brusc. Altminteri lucrurile ar fi mers prea departe ca să mai putem îndrepta ceva.

— Kaempra Peottre, s-ar fi cuvenit să ne anunţi înainte de a ne înfăţişa în adunarea Hetgurdului că unii se vor împotriviri, a subliniat Chade, cu voce scăzută, dar prinţul i-a tăiat vorba întrebând:

— Aşadar crezi că totul se poate îndrepta? Cum?

M-am strâmbat văzându-l atât de nerăbdător. Chade avea dreptate. Insularul merita să i se reproşeze că ne-a atras într-o cursă, nu să-i fie primit fără întrebări ajutorul oferit ca să ieşim din ea.

— O să fie nevoie de timp, dar nu de foarte mult timp – de zile, nu de luni. De când ne-am întors din ţara voastră, ne-am folosit o mare parte din bogăţie şi din influenţă ca să cumpărăm aliaţi. Acum vă vorbesc, fireşte, deschis despre ceea ce nu poate fi recunoscut pe faţă, în auzul tuturor. Cei care au fost de acord să ne sprijine nu trebuie să treacă prea repede de partea noastră, ci să pară convinşi de argumentele pe care le va aduce de Tribul Mistreţului. Aşa că vă sfătuiesc pe amândoi să aveţi răbdare şi fiţi prudenţi până când izbutim să înrâurim Hetgurdul.

— Să fim prudenţi? a întrebat Chade cu voce tăioasă. Asasini?

Teama lui nerostită a ajuns, clară, până la mine.

— Nu e cuvântul potrivit, s-a scuzat Peottre. Se pare că, uneori, o limbă spune, într-un singur cuvânt, ceva pentru care alta are nevoie de mai multe. Vă sfătuiesc să fiţi… mai puţin văzuţi. Nu atât de vizibili. Nu uşor de găsit, ca să vi se vorbească.

— De negăsit? a sugerat prinţul.

Peottre a zâmbit uşor şi a ridicat din umeri.

— Dacă aşa spuneţi în limba voastră. Noi, aici, avem o zicală: „E greu să insulţi un om cu care nu vorbeşti”. Asta vă sfătuiesc. Tribul Cerbului Farseer să se ferească să aducă ofense fiind… de negăsit.

— În vreme ce lăsăm Tribul Mistreţului să vorbească în numele nostru? a întrebat Chade. Îşi strecurase în glas o umbră de îndoială. Şi ce-ar trebui să facem între timp?

Peottre a zâmbit. Poziţia în care stăteam nu era cea mai potrivită să-l urmăresc cu privirea, dar mi s-a părut că-i întrezăresc pe chipul lui o oarecare uşurare, fiindcă eram înclinaţi să-i ascultăm sfaturile.

— Aş zice să vă scoatem din Zylig. Toată lumea se aşteaptă să mergeţi în vizită în casa mamelor narcescăi. Hetgurdul a fost aproape surprins fiindcă aţi venit mai întâi aici. Aşa că vă propun să vă îmbarcaţi mâine pe *Mistreţul colţos,* o corabie a Tribului Mistreţului, ca să mergem împreună pe Wuislington, ţinutul mamelor Tribului Narvalului. Acolo veţi primiţi cu aceeaşi ospitalitate de care ne-am bucurat noi la Buckkeep. Pentru asta, le-am înştiinţat pe mamele mele care sunt obiceiurile voastre. S-ar putea să li se pară stranii, dar vor fi de acord că e drept să vă oferim de toate, aşa cum ne-aţi oferit voi.

Şi-a oferit sfatul fără să-şi poată ascunde speranţa. Fervoarea lui m-a alarmat. Voia să ne scoată din primejdie sau să ne momească în sânul ei? Am simţit aceeaşi întrebare trecând prin mintea lui Chade în timp ce spunea:

— Dar abia am sosit azi şi suntem obosiţi după drumul pe mare. Însoţitorul prinţului, Thick, nu suportă călătoriile pe apă. S-a îmbolnăvit şi are nevoie de odihnă. Nici nu ne putem gândi să plecăm mâine.

Ştiam că o puteam face şi că, în momentul acela, Chade socotea cât ne-ar fi costat. Dar refuzase fiindcă voia s-audă răspunsul lui Peottre. Pentru o clipă, aproape că l-am compătimit pe insular. N-avea cum să ştie că prinţul şi sfetnicul său îşi citeau unul altuia gândurile şi, cu atât mai puţin, că eu stăteam ascuns după uşă, nu doar auzindu-i fiecare cuvânt, ci şi completând observaţiile celorlalţi cu ale mele. I-am văzut disperarea înfiripându-se în spatele ochilor şi le-am spus lui Dutiful şi Chade că îngrijorarea lui părea sinceră, timp în care el tocmai exclama:

— Dar trebuie s-o faceţi! Lăsaţi-vă omul aici, cu cineva care

să-l îngrijească. O să fie în siguranţă în casa-tare a Mistreţului. Asasinatul în casa-tare a unui trib e o insultă cumplită la adresa casei mamelor sale şi Tribul Mistreţului e puternic. Nimeni nu se va gândi la aşa ceva.

— Dar le-ar putea trece prin cap dacă omul nostru se aventurează în afara casei-tari. Sau, poate, dacă ies eu în seara asta, ca să cumpăr mâncare?

Curtenia de catifea păstrată de tonul lui Chade nu masca întru totul sensul tăios al întrebării.

Din ascunzătoarea mea, am remarcat că Peottre îşi regreta cuvintele pripite. S-a gândit mai întâi la o minciună, apoi şi-a alungat-o cutezător din minte ca să facă loc adevărului brutal.

— Aţi ştiut, cu siguranţă, că se poate ajunge la aşa ceva. Niciunul dintre voi nu e prost. V-am văzut cântărind oamenii şi punând în balanţă ceea ce le oferiţi cu ceea ce îşi doresc. V-am văzut folosindu-vă şi de miere, şi de pinteni ca să vă impuneţi voinţa. N-aţi venit aici fără să ştiţi ce înseamnă Icefyre pentru unii dintre noi. Nu se poate să nu vă fi aşteptat la această împotrivire.

L-am simţit pe Chade avertizându-l pe Dutiful să păstreze tăcerea în timp ce răspundea în locul lui, cu asprime:

— La împotrivire, da. Chiar şi la murmure despre război. Dar nu şi la pericolul de asasinare a unui om al prinţului sau chiar a prinţului însuşi. Dutiful e unicul moştenitor al coroanei Farseer. Nici tu nu eşti prost. Ştii ce înseamnă asta. Deja l-am pus în mare pericol îngăduindu-i să se îmbarce pentru a porni în aventura asta ridicolă. Iar acum recunoşti că şi asasinatul poate fi o primejdie care îl pândeşte, pentru simplul motiv că vrea să-şi ţină cuvântul dat fiicei surorii tale. Condiţiile impuse acestei alianţe ating culmile exagerării, Peottre. Nu sunt dispus să risc viaţa prinţului în numele căsătoriei sale. Pentru mine, pretenţia narcescăi a fost de la bun început lipsită de sens. Dă-mi un singur motiv întemeiat ca să mergem mai departe.

Prinţul fierbea. Obiecţiile trimise de el prin Meşteşug la adresa unilateralităţii extreme a răspunsului lui Chade mi-au potopit gândurile. Credeam că ştiu ce urmăreşte bătrânul meu mentor, însă unicul sentiment de care izbuteam să ţin cont era ultragiul suferit de Dutiful, fiindcă sfetnicul său sugera că şi-ar fi putut nesocoti cuvântul dat. Până şi Thick s-a răsucit, gemând adânc, sub atacul Meşteşugului lui Dutiful.

Peottre a aruncat o privire în direcţia prinţului. Chiar şi fără să stăpânească Meşteşugul, îi putea simţi starea de spirit.

— Trebuie, pentru că prinţul Dutiful a spus că o va face. Dacă îşi ia acum cuvântul înapoi şi se grăbeşte să se întoarcă acasă, o să pară şi laş, şi nevolnic. Poate că n-o să stârnească un război, dar o să încurajeze raidurile piratereşti. Avem o zicală pe care nu mă îndoiesc că o cunoaşteţi: „Laşul nu stăpâneşte nimic vreme îndelungată”.

În cele Şase Ducate, zicala sună altfel: „Frica e singurul lucru pe care nu i-l poţi lua unui laş”. Dar am presupus că înţelesul e acelaşi. Dacă prinţul dădea dovadă de laşitate, întregul regat avea să fie privit ca un tărâm al laşităţii, iar insularii aveau să-şi spună că e iarăşi vremea să vină pe ţărmurile noastre după pradă.

Tăcere! Uită-te urât la mine cât vrei, dar nu scoate nicio vorbă! i-a poruncit Chade lui Dutiful, întrebuinţându-şi Meşteşugul cu o forţă pe care nu i-o mai simţisem niciodată. Dar am fost încă şi mai uluit de mesajul trimis numai către mine: *Priveşte cu atenţie faţa lui Peottre, Fitz.*

Am simţit că efortul bătrânului fusese imens, dar a izbutit să-şi rostească riposta glacială cu voce fermă.

— M-ai înţeles greşit, kaempra Narval. N-am spus că prinţul n-o să-i ofere narcescăi voastre capul dragonului, încălcându-şi astfel cuvântul dat. Un Farseer nu face niciodată una ca asta. Dar, aventura asta odată dusă la bun sfârşit, nu văd de ce ar fi necesar să întinăm obârşia prinţului nostru unindu-i cu o femeie care îi pune viaţa sub dubla ameninţare a dragonului şi a poporului ei. O să ucidă creatura, dar n-o să se simtă apoi obligat să se însoare cu narcesca.

Am făcut ceea ce îmi ceruse Chade, dar expresiile perindate pe chipul lui Peottre nu mi-au dezvăluit nimic. A fost uluit, fireşte, apoi a urmat nedumerirea. Ştiam ce voia bătrânul sfetnic să aflu. Ce anume doreau narcesca şi unchiul ei în cea mai mare măsură: moartea dragonului sau alianţa cu Farseerii? Nu eram cu nimic mai aproape de răspuns când l-am auzit pe Peottre bâlbâindu-se:

— Dar nu asta urmăresc în primul rând cele Şase Ducate? Să obţină, prin cununia celor doi, o alianţă cu insulele noastre şi prietenia poporului lor?

— Narcesca nu e singura femeie de rang înalt din Insulele

Exterioare, a răspuns Chade, cu dispreţ.

Dutiful nu se clintea. Îi simţeam năvala gândurilor, dar nu le auzeam.

— Prinţul Dutiful poate găsi, cu siguranţă, printre voi o femeie care nu-i riscă viaţa cu frivolitate. Iar dacă nu o găseşte, mai există şi alte alianţe demne de luat în seamă. Crezi că Statele Chalced n-ar aprecia un asemenea aranjament cu cele Şase Ducate? Îţi propun să te gândeşti la o zicală veche din regatul nostru: „În mare nu e numai un singur peşte”.

Peottre încă se mai străduia să priceapă cum fusese posibilă o atât de bruscă răsturnare de situaţie.

— Dar de ce şi-ar risca prinţul viaţa omorând dragonul dacă nu primeşte nimic în schimb? a întrebat năucit.

A fost, în sfârşit, rândul lui Dutiful să răspundă. Chade îi sufla cuvintele, dar nu mă îndoiesc că le-ar fi putut găsi şi singur.

— Ca să le reamintesc Insulelor Străine că, atunci când un Farseer spune că va face, face. Au trecut doar câţiva ani de când tatăl meu şi-a trezit Străbunii aliaţi şi a distrus cea mai mare parte a acestui oraş. Poate cel mai bun mod de a împiedica un război între cele Şase Ducate şi insulele voastre nu e o nuntă. Poate e de preferat să-i aduc din nou aminte poporului tău că, dacă spunem că facem ceva, chiar facem.

Vocea prinţului era blândă şi egală. Nu vorbea ca de la bărbat la bărbat, ci aşa cum vorbeşte un rege.

Nici măcar un războinic ca Peottre nu rămâne indiferent când e tratat cu atâta aroganţă. Dar cuvintele prinţului meu l-au ofensat mai puţin decât dacă ar fi fost rostite de un alt kaempra. Am văzut că se simţea pe un teren nesigur, dar n-aş fi putut spune dacă gândul că o căsătorie între fiica surorii lui şi prinţul n-ar mai fi fost posibilă îl înspăimânta sau îi lua o piatră de pe inimă.

— E adevărat, s-ar putea să aveţi impresia că ne-am folosit de o înşelăciune ca să te facem să făgăduieşti că vei săvârşi o asemenea faptă. Iar acum, când ai descoperit adevărata importanţă a cuvântului dat, s-ar putea să te simţi înşelat de două ori. Elliania te-a provocat să-ţi atribui o misiune demnă de un erou. Ai jurat că o vei duce la îndeplinire. Dacă aş vrea să umblu cu şiretlicuri, ţi-aş aminti şi că ai făgăduit că te vei însura cu ea. Te-aş întreba dacă, fiind un Farseer, cuvântul dat nu te obligă şi în privinţa asta în aceeaşi măsură. Dar te eliberez de

această obligaţie fără să despic firul în patru. Ai senzaţia că noi te-am trădat. Nu pot nega că faptele lasă impresia asta. Îţi dai fără îndoială seama că, dacă îţi îndeplineşti misiunea şi apoi refuzi mâna narcescăi, ruşinea aruncată asupra noastră va fi pe măsura gloriei pe care o vei fi câştigat pentru tine însuţi. Numele ei va deveni un cuvânt care descrie trădarea perfidă a unei femei. Nu savurez un astfel de viitor. Însă mă plec în faţa dreptului tău de a adopta această poziţie. Nu voi abate asupra ta o răzbunare sângeroasă, ci îmi voi ţine sabia în teacă, recunoscând că ai avut dreptul să te simţi înşelat.

În ascunzătoarea mea, am clătinat din cap. Propriile sale cuvinte fuseseră pentru Peottre motivul unei emoţii evident puternice, însă ştiam că o parte din importanţa lor îmi scăpa. Pur şi simplu, tradiţiile popoarelor noastre erau prea diferite. Dar eram sigur de un singur lucru şi, o clipă mai târziu, l-am auzit pe prinţ ca pe un ecou al gândurilor mele, în vreme ce îl măsura pe Peottre cu privirea.

Ei bine, nu s-ar zice că am îmbunătăţit situaţia. Acum suntem amândoi ofensaţi, fiecare de purtarea celuilalt. Cum îndrept lucrurile? Scot sabia şi îl provoc la luptă acum şi aici?

Nu fi prost! Dojana lui Chade era tot atât de aspră cum s-ar fi cuvenit dacă Dutiful ar fi vorbit serios. Acceptă-i invitaţia la bordul Mistreţului colţos pentru călătoria spre Wuislington. Ştim că oricum trebuie s-ajungem acolo; putem lăsa impresia că am cedat la rugămintea lui. Poate că, odată ajunşi, vom afla mai multe. Trebuie să dezlegăm misterul ăsta şi aş vrea să te ştiu în tot acest timp departe de Hetgurd şi de orice încercare de asasinat.

Prinţul şi-a plecat uşor fruntea. Ştiam că aşa îl sfătuise bătrânul, dar lui Peottre trebuie să-i fi făcut impresia că, poate, îşi regreta cuvintele de mai înainte.

— Ne face plăcere să-ţi acceptăm ospitalitatea în seara asta, Peottre Blackwater. Iar mâine ne vom îmbarca pe *Mistreţul Colţos* pentru călătoria spre Wuislington.

Uşurarea pe care a simţit-o insularul la auzul cuvintelor lui a fost palpabilă.

— Garantez eu însumi că oamenii voştri se vor afla în siguranţă cât veţi fi departe de ei.

Dutiful a clătinat uşor din cap. Gândurile lui galopau. Dacă Peottre avea intenţia să-l despartă de garda şi de sfetnicii lui, el,

unul, nu era dispus să-şi dea acordul.

— Nobilii mei vor rămâne aici, fireşte. Fiindcă nu fac parte din casa Farseer, presupun că se va considera că nu sunt din tribul meu şi nu vor deveni ţinte ale răzbunării. Însă anturajul meu trebuie să mă însoţească. Garda mea şi sfetnicii mei. Nu mă îndoiesc că înţelegi.

Dar Thick? E încă foarte bolnav.

Am pus întrebarea cu insistenţă.

Nu-l putem lăsa aici şi nu-l voi încredinţa îngrijirii îndoielnice a altcuiva. Oricât de greu i-ar fi, trebuie să vină cu noi. Face parte din coteria Meşteşugului. În plus, gândeşte-te ce haos poate provoca în absenţa noastră dacă îi revin vechile coşmaruri.

— Prinţe Farseer al celor Şase Ducate, în privinţa asta cred că îţi putem face pe plac cu uşurinţă.

Nerăbdător să se asigure că avea acordul nostru, Peottre aproape că se bâlbâia.

Discuţia a alunecat apoi spre subiecte care nu ascundeau niciun pericol. Peste puţin timp, au coborât la masă, călăuziţi de Peottre. Chade i-a spus prinţului, cu glas tare, că lui Thick trebuia să i se trimită în odaia lui o cină substanţială, ca să-şi refacă puterile. Peottre i-a asigurat că se va rezolva şi i-am auzit plecând. Când am fost convins că ieşiseră din camera lui Dutiful, mi-am golit plămânii după ce îmi ţinusem răsuflarea, mi-am rotit umerii şi m-am dus să văd ce face bondocul. Continua să doarmă, împăcat şi neavând habar că a doua zi o să fie îmbarcat pentru încă o călătorie mizerabilă pe mare. Am zăbovit cu privirea asupra lui şi i-am trimis gânduri liniştitoare în vise. Pe urmă m-am aşezat lângă uşă şi am aşteptat, fără niciun entuziasm, delicatesele insulare care urmau să-mi fie aduse.

Capitolul 9

CASA MAMELOR

La vremea aceea, Bowsrin era kaempra al Tribului Bursucului. Corăbiile lui erau iuţi şi războinicii lui erau puternici şi raidurile lui erau triumfuri, se întorcea acasă cu rachiu, cu argint şi cu unelte de fier. Era aproape un erou înainte de a-şi face tribul de ruşine.

Dorea o femeie din Tribul Pescăruşului. S-a dus la casa mamelor ei cu daruri, dar ea nu l-a vrut. L-a vrut sora ei, şi s-a

culcat cu ea, dar lui nu i-a fost de-ajuns. A plecat, a umblat un an după pradă şi s-a întors la casa mamelor Bursucului cu multe bogăţii, dar fără mândrie în suflet, fiindcă era măcinat de o poftă trupească josnică.

Războinicii lui erau luptători buni, dar necugetaţi, fiindcă s-au supus poruncii sale când i-a dus să atace casa mamelor Pescăruşului. Războinicii tribului erau plecaţi pe mare şi femeile pe câmp când au tras la ţărm corăbiile lui kaempra Bowsrin. El şi oamenii lui au ucis bătrânii şi câţiva băieţi aproape ajunşi la vârsta bărbăţiei şi au luat femeile pe pământul gol, în ciuda împotrivirii lor. Unele au preferat să moară decât să fie siluite. Bowsrin a rămas acolo vreme de şaptesprezece zile şi în toate a silit-o pe Serferet, fiica Tribului Pescăruşului, să-i primească trupul. În cele din urmă, asta a ucis-o. Iar bărbaţii au plecat către casa mamelor lor.

Luna s-a schimbat, şi apoi în casa mamelor Bursucului s-a aflat ce făcuse kaempra. Femeilor le-a fost ruşine. Şi-au alungat bărbaţii de pe pământul lor, spunându-le să nu se mai întoarcă niciodată.

Femeile i-au dat pe şaptesprezece dintre fiii lor Tribului Pescăruşului, pentru a face cu ei orice voiau, ca ispăşire a răului săvârşit de Bowsrin. Şi casele mamelor din toate triburile le-au interzis lui Bowsrin şi războinicilor lui să pună piciorul pe pământul lor, şi orice alt bărbat care le dădea vreun ajutor trebuia să le împărtăşească soarta.

În mai puţin de un an, marea i-a înghiţit pe toţi. Iar Tribul Pescăruşului i-a folosit pe fiii surorilor lui Bowsrin nu ca sclavi, ci ca războinici care să le apere ţărmurile și ca bărbaţi care să le înmulţească numărul fiilor şi fiicelor. Şi femeile din casele mamelor au trăit din nou în pace unele cu altele.

Poveste moralizatoare din Insulele Străine, istorisită de
BARDUL OMBIR

A doua zi, ne-am îmbarcat şi am pornit spre insula Mayle. Dutiful şi Chade s-au înfăţişat pentru scurt timp în faţa Hetgurdului, ca să-şi anunţe hotărârea. Prinţul a spus, într-o scurtă cuvântare, că, după părerea lui, conflictul îi privea numai pe insulari. El, ca bărbat, nu-şi putea lua înapoi cuvântul dat, dar voia să le ofere lor ocazia să discute despre provocare şi să ajungă la o părere comună. Chade mi-a povestit mai târziu că a

vorbit calm şi cu demnitate şi că, trăgând concluzia că numai Hetgurdul putea găsi o rezolvare, a părut să le netezească multora penele zbârlite. Până şi Vulturul a părut plăcut impresionat şi a spus că un bărbat dornic să privească o provocare drept în faţă merită respectul tuturor, oricare ar fi locul unde s-a născut.

Reacţiile nobilimii noastre la aflarea veştii despre plecarea prinţului s-au răsfirat pe toate treptele dintre surprindere şi consternare; hotărârea le-a fost prezentată drept o mică schimbare de program. Cei mai mulţi nu plănuiseră să-l însoţească pe Dutiful în vizita la casa mamelor logodnicei sale; li se spusese, încă înainte de plecarea din Buckkeep, că o solie atât de numeroasă nu putea fi găzduită acolo cu uşurinţă. Se aşteptaseră cu toţii să rămână în Zylig şi să-şi stabilească legături pentru viitoare schimburi negustoreşti. Cei mai mulţi erau mulţumiţi să rămână pe Skyrene şi să curteze parteneri de negoţ. Arkon Bloodblade, kaempra al tribului Mistreţului şi tatăl narcescăi, ne-a asigurat discret că rămânea acolo, cu războinicii lui, ca să le asigure nobililor noştri o şedere plăcută şi ca să câştige susţinători ai cauzei noastre în Hetgurd.

Chade mi-a povestit mai târziu că le-a sugerat cu insistenţă lorzilor noştri să se bucure în continuare de ospitalitatea casei-tari a Mistreţului în loc să cerceteze cum stăteau cu ospitalitatea hanurile din oraş. I-a sfătuit şi să-şi afişeze propriile blazoane când ies printre insulari, aşa cum îşi afişau triburile totemurile. Mă îndoiesc că le-a explicat şi că sunt cu mult mai în siguranţă dacă se crede că nu fac parte din Tribul Cerbului Farseer, cum numeau localnicii familia prinţului.

Mistreţul colţos era o corabie a insularilor, cu mult mai puţin confortabilă decât *Destinul Fecioarei.* Se legăna mai tare pe valuri, după cum am observat când i-am văzut pe ceilalţi îmbarcându-se, dar se afunda mai puţin în apă, fiind de aceea mai potrivită pentru călătoria pe canelele dintre insule. Mi s-a spus că, pe o parte dintre ele, o corabie abia izbutea să nu se împotmolească la reflux şi că o dată sau de două ori pe an apa scădea atât de mult încât puteai traversa de pe o insulă pe alta cu piciorul. Iar noi aveam de străbătut mai multe astfel de locuri înainte de a ieşi în larg ca să ne îndreptăm spre micul oraş Wuislington de pe insula natală a narcescăi.

Era o cruzime să-i faci lui Thick una ca asta. L-am lăsat să

doarmă cât mai mult cu putinţă înainte de a-l trezi pentru un mic dejun cald, cu mâncăruri familiare, aduse de pe *Destinul Fecioarei.* L-am îndemnat să mănânce şi să bea bine şi i-am vorbit numai despre lucruri plăcute. Nu i-am spus că trebuia să ne îmbarcăm pentru o altă călătorie. Era nefericit fiindcă trebuia să se spele şi să se îmbrace, nu-şi dorea decât să se întoarcă în pat. Iar eu nu-mi doream decât să-l fi putut lăsa s-o facă, fiindcă nu mă-ndoiam că era cel mai bine pentru sănătatea lui. Dar n-ar fi fost în siguranţă dacă-l lăsam în Zylig.

Chiar şi după ce am ajuns în port, alături de oştenii din gardă, de coteria Harului, de Chade şi de prinţ şi ne-am uitat cum erau încărcate darurile de logodnă pe *Mistreţul colţos*, Thick a continuat să creadă că ne făceam plimbarea de dimineaţă. Corabia era amarată de-a lungul docului. Măcar îmbarcarea n-o să fie o problemă, mi-am spus, sumbru. Mă înşelam. Thick s-a uitat, fără să se sinchisească deloc, cum urcau ceilalţi pe pasarelă ca să ajungă la bord, dar, când a fost rândul lui, s-a oprit brusc lângă mine.

— Nu.

— Nu vrei să vezi o corabie de-a insularilor, Thick? Toată lumea s-a dus să se uite. Am auzit că e cu totul altfel decât corăbiile noastre. Hai s-o vedem.

M-a privit o clipă în tăcere.

— Nu, a repetat.

Şi-a îngustat ochii mici, bănuitor.

N-avea rost să continui să-l păcălesc.

— Thick, trebuie să mergem la bord. Corabia o să ridice pânzele curând, ca să-l ducă pe prinţ la narcescă. Trebuie să-l însoţim.

În jurul nostru, munca în port încetase. Totul fusese pus la punct şi toţi ceilalţi se îmbarcaseră. Nu ne mai aşteptau decât pe Thick şi pe mine. Cu mai mult sau mai puţin dezgust întipărit pe faţă, bărbaţii de pe alte corăbii şi trecătorii îl ţintuiau pe bondoc cu priviri nesăţioase, atraşi de stranietatea înfăţişării lui. Corabierii de pe *Mistreţul colţos* erau pregătiţi să ridice pasarelele de pe doc şi să arunce parâmele de remorcare. Aşteptau, uitându-se la noi cu iritare. Simpla noastră prezenţă era o umilinţă pentru fiecare dintre ei. De ce nu puteam ajunge la bord şi sub punte, ascunzându-ne vederii? Era timpul să fac ceva. L-am prins pe bondoc de deasupra cotului, cu hotărâre.

— Thick, trebuie să urcăm imediat la bord.

— Nu!

A urlat cuvântul pe neaşteptate şi m-a pălmuit cu sălbăticie, iar frica şi furia lui m-au izbit, purtate de un val năprasnic de Meşteşug. M-am îndepărtat de el clătinându-mă şi făcându-i pe toţi cei adunaţi să ne privească să izbucnească într-un râs zgomotos. O palmă trasă de un netot furios aproape că mă trântise în genunchi, şi îmi dădeam seama că spectacolul părea cu adevărat bizar.

Nu-mi place să-mi amintesc ce a urmat. N-aveam de ales, trebuia să-l duc pe corabie cu forţa. Dar, stăpânit de groază, nici el n-avea de ales. Ne-am luptat pe doc, cu statura mea, puterea muşchilor mei şi robusteţea zidurilor mele înălţate cu experienţă contra Meşteşugului lui şi a loviturilor lui de bătăuş nepriceput.

Bineînţeles că atât Chade, cât şi Dutiful şi-au dat imediat seama în ce încurcătură mă aflam. L-am simţit pe prinţ încercând s-a ajungă la Thick şi să-l liniştească, însă ceaţa roşie a furiei bondocului ţinea perfect locul unui zid al Meşteşugului. Lui Chade nici măcar nu-i puteam simţi prezenţa; probabil că efortul depus cu o zi înainte îl secătuise. Când l-am înşfăcat prima oară pe Thick, vrând să-l salt pur şi simplu de la pământ şi să-l duc la bord, m-a potopit Meşteşugul lui. Legătura creată când mi-am atins pielea de a lui m-a făcut vulnerabil. A azvârlit în mine cu spaima lui, umplându-mă de o asemenea teroare încât aproape că mi-am udat pantalonii. M-a năpădit amintirea tuturor clipelor în care simţisem moartea încleştându-şi fălcile în jurul meu. Am simţit dinţii unui neom afundându-mi-se în carnea umărului şi o săgeată pătrunzându-mi în spate. Îl săltasem pe bondoc pe umeri şi am căzut în genunchi, doborât nu de greutatea lui, ci de a spaimei lui. A urmat un nou hohot de râs al privitorilor. Thick a scăpat din strânsoarea mea şi, plângând cu disperare şi fără cuvinte, a rămas locului, pe chei, neavând unde să fugă fiindcă ne înconjura un cerc de bărbaţi batjocoritori.

Bătaia lor de joc mă zdrobea cu mai multă forţă decât pumnii lui Thick. Nu puteam să-l imobilizez fără să risc să mi se surpe zidurile, nici nu îndrăzneam să mi le cobor în faţa atacului lui violent, ca să-mi pot folosi întreaga putere a propriului Meşteşug. Aşa că mă străduiam zadarnic să-l fac să se retragă la bord, tăindu-i calea ori de câte ori încerca să se strecoare pe lângă mine şi să scape luând-o la fugă pe doc. Când făceam un

pas spre el, se retrăgea cu un pas, apropiindu-se astfel de pasarelă, iar cercul privitorilor îi făcea loc. Pe urmă se repezea el la mine, cu mâinile întinse, ştiind că, dacă mă atingea, mi se prăbuşeau zidurile în faţa lui. Şi eram nevoit să pierd teren ca să mă feresc. Şi, în tot acest timp, cei din jur râdeau şi, în limba lor aspră, îşi strigau prietenii să vină să vadă un oştean din Ducate care nu era în stare să ne înfrângă în luptă un netot.

În cele din urmă, salvarea mea a fost Web. Probabil că strigătele excitate ale corabierilor de pe *Mistreţul colţos* l-au atras lângă copastie. Bătrânul masiv şi-a făcut loc împingându-se prin mulţimea de gură-cască şi a coborât pasarela către noi.

— Thick, Thick, Thick, a spus, cu glas liniştitor. Haide, omule. Nu e nevoie de aşa ceva. N-ajută la nimic.

Ştiam că Harul poate fi întrebuinţat ca să respingi pe cineva. Cine n-a făcut un salt înapoi din faţa clănţănitului ameninţător al dinţilor unui câine sau nu s-a ferit, scăpând cu greu de zgârieturile unei pisici? Nu numai ameninţarea te face să pierzi teren, ci şi furia animalului e o forţă care îndepărtează când o provoci. Cred că un înzestrat cu Har ştie din instinct cum să respingă, aşa cum ştii că trebuie să scapi de o primejdie cu fuga. Dar nu-mi trecuse niciodată prin minte că putea exista şi o forţă de sens opus, care linişteşte, ademenitoare.

Nu ştiu niciun cuvânt care să descrie ceea ce a împroşcat Web către Thick. Nu eram eu ţinta, dar eram conştient că acel ceva există la limita simţurilor mele. Îmi netezea părul zbârlit şi-mi domolea bătăile tunătoare ale inimii. Aproape fără să vreau, mi-am lăsat umerii în jos şi mi-am descleştat fălcile. Am văzut uimirea aşternându-se pe faţa bondocului. I-a căzut bărbia, deschizându-i gura, iar limba pe care nu şi-o retrăgea niciodată dintre buze i-a ieşit şi mai mult în afară, în vreme ce ochii mici aproape că i s-au închis. Web i-a vorbit din nou, cu blândeţe.

— Uşurel, prietene. Destinde-te. Haide, acum vino cu mine.

Există o privire a pisoiului prins de ceafă şi săltat de la pământ de mama lui. Am recunoscut-o pe chipul lui Thick Web şi s-a aşezat pe braţul lui mâna mare.

— Nu privi în jur, l-a sfătuit. Hai, ochii la mine!

Şi bondocul s-a supus, a rămas cu ochii în sus, către faţa Maestrului Harului, care îl urca pe corabie cu uşurinţa cu care conduce un băietan un taur ţinându-l de inelul din nas. Eu am rămas tremurând, cu sudoarea uscându-mi-se pe şira spinării.

Sângele mi-a năvălit în obraji în timp ce mă îmbarcam la rândul meu, urmărit de vorbele cu care mă lua privitorii în râs. Mulţi vorbeau, stâlcit, limba din cele Şase Ducate. Şi o foloseau intenţionat, ca să fie siguri că le înţeleg batjocura. Nu mă puteam preface că nu le dau atenţie, fiindcă nu puteam opri sângele să-mi împurpureze faţa, dându-i culoarea ruşinii. Şi mă ţineam după Web clocotind de o furie pe care nu puteam să mi-o dezlănţui. Am auzit pasarela ridicându-se imediat ce am ajuns la bord. Nu m-am uitat peste umăr, m-am mulţumit să merg pe urmele celor doi către ceva care semăna a cort înălţat pe punte.

Corabia oferea un adăpost mult mai rudimentar decât *Destinul Fecioarei.* Pe puntea de la provă se afla o cabină de lemn, aşa cum eram obişnuit să văd pe corăbii. Aveam să aflu că e împărţită în două. Cea mai mare le fusese oferită prinţului şi lui Chade, iar în cealaltă se înghesuia coteria Harului. Cabina improvizată de la pupa era pentru gardă. Pereţii erau din piele groasă, întinsă pe stâlpi şi legată în partea de jos de ţăruşi fixaţi de punte. Adăposturile dovedeau că sensibilităţilor noastre de locuitori ai celor Şase Ducate erau privite cu înţelegere; insularii preferau puntea deschisă, mai potrivită pentru mutarea mărfurilor sau pentru luptă. O privire asuprea fetelor celorlalţi oşteni din gardă m-a convins că Thick nu era nicidecum bine-venit printre ei. Şi, după spectacolul ruşinos pe care-l dădusem pe chei, nici eu nu eram cu mult mai sus în stima lor. Web se străduia să-l instaleze pe bondoc pe unul dintre cuferele aduse de pe *Destinul Fecioarei.*

— Nu, i-am spus, cu voce scăzută. Prinţul preferă să-l ştie pe Thick aproape de el. Trebuie să-l ducem în cabina cealaltă.

Acolo e şi mai multă înghesuială, mi-a explicat Web, dar eu am clătinat din cap.

— În cealaltă cabină, am insistat, iar el a cedat.

Thick a mers cu el, având aceeaşi privire sticloasă, plină de încredere. I-am urmat, obosit de parcă m-aş fi antrenat toată dimineaţa mânuind sabia. Abia mai târziu mi-am dat seama că Web îl culcase pe Thick pe salteaua lui. Civil stătea pe o alta, mai mică, în colţ, cu motanul mârâindu-i în braţe. Menestrelul Cockle privea neconsolat trei coarde rupte ale unei harpe mici. Swift se uita la orice, numai la mine nu. L-am simţit disperat, fiindcă netotul fusese adus în aceeaşi încăpere cu el. În spaţiul minuscul, tăcerea era mai groasă decât untul.

Thick odată instalat pe saltea, Web şi-a trecut mâna bătucită peste fruntea lui asudată. Bondocul şi-a înălţat pentru o clipă privirea uimită, apoi a închis ochii ca un copil obosit. A adormit şi a început să respire hârjâit imediat ce a căzut în mrejele somnului. Acolo aş fi vrut să fiu şi eu, după toate loviturile încasate, dar Web m-a luat de braţ.

— Vino, mi-a spus. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

M-aş fi opus dacă aş fi putut, dar, când mi-a pus mâna pe umăr, mi-a dispărut orice dorinţă de împotrivire. L-am lăsat să mă scoată pe punte. Am auzit strigătele batjocoritoare ale marinarilor când am reapărut, dar Web a preferat să-i ignore şi m-a condus lângă copastie.

— Poftim, a spus şi şi-a desprins de la şold o ploscă din piele şi i-a scos dopul. Mirosul de rachiu a ajuns la mine. Bea o înghiţitură, apoi respiră de mai multe ori adânc. Arăţi de parcă ai fi pierdut o grămadă de sânge.

Nu credeam că am nevoie de rachiu, dar, după ce am băut şi l-am simţit răspândindu-se în mine, mi-am dat seama că mă înşelasem.

Fitz?

Împovărată de îngrijorare, întrebarea prinţului a ajuns la mine ca o şoaptă. Am descoperit brusc că încă îmi mai păstram cu înverşunare zidurile. Le-am coborât cu băgare de seamă, apoi i-am răspuns lui Dutiful.

Sunt bine. Web l-a liniştit pe Thick.

— Aşa e. L-am domolit. Dar nu e nevoie să mi-o spui.

Lasă-mă o clipă, prinţul meu, să mă adun.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că rostisem cu glas tare primul gând trimis către Dutiful.

— Ştiu. Cred că sunt buimăcit.

— Da, eşti. Şi nu înţeleg de ce. Dar am bănuielile mele. Netotul e foarte important pentru prinţ, nu-i aşa? Şi asta are o legătură cu faptul c-a izbutit cumva să-mpiedice un războinic în floarea vârstei să-i impună cu forţa ceea ce nu-i place. Ce te-a făcut să te fereşti de atingerea lui? Mie nu mi s-a-ntâmplat nimic când l-am atins.

I-am înapoiat plosca.

— Nu e secretul meu, am răspuns, fără ocolişuri.

— Înţeleg.

A luat o înghiţitură zdravănă de rachiu. Şi s-a uitat în sus,

gânditor. Risk se rotea deasupra corabiei, aşteptându-ne. O pânză s-a întins brusc pe catarg. O clipă mai târziu, s-a umflat în vânt şi am simţit vasul afundându-se şi câştigând viteză.

— Mi s-a spus că e o călătorie scurtă. De trei sau cel mult patru zile. Dacă am fi mers cu *Destinul Fecioarei*, am fi fost nevoiţi să ocolim tot arhipelagul, apoi ar fi trebuit s-o lăsăm în portul altei insule şi să ajungem la Wuislington cu alt vas cu pescaj mic.

Am dat din cap cu aerul unui înţelept, fără să ştiu dacă avea sau nu dreptate. Poate repeta ce-i spusese pasărea lui. Sau, mai probabil, cu urechile lui întotdeauna la pândă, auzise corabierii vorbind între ei.

Pe urmă a pus o întrebare, ca şi cum ar fi fost continuarea logică a spuselor lui de mai înainte.

— Dacă ghicesc care e secretul, îmi spui că am dreptate?

Am oftat scurt. Abia atunci, când lupta se încheiase, îmi dădeam seama ce obosit sunt. Frica şi furia îl făcuseră pe Thick să mi se împotrivească din toate puterile. Speram că nu-şi cheltuise rezervele în mai mare măsură decât îşi putea permite. Boala îi secătuise deja forţele. Fusese convins că se luptă cu mine pe viaţă şi pe moarte; de asta nu mă îndoiam. M-am simţit brusc copleşit de grijă pentru el.

— Tom? a insistat Web şi, cu o tresărire, mi-am amintit ce mă întrebase.

— Nu e secretul meu, am repetat cu încăpăţânare.

Mă inunda disperarea, ca sângele izvorât dintr-o rană. Mi-am dat seama că era disperarea lui Thick. Dar asta nu mă ajuta cu nimic. Trebuia să i-o ţin cumva în frâu, înainte de i se simţi efectul asupra celorlalţi oameni de pe corabie.

Te descurci singur?

Răspunsul pe care i l-am trimis prinţului îi confirma mai degrabă că înţeleg ce-mi cere decât că puteam s-o scot la capăt.

Web mi-a întins din nou plosca. Am luat-o şi am sorbit din ea cu lăcomie.

— Trebuie să mă-ntorc la Thick, am spus apoi. Nu e bine să fie lăsat singur.

— Înţeleg asta, a răspuns, luându-şi plosca înapoi. Aş fi vrut să ştiu sigur dacă-i eşti protector sau temnicer. Ei bine, Tom Badgerlock, când o să crezi că nu riscăm nimic dacă stau eu cu

el, să-mi dai de ştire. După cum arăţi, şi ţie ţi-ar prinde bine un strop de odihnă.

Am dat din cap fără să scot niciun cuvânt, l-am lăsat acolo şi m-am dus în mica încăpere care găzduia coteria Harului. Toţi ceilalţi ieşiseră, probabil stânjeniţi de forţa sentimentelor cu care veneau dinspre Thick, purtate de fluxul puternic al Meşteşugului. Bondocul dormea, dar nu fiindcă se liniştise, ci fiindcă îl doborâse oboseala. M-am uitat în jos, la faţa lui, şi am văzut o simplitate fără nimic copilăresc şi fără nimic în comun cu nerozia. Avea obrajii împurpuraţi şi broboane mici de sudoare pe frunte. Îl chinuia din nou febra şi respira hârjâit. M-am aşezat pe podea, lângă salteaua lui. Mi-era ruşine pentru că-i făceam aşa ceva. Nu era drept şi o ştiam cu toţii, şi Chade, şi Dutiful, şi eu. Pe urmă m-am lăsat în voia oboselii şi m-am întins la rândul meu.

După trei răsuflări, am izbutit să mă concentrez şi să-mi adun toată forţa Meşteşugului. Pe urmă am închis ochii şi mi-am întins cu delicateţe un braţ peste Thick, ca să dau mai multă putere legăturii prin care ne unea magia. Mă aşteptasem să aibă zidurile ridicate, ca să se ferească de mine, însă se lăsase fără apărare. M-am strecurat într-un vis în care un pisoi rătăcit îşi agita disperat lăbuţele într-o mare furioasă. L-am scos din apă, aşa cum făcuse Nettle, şi l-am dus din nou în furgon. I-am jurat că e în siguranţă şi neliniştea i s-a împuţinat întrucâtva. Dar, chiar şi în vis, m-a recunoscut.

— Dar tu m-ai silit! a strigat pisoiul, pe neaşteptate. Tu m-ai silit să mă urc din nou pe o corabie!

Am crezut c-o să se înfurie şi-o să mă sfideze sau chiar să mă atace. Dar s-a întâmplat ceva mai rău. A început să plângă. Pisoiul plângea, nemângâiat, cu voce de copilaş. Am simţit abisul dezamăgirii lui, pentru că îl trădasem. Avusese încredere în mine. L-am ridicat şi l-am strâns la piept, dar n-am putut să-l liniştesc, fiindcă eu eram motivul supărării lui.

Nu mă aşteptam s-apară Nettle. Nu era noapte şi mă îndoiam că dormea. Cred că-mi închipuisem întotdeauna că nu poate stăpâni Meşteşugul decât în somn. O idee prostească, dar existase. În timp ce legănam în braţe micuţa creatură care era Thick, am simţit-o pe fiica mea alături.

Dă-mi-l mie, a spus cu iritarea pe care i-o stârneşte unei femei nepriceperea unui bărbat.

Am lăsat-o să-l ia, cuprins de vinovăţie fiindcă mă simţeam uşurat. M-am pierdut în fundalul visului lui Thick şi mi-am dat seama că încordarea lui slăbea pe măsură ce mă îndepărtam. M-a durut când am înţeles că prezenţa mea îl supăra, dar nu-l puteam învinovăţi.

După o vreme, m-am regăsit lângă turnul topit. Locul părea un colţ de lume căzut în uitare. De jur-împrejur, pantele dealurilor erau acoperite de mărăcini uscaţi, şi singurul sunet era foşnetul vântului printre crengile lor. Am aşteptat.

Nettle a apărut.

De ce aşa? m-a întrebat, rotindu-şi braţul ca să-mi arate peisajul dezolant.

Mi s-a părut potrivit, am răspuns abătut.

A pufnit cu dispreţ şi, cu o fluturare a mâinii, a preschimbat mărăcinii uscaţi în iarbă înaltă, din toiul verii. Pe coasta dealului, turnul a devenit cerc de piatră sfărâmată, cutreierat de lujeri înfloriţi. Nettle s-a aşezat pe o piatră încălzită de soare, şi-a răsfirat fusta roşie peste picioarele desculţe şi m-a întrebat:

Întotdeauna te laşi aşa în voia sentimentelor?

Bănuiesc că da.

Viaţa alături de tine e probabil obositoare. Nu cunosc decât un singur bărbat mai sentimental decât tine.

Şi cine e bărbatul ăsta?

Tata. Ieri s-a întors acasă.

Am lăsat să se scurgă o clipă, apoi am întrebat, străduindu-mă s-o fac cu nepăsare:

A fost la castelul Buckkeep. Numai atât ne-a spus. Arătă ca şi cum ar fi îmbătrânit cu zece ani şi totuşi uneori îl surprind privind în gol, cu zâmbetul pe buze. În ciuda ochilor lui înceţoşaţi, se tot holbează la mine, de parcă nu m-ar mai fi văzut în viaţa lui. Mama spune că se simte ca şi cum şi-ar lua întruna rămas-bun de la ea. O cuprinde cu braţele şi o strânge de parcă s-ar teme că i-o poate răpi cineva în orice clipă. E greu să descriu cum se poartă; e ca şi cum ar fi dus în sfârşit până la capăt o însărcinare grea şi, în acelaşi timp, ca şi cum s-ar pregăti să plece într-o călătorie.

Ce ţi-a povestit?

Am încercat să n-o las să-mi simtă spaima.

Nimic. Şi nici mamei nu i-a spus mai mult sau cel puţin aşa zice ea. S-a întors cu daruri pentru noi toţi. Marionete de lemn

pentru fraţii mei cei mai mici şi cutii cu încuietoare secretă pentru cei mai mari. Iar pentru mama şi pentru mine, cutioare cu şiraguri de mărgele din lemn sculptate în formă de pietre preţioase. Şi o iapă, cea mai drăgălaşă iapă micuţă pe care-am văzut-o vreodată.

Am aşteptat, ştiind ce urma s-aud şi totuşi rugându-mă să nu fie rostit.

Iar el poartă un cercel, o bilă din lemn. Nu ţin minte să mai fi purtat vreun cercel vreodată. Nici nu ştiam că are urechea străpunsă, ca să-l poată purta.

M-am întrebat dacă Lordul Auriu şi Burrich stătuseră de vorbă. Poate că Bufonul lăsase pur şi simplu darurile la regina Kettricken, rugând-o să i le trimită. Aveam atâtea întrebări şi nu puteam să pun niciuna. Şi am întrebat cu totul altceva.

Ce faci în clipa asta?

Scufund lumânări. Cea mai plictisitoare şi mai stupidă îndeletnicire care poate exista. Nettle a păstrat câteva clipe tăcerea. Apoi: *Am mesaj pentru tine.*

La asta mi-a stat inima.

Oh?

Tata a zis că, dacă visez din nou lupul, să-i spun: „Ar fi trebuii să vii acasă cu mult timp în urmă”.

Spune-i… Prin minte mi-au trecut o mie de mesaje. Ce i-aş fi putut transmite unui om pe care nu-l văzusem de şaisprezece ani? Spune-i să nu se teamă, fiindcă n-o să iau nimic de la el? Spune-i că-l iubesc aşa cum l-am iubit întotdeauna? Nu. Nu asta. Spune-i că îl iert. Nu, pentru că nu mi-a greşit niciodată cu bună ştiinţă. Astfel de cuvinte n-ar fi izbutit decât să îngreuneze povara, oricare ar fi fost, pe care şi-o pusese singur pe suflet. Tânjeam să-i spun o mie de lucruri, dar nu cutezam s-o fac pe Nettle mesager pentru niciunul.

Ce să-i spun? m-a îmboldit ea, roasă de curiozitate.

Spune-i că m-a lăsat fără cuvinte. Şi că-i sunt recunoscător. Că îi sunt recunoscător de mulţi ani.

Părea prea puţin, dar mi-am impus să nu mai adaug nimic. Nu voiam să mă pripesc. Trebuia să mă gândesc îndelung şi temeinic înainte de a-i da lui Nettle un mesaj adevărat pentru Burrich. N-aveam idee cât de mult ştia ea sau în ce măsură ghicise adevărul. N-aveam idee nici cât ştia Burrich din tot ce mi se întâmplase de când ne despărţiserăm. Mai bine să-mi pară

rău pentru cuvintele nerostite decât pentru cele pe care n-aş fi putut să le mai iau vreodată înapoi.

Cine eşti?

Îi datoram măcar atâta lucru, adică un nume pe care să mă poată striga. Şi nu exista decât unul pe care mi se părea potrivit să i-l dezvălui.

Preschimbătorul. Numele meu e Preschimbătorul.

A dat din cap, dezamăgită şi, în acelaşi timp, încântată. În alt loc şi în alt timp, Harul m-a avertizat că erau oameni în apropierea mea; m-am smuls din vis şi Nettle m-a lăsat cu părere de rău să plec. M-am strecurat cu grijă în propria carne. Şi am mai ţinut o vreme ochii închişi, având grijă să-mi încordez toate celelalte simţuri. Eram în cabină, cu Thick respirând greu alături. Am simţit mirosul uleiului cu care îşi ungea menestrelul lemnul harpei, apoi am auzit glasul lui Swift.

— De ce doarme la ora asta?

— Nu dorm, am răspuns cu voce joasă. Mi-am luat cu grijă braţul de pe bondoc, ca să nu-l trezesc cumva, apoi m-am săltat încet în capul oaselor. M-am străduit doar să-l liniştesc pe Thick. E încă foarte bolnav. Aş fi vrut să nu fim nevoiţi să-l luăm în călătoria asta.

Swift continua să mă măsoare cu o privire stranie. Menestrelul Cockle ştergea cu ulei rama harpei, cu mişcările delicate. M-am ridicat, cu capul lăsat în jos ca să n-ating tavanul scund, şi m-am uitat la fiul lui Burrich. Oricât şi-ar fi dorit să mă ocolească, îmi asumasem o datorie.

— Ai vreo treabă în clipa asta? l-am întrebat.

Băiatul s-a uitat la Cockle ca şi cum s-ar fi aşteptat să vorbească în locul lui. Dar, fiindcă n-a făcut-o, a răspuns el însuşi încet:

— Cockle o să cânte pentru insulari câte ceva din cele Şase Ducate. Voiam să merg să-l ascult.

Am tras aer în piept. Ca să-mi ţin cuvântul faţă de Nettle, trebuia să-l atrag pe băiat către mine. Însă, încercând să-l trimit acasă, îl înstrăinasem deja. Strunindu-l prea strâns, nu-i putea câştiga încrederea. Aşa că am spus:

— Din cântecele unui menestrel ai multe de învăţat. Ascultă şi ce vor spune şi vor cânta insularii şi străduieşte-te să prinzi câteva cuvinte din limba lor. Mai târziu o să vorbim despre ceea ce-o să înveţi.

— Mulţumesc, a răspuns băţos.

Îi venea greu să-şi arate recunoştinţa în aceeaşi măsură în care nu-i plăcea să admită că aveam autoritate asupra lui. Nici în privinţa asta nu voiam să-l forţez. Aşa că am dat din cap şi l-am lăsat să plece. Din uşă, Cockle mi-a adresat o plecăciune graţioasă, de menestrel, şi ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă. M-a surprins prietenia din ei, până ce mi-a spus în loc de „la revedere”:

— Un oştean care preţuieşte învăţătura e o raritate, mai ales dacă recunoaşte că o pot oferi menestrelii. Îţi mulţumesc, domnul meu.

— Eu sunt cel care mulţumeşte. Prinţul meu mi-a cerut să mă ocup de educaţia băiatului. Poate izbuteşti să-i arăţi că dobândirea cunoştinţelor nu trebuie să fie un chin.

Pe urmă am luat, cât ai clipi, încă o hotărâre.

— Vă însoţesc şi eu, dacă nu stânjenesc pe nimeni.

Mi-a răspuns cu o nouă plecăciune complicată.

— Aş fi onorat.

Swift ieşise înaintea noastră şi n-a părut încântat când m-a văzut însoţindu-l pe menestrel.

Corabierii insulari nu se deosebeau de oricare alţii, pe care-i întâlnisem oriunde altundeva. Orice soi de distracţie era mai bun decât plictiseala zilnică de pe vas. Toţi cei care nu erau de cart s-au strâns în scurt timp să-l asculte pe Cockle. Menestrelul îşi găsise un loc minunat, stătea în spaţiul larg de pe punte cu vântul în plete şi cu soarele în spate. Toţi cei adunaţi îşi aduseseră de meşterit, aşa cum obişnuiesc femeile să-şi ia cu ele o broderie sau o împletitură. Unul făcea un preş plin de noduri dintr-o funie veche, scămoşată; altul cioplea alene o bucată de lemn tare. Atenţia cu care ascultau mi-a adeverit bănuielile. Fiindcă aşa preferase Peottre sau doar din pură întâmplare, aproape tot echipajul lui înţelegea limba din cele Şase Ducate. Chiar şi aceea care, nu prea departe de noi, se ocupau de pânze ascultau cu urechile ciulite.

Menestrelul le-a cântat mai multe balade tradiţionale din cele Şase Ducate, toate despre regii din dinastia Farseer. Era destul de înţelept ca să nu aleagă niciuna despre îndelungatele noastre lupte cu Insulele Străine. Am fost cruţat de durerea trezită de povestea Turnului din Insula Cornului. Swift părea interesat de cântece. Atenţia îi era atrasă mai ales de cele care

istoriseau legende ale Sângelui Străvechi. În timp ce le cânta Cockle, i-am urmărit pe insulari întrebându-mă dacă aveam să observ dezgustul şi indignarea cu care le întâmpinau mulţi oameni din ţara mea. Şi nu le-am observat. Corabierii păreau în schimb să le accepte, considerându-le cântece stranii despre o magie străină.

Când a terminat, un insular s-a ridicat cu un zâmbet larg, care i-a încreţit mistreţul tatuat pe un obraz. A pus deoparte bucata de lemn pe care-o cioplea şi şi-a scuturat aşchiile fine, curbate, de pe piept şi de pe pantaloni.

— Credeţi că asta e o magie puternică? ne-a provocat apoi. Ştiu una mai puternică, şi bine-ar fi s-o ştiţi şi voi, fiindcă s-ar putea să daţi piept cu ea.

Şi-a înghiontit cu vârful piciorului gol un prieten aşezat pe punte, alături de el. Evident jenat fiindcă se afla în mijlocul unui cerc numeros de ascultători, cel astfel îmboldit a scos totuşi un fluier mic, de lemn, pe care-l purta sub cămaşă, agăţat de gât cu un şnur, şi a umplut aerul cu o melodie simplă, tânguitoare, în vreme ce primul corabier ne-a cântat, nu prea ajutat de propria voce răguşită, dar punând suflet, povestea Omului Negru de pe Aslevjal. Cânta în limba lui şi modul aparte în care accentuează barzii cuvintele le făcea, pentru mine, mai greu de înţeles. Omul Negru stătea la pândă pe insulă şi abătea nenorociri asupra celor veniţi cu gânduri rele. Era paznicul dragonului, sau poate chiar dragonul însuşi sub înfăţişare omenească. Negru pentru că dragonul era negru, „ceva“ pentru că dragonul era „ceva”, puternic şi de neînvins ca vântul şi necruţător ca gheaţa. Putea să roadă oasele laşilor şi să sfâşie carnea nesăbuiţilor, să…

— La datorie! a strigat brusc Peottre, pătrunzând în cerc.

De o severitate blajină, ordinul ne reamintea tuturor că era, deopotrivă, căpitanul corabiei şi gazda noastră. Corabierul şi-a întrerupt cântecul răguşit şi l-a privit pieziş. Am simţit între ei încordarea; mistreţul tatuat spunea că omul făcea parte dintre luptătorii lui Arkon Bloodblade. Alcătuit, în cea mai mare parte, din oamenii acestuia din urmă, echipajul îi fusese împrumutat lui Peottre pentru călătoria noastră. Unchiul narcescăi a clătinat uşor din cap, atât ca mustrare, cât şi ca avertisment, cu ochii la corabierul care şi-a gârbovit umerii.

— Şi care ne e datoria, în timpul orelor noastre de odihnă? a

întrebat totuşi, cu o umbră de fanfaronadă în glas.

Peottre a răspuns cu blândeţe, dar cu un aer care spunea limpede că nu era dispus să tolereze nicio sfidare.

— Datoria voastră, Rutor, e să vă odihniţi în orele acestea, ca să puteţi trece apoi la treabă cu forţele proaspete. Aşa că Odihniţi-vă şi lăsaţi-mă pe mine să-i distrez pe oaspeţii noştri.

În spatele lui, Chade şi prinţul ieşiseră din cabina lor şi aruncau priviri curioase. Web îi urma. M-am întrebat dacă Peottre auzise cântecul corabierului şi îi părăsise brusc, sub un pretext sau altul. Mi-am trimis gândul către amândoi.

Ştim vreo poveste a Omului Negru de pe Aslevjal? Sau, poate, despre un paznic al dragonului? Despre asta era cântecul pe care l-a întrerupt Peottre.

Eu nu ştiu niciuna. O să-l întreb pe Chade, într-o clipă de linişte.

Am încercat să intru direct în legătură cu bătrânul.

Chade?

N-am primit niciun răspuns. Nici măcar nu şi-a îndreptat privirea spre mine.

Cred că ieri a forţat prea mult.

A băut azi vreun ceai? am întrebat bănuitor. Pentru un novice într-ale Meşteşugului, ceea ce făcuse Chade cu o zi înainte era un efort istovitor, însă el părea la fel de vioi ca de obicei. Să fi fost efectul scoarţei de spiriduş? m-am întrebat invidios. Mie mi-o refuza, dar el o folosea?

Bea o fiertură scârboasă aproape în fiecare dimineaţă. N-am idee ce e.

Mi-am alungat gândul înainte de a mă trăda lui Dutiful. M-am hotărât să fur, dacă era cu putinţă, cât puteam lua între degete din ierburile lui Chade şi să descopăr ce folosea. Bătrânul nu se sinchisea prea mult de propria sănătate. Avea să-şi mistuie viaţa încercând s-o pună în slujba cauzei noastre.

Dar nu mi s-a ivit prilejul să-mi înfăptuiesc planul. Puţinele zile rămase din scurta noastră călătorie s-au scurs fără să se petreacă nimic ieşit din comun. L-am îngrijit pe Thick şi am continuat să-i dau lecţii lui Swift. De fapt, am ajuns să fac şi una, şi alta în acelaşi timp, pentru că Thick s-a trezit din îndelungatul lui somn slăbit şi arţăgos, şi nu suporta să-i port de grijă. Însă era dispus să accepte atenţiile lui Swift. Numai că pe băiat nu-l trăgea inima să se ocupe de el, ceea ce era de înţeles. E greu să

îngrijeşti un bolnav şi poate deveni neplăcut. În plus, aidoma majorităţii locuitorilor celor Şase Ducate, Swift nutrea un bine înrădăcinat dezgust faţă de orice diformitate a trupului. Dezaprobarea mea n-a izbutit să i-l alunge, însă calmul cu care accepta Web deosebirile dintre noi şi bondoc a sfârşit prin a-l înrâuri. Priceperea cu care îl învăţa Maestrul Harului pe Swift prin puterea exemplului mă făcea să mă simt un preceptor stângaci şi neghiob. Îmi doream din tot sufletul să mă descurc bine cu băiatul, aşa cum se descurcase Burrich cu Nettle, şi totuşi dădeam greş în repetate rânduri când încercam să-i câştig încrederea.

Zilele pot fi foarte lungi când te simţi inutil. Îmi petreceam foarte puţin timp cu Chade şi cu Dutiful. Pe corabia înghesuită, nu reuşeam să stau de vorbă cu niciunul dintre ei între patru ochi, aşa că nu puteam discuta decât prin Meşteşug. Încercam să comunic direct cu Chade cât mai puţin cu putinţă, sperând că un răstimp de odihnă avea să-i refacă abilităţile. Prinţul mi-a spus că bătrânul sfetnic nu ştia nimic despre un Om Negru de pe insula Aslevjal. Peottre îi dădea corabierului care cântase despre el foarte mult de lucru, aşa că nu aveam când să-i pun întrebări. Izolat de Chade şi de Dutiful şi respins de Thick, mă simţeam singur şi nu izbuteam să-mi găsesc liniştea. Depanam amintiri şi inima îmi tânjea după vremurile vechi, după dragostea simplă dintre mine şi Molly şi după prietenia mea cu Bufonul, atât de lesne înfiripată. Mă gândeam adesea la Ochi Întunecaţi, fiindcă Web şi pasărea lui îmi săreau mereu în ochi, iar motanul lui Civil se ţinea după el tot timpul, în orice loc de pe corabie. Rămăsesem şi fără toate legăturile pline de pasiune din tinereţe şi fără dorinţa de a căuta altele.

Cât despre Nettle şi Burrich, care mă invitase să mă „întorc acasă”… îmi era dureros de dor s-o fac, însă ştiam că nu tânjesc să mă întorc într-un anumit loc, ci într-un anumit timp, şi nici El, nici Eda nu-i dăruiesc unui om o asemenea şansă. Când am intrat într-un port mic, care părea o muşcătură din coasta unei insule mărunte, şi Peottre a strigat de bucurie că-şi revedea casa, m-a potopit invidia.

Web mi s-a alăturat lângă copastie, tulburând minunata desfătare pe care o găseam în melancolie.

— L-am lăsat pe Swift cu Thick, îl ajută să se încalţe. O să se bucure când o să se vadă din nou pe uscat, deşi nu vrea să

recunoască. Acum nici măcar nu mai suferă cu adevărat de rău de mare. E doar slăbit din pricina bolii lui îndelungate. Din pricina bolii şi a dorului de casă.

— Ştiu. Dar pe corabie nu pot face nimic ca să-l vindec de ele. Sper că, odată ce vom ajunge pe insulă, îi voi găsi un adăpost plăcut şi îi voi putea oferi linişte, odihnă şi mâncare bună. Pentru boala lui, astea sunt de obicei cele mai bune leacuri.

Web a dat din cap şi am rămas într-o tăcere prietenoasă în timp ce ne apropiam de ţărm. Pe un promontoriu, o siluetă solitară, o fată cu fusta roşcată unduindu-i în vânt, ne privea apropiindu-ne. Pe iarba crescută printre stânci din jurul ei şi pe dealurile domoale din spate păşteau oi şi capre. Pe uscat se întrezăreau dâre de fum înălţate deasupra caselor frumoase, înghesuite printre tufe de grozamă. Din micul golf ieşeau în întâmpinarea noastră pilonii de pe un singur doc. Nu se vedea nimic care să semene a oraş. În timp ce-o priveam, fata de pe promontoriu şi-a ridicat braţele deasupra capului şi le-a fluturat de trei ori. M-am gândit că ne saluta, dar poate că de fapt era un semnal către locuitorii aşezării, fiindcă, în scurt timp, cărarea către ţărm s-a umplut de oameni. Unii stăteau pe doc, aşteptându-ne. Alţii, nişte copilandri, alergau pe plajă, strigând excitaţi unii la alţii.

Echipajul nostru a dus nava drept către doc, într-o demonstraţie grăbită a propriei măiestrii. Parâmele aruncate au fost prinse şi legate cu iuţeală, oprindu-ne. Se părea că, în câteva clipe, pânzele fuseseră coborâte şi strânse. Spre surprinderea mea, pe punte, Peottre le-a mulţumit, ursuz, corabierilor din Tribul Mistreţului, care manevraseră vasul. Mi-am dat încă o dată seama că aveam de-a face cu o alianţă dintre două triburi, nu cu unul singur. Era limpede că atât Peottre, cât şi echipajul priveau totul ca pe o mare favoare şi ca o posibilă îndatorare a unui trib faţă de celălalt.

Am înţeles asta şi mai bine din modul în care am debarcat. Peottre a coborât primul şi, imediat ce a ajuns pe doc, s-a înclinat adânc şi cu supunere în faţa femeilor adunate să-l întâmpine. Veniseră şi bărbaţi, dar stăteau în spatele femeilor, şi abia după ce a fost primit cu căldură de bătrânele tribului s-a dus Peottre să-i salute. Printre ei am văzut puţini de vârsta potrivită pentru un războinic, şi toţi purtau cicatricele urâte ale unor răni care îi schilodiseră. Am zărit şi câţiva mai bătrâni, şi

un grup agitat de băieţi între zece şi cincisprezece ani. M-am încruntat în sinea mea, apoi am încercat să-mi trimit gândul către Chade.

Bărbaţii fie sunt de părere că nu se cade să ne întâmpine, fie se ascund de noi pe undeva.

Mi-a răspuns cu un gând firav ca o şuviţă de fum.

Sau au pierit pe capete în Războiul Corăbiilor Roşii. Unele tribun au avut pierderi grele.

Am simţit ce efort făcuse ca să comunice cu mine şi am rupt legătura. În clipa aia avea cu totul alte griji. Pe urmă, mai degrabă cu Harul decât cu Meşteşugul, am descoperit neliniştea şi dezamăgirea prinţului. Motivul era clar. Elliania nu se număra printre femeile venite să ne întâmpine.

Nu-ţi face sânge rău pentru asta, l-am sfătuit. Nu le cunoaştem obiceiurile destul de bine ca să ştim ce înseamnă absenţa ei. Nu trebuie să presupui că e un afront.

Sânge râu? Aproape că nici n-am observat. Aici e vorba de o alianţă, Fitz, nu de o fetişcană şi de şiretlicurile ei.

Tonul tăios al replicii i-a dat de gol minciuna. Am oftat în sinea mea. Cincisprezece ani. Nu puteam decât să-i mulţumesc Edei fiindcă era o vârstă la care nu mă mai puteam întoarce niciodată.

Probabil că Peottre îi explicase lui Chade care erau obiceiurile în astfel de împrejurări, fiindcă el şi noi, toţi ceilalţi din grupul nostru, am rămas pe punte până când o femeie tânără, care nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, şi-a înălţat vocea limpede şi l-a invitat pe Fiul Tribului Cerbului din ţinutul Farseer să coboare de pe corabie, împreună cu oamenii lui.

— Ăsta e semnalul nostru, mi-a şoptit Web. Probabil că Swift l-a pregătit deja pe Thick. Mergem?

Am dat din cap, apoi l-am întrebat, ca şi cum aş fi avut dreptul s-o fac:

— Ce-ţi arată Risk? Vede pe undeva bărbaţi înarmaţi?

Mi-a răspuns cu un zâmbet încordat.

— Dacă ar fi văzut, nu crezi că v-aş fi spus? Pielea mea nu s-ar fi aflat în primejdie mai puţin decât ale voastre. Nu, nu vede decât ce-am observat şi noi. O aşezare modestă, bucurându-se de pacea de la început de zi. Şi o vale foarte mănoasă, chiar dincolo de dealuri.

Aşa că ne-am alăturat celorlalţi, am coborât în grup de pe

corabie şi ne-am oprit la o distanţă respectuoasă de prinţ, căruia i se ura bun venit în casa mamelor şi pe pământurile Ellianiei Blackwater. Cuvintele de salut erau simple, iar dincolo de simplitatea lor am desluşit ritualul. Primindu-ne şi îngăduindu-ne să punem piciorul pe uscat, femeile îşi afirmau atât dreptul de stăpânire asupra pământului, cât şi autoritatea asupra oricui punea piciorul în Wuislington. Însă am fost surprins când a urmat o repetare a ritualului, pentru primirea războinicilor din tribul Mistreţului. Iar răspunsul lor mi-a dezvăluit ceea ce îmi scăpase până atunci. Acceptând ospitalitatea, au jurat pe onoarea caselor mamelor lor că fiecare dintre ei era răspunzător de buna purtare a celorlalţi. Pedeapsa pentru încălcarea ospitalităţii n-a fost descrisă explicit. Şi, o clipă mai târziu, am înţeles care era rostul unui asemenea ritual. Într-o ţară a piraţilor, trebuia să existe ceva care să garanteze că alţii nu le jefuiau casele cât timp erau ei înşişi plecaţi după pradă. Am bănuit că era respectată o veche alianţă a tuturor caselor mamelor şi m-am întrebat ce pedeapsă putea primi un bărbat din partea propriei case a mamelor pentru încălcarea legământului făcut la sosirea pe teritoriul altui trib.

Ceremonia odată încheiată, femeile din casa mamelor Narvalului s-au îndepărtat, fiind călăuze pentru Dutiful şi suita lui. Garda prinţului îi urma, iar pe urmele ei înaintam eu, cu Web, Swift şi Thick. Băiatul mergea în faţa noastră, iar eu şi Web îl sprijineam pe bondoc. În spatele nostru erau corabierii din Tribul Mistreţului, care vorbeau despre bere şi despre femei şi ne luau în râs pe noi, cei patru din faţa lor. Deasupra noastră, Risk se rotea pe fundalul cerului albastru. Pe drumul bine întreţinut, nisipul de pe plajă ne scrâşnea sub tălpi.

Mă aşteptasem ca Wuislington să fie mai mare şi mai aproape de ţărm. Când, scoşi din fire de încetineala noastră, corabierii din Tribul Mistreţului au grăbit pasul şi au trecut pe lângă noi, Web a intrat în vorbă cu unul dintre ei. Omul era evident grăbit să-şi ajungă din urmă prietenii şi nu-i plăcea să fie văzut în tovărăşia unui netot şi a celor care-l îngrijeau. Aşa că a răspuns laconic, dar curtenitor, fiindcă Web părea întotdeauna să vorbească insuflând o atitudine cuviincioasă. Corabierul ne-a explicat că portul era bun, dar nu nemaipomenit de bun. Nu prea existau curenţi din pricina cărora să-ţi faci griji, dar de obicei suflau vânturi puternice şi destul de reci ca să „te

pătrundă frigul până în măduva oaselor”. Wuislingtonul fusese construit într-o adâncitură adăpostită a terenului, chiar sub următorul deal, aşa că vântul bătea mai degrabă pe deasupra lui decât prin el.

Şi am descoperit că avea dreptate. Oraşul era cuprins în palma ocrotitoare a ţinutului. Am continuat să coborâm pe drumul într-acolo şi aerul a părut să devină din ce în ce mai liniştit şi mai cald. Aşezarea de sub noi era foarte bine gândită. Construită din lemn şi piatră, casa mamelor era cea mai mare clădire, dominându-le aidoma unei case-tari pe toate celelalte, mult mai simple, printre care se numărau şi colibe. O împodobea un narval imens, pictat pe acoperişul placat cu ardezie. Dincolo de ea se zărea o întindere verde de pământ cultivat, care mi-a adus aminte de Grădina Femeilor din castelul Buckkeep. Străzile oraşului erau inele concentrice în jurul ei, şi cele mai multe pieţe se aflau, ca şi majoritatea caselor negustorilor, în partea cea mai apropiată de drumul către mare. Am văzut toate astea de sus, înainte ca distanţa prea mică să ni le ascundă.

Grupul prinţului ne dispăruse de mult din vedere, dar Riddle s-a întors la noi cu paşi iuţi, gâfâind uşor.

— Trebuie să v-arăt unde veţi locui, ne-a explicat.

— Adică n-o să fim găzduiţi împreună cu prinţul? am întrebat neliniştit.

— El o să stea în casa mamelor, împreună cu suita şi cu menestrelul. Pentru războinicii din alte triburi, veniţi în vizită, există o locuinţă specială, în afara casei-tari. Garda Prinţului n-o să stea împreună cu el. Nu ne place, dar lordul Chade i-a spus căpitanului Longwick să accepte. Iar pentru Thick a fost pregătită o căsuţă. Prinţul a poruncit să stai cu el. Riddle părea stânjenit. A adăugat, cu voce mai înceată, parcă scuzându-se: O să am grijă să-ţi fie adus cufărul acolo. Împreună cu toate lucrurile lui.

— Mulţumesc.

Nu era nevoie să întreb. Thick se deosebea prea mult de un om normal ca să poată fi primit ca oaspete în casa mamelor. Ei, măcar erau destul de înţelepţi ca să nu ne găzduiască la un loc cu garda. Totuşi, începea să mi se impună să împărtăşesc statului de proscris al lui Thick. Oricât de puţin mi-ar fi plăcut intrigile de la curtea Farseer, nu mă simţeam în largul meu când

mă aflam prea departe de Dutiful şi Chade. Ştiam că acolo ne aflam în primejdie, însă pericolul cel mai mare e cel despre care nu ştii nimic. Voiam să aud tot ce auzea bătrânul sfetnic şi să ştiu, clipă de clipă, care era mersul negocierilor. Totuşi, Chade nu putea pretinde să fim găzduiţi împreună cu prinţul, iar cu Thick trebuia să rămână cineva. Eu eram alegerea logică. Totul avea sens, dar asta nu mă ajuta să mă simt mai puţin înciudat.

Nu ni se aducea un afront. Casa mică, din piatră, cu o singură încăpere, era curată, deşi avea izul clădirilor nefolosite. Era evident nelocuită de câteva luni, însă în ladă fuseseră puse lemne şi existau vase pentru gătit. Un butoi era plin ochi cu apă proaspătă. În cameră se aflau o masă, scaune şi un pat cu două pături într-un colţ. Lumina soarelui cădea prin singura fereastră, aşternându-se pe podea. Eu unul avusesem parte şi de adăposturi mai rele.

Thick n-a spus nimic când l-am instalat pe pat. Gâfâia după drum şi i se împurpurase faţa, dar nu era vorba de obrajii îmbujoraţi ai omului sănătos, ci de semnul că un bolnav făcuse prea mult efort. I-am scos pantofii şi l-am învelit. Bănuiam că acolo nopţile erau reci chiar şi vara şi m-am întrebat dacă n-avea nevoie de mai mult decât cele două pături ca să se simtă bine.

— Te pot ajuta cu ceva? m-a întrebat Web.

Swift stătea în uşă, uitându-se nerăbdător către casa mamelor, aflată la două străzi distanţă.

— Tu nu, dar Swift mi-ar putea fi de folos o vreme.

Mă aşteptasem la privirea consternată pe care mi-a aruncat-o băiatul. Nu mi-a făcut hotărârea să se clatine. Am scos o monedă din pungă.

— Du-te în piaţă! N-am idee ce-o să găseşti acolo. Fii foarte curtenitor, dar adu-ne ceva de mâncare. Carne şi legume pentru supă. Pâine proaspătă, dacă au. Fructe. Brânză, peşte. Orice poţi cumpăra cu moneda asta.

Judecând după faţa lui, era sfâşiat între iritare şi dorinţa copilărească de a explora un loc nou. I-am pus banul în palmă şi am sperat că insularii primeau monedele din cele Şase Ducate.

— Pe urmă te duci înapoi, pe corabie, am adăugat şi l-am văzut crispându-se. Cuferele o să ni le aducă Riddle, dar vreau să iei aşternuturi de pe paturile de-acolo. Destule ca să facem culcuşuri pentru tine şi pentru mine, şi nişte pături în plus

pentru Thick.

— Dar eu o să stau în casa mamelor, cu prinţul şi cu Web şi cu toţi…

Dezamăgirea i-a frânt vocea când a clătinat din cap.

— Am nevoie de tine aici, Swift.

S-a uitat la Web ca şi cum i-ar fi cerut sprijinul. Faţa Maestrului Harului a rămas calmă, neutră.

— Eşti sigur că nu te pot ajuta în niciun fel? m-a întrebat din nou.

— De fapt…

Am îngheţat brusc când mi-am dat seama cât de greu îmi venea să cer.

— Dacă nu te deranjează să te întorci mai târziu, m-aş bucura să am câteva ore libere. Dacă n-are prinţul nevoie de tine altundeva.

— O să vin. Îţi mulţumesc că mi-ai cerut-o.

A doua frază era sinceră, nu o simplă formulă de politeţe. Am lăsat să se scurgă în tăcere câteva clipe în care i-am cântărit cuvintele. Mă lăuda fiindcă izbutisem în sfârşit să-i cer o favoare. Când i-am întâlnit ochii, mi-am dat seama cât de mult se prelungise tăcerea, dar pe faţă nu i se citeau decât calmul şi răbdarea dintotdeauna. Şi am avut din nou senzaţia că mă pândea, nu aşa cum pândeşte un vânător prada, ci ca un dresor care vrea să câştige prietenia unui animal prudent.

— Mulţumesc, am reuşit să spun.

— Şi poate c-o să merg şi eu cu Swift la piaţă, fiindcă sunt tot atât de curios ca el să văd oraşul. Dar îţi promit că n-o să pierdem vremea. Crezi că pe Thick l-ar tenta nişte plăcinte dulci, dacă avem norocul să găsim o brutărie?

— Da. Thick a răspuns cu voce tremurătoare, dar am prins inimă când am văzut că se arăta interesat. Şi nişte brânză, a adăugat, cu speranţă în glas.

— Poate că plăcinte şi brânză ar trebui să căutaţi în primul rând, m-am corectat eu.

M-am întors spre Thick zâmbind, dar şi-a ferit privirea. Încă nu mă iertase. Şi ştiam că trebuia s-o mai fac de încă două ori, când aveam să ne întoarcem la Zylig şi când aveam să ne îmbarcăm pe o corabie care să ne ducă pe Aslevjal. La o eventuală călătorie de întoarcere acasă nu îndrăzneam să mă gândesc. Părea descurajator de îndepărtată.

Web şi Swift au plecat, băiatul vorbind încântat şi bărbatul răspunzându-i cu acelaşi entuziasm. Adevărul era că mă simţeam uşurat văzându-i împreună. Într-un oraş străin, un băiat ar fi putut aduce cuiva un afront fără să-şi dea seama sau s-ar fi putut afla în pericol. Totuşi, m-am simţit abandonat când îi priveam îndepărtându-se.

M-am simţit tentat să-mi plâng de milă, dar mi-am îndreptat gândurile către oameni dragi mie, retrăgându-mă astfel de lângă abisul în care mă putea azvârli un asemenea imbold. Am încercat să nu mă întreb ce se întâmplase cu Hap şi cu Bufonul de când plecasem din Buckkeep. Hap era un băiat inteligent. Trebuia să am încredere în el. Iar Bufonul îşi condusese propria viaţă sau propriile vieţi, vreme de mulţi ani fără niciun ajutor din partea mea. Totuşi, nu mă simţeam în apele mele când mă gândeam că se afla undeva, pe teritoriul celor Şase Ducate, probabil furios din pricina faptei mele. M-am surprins plimbându-mi degetele peste urmele argintii care-mi rămăseseră pe încheietura mâinii după atingerea Meşteşugului lui. Nu-l simţeam câtuşi de puţin, dar mi-am dus totuşi ambele mâini la spate. M-am întrebat din nou ce-i spusese lui Burrich sau dacă se întâlniseră.

Frământări zadarnice, dar nu prea aveam cu ce altceva să-mi ocup timpul. Thick se uita cum mă foiam fără rost prin mica încăpere. I-am adus un polonic de apă rece din butoi, dar l-a refuzat. Eu am băut, şi am simţit, în apa ei, ce deosebea insula de alte locuri. Era dulce, cu iz de muşchi. Probabil adusă dintr-un iaz, mi-am spus. M-am hotărât să fac focul în vatră, pentru cazul că Web şi Swift se întorceau cu carne crudă.

Timpul trecea foarte încet. Riddle şi un alt oştean din gardă ne-au adus cuferele de pe corabie. Am scos dintr-al meu ierburi. Am umplut ibricul greu şi l-am pus pe vatră, mai degrabă ca să am ceva de făcut decât fiindcă-mi era poftă de ceai. Ca să iasă dulce şi liniştitor, am amestecat muşeţel, anason şi rădăcină de zmeură. Thick m-a privit bănuitor când am turnat peste ele apa fiartă, dar nu i-am dat prima cană. Mi-am tras în schimb un scaun lângă fereastră, de unde puteam privi oile care păşteau pe coasta mănoasă a dealului care domina oraşul. Mi-am băut ceaiul şi am încercat să regăsesc mulţumirea pe care mi-o ofereau liniştea şi singurătatea.

Când i-am întins a doua cană, Thick a acceptat-o. Probabil că,

bând-o pe prima, îl convinsesem că n-aveam de gând să-l droghez sau să-l otrăvesc, mi-am spus obosit.

Web şi Thick s-au întors, cu braţele pline de pachete şi cu obrajii băiatului îmbujoraţi după mersul prin aer curat. Thick s-a săltat încet în capul oaselor, să vadă ce cumpăraseră.

— Aţi găsit tartă cu fragi şi brânză galbenă? i-a întrebat cu speranţă.

— Ei, nu, dar hai să vezi ce-am găsit în schimb, l-a îmbiat Web. Batoane de peşte roşu, afumat, sărate şi dulci în acelaşi timp.

Chifle mici, cu seminţe presărate deasupra. Şi aici am, pentru tine, un paner plin cu fructe de pădure. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Femeile le spun şoricele, fiindcă şoarecii îşi umplu cu ele bortele şi le lasă să se usuce, pentru iarnă. Sunt un pic cam acre, dar am găsit nişte brânză de capră, cu care se potrivesc foarte bine. Rădăcinile astea portocalii, ciudate, cică se prăjesc pe tăciuni şi pe urmă se mănâncă partea din interior, cu sare. Şi, în sfârşit, astea, care nu mai sunt fierbinţi, ca atunci când le-am cumpărat, dar încă mai au un miros grozav.

Erau plăcinte de mărimea pumnului unui bărbat. Web le adusese într-o pungă împletită din fire de iarbă răsucite şi căptuşită cu alge late. Când le-a scos pe masă, am simţit miros de peşte. Erau umplute cu bucăţi de peşte alb, în sos gros şi uleios. Mi-a crescut inima când Thick s-a dat jos din pat şi, clătinându-se, s-a apropiat de masă şi a luat una. A mâncat-o hulpav, oprindu-se numai când îl silea tusea, apoi a mestecat mai încet o a doua, cu o altă cană de ceai, ca s-o împingă la vale. Iar după ceai a tuşit atât de tare şi de mult încât m-am temut că se înecase, dar, în cele din urmă, a răsuflat adânc şi s-au uitat în jur cu ochi apoşi.

— Sunt atât de obosit, a spus cu voce tremurătoare şi, după ce l-a ajutat Swift să se întoarcă în pat, a adormit imediat.

Swift ne însufleţise masa vorbind cu Web despre oraş. Eu mâncasem păstrând tăcerea şi ascultând observaţiile băiatului. Avea ochi ageri şi minte iscoditoare. Se părea că, după ce-i văzuseră banii, aproape toţi oamenii din piaţă se dovediseră destul de prietenoşi. Bănuiam că lui Web îi fusese din nou de folos înnăscuta lui curiozitate jovială. O femeie îi spusese până şi că fluxul nu prea înalt de dimineaţă era un moment potrivit pentru culegerea micilor moluşte dulci de pe plajă. De aici, Web

a trecut la o istorisire despre moluştele adunate împreună cu mama lui când era băieţandru, apoi au urmat alte poveşti din copilăria lui. Eu şi Swift le-am ascultat fascinaţi.

Am împărţit o altă cană din ceaiul făcut de mine şi, tocmai când atmosfera după-amiezii începuse să devină prietenoasă şi plăcută, în uşă şi-a făcut apariţia Riddle.

— Lordul Chade m-a trimis să vă spun că trebuie să mergeţi la casa mamelor, pentru o ceremonie de bun venit, ne-a dat de ştire, din prag.

— Atunci ar fi bine să vă duceţi, le-am spus lui Web şi Swift, fără tragere de inimă.

— Trebuie să mergi şi tu, m-a lămurit Riddle. Aici, cu netotul prinţului, trebuie să rămân eu.

Mi-am îndreptat ochii spre el.

— Thick, am spus încet. Îl cheamă Thick.

Mi se întâmpla pentru prima oară să-l dojenesc pe Riddle pentru ceva. S-a mulţumit să se uite la mine şi nu mi-am dat seama dacă remarca mea îl îndurerase sau îl ofensase.

— Thick, s-a corectat apoi. Eu trebuie să stau cu Thick. Ştii că n-am spus-o cu niciun gând rău, Tom Badgerlock, a adăugat, aproape bosumflându-se.

— Ştiu. Dar aşa ceva răneşte sentimentele lui Thick.

— Oh! Riddle şi-a întors brusc privirea către bondocul adormit, ca şi cum l-ar fi şocat vestea că avea sentimente. Oh!

Mi-a fost milă de el.

— Pe masă e mâncare şi ai apă caldă pentru ceai, dacă vrei.

A dat din cap şi am simţit că făcuserăm pace. Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi netezesc părul, dându-mi-l pe spate, şi ca să-mi pun o cămaşă nouă. Pe urmă l-am pieptănat pe Swift, spre dezgustul lui, şi am descoperit, consternat, ce încâlcită îi era chica.

— Trebuie să faci asta în fiecare dimineaţă. Sunt sigur că tatăl tău ţi-a spus că nu se cade să umbli ca un căluţ de munte neţesălat.

M-a ţintuit brusc cu privirea.

— Astea-s exact cuvintele lui! a exclamat, iar eu mi-am mascat propria scăpare răspunzând:

— Multă vreme spune aşa în Buck, băiete. Ia să te vedem acum. Ei, n-arăţi rău. Nici dacă o să te speli ceva mai des n-o să te doară, dar acum nu e timp. Să mergem.

Mi-a părut brusc rău de Riddle când l-am lăsat singur la masă.

Capitolul 10

NARCESCA

Iată care e obiceiul lor în ceea ce priveşte căsătoria: îi leagă doar atâta timp cât doreşte femeia. Şi tot ea îşi alege bărbatul, deşi el o poate curta pe aceea pe care o doreşte, oferindu-i daruri şi dedicându-i izbânzile lui din războaie. Pe Insulele Străine, dacă o femeie acceptă curtea unui bărbat, nu înseamnă că se leagă de el, ci doar că e bine-venit în patul ei. Distracţia asta poate dura o săptămână, un an sau o viaţă. Hotărârea îi aparţine numai şi numai femeii. Toate lucrurile care se pot păstra sub un acoperiş îi aparţin femeii, aşa cum îi aparţine şi tot ce oferă pământul stăpânit de casa mamelor ei. Copiii îi aparţin tribului ei şi de obicei nu sunt educaţi şi instruiţi de tată, ci mai degrabă de fraţii şi de unchii mamei. Atâta vreme cât bărbatul trăieşte pe pământul ei sau în casa mamelor ei, ea e aceea care dispune de munca lui. Una peste alta, eu, călătorul, sunt uimit fiindcă un bărbat acceptă de bunăvoie un rol atât de minor, iar, pe de altă parte, insularii par nedumeriţi de obiceiurile noastre şi mă întreabă uneori: „De ce renunţă femeile voastre de bunăvoie la avuţia familiilor lor ca să ajungă servitoare în casa unui bărbat?”

SCRIBUL FEDWREN, *Istorisirea unei călătorii într-un ţinut barbar*

Casa mamelor Tribului Narvalului era fortăreaţă şi cămin deopotrivă. Părea cu mult mai veche decât orice altă construcţie din Wuislington. Zidul masiv care îi înconjura domeniul şi grădina reprezenta prima linie de apărare. Dacă invadatorii îi făceau pe apărători să bată în retragere, aceştia se puteau refugia în casa propriu-zisă. Urmele de arsură de pe pereţii ei de piatră şi de pe grinzi povesteau că înfruntase până şi focul. La catul de jos uşa era singura deschidere. Cel de deasupra nu se putea făli decât cu ambrazuri înguste, pentru săgeţi, şi abia următorul avea ferestre adevărate, toate cu obloane destul de solide ca să oprească orice s-ar fi izbit de ele. Însă locuinţa nu semăna cu ceea ce înţelegem noi printr-un castel. Nu era un loc în care să adăposteşti oile sau oamenii dintr-un sat întreg sau

unde să păstrezi o grămadă de provizii. Bănuiam că era menită doar să le ţină piept piraţilor care veneau odată cu un flux şi plecau cu următorul, nu să reziste unui adevărat asediu. Reprezenta o altă diferenţă dintre noi şi insulari, dintre modurile noastre de gândire.

La poartă, doi tineri care purtau totemul Narvalului ne-au salutat dând din cap şi ne-au făcut semn să intrăm. În interiorul zidului, aleea era acoperită cu nisip de pe plajă amestecat cu frânturi de scoici, aşa că scânteia sub paşi, opalescentă. Uşa casei mamelor, în lemnul căreia fuseseră cioplţi narvali, stătea deschisă destul de larg ca să poată intra trei bărbaţi, umăr la umăr. În interior, totul era penumbră şi lumină de torţe. Era aproape ca şi cum ai fi pătruns într-o grotă.

Ne-am oprit în prag, ca să ni se obişnuiască ochii. Miresmele încăperii locuite vreme îndelungată îngroşau aerul. Mirosea a mâncare, a fiertură înăbuşită, a carne afumată şi a vin vărsat, a blănuri puse la sare, a oameni adunaţi laolaltă. Amestecul ar fi putut fi o duhoare, dar nu era. Era miros de casă primitoare, de loc ferit de primejdii, de familie.

Dincolo de uşă începea o sală imensă, cu întinderea întreruptă doar de stâlpi de susţinere. Adăpostea trei vetre cu focul aprins, şi pe toate se pregătea mâncare. Pe podeaua din dale de piatră era împrăştiat stuf proaspăt. De-a lungul pereţilor se întindeau bănci şi rafturi. Cele din şirul de jos erau late şi aşternuturile de piele şi blană rulate la marginile lor spuneau că noaptea serveau drept paturi, iar ziua drept bănci şi mese. Cele de deasupra, mai înguste, adăposteau provizii şi obiecte personale. Cea mai mare parte a luminii din încăpere era dată de vetre, căci lumânările aprinse în sfeşnicele fixate pe majoritatea stâlpilor ardeau aproape fără folos. În colţul din stânga, o scară largă se pierdea în semiîntuneric. Era singura cale către celelalte caturi. Şi avea sens. Dacă atacatorii izbuteau să ia în stăpânire catul de jos, asediaţii n-aveau de apărat decât o singură intrare. Năvălitorii nu puteau urca decât plătind scump.

Am zărit toate astea printre oamenii adunaţi. Erau de toate vârstele, grupaţi pretutindeni, şi nerăbdarea tuturor plutea în aer. Mi-am dat fără dubiu seama că noi întârziaserăm. În capătul lungii încăperi, lângă cea mai mare dintre vetre, aştepta Dutiful. De aceeaşi parte a vetrei se înşiruiau Chade şi coteria Harului,

iar dincolo de ei stătea Garda Prinţului, pe trei rânduri. Mulţimea din Tribul Narvalului ne-a făcut loc s-ajungem acolo unde se cuvenea să ne aflăm. Web şi Swift au înaintat ca să se oprească alături de menestrelul Cockle, de Civil şi de motanul care-i era tovarăş de Har. Eu am rămas cu ceilalţi oşteni, într-un capăt al primului rând.

Elliania nu era de faţă. De cealaltă parte a vetrei se adunaseră mai ales femei. Peottre era singurul bărbat în putere. Am văzut câţiva bunici, patru flăcăiandri cam de vârsta narcescăi şi şase sau şapte băieţaşi de diverse vârste, chiar şi ţânci agăţaţi de fusta mamei. Oare Războiul Corăbiilor Roşii împuţinase chiar atât de tare Tribul Narvalului?

Erau prezenţi şi corabierii din Tribul Mistreţului, dar stăteau deoparte, părând mai degrabă martori decât participanţi la ceea ce avea să urmeze. Oamenii îngrămădiţi în restul sălii erau aproape numai din Tribul Narvalului, după cum o dovedeau bijuteriile lor, ornamentele hainelor şi tatuajele. Făceau excepţie doar câţiva bărbaţi însoţiţi de femei narval, cu care probabil se însuraseră sau cărora le erau pereche vremelnică, drept urmare a unei înţelegeri mai puţin oficiale. Am văzut printre ei urşi, vidre şi un vultur.

Toate femeile purtau haine şi podoabe care-ţi luau ochii. Cele fără bijuterii din aur, argint sau pietre preţioase se împodobiseră cu scoici, pene şi seminţe. Nu-şi neglijaseră nici părul, care, aranjat cu măiestrie, mărea simţitor înălţimea unora. Spre deosebire de Buckkeep, unde femeile păreau să-şi schimbe podoabele punându-se de acord printr-un misterios meşteşug numai al lor, acolo, în casa mamelor, am văzut nenumărate stiluri. Fie ele din mărgele, brodate sau din ţesătură, modelele rochiilor nu aveau în comun decât strălucirea culorilor şi narvalul.

Am presupus că primul cerc era alcătuit din rudele narcescăi, dintre care cele mai apropiate se aflau în grupul de lângă vatră. Un grup din care făceau parte aproape numai femei. Şi toate acele femei narval aveau ceva aparte, un soi de concentrare aproape feroce. În locul unde se aflau, încordarea din încăpere părea palpabilă. M-am întrebat care era mama ei şi ce anume aşteptam cu toţii.

S-a lăsat o linişte deplină. Pe urmă pe scară au coborât patru bărbaţi din Tribul Narvalului, purtând o femeie mărunţică,

zbârcită. Stătea pe un scaun din bucăţi răsucite de lemn lucios, de salcie, căptuşit cu piei de urs. Părul ei alb şi rar era împletit în cozi prinse în jurul capului, ca o coroană. Purta o rochie roşie, pe care narvalul apărea în repetate rânduri, conturat de nasturi mărunţi, de culoarea fildeşului. Cei patru bărbaţi au lăsat scaunul jos, dar nu pe podea, ci pe o masă masivă, astfel încât bătrâna să poată rămâne aşezată şi să-i privească totuşi de sus pe toţi cei adunaţi în casa ei. Ea şi-a îndreptat spatele cu un uşor scâncet de nemulţumire, apoi, băţoasă, şi-a plimbat privirea asupra noastră, a tuturor. Şi-a umezit buzele zbârcite cu vârful limbii rozalii. Papucii din blană groasă îi atârnau de picioarele descărnate.

— Bun! Ne-am adunat cu toţii! a anunţat.

Vorbea în limba insularilor, foarte tare, aşa cum sunt înclinaţi toţi bătrânii atinşi de surzenie. Nu părea să-şi dea seama de importanţa ceremoniei şi nici nu era la fel de încordată ca restul femeilor din familia ei.

Mama cea Mare a tribului Narvalului s-a aplecat în faţă, strângând cu degetele ei noduroase lemnul răsucit al braţelor scaunului.

— Ei, atunci spuneţi-i să iasă în faţă. Cine vrea s-o curteze pe Elliania, narcesca Tribului Narvalului? Unde e războinicul destul de cutezător ca să ceară îngăduinţa mamelor pentru a împărţi patul cu fiica noastră?

Sunt sigur că nu erau cuvintele la care i se spusese lui Dutiful să se aştepte. Roşu ca sfecla, a înaintat cu un pas. A făcut în faţa bătrânei plecăciunea supusă a unui războinic şi a vorbit clar, în limba insularilor.

— Eu stau în faţa mamelor din Tribul Narvalului şi cer îngăduinţa să-mi unesc stirpea cu a voastră.

Bătrâna l-a privit o clipă cu ochii cât cepele, apoi s-a încruntat, nu la el, ci la unul dintre cei patru tineri care-i purtaseră scaunul.

— Ce caută aici sclavul ăsta din cele Şase Ducate? Şi de ce se străduieşte să vorbească limba noastră şi-o face atât de oribil? Tăiaţi-i limba dacă mai încearcă o dată!

S-a lăsat brusc tăcerea, întreruptă de un hohot de râs nestăpânit, venit din fundul sălii şi înăbuşit aproape imediat. Dutiful a izbutit cumva să nu-şi piardă aplombul şi a fost destul de înţelept ca să nu încerce să-i dea explicaţii bătrânei mame

înfuriate. O altă femeie din familia narcescăi s-a apropiat de ea, s-a ridicat pe vârfuri şi a început să-i şoptească la ureche cu frenezie. Bătrâna a întrerupt-o iritată, fluturându-şi mâna.

— Termină cu şuieratul şi cu scuipatul ăsta, Almata! Ştii că n-aud nici măcar un singur cuvânt când vorbeşti aşa! Unde e Peottre? S-a uitat în jur de parcă şi-ar fi căutat un pantof, apoi şi-a ridicat privirea şi s-a încruntat la unchiul Ellianiei. Uite-l! Ştii că pe el îl aud cel mai bine. Ce face tocmai acolo? Vino-ncoace, pungaş obraznic, şi explică-mi ce-nseamnă toate astea!

Să priveşti o babă dându-i porunci unui războinic călit în luptă ar fi fost delicios de amuzant dacă îngrijorarea nu s-ar fi aşternut pe faţa lui, apăsătoare. S-a îndreptat spre ea cu paşi mari, s-a lăsat o clipă într-un genunchi, apoi s-a ridicat. Bătrâna şi-a pus pe umărul lui o mână ca o rădăcină de copac.

— Ce se petrece?

— Oerttre, a răspuns el încet.

Am bănuit că glasul lui gros ajungea la urechile ei bătrâne mai degrabă decât şoaptele ascuţite ale unei femei.

— E vorba de Oerttre. Ţi-aduci aminte?

— Oerttre, a repetat ea, şi ochii i s-au umplut brusc de lacrimi. Şi-a rotit privirea prin încăpere. Şi Kossi? Şi micuţa Kossi? Atunci e aici? A venit în sfârşit acasă?

— Nu, a răspuns scurt Peottre. Nu e aici, niciuna dintre ele nu e. Şi despre asta e vorba. Ţi-aduci aminte? Ţi-am explicat azi-dimineaţă, în grădină. Ţi-aduci aminte?

A dat încet din cap, cu ochii la ea, încurajând-o.

Bătrâna s-a uitat la faţa lui şi i-a imitat gestul, apoi s-a oprit. A clătinat din cap, o singură dată.

— Nu, a strigat cu voce joasă. Nu-mi aduc aminte. Albiţa nu mai înfloreşte şi anul ăsta prunele s-ar putea să fie acre. Îmi amintesc că am vorbit despre asta. Dar… nu. E important, Peottre?

— Da, Mare Mamă. Este. Foarte important.

Ea a părut tulburată, apoi s-a înfuriat brusc.

— Important, important! Important, spune un bărbat, dar ce ştiu bărbaţii? Vocea ei bătrână, spartă şi stridentă s-a înălţat mânioasă şi batjocoritoare. S-a plesnit cu mâna sfrijită peste coapsă, dezgustată. Să între în paturile femeilor şi să verse sânge, asta-i tot ce ştiu şi tot ce cred ei că e important. Ce ştiu ei despre tunderea oilor şi despre grădinile din care trebuie

cules rodul, ce ştiu ei despre numărul butoaielor cu peşte sărat şi al butiilor cu şuncă dulce de care e nevoie pentru iarnă? Important! Ei bine, dacă e important, să se ocupe Oerttre. Ea e acum Mama cea Mare, iar mie s-ar cuveni să mi se îngăduie să mă odihnesc. Şi-a luat mâna pe de umărul lui Peottre şi s-a prins din nou, strâns, de braţele scaunului. Am nevoie de timpul meu de odihnă! s-a plâns, cu jale în glas.

— Da, Mare Mamă. Da, ai. Şi ar trebui să te bucuri de el acum, iar eu o să am grijă să se facă totul aşa cum trebuie. Îţi făgăduiesc.

Şi, chiar în clipa în care a terminat de rostit cuvintele, Elliania a ieşit din întunericul din capul scării şi s-a grăbit să coboare. Purta încălţări uşoare şi păşea părând aproape să nu atingă treptele. Jumătate din păr îi era ridicat şi prins cu agrafe ca nişte stele minuscule; restul îi flutura liber pe umeri. Nu părea lăsat astfel cu intenţie. În spatele ei, pe trepte, au apărut două femei tinere care au dat s-o urmeze, apoi s-au oprit oripilate, vorbindu-şi în şoaptă. Am bănuit că o pregăteau pentru apariţia la catul de jos, dar fugise din mâinile lor când auzise voci ridicate.

Când mulţimea s-a despicat ca să-i facă loc, i-am recunoscut mai degrabă ţinuta decât înfăţişarea. Ca şi Dutiful, crescuse în lunile scurse de când n-o mai văzusem şi rotunjimile de fetiţă i se topiseră, lăsând loc celor care conturau femeia. În timp ce trecea prin faţa şirului rudelor ei de parte femeiască, n-am fost singurul bărbat din cele Şase Ducate care a icnit scurt, uluit. Rochia îi acoperea umerii şi spatele, dar lăsa la vedere sânii înălţaţi cu mândrie. Oare îşi vopsise cumva sfârcurile ca să fie atât de roz? Mi-am pus întrebarea şi carnea mi s-a întărit, ca răspuns. O clipă mai târziu, aveam zidurile ridicate şi l-am dojenit pe Dutiful:

„Controlează-ţi gândurile!”

Probabil că mă auzise, dar nici măcar n-a tresărit. Se holba la narcescă de parcă n-ar mai fi văzut niciodată sânii unei femei, ceea ce era, de altfel, foarte posibil.

Ea n-a aruncat nici măcar o singură privire către figura lui uluită, ci s-a dus drept la Mama cea Mare.

— Mă ocup eu de asta, Peottre, a spus, cu noua ei voce de femeie. Pe urmă li s-a adresat bărbaţilor care o aduseseră pe bătrână, în scaunul ei. Aţi auzit ce-a spus Mama cea Mare. Îşi

vrea timpul ei de odihnă. Să-i mulţumim cu toţii pentru că ne-a onorat cu prezenţa ei adunarea din această seară şi să-i urăm somn lin, fără durere în oase.

I-a răspuns un murmur, ecou al urării ei de noapte bună, apoi tinerii au săltat scaunul Marii Mame şi au scos-o din sală. Narcesca a rămas dreaptă şi tăcută, urmărindu-i din priviri până când au dispărut în întunecimea din partea de sus a scării. A răsuflat adânc. Prinţul se holba acum la spatele ei, la proeminenţa delicată a ultimei vertebre de sus, dezgolită de părul ridicat, şi la gâtul graţios. Croitoresele făcuseră o treabă foarte bună, mi-am spus. Nu i se zărea nici măcar marginea tatuajului. L-am văzut pe Chade dându-i prinţului un mic ghiont în coaste. Tânărul a tresărit ca trezit din vis şi a descoperit brusc că-l interesau picioarele lui Peottre. Unchiul Ellianiei îl ţintuia cu o privire rece, ca pe un câine prost dresat, care fură de pe masă când nu se uită nimeni.

Am văzut-o pe narcescă îndreptându-şi spatele. S-a întors ca să ne privească pe toţi. Şi-a rotit ochii, cuprinzând întreaga adunare. Podoaba din părul ei era făcută dintr-un corn de narval. N-am idee cum izbutise meşteşugarul să-l coloreze într-un albastru irizat. Agrafele în formă de stele scânteiau în jurul lui şi nu mă mai îndoiam că figurina găsită de Dutiful pe Plaja Comorilor era o previziune a acelui moment. Dar asta nu mă ajuta să-i înţeleg semnificaţia şi n-aveam timp de gândire.

Narcesca a reuşit cumva să zâmbească. Colţurile gurii i s-au strâmbat uşor când a râs scurt şi a ridicat din umeri.

— Am uitat ce-ar trebui să spun acum. Vrea cineva să rostească în locul meu cuvintele Mamei?

Apoi, înainte de a avea cineva timp să-i răspundă, şi-a îndreptat privirea spre Dutiful. Faţa lui se înroşise deja; când a întâlnit ochii ei, a părut să ia foc.

— Vezi, în seara asta contopim două dintre tradiţiile noastre, a spus Elliania, cu voce calmă, fără să ia în seamă obrajii lui împurpuraţi. Din întâmplare, e momentul să mă înfăţişez tribului meu ca femeie care lasă sânge. Şi chiar în ziua asta ai venit aici, să te oferi să-mi fii pereche.

Buzele prinţului s-au mişcat. Cred că a murmurat cuvintele „femeie care lasă sânge”, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Narcesca a râs, dar fără nicio urmă de veselie. Un sunet de gheaţă sfărâmată.

— Poporul tău n-are nicio ceremonie pentru asta? Un băiat îşi însângerează sabia ca să devină bărbat, nu-i aşa? Putând să ucidă, dă de veste că e de-acum întreg. Dar o femeie n-are nevoie de sabie. Pe noi ne însemnă cu sânge Eda însăşi, spunând lumii că suntem întregi. Ceea ce poate lua un bărbat cu sabia poate da o femeie doar din carnea ei. Viaţă. Şi-a pus ambele mâini, neîmpodobite de inele, pe pântecul plat. Am vărsat primul meu sânge de femeie. Pot face viaţa să se nască în mine. Stau în faţa voastră, a tuturor, acum femeie.

Toată sala a răspuns murmurând:

— Bine-ai venit, Elliania, femeie din tribul Narval.

Am simţit că narcesca reintrase în ritual şi îi rostise cuvintele. Peottre se retrăsese printre bărbaţii tribului. Femeile s-au adunat în jurul ei şi a schimbat cu fiecare dintre ele un salut ritual. Câteva fete cu părul revărsat pe umeri priveau cu ochi mari, strânse laolaltă. Una, cea mai înaltă dintre ele şi cea mai apropiată de momentul când avea să se poată numi femeie, a arătat cu degetul către Dutiful şi a spus ceva laudativ către două dintre prietenele ei. Mi-am dat seama că toate îi fuseseră tovarăşe de joacă şi însoţitoare, însă ea se despărţise acum de grupul lor, intrând în rândul femeilor. Lipsa de efort cu care luase situaţia sub control îmi spunea că, de mult timp şi în multe feluri, fusese o femeie printre fete. Ceremonia recunoştea oficial că trupul ei începea să ţină pasul cu mintea.

După ce au salutat-o toate femeile, Elliania s-a retras din cercul de lumină împrăştiată de vatră. Liniştea a coborât peste mulţime, luând locul comentariilor şi urărilor. Pentru o scurtă clipă, am simţit stânjeneala tuturor. Peottre şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, apoi s-a silit să stea nemişcat. Dutiful nu s-a clintit de la locul lui şi am simţit că lui minutele i se păreau ore.

În cele din urmă, femeia care şoptise la urechea Marii Mame a ieşit în faţă. Năvala sângelui i-a îmbujorat uşor obrajii. Simţea, evident, că rangul nu-i dă dreptul să oficieze ritualul, dar nimeni altcineva nu se oferise să o facă. Înainte de a deschide gura, şi-a dres glasul, în care i-a rămas totuşi un tremur vag.

— Sunt Almata, o fiică a Mamelor din Tribul Narvalului. Sunt verişoara narcescăi Elliania şi am cu şase ani mai mult decât ea. Ştiu că nu sunt demnă, dar voi vorbi în locul Marii Mame.

S-a întrerupt, parcă vrând să le lase timp altora să-i revendice

rolul. Erau de faţă femei mai vârstnice, dar niciuna n-a scos niciun cuvânt. Câteva au încurajat-o dând uşor din cap. Cele mai multe păreau triste. Almata a respirat adânc şi, vizibil mai destinsă, a continuat.

— Ne-am adunat în casa mamelor noastre pentru că un bărbat din alt trib a venit printre noi, dornic să-şi unească stirpea cu a noastră. Nu cere o femeie oarecare, ci pe narcesca noastră Elliania, ale cărei fiice ne vor putea fi, la rândul lor, Narcescă şi Mamă şi Mare Mamă. Apropie-te, războinicule. Cine vrea s-o curteze pe Elliania, narcesca Tribului Narvalului? Unde e războinicul destul de cutezător ca să ceară îngăduinţa mamelor pentru a împărţi patul cu fiica noastră, dăruindu-i fiice care vor fi crescute pentru a deveni Mame ale Tribului Narvalului?

L-am văzut pe Dutiful respirând întretăiat. N-ar fi trebuit; s-ar fi cuvenit să fie mai stăpân pe sine, însă n-aveam de ce să-l dojenesc. Simţeam cu toţii că în seara aceea ceva mergea anapoda şi că de vină nu era numai prezenţa unor străini la un ritual al insularilor. Aveam senzaţia că toată lumea se întindea ca să astupe un gol, că încerca să îndulcească o nenorocire retrăgându-se la adăpostul tradiţiilor. Însă nu mai era cu putinţă să fim prevăzători. Dutiful a răspuns cu voce fermă:

— Sunt aici. Eu o doresc pe narcesca Elliania din Tribul Narvalului ca mamă a copiilor mei.

— Şi cum le vei purta de grijă, ei şi copiilor pe care i-i vei dărui? Ce i-ai adus Tribului Narvalului, ca să-i îngăduim stirpei tale să se amestece cu a noastră?

Şi aşa ne-am trezit brusc pe pământ solid. Chade se pregătise pentru asta foarte bine. Oşteanul de alături m-a înghiontit şi m-am tras deoparte aproape în cadenţă tot restul gărzii. În spatele nostru era un morman acoperit cu o bucată de pânză de cort. Longwick l-a descoperit şi fiecare oştean a luat câte un obiect şi l-a adus în faţă, în timp ce era descris de Chade. Dutiful stătea tăcut şi mândru în vreme ce darurile sale le erau înfăţişate atât Almatei, cât şi narcescăi, şi chiar avea cu ce se mândri. Totul fusese pregătit fără zgârcenie.

O parte dintre daruri sosiseră odată cu noi, mutate în grabă de pe *Destinul Fecioarei* pe *Mistreţul Colţos.* Butoaie cu rachiu din Shoaks, un balot cu blănuri de hermină din Regatul Munţilor şi mărgele de sticlă colorată din Tilth îmbinate într-o tapiserie

care putea fi agăţată la o fereastră. Cercei de argint, lucraţi chiar de Regina Kettricken. Ţesături fine, din bumbac, în şi lână din Bearns. Alte daruri erau doar amintite, ca promisiuni, şi urmau să fie aduse din Zylig cu prilejul următoarei călătorii. Citirea listei a durat ceva timp. Munca a trei fierari pricepuţi, vreme de trei ani. Un taur şi douăsprezece vaci din cele mai bune rase din regatul nostru. Şase perechi de boi şi un atelaj de cai. Câini de vânătoare şi doi şoimuleţi de iarnă, învăţaţi să însoţească femeile la vânătoare. Alte lucruri oferite de Chade în numele Prinţului Dutiful nu erau deocamdată decât vise, negoţ şi pace între cele Şase Ducate şi Insulele Străine, grâu când pescuitul mergea prost, fier de calitate bună şi dreptul de a face negoţ în toate porturile noastre. Înşiruirea darurilor era lungă şi, în timp ce le enumera Chade, am simţim cum mă ajungea oboseala zilei.

Însă mi-am revenit când bătrânul a încheiat şi a vorbit din nou cu Almata.

— Acestea sunt darurile oferite tribului nostru. Mame, fiice şi surori, ce aveţi de spus? Are vreuna dintre voi ceva împotriva lui?

S-a lăsat tăcerea. Fără îndoială că aşa îşi exprimau aprobarea, fiindcă Almata a dat din cap cu gravitate. Apoi s-a întors spre Elliania.

— Verişoară, femeie din Tribul Narval, Elliania Narcesca, care ţi-e voia? îl doreşti pe acest bărbat? îl iei, să fie al tău?

Lui Peottre i s-au reliefat muşchii gâtului când a făcut tânăra zveltă un pas în faţă. Dutiful a întins o mână, cu palma în sus. Narcesca s-a oprit lângă el, umăr la umăr, şi şi-a pus palma deschisă peste a lui. Pe urmă s-a întors să-l privească şi, când li s-au întâlnit ochii, flăcăul meu a roşit din nou.

— Îl iau, a răspuns cu seriozitate.

O parte din mine a remarcat că nu spusese şi dacă îl dorea sau nu. A răsuflat adânc şi a adăugat, cu voce mai răsunătoare.

— Îl iau, şi vom împărţi patul, şi îi vom da casei mamelor fiice. Dacă duce la bun sfârşit însărcinarea pe care i-am hotărât-o deja. Dacă îmi poate aduce aici, pe această vatră, capul dragonului Icefyre, o să poată spune că îi sunt soaţă.

Peottre a închis ochii şi i-a redeschis. S-a silit s-o vadă pe fiica surorii lui vânzându-se. Umerii i s-au mişcat de parcă şi-ar fi înăbuşit un suspin. Almata a întins mâna şi cineva i-a pus în ea o

fâşie lungă de piele. S-a apropiat de Dutiful şi Elliania şi le-a legat încheieturile mâinilor, spunând:

— Aceasta vă leagă aşa cum v-au legat cuvintele voastre. Atâta timp cât te acceptă ea, nu împărţi patul cu nicio altă femeie, Dutiful, altminteri viaţa aceleia va fi curmată de cuţitul Ellianiei. Atâta timp cât eşti satisfăcută de el, Elliania, nu-ţi împărţi patul cu niciun alt bărbat, altminteri acela va trebui să înfrunte sabia lui Dutiful. Acum amestecaţi-vă sângele deasupra pietrelor vetrei din casa mamelor noastre, aducându-l ofrandă Edei pentru copiii pe care vi-i va dărui.

N-aveam niciun chef să privesc, şi totuşi am făcut-o. Cuţitul i-a fost oferit mai întâi lui Dutiful. El n-a dat niciun semn de durere când şi-a crestat braţul, mai jos de cot, până ce a început să sângereze din belşug. Pe urmă şi-a făcut căuş palma mâinii legate şi a aşteptat să se prelingă sângele în el, trecând peste legătura de piele. Elliania i-a repetat gesturile, cu o expresie serioasă şi oarecum apatică, de parcă ar fi trecut undeva, cu atât de mult dincolo de dezonoare, încât nimic n-o mai putea atinge. După ce în căuşul ambelor palme s-a strâns ceva sânge, Almata le-a călăuzit mâinile, astfel încât să se încleşteze una de cealaltă. Pe urmă au îngenuncheat şi fiecare şi-a lăsat pe vatră urma palmei mânjite de sângele lor amestecat. Când s-au întors din nou cu faţa către adunare, Almata le-a dezlegat mâinile şi i-a întins fâşia de piele lui Dutiful, care a primit-o cu gravitate. Almata a trecut în spatele lor, cu câte o mână pe umărul fiecăruia. A încercat să-şi pună o notă de voioşie în glas, care i-a sunat totuşi plat când a spus:

— Stau în faţa voastră, uniţi şi legaţi de cuvintele lor. Uraţi-le tot binele, oameni ai tribului meu.

Murmurul aprobator care s-a înălţat în sală mi-a dat mai degrabă impresia că aplaudau o faptă de mare curaj decât că tocmai fuseseră martori la fericita unire a unei perechi de îndrăgostiţi.

Elliania şi-a plecat fruntea în faţa lor, de parcă s-ar fi sacrificat pentru ei într-un mod pe care nu-l puteam înţelege.

Sunt însurat?

În gândul trimis de Dutiful prin Meşteşug se contopeau uimirea, consternarea şi indignarea.

Nu înainte de a-i aduce ei capul unui dragon, l-am avertizat eu.

Nu înainte de a oficia o ceremonie adevărată în Castelul Buckkeep, l-a liniştit Chade.

Prinţul părea năucit.

În jurul nostru, toată lumea din sală a început brusc să se agite. Au fost aduse mai întâi scânduri late, care au devenit mese, apoi mâncăruri care să le umple. Menestrelii insulari au început un cântec la instrumentele lor de suflat. Respectându-şi tradiţia, stâlceau cuvintele atât de tare ca să se potrivească perfect cu melodia, încât nu înţelegeam nimic. Am observat că, dintre ei, doi au venit să-l salute de Cockle şi l-au invitat în colţul lor din sală. Urările lor de bun venit mi s-au părut sincere şi am fost din nou izbit de buna înţelegere care părea să existe între absolut toţi menestrelii.

Dutiful s-a folosit de Meşteşug ca să pot auzi tot ce-i spunea Elliania, cu voce înceată.

— Acum trebuie să mă ţii de mână şi să mergem să te prezint verişoarelor mele mai vârstnice. Nu uita că au ani mai mulţi decât mine. Deşi eu sunt narcesca, pentru asta sunt datoare să le respect. Şi eşti dator şi tu.

Îi vorbea de parcă ar fi fost un copil.

— O să mă străduiesc să nu te fac de ruşine, a răspuns el destul de tăios.

Nu mi-au plăcut cuvintele lui, dar nu puteam să-i găsesc cu adevărat vină pentru că le rostise.

— Atunci zâmbeşte. Şi nu vorbi, fiindcă aşa se cuvine să se poarte un războinic într-o casă a mamelor care nu e a lui, a ripostat ea.

L-a luat de mână, dând clar de înţeles că ea îl călăuzea. Aşa ar fi condus cineva un taur demn de laudă, ţinându-l de inelul din nas, mi-am spus în sinea mea. Femeile nu i-au ieşit în întâmpinare.

L-a purtat Elliania de la un grup la altul. El făcea de fiecare dată plecăciunea supusă a războinicului, după obiceiul din Insulele Străine, adică îşi întindea mâna cu care mânuia sabia, acum însângerată, cu palma în sus, în timp ce-şi lăsa capul în jos. Femeile îl priveau zâmbind şi îi vorbeau narcescăi, comentându-i alegerea. Am simţit că, într-un alt moment şi într-un alt loc, ar fi glumit şi ar fi tachinat-o. Însă la acea ceremonie şi cu acel bărbat, cuvintele erau bine chibzuite şi curtenitoare. Nu împrăştiau tensiunea ritualului oficial, o prelungeau.

Văzând că alte grupuri de războinici se răspândeau prin sală, Chade ne-a îngăduit să rupem rândurile.

Fii numai ochi şi urechi, mi-a cerut, pe când înaintam încet prin mulţime.

Fără încetare, i-am răspuns.

Nu era nevoie să-mi spună să nu-l scap pe prinţ din vedere. Până ce nu aflam ce se ascundea în spatele acelei faţade, n-aveam idee cine îi voia şi cine nu-i voia răul. Aşa că, în toiul ospăţului de nuntă, mă foiam de colo-colo, fără să mă îndepărtez niciodată prea mult de prinţ şi păstrând tot timpul o foarte uşoară legătură cu el, prin Meşteşug.

Petrecerea se deosebea foarte mult de orice fel de festin din Castelul Buckkeep. Oaspeţii nu erau aşezaţi în funcţie de rang şi de favorurile câştigate la Curte. În schimb, fusese adusă mâncarea şi fiecare se servea după bunul plac şi mânca umblând prin sală. Carnea de oaie era în frigări ţinute calde lângă vatră, iar pe tăvi tronau mormane de păsări de curte, fripte întregi. Am luat de pe un platou o bucată de peşte afumat, picant, crocant şi nemaipomenit de gustos. Pâinea insularilor era neagră şi nedospită, coaptă în forme mari, rotunde. Mesenii îşi rupeau bucăţi de mărimea dorită, apoi puneau pe ele bucăţi de murături sau le afundau în ulei de peşte şi în sare. Mirosurile tuturor soiurilor de mâncare mi se păreau foarte puternice, şi aproape totul era murat, afumat sau sărat. Numai carnea de oaie şi cea de pasăre erau proaspete, dar până şi acestea fuseseră condimentate cu un soi de algă.

Totul se petrecea în acelaşi timp, oaspeţii mâncau, beau, vorbeau, ascultau muzică, urmăreau un soi de concurs de jonglerie, făcând prinsoare unii cu alţii. Zgomotul vocilor ridicate era aproape asurzitor. După o vreme, mi-am dat seama că se mai petrecea şi altceva. Femeile tinere din Tribul Narvalului le făceau ochi dulci nu doar oştenilor noştri, ci şi lui Civil şi Cockle. Am văzut mai mulţi bărbaţi din gardă zâmbind prosteşte în timp ce se lăsau conduşi de ele afară sau în susul scării întunecoase.

Ne momesc oştenii înadins ca să-i îndepărteze? l-am întrebat neliniştit pe Chade, prin Meşteşug.

Aici femeile sunt cele care aleg, mi-a răspuns el. *N-au aceleaşi obiceiuri ca noi în privinţa castităţii. Oştenilor li s-a spus să fie prudenţi, dar să nu rămână de gheaţă. E de aşteptat ca războinicii şi însoţitorii prinţului să accepte invitaţiile, dar fără să*

facă niciodată primul pas; încalci legile ospitalităţii dacă te ţii de capul unei femei care nu ţi-a dat de înţeles că o interesezi. Dacă n-ai observat, în Wuislington e mare lipsă de bărbaţi, iar copiii sunt mult mai puţini decât e firesc într-un loc cu atât de multe femei. Aici, umplerea pântecului femeii într-o noapte de nuntă e de bun augur, prezice naşterea unui copil norocos.

Există vreun motiv pentru care nu mi s-a spus asta până acum?

Te deranjează?

După câteva clipe în care mi-am rotit pe furiş privirea, l-am văzut pe bătrânul meu mentor. Stătea pe una dintre băncile-pat, muşcând dintr-un picior de pasăre şi vorbind cu o femeie care părea să aibă cam jumătate din vârsta lui. I-am întrezărit pe Civil şi pe motanul lui dispărând în partea de sus a casei. Femeia care îl conducea era cu cel puţin cinci ani mai vârstnică decât el, dar nu părea să-l intimideze. N-am avut timp să-mi fac griji întrebându-mă unde dispăruse Swift; era cu siguranţă prea mic ca să trezească interesul uneia dintre muierile alea bărbătoase. În clipa aceea mi-am dat seama că Dutiful tocmai ieşea din casa mamelor, însoţit de un cârd de prietene nevârstnice de-ale narcescăi. Ea nu părea deosebit de încântată, dar îl ţinea de mână, conducându-l dincolo de prag.

Nu mi-a fost uşor să-l urmăresc. O femeie cu o tavă plină cu dulciuri a apărut între mine şi uşă. Am izbutit să simulez indiferenţa omului greu de cap faţă de oferta ei, care nu cuprindea doar bunătăţile lipicioase, făcând paradă de lăcomie când m-am servit, umplându-mi mâna, ca să înfulec apoi totul din două îmbucături. Asta a flatat-o cumva, fiindcă a lăsat tava deoparte şi m-a însoţit în timp ce mâncam. Era încă lângă mine când am ajuns la uşă.

— Unde e umblătoarea? am întrebat-o şi, fiindcă n-a înţeles ce voiam să spun, pe ocolite, aşa cum obişnuim în cele Şase Ducate, i-am explicat prin gesturi.

M-a privit uluită, mi-a arătat o clădire joasă şi s-a întors la festin.

M-am îndreptat într-acolo căutându-l pe Dutiful din priviri. În curte erau mai multe perechi, în stadii diferite ale flirtului, şi doi băieţi care aduceau apă de la fântână. El unde dispăruse?

L-am descoperit într-un târziu, stătea, lângă Elliania, pe o movilă acoperită de iarbă, în apropierea câtorva meri tineri.

Celelalte fete se aşezaseră în jurul lor, în cerc. Niciuna nu era încă femeie, după cum o spunea părul lor lăsat liber pe umeri. Am apreciat că aveau vârste între zece şi cincisprezece ani.

Fără îndoială că, până în seara asta, i-au fost Ellianiei prietene de joacă ani de-a rândul. Acum a devenit femeie şi se despart, le lasă în urmă.

Nu tocmai, m-a informat Dutiful posomorât. M-au cercetat ca pe un cal cumpărat din târg pe o nimica toată. „Dacă e războinic, unde îi sunt cicatricele?” „N-are trib? De ce nu-i poartă totemul tatuat pe faţă?” O tachinează, iar una e o mică zgripţuroaică în toată puterea cuvântului. O cheamă Lestra şi îi e Ellianiei verişoară mai mare. Îşi bate joc de ea, spunând că e femeie şi e considerată măritată, dar se îndoieşte că a fost sărutată de vreun bărbat. Pretinde că ea, una, a fost sărutată de multe ori, sărutată de-adevăratelea, deşi încă nu lasă sânge. Fitz, oare în ţara asta fetele n-au ruşine şi nu le ţine nimic în frâu?

Am căutat o explicaţie intuitivă.

Dutiful, e un ritual de despărţire. Elliania nu mai face parte dintre ele, aşa că în noaptea asta o şicanează şi o tachinează. S-ar fi întâmplat oricum, cu siguranţă; poate face parte chiar din ritualul trecerii ei în rândul femeilor. Şi am adăugat, deşi nu era nevoie: Fii prudent. Lasă-te condus de ea, ca să n-o faci cumva să se ruşineze.

N-am idee ce vrea de la mine, mi-a răspuns neajutorat. Mă priveşte cu coada ochiului, dar mă strânge de mână de parcă aş fi parâma care-o scoate din marea furtunoasă.

Legătura noastră prin Meşteşug m-a ajutat să văd totul foarte clar, de parcă am fi stat unul lângă altul. Fata care o sâcâia pe Elliania era mai înaltă decât ea şi probabil cu vreun an sau doi mai mare. Ştiam destul de multe despre femei ca să nu-mi închipui că momentul primei sângerări depinde numai de vârstă. Într-adevăr, dacă n-ar fi avut părul despletit, aş fi crezut-o pe Lestra deja femeie. Vorbea cu obrăznicie, luând-o pe Elliania peste picior.

— Vasăzică aşa. Te-ai legat de el, ca să nu-l poată avea nimeni, dar nu îndrăzneşti nici măcar să-l săruţi!

— Poate că încă nu vreau să-l sărut. Poate vreau să aştept până când se va dovedi demn de mine.

Lestra a clătinat din cap. Avea clopoţei prinşi în păr şi i-am

auzit clinchetul pletelor când a răspuns batjocoritor.

— Nu, Elliania, te cunoaştem bine. În copilărie ai fost, întotdeauna, cea mai sfioasă şi cea mai fricoasă dintre noi. Îndrăznesc să spun că eşti la fel şi ca femeie. N-ai curaj să-l săruţi, iar el e un bărbat atât de timid încât nu îndrăzneşte să-ţi fure o sărutare. E un băiat cu obrăjorii netezi, care-o face pe bărbatul. Nu-i aşa, „prinţule”? Eşti la fel de sfios ca ea. Poate că eu aş izbuti să te deprind să fii mai curajos. Nici măcar nu se uită la sânii tăi, Elliania! Sau poate sunt atât de mici că nu-i vede?

Nu-l invidiam pe Dutiful. Şi nu-i puteam da niciun sfat. M-am aşezat pe zidul scund, de piatră, care înconjura o livadă de pomi tineri. Mi-am ridicat mâinile şi mi-am frecat obrajii, ca un om care a băut prea mult şi încearcă să scape de furnicăturile de pe faţă. Am sperat că toată lumea o să mă creadă beat şi o să pot rămâne acolo, nestânjenit. Nu-mi plăcea să-l văd pe Dutiful în încurcătură, dar nu cutezam nici să-l las singur. Mi-am gârbovit umerii şi am încercat să las impresia că privesc în gol în timp ce-l urmăream cu coada ochiului.

Dutiful şi-a luat inima-n dinţi şi a răspuns cu asprime:

— Poate că o respect pe narcesca Elliania prea mult ca să iau ceea ce nu-mi oferă.

L-am simţit ferm hotărât să nu se uite la sânii ei în timp ce vorbea. Faptul că îi ştia atât de aproape, dezgoliţi şi calzi, îşi cerea tributul.

N-a văzut cum s-a uitat Elliania într-o parte. Răspunsul lui nu-i plăcuse.

— Dar pe mine nu mă respecţi, nu-i aşa? l-a zeflemisit mica obrăznicătură.

— Nu, a răspuns el scurt, cred că nu.

— Atunci e perfect. Arată-ţi curajul sărutându-mă! i-a poruncit Lestra triumfătoare. Şi o să o spun Ellianiei dacă pierde ceva de soi.

Ca şi cum ar fi vrut să-l forţeze, s-a aplecat brusc, împingându-şi faţa către a lui, în timp ce o mână şireată i se repezea spre pantaloni.

— Ce-avem aici? a trâmbiţat răutăcioasă, când Dutiful a sărit în picioare cu un strigăt ultragiat.

— Vrea mai mult decât o sărutare de la tine, Elliania. Uită-te! Oşteanul lui a înălţat un cort pentru tine! Oare cât o să dureze

asediul?

— Încetează, Lestra! a mârâit Elliania.

Se ridicase şi ea în picioare. Obrajii îmbujoraţi îi ardeau, dar nu se uita la Dutiful, ci se încrunta la rivala ei. Sânii îi tresăltau în ritmul furios al răsuflării.

— De ce? Tu oricum n-ai de gând să faci nimic interesant cu el. De ce să nu-l iau eu? De drept, ar trebui să-mi aparţină, aşa cum, tot de drept, eu s-ar cuveni să fiu narcesca. Şi voi fi, după ce te va lua de-aici, ca s-ajungi o femeie fără importanţă în casa mamelor lui.

Mai multe fete au icnit, însă Ellianiei numai privirea i s-a aprins mai tare.

— Asta e una dintre cele mai vechi minciuni pe care le răspândeşti, Lestra! Străbunica ta a fost cea mai mică dintre gemene. Au spus-o amândouă moaşele.

— Cea care iese prima din pântec nu e întotdeauna cea mai mare, Elliania. Aşa spune multă lume. Ca bebeluş, străbunica ta semăna cu un pisoi bolnăvicios, care miaună jalnic. A mea era un copil voinic şi sănătos. Străbunica ta n-a avut niciun drept să fie narcescă, aşa cum nu l-au avut nici fiica ei, nici nepoata ei, şi aşa cum nu-l ai nici tu.

— Pisoi bolnăvicios? Nu mai spune! Atunci cum se face că încă mai trăieşte, ca Mare Mamă? Ia-ţi minciuna înapoi, Lestra, sau ţi-o îndes pe gât!

Elliania vorbea cu voce monotonă, ameninţătoare. Se auzea până departe. Nu eram singurul care îşi îndreptase privirea spre cearta fetelor. Când Dutiful a făcut un pas înainte, deschizând gura ca să vorbească, Elliania şi-a proptit palma în pieptul lui şi l-a împins înapoi. Fetele mai mici au format un cerc în jurul celor două gata să se încaiere şi prinţul s-a trezit în afara lui. S-a uitat la mine, ca şi cum mi-ar fi cerut ajutor.

Cred că nu e bine să te amesteci. Elliania ţi-a dat clar de înţeles că nu vrea.

Speram că sfatul meu e bun. Tocmai când încercam să-i descriu lui Chade, prin Meşteşug, ce se petrecea, l-am văzut pe Peottre. Probabil urmărise totul de dincolo de colţul clădirii, care îl ascunsese vederii mele. S-a apropiat tacticos de zidul scund pe care stăteam şi s-a sprijinit cu şoldul de el, cu neglijenţă.

— Ar face bine să stea deoparte, mi-a spus cu un aer nepăsător.

Am întors capul spre el şi l-au cercetat cu ochi tulburi.

— Cine?

M-a fixat cu o privire echilibrată.

— Prinţul vostru. Trebuie s-o lase pe Elliania să lămurească lucrurile. E o neînţelegere între femei şi amestecul lui n-o să fie bine-venit pentru ea. Avertizează-l dacă poţi.

Peottre spune să stai deoparte. Las-o pe Elliania să se descurce singură.

Ce? a întrebat Dutiful consternat.

De ce-ţi vorbeşte Peottre ţie? a vrut să ştie Chade.

Habar n-am!

— Nu sunt decât un oştean din gardă, domnul meu, i-am răspuns unchiului narcescăi. Nu-i dau sfaturi prinţului.

— Îi eşti gardă de corp, mi-a răspuns el prieteneşte. Sau… cum se spune în limba voastră? Supraveghetor? Aşa cum sunt eu pentru Elliania. Eşti abil, dar nu te poţi face nevăzut. Mi-am dat seama că stai cu ochii pe el.

— Fac parte din garda lui. Sunt dator să veghez asupra lui, am protestat, făcând cuvintele să sune oarecum neclar.

Îmi doream să fi avut un pahar cu vin. Mirosul alcoolului poate fi foarte convingător.

Dar Peottre nu se mai uita la mine. Se holba către movilă. În spatele meu a răsunat un strigăt, venind dinspre uşa casei mamelor şi am auzit mai mulţi oameni ieşind. Cele două fete se încăieraseră. Lestra a trântit-o pe Elliania pe spate, dând impresia că o făcuse cu uşurinţă. Chiar şi de la distanţa la care mă aflam, am auzit aerul ieşindu-i din plămâni. Peottre a scos un sunet care-i trăda furia neputincioasă şi a tresărit scurt, aşa cum li se întâmplă luptătorilor pricepuţi când văd un învăţăcel pe care-l preţuiesc întrecându-se cu cineva. Când Lestra s-a aruncat asupra ei, Elliania şi-a săltat brusc genunchii la piept şi a pocnit-o cu putere în burtă. Fata mai înaltă a fost azvârlită pe spate şi a căzut izbindu-se zdravăn de pământ. Narcesca s-a rostogolit, săltându-se în genunchi, apoi, fără să-i pese de rochia ei frumoasă şi de părul aranjat cu migală, s-a repezit peste Lestra. Toţi muşchii de pe gâtul şi braţele lui Peottre se încordaseră, dar nu s-a clintit din loc. Eu m-am ridicat în picioare ca să văd mai bine şi am continuat să mă holbez prosteşte, ca toţi ceilalţi oşteni din Buckkeep. Insularii care ieşiseră să vadă lupta erau interesaţi, dar nu absorbiţi. Era clar că o astfel de

încăierare între fete sau femei nu-l şoca pe niciunul dintre ei.

Stând pe pieptul Lestrei, cu genunchii pe braţele ei, Elliania o ţintuise în iarbă. Dădea din picioare şi se zbătea, dar narcesca îşi umpluse pumnul cu o parte din părul ei despletit şi îi lipise capul de pământ. A luat ţărână în mâna liberă şi i-a frecat-o de buze, îndesându-i-o în gură.

— Să şteargă pământul sincer minciuna de pe buzele tale! a strigat triumfătoare.

Dutiful s-a retras de lângă ele, cu gura căscată. Nu-i scăpa legănarea nebună a sânilor goi ai narcescăi, în ritmul respiraţiei ei grăbite de efort. Am simţit că reacţia propriului trup îl oripila la fel de mult ca lupta celor două verişoare. În jurul lor, celelalte fete ţopăiau şi ţipau, încurajându-le.

Cu un strigăt sălbatic, Lestra şi-a smuls capul din strânsoarea narcescăi, lăsându-i în mână o şuviţă groasă de păr. Elliania a pălmuit-o cu putere, apoi a prins-o de gât.

— Recunoaşte că sunt narcesca sau nu mai apuci să răsufli încă o dată!

— Eşti narcesca! Eşti narcesca! a strigat fata mai mare, apoi a izbucnit într-un plâns cu sughiţuri, mai mult de ciudă şi de ruşine decât de durere.

Elliania şi-a pus palma pe faţa ei şi s-a împins ca să se ridice.

— Lăsaţi-o singură! a avertizat două fete, care s-au apropiat ca s-o ajute pe învinsă. Să zacă aici şi să se bucure că n-am avut cuţit. Acum sunt femeie. De azi înainte, cuţitul meu îi va răspunde oricui va cuteza să pretindă că nu sunt narcesca. De azi înainte, cuţitul meu îi va răspunde oricui va cuteza să se atingă de bărbatul care îmi aparţine!

M-am uitat la Peottre. Zâmbea cu gura până la urechi, arătându-şi toţi dinţii. Elliania a ajuns la Dutiful din doi paşi. Prinţul se uita uluit în jos, la mireasa lui ciufulită. Cu nepăsarea cu care te prinzi de coama unui cal ca să-l încaleci, s-a întins şi l-a luat de coada de războinic. I-a tras faţa în jos, către a ei.

— Acum o să mă săruţi! i-a spus poruncitor.

Cu o clipă înainte de a fi se atinge buzele, Dutiful a întrerupt brusc legătura noastră prin Meşteşug. Dar nici eu şi nici vreun alt privitor n-aveam nevoie de Meşteşug ca să simţim ardoarea acelui sărut. Elliania şi-a apăsat gura peste a prinţului şi, când braţele lui au cuprins-o, stângace, ca s-o tragă mai aproape, s-a aplecat în îmbrăţişare şi i-a lipit înadins de piept sânii ei goi. Pe

urmă a întrerupt sărutul şi, în vreme ce el încă mai răsufla întretăiat, i-a amintit, privindu-l în ochi:

— Capul lui Icefyre. Pe vatra mamelor mele. Înainte de a putea să mă numeşti soţia ta.

Pe urmă, fiind încă în îmbrăţişarea lui, s-a uitat către vechile ei prietene din copilărie:

— Voi, fetelor, puteţi rămâne aici să vă jucaţi dacă vreţi, le-a spus. Eu îmi duc bărbatul înăuntru, la ospăţ.

S-a desprins din braţele lui Dutiful şi l-a luat din nou de mână. El a urmat-o docil, zâmbind şters. Lestra stătea în capul oaselor, singură, uitându-se în urma lor furioasă şi umilită. Mai multe femei au chiuit, aprobatoare, şi mai mulţi au oftat, invidioşi, când a trecut narcesca pe lângă ei, ducându-şi de mână trofeul. M-am uitat la Peottre. Părea uluit. Pe urmă ni s-au întâlnit privirile.

— Trebuia să facă asta, mi-a spus cu voce aspră. Ca să se impună în faţa celorlalte fete. De-aia a făcut-o. Ca să vadă în ea o femeie şi ca să le fie clar că prinţul îi aparţine.

— Mi-am dat seama, am încuviinţat cu blândeţe.

Dar nu l-am crezut. Bănuiam că tocmai se întâmplase ceva care nu se potrivea cu planurile lui în privinţa Ellianiei şi a lui Dutiful. Mi se părea cu atât mai important să descopăr care îi erau adevăratele intenţii.

Restul serii mi s-a părut plictisitor. Mâncarea, băutura şi cântecele barzilor nu se putea compara cu revendicarea puterii la care fusesem martor. Am găsit o plăcintă cu carne şi o cană cu bere şi m-am retras cu ele într-un colţ liniştit. M-am prefăcut absorbit de mâncare în timp ce mă foloseam de Meşteşug ca să-i povestesc lui Chade cele întâmplate.

Totul se mişcă mult mai repede decât am îndrăznit să sper, mi-a zis el. *Totuşi, am îndoieli. Elliania doreşte într-adevăr să-i fie soţ sau n-a vrut decât să demonstreze că nimeni altcineva nu poate lua ceea ce a anunţat ea că-i aparţine? Speră că pofta trupească îl va îmboldi să ucidă dragonul pentru ea?*

Acum îmi dau pentru prima oară seama că, dacă devine soţia lui şi se mută în casa lui, unii vor spune că şi-a pierdut locul de aici, am recunoscut, simţindu-mă ca un prost. Lestra a spus că va deveni o „femeie fără importanţă în casa mamelor lui”. Ce-o fi înţelegând prin asta?

Bătrânul mi-a dat un răspuns şovăitor.

Cred că tot aşa le numesc insularii pe femeile capturate în raidurile lor, dar pe care şi le fac soţii, nu sclave. Copiii unei astfel de femei nu fac parte din niciun trib. E, cumva, totuna cu a fi bastarzi.

Atunci de ce a acceptat Elliania aşa ceva? De ce a îngăduit Peottre să se întâmple? Şi dacă nu mai e narcescă după ce vine la Buckkeep şi rămâne acolo, ce avem noi de câştigat de pe urma acestei căsătorii? Chade, eu nu mai înţeleg nimic.

Sunt încă multe lucruri neclare, Fitz. Simt, sub tot ce se petrece, un scop ascuns. Fii cu ochii în patru.

Şi asta am făcut, pe toată durata acelei seri lungi şi a nopţii şi mai lungi. Soarele asfinţit a zăbovit sub orizont, cum se întâmplă în ţinuturile nordice, aşa că noaptea n-a fost decât un amurg prelungit. Când a sosit vremea să se retragă mirii, Dutiful a anunţat că avea să rămână jos, în sala comună; „ca să nu se poată spune că am luat ceea ce n-am dobândit". Asta i-a adăugat zilei încă un moment stânjenitor şi am văzut-o pe Lestra, cu buzele umflate, savurându-i împreună cu prietenele ei. Noua pereche s-a despărţit la piciorul scării, de unde Elliania a urcat, iar Dutiful s-a întors ca să se aşeze lângă Chade. În noaptea aceea avea să doarmă în casa mamelor, aşa cum se cădea să facă un bărbat cununat după datină cu o femeie din trib, dar acolo, jos, pe băncile-paturi, nu sus, cu Elliania. Oştenilor din garda lui li s-a dat liber pe timpul nopţii, ca să se întoarcă în locuinţa oferită războinicilor sau în locuri unde erau primiţi cu mai multă căldură, dacă femeile care îi aleseseră nu-şi aveau patul în casa mamelor. Eu, unul, tânjeam să mă apropii de Chade şi Dutiful ca să stăm de vorbă fără martori, dar ştiam că ar fi părut ciudat. În schimb, am hotărât că era timpul să mă întorc în casa în care eram găzduit.

Nu ajunsesem prea departe când am auzit, în urmă, nisipul aleii scrâşnind sub paşi. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Web. Alături de el înainta cu greu un Swift istovit. Avea pometţii de un roz intens şi am bănuit că se dedulcise prea tare la băutură. Web m-a privit şi a dat din cap, iar eu mi-am încetinit paşii ca să mă poată ajunge din urmă.

— O ceremonie în toată regula, i-am spus, ca să nu tac, când l-am văzut alături de mine.

— Da. Cred că insularii îl consideră acum pe prinţul nostru însurat cu narcesca lor. Eu, unul, crezusem că e vorba doar de o

confirmare a logodnei în faţa vetrei mamei ei.

Cuvintele lui sunau, cumva, a întrebare.

— Nu cred că oamenii ăştia fac vreo deosebire între perechile care se căsătoresc şi cele care anunţă că se vor căsători. Aici, unde pământul şi copiii îi aparţin femeii, căsătoria e văzută în altă lumină.

Web a dat încet din cap.

— Nicio femeie nu trebuie să se întrebe vreodată dacă un copil e cu adevărat al ei, a subliniat.

— Contează atât de mult cui îi aparţin copiii, dacă sunt mai degrabă ai femeii sau ai bărbatului ei? a întrebat Swift curios.

Cuvintele lui nu erau câtuşi de puţin neclare, dar, când vorbea, simţeam în răsuflarea lui mirosul vinului.

— Cred că depinde de bărbat, i-a răspuns Web cu gravitate.

Pe urmă ne-am continuat drumul în tăcere. Cu sau fără voia mea, gândul mi-a zburat la Nettle, la Molly, la Burrich şi la mine. Cui îi aparţinea fiica mea în acel moment?

Pe măsură ce ne apropiam de destinaţie, mi-am dat seama că oraşul din jur era tăcut. Toţi locuitorii care nu luaseră parte la nunta din casa mamelor se culcaseră de mult. Am deschis uşa noastră fără zgomot. Thick avea nevoie de cât mai multă odihnă; nu voiam să-l trezesc. În fâşia de lumină pe care am lăsat-o să pătrundă înăuntru, l-am zărit pe Riddle întins pe podea, lângă patul bondocului. Avea un ochi deschis şi mâna pe sabia scoasă din teacă pusă lângă el. După ce a văzut cine intrase, a închis amândoi ochii şi s-a cufundat din nou în somn.

Eu am rămas lângă uşă, neclintit. În casă mai intrase cineva şi Riddle nu-i remarcase prezenţa. Mare şi rotofei ca o pisică dolofană, însă cu mutră de dihor, era ghemuit pe masă, cu coada stufoasă întinsă, dreaptă, în spatele lui. Ne privea cu ochi rotunzi pe deasupra unei bucăţi zdravene din brânza noastră, pe care o strângea între lăbuţele din faţă. Pe ea se vedea clar urma dinţilor lui ascuţiţi.

— Ce-i ăsta? l-am întrebat în şoaptă pe Web.

— Cred că i se spune şobolan-tâlhar, deşi nu e nicidecum şobolan. N-am mai văzut niciodată asemenea animal, mi-a răspuns la fel de încet.

Şobolanul-tâlhar se uita pe lângă noi, cu toată atenţia concentrată asupra lui Swift. Aşa cum îţi ajung la urechi nişte şoapte, am devenit brusc conştient de scurgerea Harului între ei

doi. Pe faţa băiatului apăruse un zâmbet. A înaintat împingându-se printre mine şi Web. A ridicat mâna, cu gândul să-l opresc, dar, înainte de a apuca să fac mişcarea, palma lui Web a căzut pe umărul lui Swift. L-a tras înapoi atât de brusc încât şobolanul-tâlhar a tresărit.

— Ia-ţi brânza şi pleacă, i-a spus Web creaturii, cu voce tare. Pe urmă l-a întrebat pe Swift, cu o asprime pe care nu i-o mai auzisem niciodată în glas: Ce credeai că faci? N-ai priceput nici măcar un singur cuvânt din tot ce m-am străduit să te-nvăţ?

Şobolanul-tâlhar şi brânza s-au pus fulgerător în mişcare şi au dispărut dincolo de fereastra deschisă atât de repede, încât n-am întrezărit decât o zvâcnire a cozii dungate.

Swift a scos un strigăt de dezamăgire şi a încercat să se smulgă din strânsoarea lui Web. Dar mâna bărbatului robust îl ţinea zdravăn. Băiatul era furios, mai ales ca răspuns la furia lui Web împotriva lui.

— N-am făcut nimic mai mult decât să-l salut! Mi-a plăcut ce radia dinspre el. Am simţit că ne-am fi putut înţelege bine. Şi am vrut…

— L-ai vrut aşa cum vrea un copil o jucărie sclipitoare de pe taraba unui negustor ambulant! Web l-a întrerupt cu o severitate care condamna fără dubiu fapta băiatului, în timp ce mâna lui îi elibera umărul. Fiindcă are blană lucioasă, e iute şi isteţ. Şi la fel de tânăr şi de prost ca tine. La fel de curios. L-ai simţit răspunzându-ţi cu încântare nu fiindcă-şi căuta un tovarăş de Har, ci fiindcă l-ai intrigat. Legătura dintre un om şi un animal nu se bizuie pe aşa ceva. Şi încă nu eşti nici destui de mare, nici destul de matur ca să-ţi cauţi o făptură de care să te legi. Dacă mai încerci şi altă dată, o să te pedepsesc, aşa cum trebuie pedepsit orice copil care se pune cu bună ştiinţă în primejdie sau atrage pericolul asupra celor cu care se joacă.

Riddle se săltase în capul oaselor şi urmărea discuţia cu gura căscată de uimire. Toată lumea ştia că Web şi Swift făceau parte din coteria înzestraţilor cu Har pusă în slujba prinţului. M-am cutremurat la gândul că fusesem cât pe ce să mă dau de gol, trădându-mi Sângele Străvechi. Până şi Thick îi asculta pe cei doi încruntându-se şi privindu-i cu ochi somnoroşi.

Swift s-a lăsat să cadă, nefericit, pe un scaun.

— Pericol, a bombănit. Ce pericol? Ar fi fost vreun pericol dacă aş fi avut în sfârşit pe cineva căruia să-i pese de mine?

— Nu e periculos să te legi de o creatură despre care nu ştii nimic? Are o pereche şi pui în vizuină? L-ai fi luat de lângă ei sau ai fi rămas aici, pe insulă, după plecarea noastră cu corabia? Ce mănâncă şi cât de des? Ai fi rămas aici pe toată durata vieţii lui sau ai fi plecat cu el, luându-l de lângă toţi semenii lui şi condamnându-l să nu se împerecheze niciodată? Nu te-ai gândit deloc nici la el, nici la nimic altceva în afară de legătura voastră de moment, Swift. Ca un beţiv care se culcă noaptea cu o fată tânără, fără să-i pese ce se va întâmpla a doua zi. Nu e o purtare pe care s-o trec cu vederea. Nimeni dintre cei cu Sânge Străvechi n-o face.

Swift se uita urât la el. În tăcerea lăsată, Riddle s-a trezit vorbind:

— Nu ştiam că oameni cu Har respectă nişte reguli când se leagă de un animal. Credeam că se pot lega de orice creatură, pentru o oră sau pentru un an.

— O părere greşită, pe care o au despre noi mulţi dintre cei fără Sânge Străvechi, a spus Web apăsat. Se întâmplă ori de câte ori când o seminţie trebuie să se ascundă şi să-şi tăinuiască obiceiurile. Dar îi face pe ceilalţi să-şi închipuie că ne folosim de animale şi apoi le abandonăm. Şi le vine foarte uşor să creadă că-i cerem unui urs să măcelărească familia cuiva sau că trimitem un lup să atace o turmă de oi. Să te legi prin Har nu înseamnă să iei în stăpânire un animal. E o legătură pe viaţă, care se bizuie pe respectul fiecăruia faţă de celălalt. Înţelegi, Swift?

— N-a vrut să fac niciun rău, a răspuns el băţos.

Cuvintele lui n-aveau nimic comun cu o scuză şi dincolo de ele nu se simţeau păreri de rău.

— Aşa cum nu vrea nici copilul care, jucându-se cu focul, arde o casă din temelii. Să nu vrei să faci rău nu e de-ajuns, Swift. Dacă vrei să te numeri printre noi, cei cu Sânge Străvechi, atunci trebuie să ne respecţi legile şi obiceiurile tot timpul, nu numai când îţi convine.

— Şi dacă n-o fac? a întrebat băiatul îmbufnat.

— Atunci o să-ţi poţi spune Pestriţ, pentru că asta o să fii. Web a respirat adânc, apoi şi-a golit plămânii cu un oftat. Sau proscris, a completat, cu glas scăzut. Şi am simţit că s-a străduit să nu se uite la mine când a adăugat: Nu pot pricepe de ce preferă un om să stea departe de cei asemenea lui.

Capitolul 11

WUISLINGTON

Ataşamentul femeilor faţă de tribul lor e remarcabil. Legendele spun adesea că pământul însuşi a fost plămădit din carnea şi oasele Edei, pe când marea îi aparţine lui El. Uscatul e, în întregime, proprietatea femeilor tribului; bărbaţii născuţi într-un trib pot lucra pământul şi pot da ajutor la culesul recoltei, dar femeile spun cum e împărţită şi tot ele hotărăsc ce se va planta, şi unde, şi în ce proporţii. Nu e vorba pur şi simplu de proprietate, ci de venerarea Edei.

Bărbaţii pot fi îngropaţi oriunde, şi cel mai adesea trupurile lor sunt date mării. Dar toate femeile trebuie să fie îngropate pe domeniul tribului lor. Mormintele sunt onorate vreme de şapte ani, timp în care locul unde se află rămâne necultivat. Pe urmă e arat din nou şi din prima recoltă de pe un asemenea câmp e oferită ca un ospăţ aparte.

Pe când bărbaţii insulari cutreieră lumea şi mulţi rămân departe de casă cu anii, femeile sunt înclinate să stea cât mai aproape de locul unde s-au născut. Când se mărită, soţii vin să locuiască alături de ele. Dacă o femeie din Insulele Străine moare departe de ţinutul tribului ei, se fac eforturi ieşite din comun ca să-i fie adus trupul acasă. Altminteri, tribul ei se acoperă de o mare ruşine şi săvârşeşte un mare sacrilegiu. Triburile sunt gata să dezlănţuie războaie ca să aducă trupul unei femei pe pământul său.

SCRIBUL FEDWREN, *Istorisirea unei Călătorii într-un Ţinut Barbar*

Am fost oaspeţi în Wuislington, în casa mamelor narcescăi, douăsprezece zile. Ne-au oferit o ospitalitate stranie. Lui Chade şi prinţului Dutiful li s-a îngăduit să doarmă pe bănci, la parterul casei. Coteria Harului a fost găzduită, împreună cu Garda Prinţului, în afara zidurilor acesteia. Eu şi Thick am rămas în căsuţa noastră, adesea vizitaţi de Swift şi Riddle. Chade trimitea în fiecare zi doi oşteni în piaţă, să cumpere mâncare. O parte ne era adusă nouă, în căsuţă, alta îi era dată Gărzii, iar restul ajungea în casa mamelor. Deşi Blackwater făgăduise că ne va hrăni, Chade prefera, cu şiretenie, tactica asta. Dacă am fi lăsat impresia că suntem dependenţi de generozitatea casei mamelor

din Tribul Narvalului, am fi fost consideraţi nevolnici şi prea proşti ca să ne facem planuri.

Vizita noastră prelungită avea şi părţile ei bune. Thick începuse să-şi recapete sănătatea. Încă mai tuşea şi începea să gâfâie în scurt timp dacă ieşeam la plimbare, dar nu mai adormea răpus de febră, era interesat de ceea ce se petrecea în jur, mânca, bea şi începea să-şi regăsească buna dispoziţie. Încă mai era pornit împotriva mea, fiindcă îl silisem să se urce pe o corabie ca să ajungă acolo şi fiindcă, în cele din urmă, avea să fie nevoit să plece tot pe mare. Toate strădaniile mele de a sta de vorbă cu el păreau să ne readucă, de fiecare dată, la acest motiv de ranchiună. Uneori mi se părea mai simplu să tac, dar atunci îi simţeam clocotind înăbuşit de furie împotriva mea. Nu-mi plăcea încordarea aceea dintre noi, după ce mă străduisem din răsputeri să câştig încrederea bondocului. Când i-am spus asta, în timpul uneia dintre scurtele noastre întâlniri, Chade a conchis că era un rău necesar.

— Vezi tu, ar fi mult mai grav dacă ar da vina pe Dutiful. În privinţa asta, trebuie să fii băiatul de rând bătut pentru greşelile prietenului său de viţă nobilă.

Ştiam că are dreptate, dar cuvintele lui nu mi-au oferit totuşi nicio alinare.

Riddle petrecea în fiecare zi câteva ore în tovărăşia lui Thick, de obicei când voia Chade să stau eu, discret, cu ochii pe Dutiful. Web şi Swift veneau adesea în căsuţa noastră. Se părea că dojana lui Web domolise înverşunarea băiatului, care se purta, în general, mult mai respectuos, şi cu el, şi cu mine. Eu îl ţineam ocupat cu lecţiile zilnice şi îi ceream să exerseze atât trasul cu arcul, cât şi lupta cu sabia. Thick ieşea din căsuţă şi ne privea când ne antrenam în ţarcul pentru oi. Era întotdeauna de partea lui Swift, îşi zbiera încântarea de fiecare dată când îl vedea nimerindu-mă cu sabia boantă de care se folosea. Şi mărturisesc că asta îmi învineţea sufletul în aceeaşi măsură în care îmi învineţeau loviturile băiatului carnea. Voiam mai degrabă să nu-mi pierd eu îndemânarea decât să-l învăţ pe el, însă lecţiile pe care i le dădeam îmi ofereau nu doar un pretext ca să mă antrenez, ci şi prilejul de a-mi dovedi priceperea în faţa insularilor. Nu se adunau să ne urmărească, dar din când în când zăream câte un băietan sau doi cocoţat pe câte un zid din apropiere, de unde se uitau la noi. Mă gândeam că, dacă tot mă

spionau, măcar să se afle, din vorbele iscoadelor, că nu sunt o pradă uşoară. Nu credeam că suntem priviţi din simplă curiozitate.

Mă simţeam supravegheat tot timpul. Oriunde m-aş fi dus, mereu trebuia să se afle cineva prin preajmă, pierzându-şi vremea. N-aş fi putut arăta cu degetul un singur băiat sau o singură babă care mă spiona, însă simţeam întotdeauna ochii cuiva ţintuindu-mi spatele. Şi aveam senzaţia că Thick era în pericol. Mi-o dădeau privirile care ni se aruncau ori de câte ori ieşeam şi purtarea oamenilor cu care ne întâlneam. Se fereau din calea lui de parcă ar fi purtat vreo molimă şi se holbau în urma noastră de parcă ar fi văzut un viţel cu două capete. Am constatat că observa până şi bondocul. Mi-am dat seama că, deşi nu se gândea conştient la asta, părea să se folosească de Meşteşug ca să atragă atenţia cât mäi puţin. Nu era ca rafala de „Nu mă vezi!” cu care aproape că mă înnebunise cândva, dar îşi anunţa fără încetare lipsa de importanţă. Mi-am propus să ţin minte că merita să discut cândva despre asta cu Chade.

Aveam foarte rar şi pentru foarte puţin timp ocazia să-mi văd bătrânul mentor; chiar şi prin Meşteşug îi trimiteam mesaje foarte scurte. Simţeam cu toţii că era mult mai util să-şi folosească întreaga putere a magiei ca să poată intra oricând în legătură cu Dutiful. Tot Chade a hotărât că, deoarece Peottre Blackwater descoperise deja că eram garda de corp a prinţului, nu dăuna cu nimic dacă intram pe faţă în acest rol.

— Atâta timp cât nu-şi dă seama că eşti mai mult decât atât, mă atenţionase bătrânul sfetnic.

Încercam să fiu un observator şi un apărător discret al prinţului. Deşi nu se plângea niciodată, cred că pe Dutiful îl stânjenea totuşi nelipsita mea veghe secretă. În aşezarea de pe insulă, toată lumea considera că el şi Elliania erau căsătoriţi. Nimeni nu se ostenea să-i supravegheze în vreun fel. Numai prezenţa lui Peottre, tot atât de delicată ca a unui bolovan înalt, ne reamintea că o parte a familiei narcescăi prefera să le rămână relaţia castă până când ducea Dutiful la îndeplinire partea lui din înţelegere. Cred că eu şi unchiul Ellianiei ne supravegheam unul pe celălalt în aceeaşi măsură în care stăteam cu ochii pe cei doi tineri. Pe o cale stranie, am ajuns să fim mână-n mână.

Atunci am descoperit de ce era narcesca atât de preţuită de

toţi insularii, nu doar de Tribul Narvalului. Pe insule, femeile stăpâneau pământul şi toate roadele sale. Crezusem că tribul nu avea altă bogăţie în afară de oile lui. Abia când am mers pe urmele lui Dutiful şi ale Ellianiei, într-una dintre plimbările lor printre dealurile stâncoase ale insulei, i-am descoperit adevărata bogăţie. Cei doi au trecut dincolo de o culme, cu Peottre la distanţa cerută de discreţie în spatele lor şi cu mine încă şi mai departe în urmă. Când, la rândul meu, am ajuns pe culme, mi s-a tăiat răsuflarea.

În vale se întindeau trei lacuri şi din două dintre ele se înălţau aburi chiar şi în toiul acelei zile de vară. În jurul lor, vegetaţia creştea bogată şi aceeaşi abundenţă domnea pe ogoarele frumos aliniate şi bine îngrijite în care era împărţit terenul. Pe măsură ce coboram, nelipsitul vânt răcoros se domolea. Şi am ajuns în căldura din căuşul dintre dealuri, îmbibat de mirosul apei bogate în minerale. Bolovanii de toate mărimile fuseseră îndepărtaţi şi aranjaţi astfel încât să despartă o cultură de alta ca nişte garduri din piatră. Nu numai că recoltele erau mai bogate în acea vale caldă, dar am văzut şi pomi şi tot felul de plante pe care nu te-ai fi aşteptat să le găseşti atât de departe în Nord. Printre Insulele Străine exista una unde clocoteau izvoare fierbinţi, domolind vremea, neîmblânzită pe toate celelalte, şi preschimbând locul într-o oază caldă şi roditoare. Nu mai aveam de ce să mă mir că mâna narcescăi era un trofeu de preţ. O alianţă cu femeia care stăpânea hrana adunată de pe câmpurile insulei era într-adevăr valoroasă în acele ţinuturi aspre.

Însă am mai observat şi că, în plină vară, o parte a văii nu era desţelenită, iar pe câmp munceau mai puţini oameni decât ar fi fost de aşteptat. Numărul femeilor îl depăşea şi de data asta pe al bărbaţilor, dintre care puţini erau în floarea vârstei. Faptul rămânea pentru mine un mister. Acolo erau femei şi mult pământ roditor, muncit de prea puţini oameni. De ce nu veneau mai mulţi bărbaţi din alte triburi să curteze femeile, ca să se nască mai mulţi copii pe o insulă atât de bogată?

Într-o zi, la lăsarea serii, Dutiful şi Elliania călăreau pe doi dintre poneii mici şi costelivi pe care insularii de pe Mayle îi puneau la tot felul de treburi. Îşi aleseseră drept teren de curse pajiştea plină de pietre de la poalele unui deal cu pantă lină şi săreau peste obstacole încropite din puieţi tăiaţi, sprijiniţi pe

câte doi bolovani. Mă uimea înălţimea la care erau în stare să sară acei ponei de talie mică, dacă erau îmboldiţi. Păscută de oi, iarba era scurtă şi pe marginea pajiştii se înşiruiau tufişuri. Cerul de un albastru întunecat se boltea deasupra noastră şi primele stele aveau să-şi facă apariţia în curând. Cei doi tineri călăreau fără şa şi, încercând să ţină pasul cu soaţa lui neînfricată, Dutiful se alesese deja cu două căzături din spinarea bidiviului sfrijit şi încăpăţânat. Elliania savura totul din plin. Călărea bărbăteşte; adunată în jurul picioarelor, fusta ei galbenă părea o floare. Avea pielea dezgolită de la genunchi în jos şi era desculţă. Cu obrajii îmbujoraţi şi părul răvăşit, galopa străduindu-se să-i arate lui Dutiful că o poate face mai bine decât el şi nu se sinchisea de nimic altceva. La prima lui căzătură, nu se oprise şi râsul ei batjocoritor ne ajunsese tuturor la urechi. A doua oară se întorsese să vadă dacă nu e cumva rănit, iar Peottre prinsese micul animal nărăvaş şi-l adusese înapoi, la ei. Eu stăteam cu ochii aproape numai pe prinţ; eram mândru de voia bună cu care făcuse faţă celor două căzături.

Poneii ăştia sunt slabi şi ciolânoşi ca nişte viţei. Te alegi cu mai multe vânătăi când îi călăreşti decât dacă te trântesc când sar într-o parte.

Elliania pare să se descurce destul de bine, am subliniat eu, tachinându-l. Şi, după privirea pe care mi-a aruncat-o, m-am grăbit să adaug: Nu pare simplu. Cred că te admiră fiindcă nu te dai bătut.

Cred că-mi admiră vânătăile, zgripţuroaica asta mică. Am surprins în spatele injuriei o notă de afecţiune. Iar Dutiful a continuat, ca şi cum ar fi vrut să-mi abată atenţia: *Uită-te în stânga ta şi spune-mi dacă vezi pe cineva în spatele bolovanilor de lângă tufişuri.*

Am aruncat o scurtă privire, fără să întorc capul. Acolo se ascundea ceva. Nu-mi dădeam seama dacă după bolovani se ghemuise om sau un animal mare. Prinţul a încălecat din nou şi s-a ţinut bine când poneiul a traversat pajiştea, arcuindu-şi de mai multe ori spatele în timpul unor salturi. Era clar că jocul îl obosise pe micul bidiviu, dar râsul vesel al Ellianiei l-a răsplătit pe Dutiful pentru strădania de a nu se lăsa trântit. Prinţul a făcut săritura care nu-i izbutise mai înainte, iar narcesca l-a salutat cu un gest larg al mâinii. Părea sincer încântată de spectacol şi o privire către Peottre mi-a dezvăluit, chiar şi pe faţa lui aspră,

lumina unui zâmbet invidios. Mi-am amestecat râsul cu ale lor şi am venit mai aproape.

Călăreşte către locul ăla, şi cazi. Şi ai grijă s-o zbughească poneiul către bolovani.

Mi-a transmis prin Meşteşug un geamăt de dezgust, dar a făcut ce îi cerusem. Şi, când poneiul a rupt-o la fugă, m-am repezit pe urmele lui alergând din toate puterile, mai degrabă alungându-i cu bună ştiinţă decât încercând să-l prind. Amândoi am speriat o femeie, îmbrăcată din cap până-n picioare numai într-un verde identic cu al muşchiului şi în cafeniu, făcând-o să-şi părăsească ascunzătoarea. A fugit fără să pretindă că nu ne iscodea şi nu i-am recunoscut doar mişcările, ci şi mirosul destul de slab care a ajuns la mine, pătrunzându-mi în nări. Şi, oricât de mult mi-aş fi dorit să fug după ea, m-am abţinut. În schimb, m-am folosit de Meşteşug ca să le spun lui Chade şi Dutiful ceea ce ştiam acum foarte bine.

Era Henja! Servitoarea care a însoţit-o pe narcescă la Buckkeep. E aici, pe insulă, şi ne spionează.

De la niciunul n-am primit, ca răspuns, nimic altceva decât un val de spaimă.

M-am străduit să prind poneiul cu mişcări intenţionat stângace. În cele din urmă, Peottre a venit să m-ajute.

— Am speriat-o zdravăn pe bătrâna aia, i-am spus, în timp ce trimiteam animalul spre el.

A prins poneiul neastâmpărat de moţul de pe frunte şi s-a uitat la cer. S-a ferit să-mi întâlnească privirea.

— Se întunecă. Am avut noroc că prinţul n-a căzut mai rău şi nu s-a ales cu vreo rană urâtă. Pe urmă s-a întors către cei doi tineri pe care-i aveam în grijă. Ar trebui să ne-ntoarcem. Poneii au obosit de atâtea sărituri şi se lasă noaptea.

M-am întrebat dacă încerca să-mi spună că prinţul se afla într-un pericol mai mare decât o cădere de pe un căluţ. L-am încolţit din nou.

— Crezi că biata bătrână n-a păţit nimic? N-ar trebui s-o căutăm? Părea de-a dreptul înspăimântată. Mă întreb ce-o fi făcut în spatele bolovanilor.

Mi-a răspuns păstrându-şi indiferenţa vocii şi a feţei.

— Probabil că aduna surcele. Sau ierburi, sau rădăcini. Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru ea. Şi-a ridicat vocea. Elliania! Gata cu distracţia. Trebuie să ne întoarcem în casa

mamelor.

Am văzut faţa Ellianiei când ai pus-o pe Henja pe fugă. A fost uluită. Acum e îngrozită.

Bruscheţea cu care a dat narcesca aprobator din cap la auzul cuvintelor lui Peottre adeverea presupunerea prinţului. A coborât imediat de pe ponei, apoi i-a scos frâul şi l-a lăsat liber pe coasta dealului. Peottre a făcut acelaşi lucru cu cel pe care călărise Dutiful, şi mi-am dat deodată seama că ne îndreptam toţi patru, în grup, spre casa mamelor. Elliania şi prinţul deschideau drumul şi liniştea aşternută între ei contrasta întristător cu veselia de mai înainte. Mă gândeam la Dutiful cu inima grea. Învăţa s-o iubească pe fata din Insulele Străine, dar, de fiecare dată când se apropiau mai mult unul de altul, afurisita de politică a tronului şi a puterii se strecura între ei, despărţindu-i. M-a năpădit brusc furia şi am întrebat cu nesăbuinţă:

— Era Henja, nu-i aşa? Femeia ascunsă în tufişuri. A fost servitoarea narcescăi în castelul Buckkeep, dacă-mi aduc bine aminte.

L-am apreciat pe Peottre pentru sângele lui rece. Deşi nu s-a simţit în stare să mă privească în ochi, vocea i-a rămas calmă.

— Mă îndoiesc. A plecat din slujba noastră când încă mai eram în Buckkeep. Am fost amândoi de părere c-o să fie mai fericită în cele Şase Ducate, aşa că am eliberat-o cu dragă inimă de orice obligaţie faţă de noi.

— Poate că s-a întors la Wuislington pe cont propriu. I s-o fi făcut dor de casă.

— Asta nu e casa ei. Nu face parte din casa mamelor noastre! a ripostat el cu fermitate.

— Ciudat!

Eram hotărât să fiu necruţător. Ca simplu oştean din gardă, nu era de aşteptat să mă port cu tact, ci să mă las condus de curiozitate.

— Credeam că, în ţara asta, familia mamei e mai presus de orice; oricine o slujeşte pe narcescă ar trebui să se numere printre rudele mamei ei.

— În mod obişnuit, da. Vocea lui Peottre era din ce în ce mai încordată. Când ne-am îmbarcat, familia nu se putea lipsi de nicio femeie. Aşa că am luat-o pe ea în slujba noastră.

— Înţeleg. Am ridicat din umeri. M-am tot întrebat de ce

mama şi surorile Ellianiei nu se află acum lângă ea? Sunt moarte?

S-a cutremurat de parcă l-aş fi străpuns cu o săgeată.

— Nu. Nu sunt moarte. Vocea i s-a umplut de amărăciune. Cei doi fraţi mai mari i-au murit. În războiul lui Kebal Rawbread. Mama şi sora ei mai mică trăiesc, dar sunt… reţinute în altă parte, ca să rezolve o problemă importantă. Dacă ar putea, ar fi alături de ea, cu siguranţă.

— Oh, nu mă îndoiesc, am răspuns prietenos.

Eram convins de adevărul fiecărui cuvânt pe care-l rostise, dar eram sigur că nu-mi spusese tot adevărul.

În noaptea aceea, târziu, când Thick dormea adânc, i-am vorbit despre asta lui Chade, prin Meşteşug. M-am străduit să-mi păstrez gândurile îndreptate către bătrân doar pentru noi doi, separate de legătura mea cu Dutiful. Prinţului puteam să-i simt somnul agitat. Ciuda şi nervozitatea băiatului erau ca un curent subteran, care-mi încorda nervii la limită. Am încercat să las emoţiile lui deoparte în vreme ce îi povesteam lui Chade cele petrecute între mine şi Peottre. Bătrânul asasin era iritat din pricina grosolăniei cu care mă purtasem şi, în acelaşi timp, dorea cu aviditate să afle ce-mi răspunsese unchiul narcescăi.

Aici sunt planuri ascunse în alte planuri, ca în bilele-ghicitoare pe care le face Bufonul din lemn. Sunt convins că el şi narcesca urmăresc un ţel al lor, care nu le e cunoscut tuturor celor din casa mamelor. Doar câţiva ştim. Almata, de pildă. I s-a spus şi străbunicii narcescăi, dar nu cred că ea mai poate ţine minte care e semnificaţia. Lestra şi mama ei mă interesează. Fata va deveni narcescă după plecarea Ellianiei la Buckkeep. Cu toate astea, pare să rivalizeze cu Elliania, dornică să atragă atenţia lui Dutiful, şi bănuiesc că mama ei o încurajează. Îşi dă oare seama că să devină regină a celor Şase Ducate ar putea fi o ambiţie mai înaltă decât furtul titlului de narcescă de la verişoara ei? Nu cred că Lestra şi mama ei dau vreo importanţă dorinţei Ellianiei de a primi capul dragonului. Cred că ambiţiile Lestrei ar trebui să-i îngrijoreze pe Elliania şi pe Peottre deopotrivă, însă niciunul nu pare să sinchisească, amândoi sunt mai interesaţi de orice altceva. Elliania nu o respinge pe Lestra decât dacă provocarea devine prea zgomotoasă ca s-o poată ignora.

Cum s-a întâmplat în noaptea nunţii, când s-au încăierat?

A fost logodnă, Fitz, logodnă. Nu recunoaştem ceremonia aia

ca nuntă adevărată. Prinţul trebuie să se însoare acasă, în Buckkeep, şi căsătoria trebuie consumată. Dar nu, nu doar ca lupta lor de-atunci. Între timp, Lestra a mai încercat de mai multe ori să-l vrăjească pe Dutiful, de obicei când narcesca nu era pe-aproape.

Ellianía ştie?

De unde să ştie?

I-ar fi putut spune el, am presupus. *Mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă ar şti.*

Nu-mi doresc câtuşi de puţin să aflu. Lucrurile sunt oricum destul de încurcate şi aşa. Poate nu e decât o simplă rivalitate între cele două verişoare. Aş vrea să pot pricepe ce rol joacă Henja în toate astea. E doar o babă nebună? Sau mai mult decât atât? Eşti sigur că ea era?

Cât se poate de sigur.

Nu mi-o spuseseră doar ochii, dar nu voiam să-i povestesc lui Chade că o mirosisem, că în mine rămăsese destul de mult dintr-un lup ca să mă bizui pe asta.

Discuţia îl obosise pe Chade, aşa că l-am lăsat să se odihnească. Am verificat dacă uşa casei era încuiată şi am închis, cu regret, şi oblonul ferestrei. Nu-mi plăcea să dorm într-un loc atât de strâmt. Dormeam cel mai bine când simţeam pe faţă mişcarea nestânjenită a aerului, dar, după ce o văzusem pe Henja chiar în acea zi, nu voiam să-i ofer nimănui prilejul să scape de mine cu uşurinţă.

Asta aveam în minte când m-am culcat şi, în dimineaţa zilei următoare, am încercat să-mi pun coşmarurile pe seama acestor gânduri. Însă nu era drept să-mi numesc astfel visele. N-au avut nimic înspăimântător, n-a fost decât o senzaţie de nelinişte şi o vie impresie că totul se petrecea aievea, însă nu cea pe care o ai când intri în vise cu Meşteşugul. L-am visat pe Bufon, dat nu sub înfăţişarea Lordului Auriu, ci aşa cum fusese cândva, un flăcăiandru palid şi plăpând, cu ochii lipsiţi de culoare. Arătând astfel, a încălecat în spatele Fetei-de-pe-dragon şi s-au înălţat împreună către albastrul cerului. Şi pe urmă, brusc, a devenit Lordul Auriu şi, cu o mantie neagră cu alb fluturându-i în urmă, în bătaia vântului, călărea în spatele lipsitei de suflet fete cioplite care făcea parte din statuia dragonului şi care, datorită lui, se trezise, recăpătându-şi viaţa. Părul prietenului meu, netezit şi dat pe spate, era legat într-o

coadă de războinic. Pe chip i se întipăriseră hotărârea şi neînduplecarea, făcându-l să pară tot atât de lipsit de orice sensibilitate ca fata de al cărei mijloc subţire se ţinea. Am fost surprins când i-am zărit mâinile dezgolite, fiindcă trecuse mult timp de când nu-l mai văzusem fără mănuşi. Se înălţa în văzduh, mai sus şi tot mai sus şi, când şi-a întins pe neaşteptate mâna şi a arătat cu degetul său prelung, fata a îmboldit dragonul cu genunchii, făcându-l să zboare în direcţia aceea. Pe urmă norii i-au ascuns şi a fost ca şi cum s-ar fi pierdut în ceaţă. Am tresărit în somn şi m-am văzut cu propriile degete pe propria încheietură a mâinii, acolo unde îmi lăsase el cândva urme palide. M-am răsucit în aşternut, dar n-am izbutit să mă trezesc pe de-a-ntregul. Mi-am strâns pătura mai tare în jur şi m-am lăsat din nou în voia somnului.

Şi apoi m-a purtat Meşteşugul prin vise, către cea mai neliniştitoare scenă cu putinţă. În iarba de pe coasta unui deal, Nettle stătea de vorbă cu Tintaglia. Am ştiut că mă aflam în visul fiicei mele, pentru că florile nu mai fuseseră niciodată atât de strălucitoare şi atât de ordonat răspândite printre firele de iarbă. Mă duceau cu gândul la o tapiserie ţesută cu migală. Dragonul de mărimea unui cal stătea ghemuit, parcă gata de salt, dar poziţia nu era foarte ameninţătoare. Am păşit în vis.

Cu spatele foarte drept şi cu voce aproape iritată, Nettle a întrebat creatura:

— Şi ce legătură au toate astea cu mine?

Iar în tăcere a trimis un gând doar către mine:

De ce-ai întârziat? N-ai simţit că te chem?

— Vă pot auzi, să ştiţi, a spus Tintaglia calmă. Iar el nu ţi-a simţit chemarea pentru că n-am vrut eu s-o simtă. Aşa că, vezi tu, eşti cu desăvârşire singură dacă aşa vreau eu să fii.

Dragonul şi-a întors brusc spre mine privirea rece. Din ochii săi de reptilă dispăruse orice urmă de frumuseţe, lăsând doar nestemate învârtejite de mânie.

— Sper că nici ţie nu-ţi scapă asta.

— Ce vrei de la mine? am întrebat.

— Ştii ce vreau. Vreau să aflu tot ce ştii despre un dragon negru. E real? Încă mai există în lume un alt dragon, matur şi teafăr?

— Habar n-am, i-am răspuns cu toată sinceritatea.

I-am simţit mintea trăgând de a mea, încercând să treacă

dincolo de cuvintele mele ca să descopere dacă nu cumva îi ascund ceva. A fost ca atunci când simţi labele reci ale unui şobolan trecând peste tine în toiul nopţii, într-o temniţă. Pe urmă mi-a găsit amintirea asta şi a încercat s-o întoarcă împotriva mea. Mi-am ridicat imediat zidurile mai sus. Din nefericire, astfel am lăsat-o şi pe Nettle în afara lor. Au devenit amândouă umbre vagi de pe o perdea fluturândă.

Tintaglia a vorbit din nou, şi vocea i-a ajuns la mine ca o şoaptă ameninţătoare.

— Acceptă că semenii tăi trebuie să-i slujească pe ai mei. E ordinea firească a lucrurilor. Slujeşte-mă bine acum şi voi avea grijă să vă meargă bine ţie şi alor tăi. Sfidează-mă, iar tu şi ai tăi veţi fi măturaţi de pe suprafaţa lumii. Imaginea femelei-dragon a crescut brusc, Conturându-se ameninţătoare deasupra lui Nettle. Sau devotaţi, a adăugat cu subînţeles.

Am simţit furnicături de groază. La un nivel instinctiv, Tintaglia făcea legătura dintre mine şi Nettle. Oare numai fiindcă ajunsese întotdeauna la mine prin fiica mea sau putea simţi legătura noastră de sânge? Şi avea asta vreo importanţă? Fiica mea se afla în pericol, şi vina îmi aparţinea. Din nou. Şi n-aveam idee cum s-o apăr.

Frământările mi s-au dovedit inutile. Cu o clipă în urmă, pajiştea presărată cu flori mă dusese cu gândul o tapiserie. Nettle s-a ridicat brusc, s-a aplecat, şi-a luat visul în mâini şi l-a scuturat, aşa cum faci când vrei să scapi de praful dintr-un covor. Dragonul a căzut din el şi s-a pierdut în neant răsucindu-se. Nettle şi-a îndreptat spatele şi şi-a îndesat în buzunarul şorţului visul făcut ghemotoc. Nu mai ştiam dacă mă aflu sau nu în el, dar fiica mea şi-a trimis cuvintele către mine.

Trebuie să-nveţi s-o înfrunţi şi s-o alungi, nu să te faci covrig şi să te-ascunzi. Nu uita ce animal eşti, Umbră de lup. Nu eşti şoarece. Sau cel puţin aşa credeam.

Imaginea lui Nettle a început să dispară.

Aşteaptă! a strigat prinţul, prin Meşteşug, cu o hotărâre a disperării. Şi, într-un mod de neînţeles pentru mine, a prins-o şi a oprit-o. Cine eşti?

Şocul lui Nettle m-a străbătut ca un val.

Cine sunt eu? Cine eşti tu, cel care îndrăzneşte să dea buzna cu atâta grosolănie? Dă-mi drumul.

Mustrarea ei nu i-a căzut bine lui Dutiful.

Cine sunt eu? Sunt Prinţul celor Şase Ducate. Intru oriunde poftesc.

Uimirea a amuţit-o pe ea pentru o clipă.

Tu eşti prinţul? a întrebat apoi, cu o neîncredere care sărea în ochi, la fel de clară ca sprâncenele ei încruntate.

Da, eu sunt. Iar tu nu-mi mai irosi timpul, spune-mi imediat cine eşti!

Tonul poruncitor al vocii lui mi-a smuls o tresărire de spaimă. M-am simţit în centru un gol cumplit de tăcere, care se lărgea. Pe urmă Nettle a răspuns aşa cum mă aşteptam.

Ei, sigur că o să-ţi spun, de vreme ce mi-o ceri cu atâta curtenie. Sunt regina Nu-cred-o-iotă a celor Şapte Duhori. Şi poate că tu oi fi intrând „unde pofteşti", dar o să am grijă să nu mai pui niciodată piciorul în locuri care îmi aparţin. Preschimbătorule, ar trebui să-ţi cauţi prieteni mai bine crescuţi.

Mi-am dat seama ce făcuse Nettle. În răstimpul de tăcere, descoperise cum se legase Dutiful de ea. Şi, după ce i-a dat răspunsul, s-a desprins de prinţ fără niciun efort. Şi a dispărut.

M-am trezit cu o tresărire, izbit de dispreţul ei ca de o rafală de pietricele. Sfâşiat între veneraţia pentru fiica mea şi teama de dragon, am încercat să-mi revin. Trebuia să mă gândesc ce puteam face. În schimb, Chade şi-a împins un gând în mintea mea.

Trebuie să stăm de vorbă. În intimitate.

Meşteşugul lui fremăta de incitare.

În intimitate? Eşti sigur că ştii ce-nseamnă expresia asta?

De ce trebuia să mă spioneze toată lumea tocmai în noaptea aia?

Nu în intimitate. Dutiful ne-a întrerupt plin de furie împotriva noastră, a amândurora. *Cine e? De când durează povestea asta?*

Cum îndrăzneşti să-i dai lecţii unei fete înzestrate cu magia Meşteşugului şi să-mi ascunzi existenţa ei?

Duceţi-vă la culcare! Covârşitor, Meşteşugul lui Thick era ceva între geamăt şi poruncă. *Duceţi-vă la culcare şi nu mai ţipaţi. N-a fost decât Nettle, cu dragonul ei. Culcaţi-vă la loc.*

În afară de mine, toată lumea o cunoaşte pe fata asta? E de neîngăduit. Meşteşugul lui Dutiful era încărcat de ciudă şi mânie şi de aceea oribilă senzaţie de trădare pe care o ai când descoperi că ţi s-a ascuns un secret. *Vreau să-mi spuneţi cine e. Imediat.*

Mi-am apărat gândurile şi m-am rugat, ştiind că nu-mi folosea la nimic.

Chade?

Prinţul şi-a smuls sfetnicul din tăcere.

Nu ştiu, lordul meu.

Bătrânul minţea cu eleganţă şi fără nicio remuşcare. L-am înjurat şi l-am admirat deopotrivă.

Fitzehivalry.

Puterea numelui său adevărat asupra unui om. M-am cutremurat şi m-am grăbit să-l implor:

Nu-mi spune aşa! Nu aici şi cu acum, fiindcă dragonul ar putea să ne-asculte.

Dar nu mă temeam de Tintaglia, ci de fiica mea. Prea multe părţi din secretele mele îi picau în mâini.

Spune-mi, Tom!

Nu aşa. Dacă trebuie să discutăm despre asta, s-o facă glasul către ureche.

Alături de mine, în întuneric, Thick şi-a tras păturile peste cap, mormăind.

Vino să ne-ntâlnim acum.

Prinţul era plin de îndârjire.

Nu e înţelept, ne-a prevenit Chade pe amândoi. *S-aşteptăm până dimineaţă, prinţul meu. N-are rost să stârneşti curiozitatea chemând la tine un oştean în puterea nopţii.*

Ba nu. Acum. Înţelept n-a fost să nu-mi spuneţi nimic, niciunul dintre voi doi, despre această Nettle. Vreau să aflu imediat ce se petrece în spatele meu şi de ce.

Era aproape ca şi cum m-aş fi aflat în casa mamelor, pe băncile-pat. I-am simţit mânia alungându-i frigul de pe pieptul gol când şi-a aruncat păturile într-o parte, am simţit cu câtă furie şi-a îndesat picioarele în pantofi.

Atunci dă-mi măcar timp să mă-mbrac, a cedat bătrânul asasin, obosit.

Nu. Rămâi unde eşti, sfetnicule Chade. Spuneai că nu ştii nimic? Atunci n-are rost să te osteneşti. O să mă-ntâlnesc numai cu Fitz... cu Tom.

Furia îi ardea acum cu flacără mare, dar se oprise totuşi înainte de a-mi rosti numele în întregime. Cu un colţ al minţii, i-am admirat stăpânirea de sine. Dar, în cea mare mare parte, gândurile mi se învârteau în jurul unei dileme. Îmi înfuriasem

prinţul şi avea dreptate să vadă lucrurile aşa cum le vedea. Dar ce răspunsuri trebuia să-i dau? Cine eram în noaptea ceea? Prietenul lui, mentorul lui, unchiul lui sau supusul lui? Mi-am dat seama că Thick stătea în capul oaselor pe pături, uitându-se cum mă îmbrac.

— N-o să lipsesc mult. O să fii în siguranţă oricum, m-am străduit eu să-l liniştesc, deşi mă întrebam dacă era într-adevăr aşa.

Nu vreau să-l las pe Thick singur aici, i-am transmis prinţului, sperând că găsisem o scuză care să mă salveze.

Atunci ia-l cu tine, a venit răspunsul lui scurt, poruncitor.

— Vrei să vii şi tu?

— L-am auzit, mi-a răspuns bondocul istovit. A oftat adânc. Mă faci întotdeauna să merg în locuri unde nu vreau să fiu, s-a plâns, căutându-şi hainele pe întuneric.

Mi s-a părut că s-a scurs un an până când s-a îmbrăcat. M-a refuzat, ţâfnos, de fiecare dată când m-am oferit să-l ajut. Într-un târziu, am ieşit împreună din casă şi am pornit-o prin micul oraş. Straniul amurg numit noapte pe acele meleaguri îi împrumuta lumii tenta sa cenuşie. Pentru ochii mei era bizar de odihnitoare şi am înţeles în sfârşit de ce. Culorile şterse îmi aduceau aminte cum vedea Ochi Întunecaţi totul în zori şi la căderea nopţii, în vremurile când vânam împreună. Era o lumină blândă, netulburată de culoare, şi îţi îngăduia să zăreşti până şi cea mai mică mişcare a vânatului. Mergeam în pas lejer, dar Thick gâfâia neconsolat lângă mine. Tuşea din când în când. Mi-am reamintit că încă nu se însănătoşise pe deplin şi m-am străduit, răbdător, să-mi potrivesc pasul cu al lui.

Pe deasupra satului zburau lilieci mici. Am întâlnit privirea furişă a unui şobolan-tâlhar când s-a strecurat din spatele unui butoi cu apă de ploaie până în pragul unei case. Mi-a trecut prin gând că ar fi putut fi chiar acela cu care încercase Swift să se împrietenească, apoi mi l-am scos din minte. Ne apropiaserăm de casa mamelor. Curtea era pustie. Acolo n-aveau nicio strajă, deşi cineva ţinea mereu sub observaţie coasta insulei şi portul. Era clar că nu se temeau de atacuri din partea tribului lor de pe insulă. M-am întrebat dacă Peottre îmi dezvăluise tot ce ştia despre Henja. Se vedea limpede că el şi narcesca îşi făceau griji din pricina acelei femei, despre care îmi mărturisise că era o străină. Şi atunci de ce nu pusese pe nimeni de strajă, ca să se

ferească de ea?

Nu l-am călăuzit pe Thick spre uşa principală. Ne-am apropiat de casa mamelor din spate, trecând pe lângă zidurile de piatră şi pe lângă gardurile între care erau închise oile. Prinţul ne aştepta dincolo de colţul unei magazii, în apropierea tufelor din vecinătatea latrinelor. S-a foit, nervos, când ne-a văzut apropiindu-ne, şi i-am simţit nerăbdarea. Mi-am ridicat fără vorbe mâna, ca să-i fac semn să ni se alăture în ascunzătoarea oferită de gardul viu. Apoi:

Nu veniţi la mine! Nu vă mişcaţi! Ba nu, ascundeţi-vă! Sau plecaţi!

M-am oprit, nedumerit de neaşteptata lui poruncă. Pe urmă am văzut ce îl tulburase. Cu o mantie peste cămaşa de noapte, Elliania s-a aplecat în afara uşii şi şi-a rotit privirea. Abia am avut timp să-mi pun palma în pieptul lui Thick şi să-l împing înapoi, în spatele gardului. Bondocul mi-a îndepărtat mâna plesnindu-mi-o cu furie.

— L-am auzit şi eu, s-a plâns, în ciuda zadarnic repetatului meu „st”.

Nu trebuie să facem niciun zgomot, Thick. Prinţul nu vrea să ştie Elliania că suntem aici.

De ce nu?

Pur şi simplu nu vrea, şi atât. Trebuie să ne-ascundem aici şi să nu facem zgomot.

M-am ghemuit în spatele gardului şi am bătut cu palma alături, în pământ, ca invitaţie pentru Thick. Sub lumina cenuşie, stătea aplecat, încruntându-se la mine. Îmi doream să-l pot duce înapoi, acasă, dar eram sigur că, dacă se mişca, Elliania i-ar fi auzit paşii târşiţi. Era mai bine s-aştept. N-avea să dureze mult, fără îndoială. Probabil că narcesca voia doar să se ducă la umblătoare. M-am uitat printr-o gaură dintre crengile gardului viu.

Vino aici până nu te vede, i-am sugerat prinţului, prin Meşteşug.

Nu. M-a văzut deja. Plecaţi. O *să stăm de vorbă mai târziu.*

Şi apoi nu mi-a venit să cred când şi-a înălţat zidurile Meşteşugului împotriva mea. Devenise mai puternic. Îl simţeam mulţumită Harului, şovăind şi tremurând sub privirea cu care-l ţintuia ea în vreme ce se apropia, în lumina tristă a soarelui care aluneca pe linia orizontului, refuzând să apună.

M-a străbătut un val de spaimă când am văzut cât de repede a ajuns Elliania lângă el şi la ce mică distanţă s-a oprit, în semiîntuneric. Cei doi nu se întâlneau pe furiş pentru prima oară. Aş fi vrut să-mi întorc privirea şi totuşi mă holbam la ei cu înfrigurare, trăgând cu ochiul printre crengi. Cuvintele narcescăi au ajuns cu greu până la mine.

— Am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se şi, când m-am uitat pe fereastră, te-am văzut pe tine aşteptând aici.

— N-am putut să dorm.

Dutiful s-a întins ca şi cum ar fi vrut s-o ia de mâini, însă şi-a lăsat imediat braţele să-i cadă pe lângă trup. Mai degrabă i-am simţit decât i-am văzut privirea tăioasă îndreptată spre mine.

Plecaţi. O să stăm de vorbă mâine.

Îmi trimisese prin Meşteşug un mesaj firav, călăuzit pe o cale foarte strâmtă. Cred că nici măcar Thick nu l-a simţit. Tonul era al unei porunci regeşti. Se aştepta să mă supun fără cârtire.

Nu se poate. Ştii că e periculos. Trimite-o înapoi, în camera ei, Dutiful.

Nu mi-am dat seama dacă gândul meu a ajuns până la el sau nu. Se închisese, ca să se concentreze numai asupra fetei. În spatele meu, Thick s-a ridicat în picioare, căscând.

— Mă duc înapoi, mi-a spus somnoros.

St. Nu. Trebuie să rămânem aici şi să nu facem niciun zgomot. Nu vorbi tare.

Am aruncat o privire neliniştită către tânăra pereche, dar, dacă îl auzise cumva pe Thick, Elliania m-a arătat-o. M-am întrebat, stânjenit, unde o fi fost Peottre şi ce-avea să-i facă lui Dutiful dacă îl găsea astfel cu narcesca.

Thick a oftat din greu. S-a ghemuit din nou, apoi s-a întins pe pământ.

Asta-i o prostie. Vreau să mă duc în pat.

Elliania s-a uitat cum atârnau mâinile prinţului pe lângă trup, apoi şi-a lăsat capul pe-o parte, înălţându-şi privirea către faţa lui.

— Aha. Şi pe cine aştepţi? I s-au îngustat ochii. Pe Lestra? Ţi-a dat întâlnire aici?

Pe faţa lui Dutiful a apărut un zâmbet straniu. Oare era încântat fiindcă stârnise gelozia narcescăi? A răspuns vorbind mai încet decât ea, dar i-am citit cuvintele pe buze.

— Lestra? De ce aş aştepta-o pe Lestra sub lumina lunii?

— În noaptea asta nu e lună, a subliniat ea, cu voce tăioasă. Cât despre motivul aşteptării, ei, fiindcă ar fi dispusă să-şi ofere trupul, ca să te foloseşti de el după plac. Mai mult ca să-mi facă mie în ciudă decât fiindcă îi pari chipeş.

El şi-a încrucişat braţele la piept. M-am întrebat dacă o făcuse ca să-şi ascundă satisfacţia sau ca să nu-şi îngăduie s-o îmbrăţişeze. Era mlădioasă ca o salcie şi cosiţele împletite pentru noapte îi ajungeau până la şolduri. Aproape că simţeam mireasma trupului cald plutind către Dutiful.

— Ah. Aşadar crezi că mă găseşte chipeş?

— Cine poate şti? Gusturile ei sunt bizare. Pisica ei are coada strâmbă şi prea multe degete. Şi ea crede că e frumoasă. Elliania a ridicat din umeri. Dar ţi-ar spune că eşti chipeş pur şi simplu ca să te cucerească.

— Oare? Dar poate nu vreau să mă cucerească Lestra. E frumoasă, dar poate că n-o vreau câtuşi de puţin, a spus prinţul, cu subînţeles.

Noaptea însăşi şi-a ţinut răsuflarea când şi-a înălţat Elliania privirea spre el. I-am văzut sânii ridicându-se şi coborând când a tras aer în adâncul pieptului, adunându-şi curajul.

— Atunci ce vrei? a şoptit ca o adiere.

El n-a încercat s-o ia în braţe. Cred că ea s-ar fi opus. În schimb, şi-a desprins o mână de la piept şi i-a ridicat bărbia cu vârful unui deget. S-a plecat să-i fure un sărut. Să-l fure? Dar ea n-a fugit. S-a săltat pe vârfuri, şi buzele li s-au atins sub lumina de amurg catifelat.

M-am simţit ca un bătrân libidinos, spionându-i din umbra gardului. Ştiam că Dutiful se pune în pericol, că amândoi riscau prosteşte, dar mi-a tresărit inima la gândul că flăcăul meu ar fi putut cunoaşte dragostea în căsătoria lui aranjată. Când s-au desprins în sfârşit din sărut, am sperat c-o s-o trimită în camera ei. Îi doream prinţului să se bucure de acele clipe, dar ştiam că trebuia să mă amestec dacă păreau să se aventureze dincolo de un sărut.

Înspăimântat, am auzit-o pe ea întrebând, cu răsuflarea tăiată:

— O sărutare. Asta e tot ce-ai vrut?

— E tot ce-o să iau acum, a ripostat el. Pieptul i se ridica şi îi cobora ca după o alergare îndelungată. Aştept până când voi dobândi mai mult ca să iau mai mult.

Peste faţa ei a trecut un zâmbet şovăielnic.

— Nu trebuie să dobândeşti nimic dacă eu vreau să mă dau ţie.

— Dar… ai spus că n-o să-mi fii soţie până când n-o să-ţi aduc capul dragonului.

— În ţara mea, o femeie se poate oferi oricând doreşte. Nu e totuna cu căsătoria. Sau cu a fi soţie, cum spui tu. Odată ce devine femeie, îşi poate lua în pat orice bărbat doreşte. Nu înseamnă că se mărită cu fiecare dintre ei. Elliania s-a uitat într-o parte şi a adăugat cu prudenţă. Pentru mine o să fii primul. Unii consideră că e ceva mai deosebit decât jurămintele căsătoriei. Dar asta n-o să mă facă soţia ta, fireşte. N-o să-ţi fiu soţie sau n-o să mă căsătoresc cu tine decât după ce o s-aduci capul dragonului aici, în casa mamelor mele.

— Şi tu vei fi prima pentru mine, a răspuns Dutiful, cu aceeaşi prudenţă. Apoi a adăugat, părând să rostească fiecare cuvânt la fel de greu cum dezrădăcinezi un copac: Dar nu acum. Nu înainte de a face ceea ce zis că fac.

Ea a fost uluită, dar nu fiindcă voia să-şi ţină făgăduiala.

— Prima pentru tine? Adevărat? Încă n-ai cunoscut nicio femeie?

Prinţul a avut nevoie de o clipă lungă ca să recunoască.

— Aşa e obiceiul în ţara mea, deşi nu-l respectă toată lumea. Aşteptăm până când ne căsătorim.

Vorbea cu glas încordat, parcă temându-se să nu fie luat în râs pentru castitatea lui.

— Mi-ar plăcea să fiu prima pentru tine, a mărturisit ea.

S-a apropiat cu un pas şi, de data asta, el a cuprins-o în braţe. Trupul ei s-a topit, lipit de al lui, când li s-au întâlnit buzele.

Mulţumită Harului, i-am simţit prezenţa lui Peottre înaintea lor. Erau atât de absorbiţi unul de altul, încât cred că n-ar fi simţit nici măcar o turmă de oi, care ar fi trecut pe lângă ei, de o parte şi de alta, dar eu am sărit în picioare când l-am zărit pe războinic apărând de după colţul casei mamelor. Avea sabia la şold şi o privire care înspăimânta.

— Elliania.

Ea s-a retras din braţele lui Dutiful dintr-un salt. Şi-a trecut peste gură o mână vinovată, parcă vrând să ascundă sărutul primit. L-am apreciat pe Dutiful fiindcă nu s-a pierdut cu firea. A întors capul ca să rămână, hotărât, cu ochii la Peottre. În

privirea lui nu era nici urmă de remuşcare sau ruşine, şi nimic copilăresc. Era privirea bărbatului întrerupt în timp ce săruta o femeie care îi aparţine. Mi-am ţinut răsuflarea, întrebându-mă dacă, făcându-mi apariţia, aş fi fost de folos sau aş fi înrăutăţit lucrurile.

Tăcerea avea neclintirea şi vigilenţa nopţii. Prinţul şi unchiul narcescăi se priveau în ochi. Fără să se provoace, măsurându-se doar. Când a vorbit, cuvintele lui Peottre au fost pentru Elliania.

— Ar trebui să te-ntorci în odaia ta.

Narcesca s-a răsucit pe călcâie şi a fugit. Tălpile ei goale loveau praful din curte fără zgomot. După plecarea ei, Dutiful şi Peottre au continuat să se privească în ochi. În cele din urma, insularul a vorbit din nou.

— Capul dragonului. Ai făgăduit. Ţi-ai dat cuvântul de bărbat.

Prinţul a încuviinţat cu gravitate, cu o singură înclinare a frunţii.

— Da. Am făgăduit, ca bărbat.

Peottre s-a întors cu spatele, gata să plece. Dutiful a adăugat:

— Elliania mi-a oferit ceea ce mi-a oferit ca femeie, nu ca narcescă. După obiceiurile voastre, e liberă s-o facă?

Peottre şi-a îndreptat umerii, crispându-se. S-a întors încet şi a răspuns, parcă împotriva propriei voinţe:

— Cine altcineva îţi poate oferi aşa ceva, dacă nu o femeie? Trupul ei îi aparţine. Îl poate împărţi cu tine. Dar nu-ţi va fi soţie cu adevărat decât după ce îi vei aduce capul lui Icefyre.

Peottre s-a întors din nou, la fel de încet, gata să plece, şi vocea lui Dutiful l-a oprit încă o dată.

— Atunci e mai liberă decât mine. Trupul şi sământa mea le aparţin celor Şase Ducate. Nu am dreptul să le împart cu oricine, ci doar cu soţia mea. Aşa e obiceiul nostru. Aproape că l-am auzit înghiţind în sec înainte de a continua. Aş vrea să ştie şi ea. Să ştie că, după obiceiurile noastre, nu pot primi ceea ce îmi oferă decât renunţând la onoare.

A urmat o rugăminte, rostită cu voce scăzută:

— O rog să nu mă ispitească şi să nu mă facă să mă simt ridicol oferindu-mi ceea ce nu pot lua în mod onorabil. Sunt bărbat dar… sunt bărbat.

Explicaţia lui era, deopotrivă, stângace şi sinceră.

La fel a sunat şi răspunsul lui Peottre.

— O să am grijă să afle, a spus cu un respect în care se

simţea invidia.

— O să… o să scad în ochii ei? O să-i par mai puţin bărbat?

— În ochii mei n-ai scăzut. O să am grijă să înţeleagă cu ce preţ refuză un bărbat o ofertă ca asta.

S-a uitat la Dutiful ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară. Şi a adăugat, cu o tristeţe imensă în spatele cuvintelor:

— Eşti bărbat. Vei fi o pereche potrivită pentru fiica surorii mele. Nepoatele mamei tale îmi vor îmbogăţi stirpea.

A rostit ultima parte ca şi cum ar fi fost o zicală, nu ceva la care putea spera cu adevărat. Pe urmă s-a îndepărtat în tăcere.

L-am văzut pe Dutiful răsuflând adânc şi oftând la fel de adânc. Am crezut c-o să mă caute cu Meşteşugul, dar n-a făcut-o. S-a întors în casa mamelor Ellianiei cu capul în jos.

Thick adormise aşezat pe pământ, cu bărbia sprijinită pe piept. A gemut abia auzit când l-am trezit zgâlţâindu-i uşor şi l-am ridicat în picioare.

— Vreau să merg acasă, a bombănit, înaintând cu paşi şovăitori alături de mine.

— Şi eu, i-am răspuns.

Însă în minte nu mi-a venit castelul Buckkeep, ci o pajişte de pe care se vedea marea, unde o fată cu fustă de un roşu strălucitor mă chema cu un semn. Era mai degrabă un timp decât un loc. Către care nu mai ducea niciun drum.

Capitolul 12

VERII

Crestele ascuţite ale insulei dragonului sunt colţii ce ţin în botul ei gheţarul,

Precum stă sângele-ntr-o gură larg căscată în clipa morţii.

O să te duci acolo, tinere?

O să te urci pe gheaţă ca să câştigi respectul fraţilor tăi războinici?

O să te-ncumeţi să treci peste văzutele-i şi nevăzutele-i crevase?

O să cutezi să înfrunţi vânturile ce cântă despre Icefyre, adormit în gheaţă?

O să îţi ardă oasele cu ger, da, o s-o facă. Vântul de gheaţă este pătimaşa lui suflare.

Cu ea o să îţi înnegrească pielea feţei, jupuindu-ţi-o de pe

îndurerata carne rozalie.

O să te-aventurezi acolo, tinere?

Spre a ajunge în graţiile unei femei, o să pătrunzi sub gheaţă, pe pietre negre, ude, care nu văd cerul?

O să găseşti tainica grotă ce se deschide doar când apa se retrage?

O să îţi numeri bătăile inimii pentru a măsura timpul până la întoarcerea valurilor mării, ca să te strivească şi să te lase-n urmă-le, pată de sânge pe albastrul gheţii de deasupra ta?

Urarea de bun-venit a dragonului,
cântec din Insulele Străine în traducerea lui TOM BADGERLOCK

Chiar a doua zi, ni s-a spus că toate problemele legate de uciderea lui Icefyre de către prinţ fuseseră rezolvate. Urma să ne întoarcem la Zylig ca să acceptăm condiţiile puse de Hetgurd, apoi puteam pleca spre Aslevjal, să vânăm dragonul. M-am întrebat, într-o străfulgerare, dacă brusc întocmitul plan de călătorie avea vreo legătură cu scena la care fusesem martor în timpul nopţii, însă apoi am văzut cum era eliberată pasărea care trebuia să ducă vestea plecării noastre şi am tras concluzia că, fără îndoială, noutăţile sosiseră la noi purtate de aceleaşi aripi.

Agitaţia care a urmat m-a scăpat de o discuţie neplăcută cu prinţul, dar mi-a adus pe cap un alt soi de belea. Thick era complet împotriva reîntoarcerii pe o corabie. I-am explicat degeaba că numai aşa putea ajunge în cele din urmă acasă. În astfel de clipe îi întrezăream limitele minţii şi pe ale logicii. De când era alături de noi făcuse progrese, nu numai că vorbea cu mai multă uşurinţă, ci reuşea şi să se folosească de cuvinte ca să dea glas unor gânduri mai complicate. Ca o plantă care se bucură în sfârşit de lumina soarelui, dovedea că are o mai mare putere de înţelegere şi mai multe posibilităţi decât bănuisem pe când îşi târşea picioarele prin turn, nefiind nimic mai mult decât servitorul nerod al lui Chade. Cu toate astea, rămânea în permanenţă altfel decât noi, ceilalţi. Uneori se purta ca un copil speriat şi neascultător şi, în astfel de momente, nu aveam nimic de câştigat rezonând cu el. În cele din urmă, Chade i-a dat un somnifer puternic în seara dinaintea plecării, aşa că a fost nevoie să-mi pierd toată noaptea veghind asupra viselor lui. Au

fost stranii şi le-am domolit cum am putut. Nettle n-a venit să m-ajute, şi asta m-a umplut de presimţiri rele, deşi, altcumva, m-am bucurat că n-a apărut.

Thick a continuat să doarmă buştean şi a doua zi, când l-am pus într-un căruţ pentru mărfuri, ca să-l duc pe corabie. M-am simţit ca un prost în timp ce-l împingeam către port pe drumurile pline de hârtoape, însă Web a mers alături de mine, vorbindu-mi cu nepăsare, de parcă aş fi făcut aşa ceva în fiecare zi.

Plecarea noastră părea un eveniment mai important decât sosirea. Ne aşteptau două corăbii. Am observat că tot grupul din cele Şase Ducate se îmbarca pe vasul Tribului Mistreţului, ca mai înainte. Narcesca, Peottre şi puţinii lor însoţitori s-au urcat la bordul celuilalt, mai mic şi mai vechi, pe al cărui catarg flutura un steag cu un narval. Mama cea Mare a venit s-o conducă pe Elliania şi s-o binecuvânteze. Am înţeles că se mai desfăşura încă o ceremonie, dar de văzut am văzut prea puţin din ea, fiindcă Thick a început să se agite şi m-am hotărât să nu-l las singur, ca nu cumva să se trezească şi să plece de pe corabie.

În mica noastră cabină, m-am aşezat lângă patul lui şi m-am străduit să-mi folosesc Meşteşugul ca să-i înseninez visele şi să le îmbib cu senzaţia că e ferit de pericole. Însă mişcarea valurilor şi zgomotele de pe navă i-au pătruns în ele, deşi am încercat din răsputeri să le împiedic. S-a trezit cu o tresărire şi cu un ţipăt şi s-a săltat în capul oaselor, rotindu-şi prin cabină privirea plină de disperare şi, în acelaşi timp, năucită.

— E un vis urât! s-a văicărit.

— Nu, i-am spus. E realitatea. Dar îţi făgăduiesc c-o să te apăr de orice primejdie, Thick. Îţi făgăduiesc.

— Nu poţi! Nimeni nu poate făgădui aşa ceva pe o corabie! a spus, pe un ton care mă învinovăţea de toate.

Când se săltase de pe pernă, îl cuprinsesem cu braţul, vrând să-l liniştesc. S-a smuls din strânsoarea mea. S-a ghemuit din nou sub pături, s-a întors cu faţa la perete şi s-a lăsat în voia unui plâns cu sughiţuri.

— Thick, i-am spus neajutorat.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de crud, nu mai avusesem niciodată impresia că, în tot ce am făcut, ceva e greşit.

— Cară-te!

În ciuda zidurilor mele, porunca dată prin Meşteşug dincolo de cuvinte mi-a smucit capul spre spate. M-am pomenit în picioare, mergând pe bâjbâite către uşa cabinei minuscule pe care o împărţeam cu coteria Harului. M-am silit să mă opresc.

— Vrei să stea cu tine cineva anume? am întrebat deznădăjduit.

— Nu! Mă urâţi cu toţii! M-amăgiţi şi mă otrăviţi şi mă faceţi să vin pe ocean ca să mă Ucideţi! Cară-te!

Am fost destul de bucuros să-i dau ascultare, fiindcă Meşteşugul lui mă împingea ca un vânt puternic, îngheţat. Când am ieşit pe uşa scundă, mi-am ridicat prea repede capul şi m-am pocnit cu creştetul de toc. Izbitura puternică a fost de-ajuns ca să mă năucească şi să fac restul drumului către punte clătinându-mă. Râsul lui Thick, plin de cruzime, a fost ca o a doua lovitură.

Am aflat curând că nu fusese un accident. Sau poate că fusese, de acea primă oară, însă, în toate zilele călătoriei, Thick a izbutit să se folosească de Meşteşug ca să mă facă să mă poticnesc şi ideea că erau simple coincidenţe mi s-a spulberat repede. Dacă îl observam, reuşeam uneori să mă apăr, însă, dacă bondocul mă zărea primul, n-o ştiam decât după ce corabia părea să alunece de sub mine. Încercam să-mi păstrez echilibrul şi, în schimb, mă împleticeam pe punte sau mă izbeam de copastie.

Însă, în momentul acela, am dat vina pe stângăcia mea.

Am plecat să-i caut pe Chade şi Dutiful. Ne bucuram de mai multă intimitate decât în călătoriile de până atunci. Peottre, narcesca şi garda lor se aflau pe celălalt vas. Iar oamenii din tribul Mistreţului care manevrau corabia noastră păreau prea puţin interesaţi de relaţiile dintre noi, aşa că prefăcătoria se dovedea necesară într-o mult mai mică măsură.

De aceea m-am îndreptat fără şovăire spre cabina prinţului şi am bătut la uşă. Mi-a deschis Chade. I-am găsit foarte bine instalaţi, chiar şi cu masa plină de mâncare. Era un prânz pregătit după preferinţele din Insulele Străine, dar cel puţin copios. Calitatea vinului era decentă şi am fost încântat când prinţul m-a invitat, cu o înclinare a capului, să mănânc împreună cu ei.

— Ce face Thick? m-a întrebat, fără niciun preambul.

A fost aproape o uşurare să-i povestesc totul în amănunt,

fiindcă mă temusem că o să ceară imediat explicaţii despre Nettle. I-am descris pe larg suferinţa şi nefericirea bondocului şi am încheiat spunând:

— Lăsând deoparte forţa Meşteşugului lui, nu văd cum îl putem sili să continue. Cu fiecare nouă îmbarcare pe un vas, mă detestă tot mai mult şi devine tot mai nesupus. Riscăm să trezim în el o duşmănie pe care n-o s-o putem controla niciodată, şi asta o să-l facă să-şi întrebuinţeze Meşteşugul ca să ne pună beţe în roate, zădărnicindu-ne toate strădaniile. Dacă se poate face fără pericol, propun să-l lăsăm la Zylig când vom pleca spre Aslevjal.

Chade şi-a pus paharul pe masă cu o bufnitură.

— Ştii că nu e cu putinţă, aşa că de ce mai propui? Jur că nu m-am gândit niciodată c-o să fie atât de greu pentru el, a adăugat, şi atunci am ştiut că iritarea îi masca propriul sentiment de vinovăţie şi părerile de rău. Nu-l putem face cumva să priceapă cât de importantă e călătoria asta?

— Prinţul ar putea să-i explice. Eu l-am înfuriat atât de tare, încât nu cred că ascultă cu adevărat ce-i spun.

— Nu l-ai înfuriat numai pe el, a remarcat Dutiful cu răceală.

Calmul cu care vorbea m-a prevenit că furia îi era într-adevăr profundă. Şi-o controla aşa cum îţi controlezi sabia. Aşteptând momentul când putea să lovească.

— Vă las să discutaţi între patru ochi?

Chade s-a ridicat ceva mai grăbită decât ar fi fost firesc.

— Oh, nu. Având în vedere că nici tu nu ştii nimic despre Nettle şi dragonul ei, sunt sigur că o să primeşti la fel de multe lămuriri ca mine.

Bătrânul s-a reaşezat încet pe scaunul său, cu retragerea tăiată de sarcasmul prinţului. Am înţeles brusc că n-avea să mă ajute câtuşi de puţin. Dimpotrivă, se delecta văzându-mă astfel încolţit.

— Cine e Nettle? m-a întrebat Dutiful, fără menajamente.

I-am răspuns la fel.

— Fiica mea. Cu toate că ea habar n-are.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, ca şi cum l-aş fi împroşcat cu apă rece. A urmat un lung moment de tăcere. Afurisitul de Chade şi-a acoperit gura cu palma, dar nu înainte de a-i vedea zâmbetul. L-am săgetat cu o privire încărcată de cea mai pură furie. A lăsat mâna în jos şi a rânjit fără fereală.

— Înţeleg, a spus Dutiful după o vreme. Apoi, ca şi cum ar fi fost cea mai importantă concluzie la care putea ajunge: am o verişoară. O verişoară! Câţi ani are? Cum se face că n-am întâlnit-o niciodată? Sau ne-am întâlnit? Când a fost ultima oară la curte? Cum se numeşte nobila doamnă care îi e mamă?

N-am reuşit să-mi găsesc cuvintele şi nu mi-a plăcut când l-am auzit pe Chade răspunzând în locul meu.

— N-a fost niciodată la curte, prinţul meu. Mama ei face lumânări. Tatăl ei… bărbatul despre care crede ea că îi e tată e Burrich, cândva mai-marele grăjdarilor din castelul Buckkeep. Cred că ea are acum şaisprezece ani.

Aici s-a oprit, parcă vrând să lase prinţului timp să descifreze cele aflate.

— Tatăl lui Swift? Atunci… Swift e fiul tău? spuneai că ai un băiat înfiat, dar…

— Swift e fiul lui Burrich. Şi frate vitreg cu Nettle. Am răsuflat prelung şi m-am auzit întrebând: Aveţi rachiu? Vinul nu e de ajuns pentru povestea asta.

— Îmi dau seama.

Dutiful s-a ridicat şi mi l-a adus, fiind în acele clipe nu atât prinţul, cât nepotul meu, gata să se lase fascinat de o veche poveste de familie. Mi-era greu s-o spun, iar înţelegerea compătimitoare cu care îşi tot înclina Chade fruntea înrăutăţea cumva lucrurile. Când toată încrengătura s-a limpezit în mintea lui, Dutiful s-a aşezat clătinând din cap.

— În ce hal ai izbutit să-ncurci lucrurile, Fitzehivalry. Punând piesa asta la locul ei, povestea vieţii tale, aşa cum mi-a istorisit-o mama, capătă mai mult sens. Şi cât de mult trebuie să-i urăşti pe Molly şi Burrich, fiindcă te-au dat uitării, infideli, şi s-au consolat unul cu altul.

Cuvintele lui m-au şocat.

— Nu, am spus cu hotărâre. N-a fost aşa. M-au crezut mort. Şi-au continuat viaţa împreună fără ca asta să însemne infidelitate. Şi, dacă Molly a trebuit să i se dăruiască altuia… mă bucur că a ales un bărbat demn de ea. Şi că Burrich a găsit în sfârşit un strop de fericire. Şi că au vegheat împreună asupra copilului meu.

Îmi era tot mai greu să vorbesc, mi se îngusta gâtul. Mi l-am lărgit cu o duşcă de rachiu, apoi am răsuflat şuierat.

— A fost un bărbat mai potrivit pentru ea, am izbutit să

adaug.

Mi-o spusesem atât de des, de-a lungul atâtor ani.

— Mă întreb dacă ea o fi fost de aceeaşi părere, a meditat prinţul şi, după ce mi-a văzut expresia feţei, s-a grăbit să adauge: îmi cer iertare. Nu se cuvine să-mi pun eu astfel de întrebări. Dar… dar sunt încă uluit fiindcă mama a îngăduit toate astea. Mi-a vorbit adesea, cu convingere, de toată răspunderea care stă pe umerii mei, ca unic moştenitor al tronului.

— A cedat în faţa sentimentelor lui Fitz, i-a explicat Chade. În pofida sfatului meu.

Am simţit satisfacţia cu care îşi lua în sfârşit revanşa.

— Înţeleg. Adică de fapt nu înţeleg, fiindcă nu mi-e clar cum ai învăţat-o Meşteşugul. Ai locuit mai înainte în apropierea ei sau…?

— N-am învăţat-o. A descoperit singură tot ce ştie.

— Dar mie mi s-a spus că aşa ceva e îngrozitor de periculos! Dutiful părea din ce în ce mai şocat. Cum i-ai putut îngădui să rişte în halul ăsta, ştiind ce mult înseamnă ea pentru tronul Farseer? Întrebarea era pentru mine, însă imediat s-a întors spre Chade, acuzator. Tu ai împiedicat-o să vină la Curte? E tot o făcătură de-a ta, o altă strădanie prostească, menită să apere numele Farseer?

— Nicidecum, prinţul meu, a negat bătrânul, cu voce mieroasă. Pe urmă i-a explicat, întorcându-şi spre mine privirea calmă: I-am cerut de multe ori lui Fitz să ne îngăduie s-o aducem pe Nettle la Buckkeep, ca să afle care e importanţa ei în succesiunea la tronul Farseer şi ca să poată primi lecţii de Meşteşug. Dar, repet, în privinţa asta, sentimentele lui Fitz au o cale a lor. Contrară sfaturilor primite de la mine şi de la regină.

Prinţul a respirat de mai multe ori adânc. Apoi:

— E de necrezut, a spus cu voce joasă. Şi de netolerat. Trebuie să îndreptăm lucrurile. O s-o fac eu însumi.

— Ce-o să faci? am întrebat.

— O să-i spun fetei cine e! Şi-o să pun să fie adusă la Curte şi tratată aşa cum are dreptul, prin naştere. Va fi educată în toate privinţele, fără să lăsăm deoparte Meşteşugul. Verişoara mea a fost crescută ca o fată de la ţară, a învăţat să facă lumânări şi să destinul bufonului hrănească găini! Şi dacă tronul Farseer o să aibă nevoie de ea? Încă nu pot pricepe cum de-a îngăduit mama una ca asta!

Există ceva care să te umple de mai mulţi fiori reci decât un băiat de cincisprezece ani care îşi cunoaşte drepturile şi despre care ştii că are puterea să-ţi destrame întreaga viaţă? M-am simţit dezgustător de vulnerabil.

— N-ai idee ce-ar face asta din viaţa mea, am spus implorator.

— Nu. N-am, a recunoscut cu uşurinţă, dar din ce în ce mai ultragiat. Şi n-ai nici tu. Te simţi îndreptăţit să iei hotărâri de o importanţă colosală când e vorba de ceea ce trebuie sau nu trebuie să ştie alţii despre propriile lor vieţi. Dar nu ştii nicidecum mai bine decât mine ce urmări poate avea asta! Faci pur şi simplu ce crezi tu că e mai bine, apoi de fofilezi, sperând că n-o să afle nimeni şi că n-o să fii învinovăţit când totul o să iasă rău!

Se înfuria din ce în ce mai tare şi mi s-a trezit brusc bănuiala că la mijloc nu era doar Nettle.

— De ce te aprinzi aşa? l-am întrebat fără ocolişuri. Toată povestea n-are nicio legătură cu tine.

— *N-are nicio* legătură cu mine? Nicio legătură cu mine? S-a ridicat brusc, aproape răsturnându-şi scaunul. Cum poţi să spui că Nettle n-are nicio legătură cu mine? Nu avem în comun un bunic? Nu e urmaşa clanului Farseer, nu e înzestrată cu magia Meşteşugului? Ştii…? S-a sufocat pentru o clipă, apoi şi-a recăpătat evident controlul. A întrebat cu voce mai blândă: Ai idee ce-ar fi însemnat pentru mine să cresc împreună cu cineva egal în rang? Cu cineva cu acelaşi sânge, destul de apropiat de vârsta mea ca să putem sta de vorbă? Cu cineva cu care să împart responsabilitatea tronului Farseer, ca să nu mai fiu întotdeauna numai şi numai eu, singur eu? Şi-a întors faţa, fixând peretele cabinei cu privirea de parcă ar fi putut să vadă prin el, şi a pufnit uşor. Ar fi putut fi ea aici, pe corabia asta, promisă, în locul meu, ca pereche pentru cineva din Insulele Străine. Dacă mama şi Chade ar fi avut doi Farseeri cu care să cumpere pacea, cine ştie…

Ideea mi-a îngheţat sângele în vene. Nu voiam să-i spun că exact de asta mă străduisem s-o apăr pe Nettle. Îi dezvăluisem deja un adevăr.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să privesc lucrurile din punctul tău de vedere. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că toată povestea asta te-ar putea afecta în vreun fel.

— Ei bine, a făcut-o. Şi o face. Dutiful s-a întors brusc spre Chade. Iar tu ai dat dovadă de o neglijenţă intolerabilă. Fata asta e moştenitoarea tronului Farseer, dacă dispar eu. Faptul trebuie consemnat şi adeverit cu martori; ar fi trebuit s-o faci înainte de plecarea noastră. Dacă mi se întâmplă ceva, dacă mor încercând să retez capul dragonului ăluia îngheţat, o să fie haos când vor încerca toţi să sugereze…

— Asta s-a făcut, prinţul meu. Cu mulţi ani în urmă. Şi hrisoavele se află la loc sigur. În privinţa asta n-am fost neglijent câtuşi de puţin.

Chade părea furios pentru simplul fapt că Dutiful putuse să creadă aşa ceva.

— Aş fi vrut s-o ştiu. Îmi poate explica vreunul dintre voi de ce a fost atât de important să mi se ascundă acest adevăr? Prinţul ne-a fulgerat pe amândoi cu privirea, dar a continuat să vorbească rămânând cu ochii la mine. Am impresia că ţi-ai petrecut o mare parte din viaţă luând decizii în numele altora, făcând ceea ce ai crezut tu că e mai bine, fără să-i întrebi dacă şi ei voiau acelaşi lucru. Şi n-ai întotdeauna dreptate!

Am izbutit să nu-mi ies din fire.

— Ăsta e necazul când iei hotărâri. Nu afli dacă te-ai înşelat sau nu decât după ce faci ce-ai hotărât. Însă e ceea ce se aşteaptă din partea unui adult. Să ia decizii. Şi să trăiască suportându-le urmările.

Dutiful a păstrat câteva clipe tăcerea. Pe urmă a spus:

— Şi dacă mă hotărăsc acum, ca un adult, să-i spun lui Nettle cine e? Să îndrept măcar atât din tot răul care i s-a făcut?

Am tras aer în piept.

— Te rog să n-o faci. Nu e ceva care să-i fie dezvăluit dintr-odată, fără menajamente.

De data asta a amuţit pentru mai multă vreme, după care a întrebat, cu un zâmbet strâmb:

— Mai am şi alte rude ascunse, care vor da buzna în viaţa mea când mă aştept mai puţin?

— Niciuna de care să ştiu eu, i-am răspuns cu seriozitate. Apoi, mai protocolar: Prinţul meu, te rog. Dacă trebuie neapărat să afle, lasă-mă să fiu eu cel care-i spune.

— E, cu siguranţă, o însărcinare pe care o meriţi, a remarcat el, şi Chade, care păstrase un aer solemn câteva minute, a zâmbit din nou. Dutiful a părut aproape nostalgic când a

adăugat: La ea, magia Meşteşugului pare puternică. Gândiţi-vă cum ar fi putut fi dacă s-ar fi aflat aici, cu noi. Ne-am fi bizuit pe ea, şi poate că Thick ar fi rămas acasă, în siguranţă.

— De fapt, Nettle lucrează foarte bine cu Thick. Izbuteşte de minune să-l liniştească şi i-a câştigat încrederea în foarte mare parte. Ea i-a domolit coşmarurile când navigam spre Zylig. Dar, ca răspuns la ceea ce ai spus, nu, prinţul meu. Thick e prea puternic şi prea schimbător ca să-l mai putem lăsa acum singur undeva. E o problemă pe care va trebui s-o rezolvăm cumva, până la urmă. Cu cât îl învăţăm mai multe, cu atât mai periculos devine.

— Cred că, pentru încăpăţânarea lui rebelă, cel mai bun leac e întoarcerea acasă, la viaţa care îi e familiară. Cred că ar reveni la purtări echilibrate. Din nefericire, înainte de asta trebuie să găsim şi să omorâm un dragon.

Mă simţeam uşurat fiindcă discuţia se îndepărta de Nettle, însă mai aveam totuşi de astupat o crăpătură din zid.

— Prinţul meu, Swift nu ştie nimic din toată povestea, nu ştie că Nettle e fiica mea, că îi e doar soră vitregă. Aş vrea să rămână lucrurile aşa.

— Ah, da. Fireşte, când ai decis să faci din asta un secret, nu te-ai întrebat niciodată cum ar putea afecta alţi copii, care ar putea veni pe lume mai târziu.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit, am răspuns băţos.

— Ei bine, o să păstrez tăcerea. Deocamdată. Dar poate vrei să te gândeşti cum te-ai simţi tu dacă ai descoperi abia acum cine îţi sunt părinţii. Prinţul şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit pieziş. Gândeşte-te. Cum ar fi dacă ţi s-ar dezvălui, pe neaşteptate, că nu eşti fiul lui Chivalry, ci al lui Verity? Sau al lui Regal? Sau al lui Chade? Cât de recunoscător le-ai fi celor care au ştiut-o tot timpul, dar te-au „apărat“ de adevăr?

Abisul îngheţat al îndoielii s-a căscat brusc în faţa mea, chiar în clipa când respingeam astfel de idei năstruşnice. Da, Chade ar fi fost capabil de o asemenea înşelătorie, dar logica mea a respins presupunerea. Însă Dutiful îşi atinsese ţinta. Stârnise în mine furia care m-ar fi cuprins dacă aş fi fost minţit un timp atât de îndelungat.

— Probabil că i-aş urî, am răspuns. Şi am adăugat, privindu-l drept în ochi. E un alt motiv pentru care nu vreau să afle Nettle.

Prinţul şi-a ţuguiat buzele şi a dat scurt din cap. Nu era o

promisiune că-mi va păstra secretul, ci mai degrabă o recunoaştere a complicaţiilor care ar fi apărut dacă l-ar fi dezvăluit. Mai mult nu-mi putea oferi. Am sperat că o să abandoneze subiectul, dar a pus pe neaşteptate o altă întrebare, încruntându-se uşor:

— Şi de ce stă regina Nu-cred-o-iotă la taclale cu dragonul din Bingtown? Sunt în cârdăşie?

— Nu, prinţul meu! Am fost şocat fiindcă putea să creadă aşa ceva despre Nettle. Tintaglia a ajuns la ea urmărind gândurile mele, sau cel puţin aşa bănuiesc. Cred că dragonul ne poate simţi când Meşteşugul nostru capătă forţă. Sau aşa cum m-aţi descoperit tu şi Thick, când aţi umblat prin vise. Tintaglia ştie câte ceva despre mine de la solii trimişi din Bingtown la Buckkeep. Ne-am folosit de Meşteşug fără să ne ferim de ei şi cred că mă urmăreşte de atunci. Ştie c-o vizitez pe Nettle în vis. Şi cred că se străduieşte s-o ameninţe pe ea, fiindcă speră că aşa o să scoată ceva de la mine. Vrea să afle tot ce ştim noi despre Icefyre, dragonul negru. Fiindcă toţi dragonii tineri pe care i-a adus pe lume pe Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt prea plăpânzi, îşi pune în el speranţa de împerechere, speranţa de-a lăsa în urmă, pe suprafaţa pământului, semeni de-ai ei.

— Şi n-avem cum s-o apărăm pe Nettle.

Am răspuns cu o tentă de mândrie strecurată în glas.

— A dovedit că se poate descurca foarte bine singură. S-a apărat de dragon, apărându-mă şi pe mine, mai bine decât aş fi izbutit eu s-o fac vreodată.

Dutiful m-a măsurat cu privirea.

— Şi fără îndoială că va izbuti în continuare s-o facă. Atâta vreme cât dragonul n-o ameninţă decât în vis. Dar nu ştim mare lucru despre această Tintaglia. Dacă, aşa cum ai sugerat, dragonul negru e singura ei speranţă de împerechere, atunci ar putea trece la fapte, împinsă de disperare. Poate că Nettle reuşeşte să se apere de ea în vis; dar cum s-ar descurca dacă s-ar trezi cu un dragon în faţa uşii? Casa lui Burrich rezistă dacă o atacă un dragon furios?

Nu voiam nici măcar să-mi imaginez aşa ceva.

— S-ar părea că Tintaglia n-o poate găsi pe Nettle decât în vise. Probabil fiindcă de fapt nu ştie unde se află.

— Sau doar fiindcă preferă să nu plece de lângă dragonii mici. Deocamdată. Dar mâine noapte, sau peste numai o oră, mânată

de disperare, şi-ar putea lua zborul către casa lui Nettle.

Şi-a prins tâmplele în palme şi le-a frecat apăsat cu rădăcinile degetelor, închizând ochii. Când i-a deschis, m-a privit clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred că nu te-ai gândit niciodată la asta. Ce e de făcut?

N-a aşteptat răspuns, s-a întors spre Chade.

— Avem la bord păsări mesagere?

— Bineînţeles, prinţul meu.

— O să-i trimit un mesaj mamei. Nettle trebuie adusă la Buckkeep, să fie în siguranţă… oh, asta e o prostie. E mult mai rapid s-o avertizez chiar pe ea, prin Meşteşug, că e în pericol, şi s-o trimit la mama. Dutiful s-a frecat la ochi şi a oftat din greu când şi-a lăsat mâinile în jos. Îmi pare rău, Fitzehivalry, a spus cu blândeţe şi sinceritate. Dacă n-ar fi fost în pericol, poate aş fi lăsat lucrurile aşa cum sunt. Dar nu pot. Sunt uluit că nu te-ai gândit tu să faci asta.

Mi-am lăsat fruntea în jos. I-am ascultat cuvintele cu o senzaţie stranie, nu furie şi nici disperare, ci un soi de simţ al inevitabilului care se înfăptuieşte în cele din urmă. M-a străbătut un fior, zbârlindu-mi părul de pe dosul palmelor şi de pe braţe. În minte mi-a venit chipul Bufonului zâmbind satisfăcut. M-am uitat în jos, căutând încă o dată urmele degetelor lui pe încheietura mâinii mele. Mă simţeam ca un om care, amăgit de adversarul său, tocmai a făcut o mutare fatală la Jocul Pietrelor. Sau ca un lup încolţit. O schimbare colosală e mai presus de regrete şi de spaimă. Nu poţi decât să încremeneşti, aşteptând avalanşa urmărilor.

— Fitzehivalry, a spus Chade, după ce tăcerea mea s-a prelungit.

I-am simţit îngrijorarea din glas şi blândeţea privirii pe care mi-a aruncat-o aproape că m-a durut.

— Burrich ştie, am spus cu stângăcie. Ştie că trăiesc. I-am trimis prin Nettle un mesaj, unul pe care nu-l putea înţelege decât el. Pentru că îi dădusem lui Nettle cuvântul meu şi Burrich trebuia să afle că fiul lui… că Swift e teafăr şi e cu noi. Burrich s-a dus la Kettricken. Şi poate c-a vorbit şi cu Bufonul. Aşa că… ştie. Am răsuflat adânc. S-ar putea să se aştepte la aşa ceva, adică la o chemare la Curte. Probabil bănuieşte că Nettle a moştenit magia Farseerilor. Cum altfel ar fi putut afla de la mine

că Swift e în siguranţă? El a fost Omul Regelui pentru Chivalry. Ştie ce e Meşteşugul. Păcat că tatăl meu l-a izolat. Aş vrea să-i fi putut atinge mintea acum. Deşi nu ştiu dacă aş fi avut destul curaj…

— Burrich a fost Omul Regelui pentru Chivalry?

Dutiful s-a lăsat pe spătarul scaunului, legănându-l pe picioarele din spate. Ne-a privit pe rând, consternat.

— Îi împrumuta prinţului Chivalry putere pentru Meşteşug, am confirmat eu.

El a clătinat încet din cap.

— Încă un lucru despre care nu mi s-a vorbit niciodată. Şi-a lăsat scaunul să revină cu toate picioarele pe podea, izbindu-i zgomotos. De ce e nevoie? a întrebat furios. Ce trebuie să se întâmple aici ca să răbufnească toate secretele din voi doi?

— Asta nu e un secret, a spus Chade cu asprime. Nu e decât un crâmpei dintr-o poveste veche, de mult uitată, fiindcă părea de prea mică importanţă pentru prezent. Fitz, eşti sigur că Burrich e izolat?

— Da. Am încercat de mai multe ori s-ajung la el. Am încercat chiar şi să-mprumut Meşteşug de la el, atunci, în munţi. Nimic. E de nepătruns. Chiar şi Nettle a încercat să-i pătrundă în vise, dar n-a izbutit. Nu ştiu exact ce i-o fi făcut Chivalry, dar a făcut-o definitiv.

— Interesant. Ar trebui să ne străduim să descoperim cum a reuşit. Dacă Meşteşugul lui Thick va deveni vreodată o ameninţare şi vom fi nevoiţi să-l eliminăm, asta ar putea fi o cale. Izolarea.

Chade vorbise pe un ton meditativ, fără să-i treacă prin cap că spusele lui i-ar fi putut părea cuiva agresive.

— Ajunge! s-a răstit prinţul, şi am tresărit amândoi, surprinşi de impetuozitatea lui. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a clătinat din cap. Staţi aici ca doi păpuşari, priviţi din afară vieţile altora şi vă gândiţi cum să-i jucaţi pe sfori.

Şi-a plimbat încet privirea de la Chade la mine, silindu-ne pe amândoi să-i întâlnim ochii. Tânăr şi vulnerabil, a căpătat brusc expresia înţeleaptă a prăzii încolţite.

— Ştiţi cât de înspăimântători sunteţi uneori? Cum aş putea sta aici, uitându-mă cum aţi modelat viaţa lui Nettle, fără să mă-ntreb ce ciudăţenii aţi înrădăcinat cu bună ştiinţă în mine? Tu, Chade, vorbeşti cu atâta sânge-rece despre izolarea lui Thick de

Meşteşug. Nu pot să nu mă întreb: Oare nu-şi vor uni puterile ca să-mi facă asta mie dacă se va întâmpla cumva să devin o ameninţare pentru planurile lor?

Eram şocat fiindcă ne vedea atât de asemănători şi totuşi oricâţi fiori reci mi-ar fi dat cuvintele lui, nu le puteam nega adevărul. Era acolo, în drum către o aventură pe care nu şi-o dorea, ca să câştige o mireasă pe care nu şi-o alesese el. N-am cutezat să mă uit la Chade, căci oare putea cineva să ştie cum ar fi interpretat prinţul privirile schimbate între noi tocmai în acel moment? Mi-am privit în schimb paharul cu rachiu, l-am ridicat între două degete şi am legănat lichidul, apoi l-am rotit, aşa cum îl văzusem adesea pe Verity făcând atunci când cugeta asupra unor fapte.

Oricare ar fi fost răspunsurile întrezărite de el în dansul alcoolului, pe mine mă ocoleau toate.

Am auzit hârşâitul lent al scaunului lui Chade când l-a îndepărtat de masă şi am riscat să-i arunc o privire. S-a ridicat în picioare, mai bătrân decât fusese cu zece minute înainte, şi a ocolit încet masa. Când prinţul s-a răsucit în scaun ca să-şi întoarcă ochii spre el, bătrânul asasin s-a lăsat greoi într-un genunchi, apoi în amândoi, în faţa lui. Şi-a plecat capul şi a vorbit către podea.

— Prinţul meu, a spus cu voce întretăiată. Apoi: Vei fi regele meu. Ăsta îmi e singurul plan. Niciodată n-aş ridica mâna ca să-ți fac vreun rău şi nici nu i-aş îmboldi pe alţii să ţi-l facă. Dacă vrei, primeşte acum de la mine jurământul de credinţă pe care alţii îl vor rosti de formă când vei primi coroana. Pentru că l-am făcut în clipa în care ai venit pe lume. Ba nu, chiar în cea în care ai fost conceput.

Am simţit în ochi usturimea lacrimilor.

Dutiful şi-a pus mâinile pe şolduri şi s-a aplecat în faţă. Apoi a vorbit către ceafa lui Chade.

— Şi m-ai minţit. „Nu ştiu nimic despre această Nettle şi despre dragon.” Imita de minune tonul inocent al sfetnicului său. N-ai spus aşa?

A urmat o tăcere îndelungată. Mi-a fost milă de genunchii proptiţi pe podea. Bătrânul lor posesor a respirat adânc şi a răspuns fără tragere de inimă:

— Nu cred că e cinstit să iei drept minciună ceea ce spun când ştim amândoi că mint. Un om aflat pe poziţia mea trebuie

să-şi mintă uneori suveranul. Pentru ca acesta să poată vorbi cu sinceritate când e întrebat dacă i s-a spus ceva despre un anumit subiect.

— Oh, ridică-te! În glasul prinţului se simţeau deopotrivă dezgustul şi un amuzament marcat de oboseală. Denaturezi totul, până când niciunul dintre noi nu mai ştie despre ce vorbim. Poţi să-mi juri credinţă de o mie de ori, asta nu te împiedică să-mi strecori a doua zi un vomitiv în pahar dacă eşti de părere că mi-ar prii să-mi curăţ măruntaiele.

S-a ridicat şi a întins mâna. Chade i-a luat-o şi el l-a ajutat să se salte în picioare. Bătrânul asasin şi-a îndreptat spatele cu un geamăt, apoi a ocolit masa ca să se aşeze din nou pe scaunul lui. Părea să nu ia drept pedeapsă nici vorbele aspre ale prinţului, nici eşecul înduioşătoarei lui demonstraţii de loialitate.

M-am întrebat la ce fusesem de fapt martor. Nu mi se întâmpla pentru prima oară să-mi dau seama cât de diferită era relaţia dintre ei doi de ceea ce îl legase pe Chade de mine când aveam vârsta prinţului. Şi iată care a fost, pe scurt, răspunsul găsit. Când stătea de vorbă cu mine, o făceam ca nişte negustori nestânjeniţi de secretele murdare ale îndeletnicii lor. Dar, am conchis, niciunul dintre noi nu discuta aşa cu Dutiful. El nu era asasin, nu trebuia amestecat în urzelile noastre infame. Nu-l minţeam în privinţa lor, dar ne feream să i le fluturăm pe sub nas.

Poate că, de fapt, tocmai asta voise el să ne reamintească. Mi-am plecat fruntea, într-un gest de admiraţie tăcută. Înţelepciunea demnă de un rege înflorea în el, firesc ca instinctul ce îndeamnă un căţeluş să ia urma vânatului. Ştia deja cum să ne pună în mişcare şi cum să ne folosească. Nu m-am simţit umilit, ci liniştit.

El mi-a spulberat imediat senzaţia de alinare.

— Fitzehivalry, aştept să vorbeşti cu Nettle la noapte, în vise. Spune-i că îi poruncesc să meargă la Buckkeep, la mama, şi să-i ceară adăpost în castel. Asta o s-o convingă şi că sunt cine spun că sunt. O s-o faci?

— Trebuie să folosesc întocmai cuvintele astea? am întrebat cu inima îndoită.

— Ei… să zicem că poţi modifica fraza. Oh, de fapt, spune-i ce vrei, dacă o convingi să plece imediat la Buckkeep şi să priceapă că pericolul e real. O să scriu un scurt mesaj către

mama şi o să-l trimit printr-o pasăre ca să înţeleagă că asta e hotărârea mea, mai presus de orice discuţie. Dutiful s-a ridicat oftând adânc. Şi acum mă duc să mă culc, într-un pat adevărat, din spatele unei uşi închise, în loc să mă întind la vedere, ca un trofeu de vânătoare, pe o scândură dintr-o sală comună.

Am plecat bucuros din cabină. Am dat o tură pe punte. Vântul era înviorător, Risk cutreiera cerul în faţa corabiei noastre şi ziua era frumoasă. Nu puteam spune dacă mă tem sau dacă aştept cu incitare îndeplinirea însărcinării primite. Dutiful nu-mi ceruse să-i spun lui Nettle că e fiica mea. Totuşi, trimiţând-o la castelul Buckkeep, o invitam pe o cale a cunoaşterii. Am clătinat din cap. Nu mai ştiam ce sper. Ştiam totuşi că mă tem de un singur lucru. Spusele prinţului despre Tintaglia mă zguduiseră. Oare mă bizuisem prea mult pe puterea lui Nettle de a zădărnici planurile dragonului? Creatura ar fi putut într-adevăr să ştie unde locuia?

Ziua s-a scurs foarte încet pentru mine. M-am dus de două ori să văd ce face Thick. Rămăsese în patul lui, cu faţa la perete, păstrându-şi cu încăpăţânare convingerea că e bolnav. De fapt, bănuiam că, împotriva voinţei sale, se obişnuise cu călătoriile pe mare. Când i-am spus că mie nu mi se pare bolnav şi că probabil o să-i placă să stea pe punte, a vomat cu violenţă, aproape izbutind s-o facă pe picioarele mele. Şi a izbucnit apoi într-o tuse câtuşi de puţin prefăcută, adâncă şi hârjâită, după care am tras concluzia că e mai bine să-l las în pace. Când am ieşit, m-am izbit „din întâmplare” cu umărul de tocul uşii. Bondocul a râs.

Am ieşit pe punte cu mâna pe noua vânătaie. La provă l-am găsit pe Riddle, cu un pătrat de pânză şi o mână de pietre de pe plajă, străduindu-se să-i înveţe pe doi oameni din echipaj Jocul Pietrelor. M-am îndepărtat de acea scenă tulburătoare şi l-am găsit pe Swift împreună cu Civil. Motanul tânărului nobil se căţărase pe unul dintre catarge şi ei se străduiau să-l convingă să coboare, spre iritarea căpitanului şi spre amuzamentul câtorva oameni din echipaj.

Risk se oprise pe greement, nu mai departe decât era nevoie pentru ca motanul să n-o poată atinge, şi îi făcea în ciudă dând din aripi şi ţipând; asta până când a venit Web, i-a poruncit să înceteze şi i-a ajutat pe ceilalţi să dea motanul jos.

Aşa a trecut ziua, până la căderea temutei şi în acelaşi timp aşteptatei nopţi. M-am întors în cabina pe care o împărţeam cu

Thick. Swift îi adusese cina, şi vasele goale de pe podea dovedeau că nu-şi pierduse pofta de mâncare. Le-am adunat şi le-am pus deoparte, numai ca să mă-mpiedic de ele o clipă mai târziu. Un chicotit gros a fost singurul semn că lui Thick nu-i scăpase stângăcia mea. Când i-am spus noapte bună, nu mi-a dat atenţie.

Singurul pat din cabină era al lui. Eu m-am întins pe podea, înfăşurat în pături, şi mi-am petrecut o bună parte a timpului încercând să mă apropii de somn şi să rămân în acel loc suspendat între somn şi trezie unde Meşteşugul mă purta prin vise. O strădanie irosită. Indiferent unde o căutam pe Nettle, nu izbuteam s-o găsesc. Asta m-a îngrijorat destul de tare ca să nu pot dormi, ci să încerc zadarnic, aproape tot restul nopţii, să mă strecor în visele ei. Dar, cu cât o căutam mai mult, cu atât absenţa ei devenea mai apăsătoare.

În întunericul din mica şi înăbuşitoarea cabină, mi-am spus că, dacă lui Nettle i s-ar fi întâmplat ceva, aş fi ştiut cu siguranţă. Eram legaţi prin Meşteşug. Dacă s-ar fi aflat în pericol, m-ar fi strigat, fără îndoială. M-am consolat cu gândul că fiica mea mă mai împiedicase şi înainte să intru în visele ei; şi că era supărată fiindcă, la ultima noastră întâlnire, îi „îngăduisem” prinţului să pătrundă în locul pe care îl împărţeam cu ea. Poate că aşa mă pedepsea. Dar, stând întins, cu bezna neagră în faţa ochilor larg deschişi, mi-am adus aminte că, ultima dată când o văzusem, Tintaglia pretinsese că, dacă vrea, o poate împiedica pe Nettle să ajungă la mine. „Eşti cu desăvârşire singură dacă aşa hotărăsc eu.” Unde se afla fiica mea în clipa aceea? Captivă într-un coşmar, chinuită de un dragon? Nu, mi-am spus. Îmi demonstrase că în vise de putea apăra foarte bine. Am blestemat raţionamentele logice cu care mă deprinsese Chade, fiindcă îmi spuneau că, pentru a-şi atinge ţelul, femela dragon avea să preschimbe lupta într-una mult mai pe placul ei. Cum ar fi fost hărţuirea lui Nettle în realitate.

Cât de repede putea să zboare un dragon? Destul de repede ca s-ajungă din Tărâmul Ploilor Sălbatice la Buckkeep într-o singură noapte? Cu siguranţă nu. Totuşi, n-aveam de unde şti, nu puteam fi sigur. M-am foit pe podeaua de lemn, sub păturile prea scurte.

Când a venit în sfârşit dimineaţa, m-am săltat în capul

oaselor, cu ochii parcă plini de nisip, şi m-am ridicat în picioare clătinându-mă. Am reuşit să-mi încâlcesc cumva tălpile în pături şi am alunecat, alegându-mă cu lovituri dureroase în fluierele picioarelor. Thick n-a părut să se trezească în vreme ce înjuram. Am ieşit din cabină şi m-am dus drept la prinţ. M-a ascultat într-o tăcere sumbră. Nici el, nici Chade nu mi-au spus ce prostie făcusem lăsându-mi fiica fără apărare împotriva unui dragon, crezând că o protejam.

— Să sperăm că e doar supărată pe tine, s-a mulţumit Dutiful să-mi răspundă. Pasărea a plecat ieri. După ce va sosi la Buckkeep, mama n-o să stea pe gânduri, o să trimită după Nettle. I-am spus că fata e în mare pericol, să nu irosească timpul. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, Fitzehivalry.

Slabă consolare. Când nu-mi imaginam cum se ospătează dragonul din trupul delicat al fiicei mele, îmi imaginam reacţia lui Burrich la apariţia unei companii din Garda Reginei, trimise s-o ia pe Nettle de acasă şi s-o ducă la Buckkeep. Am făcut tot trupul simţindu-mă mizerabil, chinuit de nesiguranţă şi fără nimic altceva care să-mi distragă atenţia în afară de ingenioasele şi necruţătoarele acte de răzbunare ale lui Thick împotriva mea. A doua oară când mi-am julit încheieturile degetelor întinzând mâna ca să deschid uşa, m-am întors spre el.

— Ştiu că tu faci asta, Thick. Nu cred că e corect. Nu din vina mea faci călătoria asta.

S-a ridicat încet în capul oaselor, trecându-şi picioarele goale peste marginea patului.

— Atunci din vina cui, eh? Cine m-a făcut să vin pe corabia asta, când aici o să-mi găsesc moartea?

Mi-am dat seama că greşisem. Nu-i puteam răspunde că nu făceam altceva decât să îndeplinesc poruncile prinţului. Chade avea dreptate. Eram nevoit să iau vina asupra mea. Am oftat.

— Eu te-am adus pe corabie, Thick. Pentru că avem nevoie de ajutorul tău ca să ucidem dragonul. Mi-am pus în glas toată căldura şi tot entuziasmul pe care le-am mai găsit în mine. Nu vrei să-l ajuţi pe prinţ? Nu vrei să iei parte la aventura noastră?

M-a măsurat cu ochi îngustaţi, de parcă aş fi fost nebun.

— Aventură? Voma şi mâncarea care duhnesc a peşte? Legănatul în sus şi-n jos şi iar în sus şi-n jos, tot timpul? Printre oameni care se-ntreabă de ce nu sunt mort? Şi-a încrucişat

braţele butucănoase.

Am auzit poveşti despre aventuri. Aventurile sunt cu monede de aur, cu magie şi cu fete frumoase, pe care le săruţi! În aventuri nu verși.

În clipa aceea eram înclinat să-i dau dreptate. Când am ieşit din cabină, m-am împiedicat de prag.

— Thick! am protestat.

— N-am făcut-o eu! a pretins, dar asta nu l-a împiedicat să râdă.

Corăbiile mici zburau peste valurile cu creste albe, purtate de vântul favorabil. Dar, chiar şi aşa, călătoria mi se părea fără sfârşit. Ziua mă străduiam să mă ocup de lecţiile lui Swift şi să mă asigur că Thick nu e neglijat, fără să mă aleg astfel eu însumi cu prea multe răni uşoare. Noaptea mă străduiam degeaba s-ajung la fiica mea. Când am intrat în portul Zylig, mă simţeam ca o epavă gata să se scufunde şi probabil că aşa şi arătam. Când mă uitam cum ne apropiem de oraş, Web a venit să-mi stea alături, sprijinit de copastie.

— N-o să te întreb care-ţi sunt secretele, a spus cu voce joasă. Dar mă ofer să te ajut, în orice fel pot, să-ţi porţi povara, oricare ar fi.

— Mulţumesc, dar mi-ai uşurat-o deja într-o foarte mare măsură. Ştiu că-n ultimele câteva zile n-am avut destulă răbdare cu Swift şi că l-ai ajutat să-şi înveţe lecţiile. Ştiu şi că te-ai dus de multe ori la Thick, ca să nu fie răpus de plictiseală. E tot ajutorul pe care mi-l poate da cineva acum. Îţi mulţumesc.

— Bine atunci, a răspuns cu părere de rău şi m-a bătut pe umăr înainte de a pleca.

Cât am stat în Zylig, mi s-a părut că timpul se târa. Ne petreceam nopţile în casa-tare, iar eu rămâneam acolo şi în foarte multe zile. Thick încă nu scăpase de tuse, dar nu cred că era atât de bolnav cum pretindea. Oricât de plictisitor ar fi fost să stau lângă încăperea unde zăcea, mă gândeam că era totuşi de preferat, fiindcă, în cele două rânduri când îl convinsesem să iasă, privirile îndreptate spre el nu fuseseră binevoitoare. Era ca un puişor schilod într-un cârd de păsări sănătoase; orice pretext ar fi fost bun ca să fie făcut fărâme cu lovituri de cioc. Nu se purta prietenos cu mine, dar nu mă simţeam în largul meu când îl lăsam singur.

Deşi nu mă ruga niciodată să stau cu el, când plecam din

încăperea în care se afla, găsea un motiv ca să mă urmeze sau mă striga peste câteva minute.

Prima oară când a venit Web, la sugestia lui Chade, să-şi petreacă timpul cu Thick, am crezut că bătrânul sfetnic trage sforile ca să ne aducă împreună. Însă pe urmă m-a chemat şi m-a trimis în oraş, îmbrăcat ca un locuitor al insulelor, chiar şi cu o bufniţă pe care mi-a desenat în grabă pe un obraz, dând impresia că era tatuată. Cu Sulimanuri şi smoală, mi-a făcut pe buza de jos o cicatrice strâmbă, care să explice de ce vorbeam puţin şi gutural. Mi-a dat destui bani de-ai localnicilor ca să le pot bea o seară întreagă berea mizerabilă în prea multa căldură din tavernele lor. Am mai ieşit pe urmă şi în alte zile, de fiecare dată deghizat în negustor dintr-un alt trib. Zylig era un oraş de mare importanţă pentru negoţ; nimeni nu dădea atenţie unui chip necunoscut într-un han gălăgios. Treaba mea era să stau şi să ascult bârfele şi poveştile. Negocierile cu Hetgurdul scoseseră la iveală tot felul de interese. Barzii erau foarte bine plătiţi ca să cânte toate cântecele despre Aslevjal şi Icefyre pe care le ştiau şi se istoriseau multe poveşti vechi de familie, menite să impresioneze prietenii adunaţi în jurul focului dintr-un han. Am ascultat cu atenţie şi am scos din bârfe şi legende părţile comune, care erau probabil adevărate.

Pe Insula Aslevjal se afla cu siguranţă o creatură îngheţată, dar de aproape o generaţie nimeni n-o mai văzuse clar. Bărbaţii spuneau poveştile istorisite de taţii lor după ce fuseseră pe insulă. Unii îşi făcuseră tabăra pe plajă şi se urcaseră pe gheţar ca să arunce o privire. Alţii se duseseră în vremea celor mai joase fluxuri din an, când retragerea apelor dezgolea un tunel prin gheaţă, care răspundea în partea de sud a insulei. Toţi spuseseră că era înşelător, fiindcă, odată ce pătrundeai în canalul lui pereţi de gheaţă albastră, era uşor să te rătăceşti sau să calculezi greşit timpul până la următorul flux şi să rămâi acolo prea mult. Iar marea care se întorcea îi prindea pe imprudenţi în capcană, pentru a nu le mai elibera nici măcar oasele. Pe cei înţelepţi, puternici şi destul de abili, tunelul din gheaţă îi conducea într-o peşteră enormă, unde puteau să-i vorbească dragonului captiv şi să-l implore să le facă o favoare. Unii primiseră îndemânare şi curaj la vânătoare, alţii noroc la femei, iar alţii fecunditate pentru casele mamelor lor. Aşa spuneau poveştile.

Vorbeau şi despre lăsarea unei ofrande pentru Omul Negru de pe Aslevjal. Unii ziceau că e un sihastru, alţii că e spiritul păzitor al dragonului. Toţi îl considerau primejdios, spuneau că e bine să-l îmbunezi cu un dar. Unii susţineau că o halcă de carne crudă e cea mai potrivită ofrandă; alţii îl contraziceau, spunând că i se putea cumpăra bunăvoinţa cu pachete de ierburi pentru ceai, cu boabe strălucitoare de mărgăritar sau cu miere.

Am auzit de două ori numele insulei pus în legătură cu Războiul Corăbiilor Roşii. Despre asta se vorbea mai puţin; nu se omoară nimeni istorisind poveşti despre înfruntări care n-au fost câştigate, aducând glorie. Am înţeles că, în timpul războiului, Kebal Rawbread şi Femeia Palidă doriseră să-şi construiască pe Aslevjal un refugiu fortificat. Nimeni nu ştia de ce, dar mulţi captivi din cele Şase Ducate fuseseră duşi acolo, ca să-şi trăiască restul zilelor în robie. Se părea că Rawbread îi făcuse sclavi şi pe semenii săi din Insulele Străine care nu fuseseră de acord cu războiul. Îi preschimbase în neoameni şi îi dusese pe Aslevjal, şi nimeni nu-i mai văzuse şi nici măcar nu mai auzise nimic despre ei, niciodată. Insula căpătase astfel un nimb de ruşine şi oroare care rivaliza cu faima dragonului legendar. După război, prea puţini mai doriseră să plece acolo în pelerinaj pentru a-şi dovedi curajul.

Ţineam toate astea minte şi le povesteam, cu lux de amănunte, pentru Chade şi Dutiful deopotrivă. În orele târzii ale serii, eu şi bătrânul meu mentor ne străduiam să ne dăm seama cum ne-ar fi putut ajuta sau împiedica să ne încheiem cu bine aventura. Uneori aveam impresia că luam în considerare asemenea zvonuri ceţoase pur şi simplu fiindcă despre Aslevjal ştiam prea puţine lucruri cu certitudine.

Dutiful se întâlnise de două ori cu Hetgurdul şi, de fiecare dată, discuţiile se prelungiseră timp de câteva zile. Ca rezultat, stabiliseră pentru vânătoarea noastră de dragon condiţii ce te făceau să crezi că o luau drept întrecere în lupta corp la corp sau în trageri cu arcul. Chade spumega mai ales fiindcă totul fusese aranjat de Tribul Mistreţului, care, fără să ceară părerea lui, făgăduise în numele nostru că vom respecta hotărârea Hetgurdului. Nu fusesem martor, dar auzisem că Arkon Bloodblade fusese de-a dreptul uluit când Dutiful îl anunţase, cu o politeţe glacială, că era stupefiat de condiţiile impuse.

— Nu putem schimba ceea ce au acceptat în numele nostru,

mi-a spus bătrânul, cu un aer sumbru. Dar a meritat să văd mutra lui Bloodblade când l-a auzit pe Dutiful zicând: „Cuvântul meu îmi aparţine, sunt singurul om care îl poate da. Să nu-ţi mai imaginezi niciodată că poţi vorbi în numele meu”.

Mi-a povestit asta la un pahar de rachiu, în aceeaşi încăpere din casa-tare care ne găzduise şi prima oară. Dutiful şi Thick se aflau în camera alăturată. Până la noi nu ajungea decât zvonul glasurilor lor: calmul cu care îi explica Dutiful de ce trebuia să se îmbarce a doua zi pe corabie şi tonul pe care răspundea Thick, când scâncet copilăresc şi când refuzul unui bărbat furios. Discuţia nu părea să ia o întorsătură favorabilă. Dar, având în vedere ce acceptase Bloodblade în numele nostru, nu mi se părea că lucrurile ar fi putut merge cu mult mai rău decât mergeau deja.

În lipsa noastră, nobilii care ne însoţiseră se descurcaseră mai bine decât mă aşteptam. Înţelegerile negustoreşti dintre diverse triburi şi marile case din cele Şase Ducate erau deja încheiate. După toate aparenţele, arborarea propriilor blazoane îi distanţase de cerbul Farseerilor suficient de mult ca să le îngăduie să negocieze cu triburile din insule fără prejudicii. Dutiful cina cu ei aproape în fiecare seară şi fiecare cină aducea vestea încheierii unor înţelegeri noi. Dacă prinţul izbutea să-i înfăţişeze narcescăi un cap de dragon, ne puteam considera ţelul pe deplin atins. Cele Şase Ducate şi Insulele Străine urmau să lege, prin căsătorie şi negoţ, atât de strâns încât un viitor război n-avea să fie în interesul nimănui.

Însă Hetgurdul părea hotărât să ne îngreuneze misiunea. Prinţului Farseer i se îngăduia să provoace dragonul, însă adunarea şefilor de trib stabilise pentru confruntare reguli stricte. Dutiful pleca spre Aslevjal fără să-şi ia cu sine întreaga gardă, ci doar un anumit număr de luptători. Numărul înzestraţilor cu Har din coteria sa se apropia de totalul impus şi, cel puţin până în acel moment, prinţul refuza să ia în considerare propunerea lui Chade de a-i înlocui cu oşteni puternici. Fiindcă Dutiful o provocase, narcesca avea să ne însoţească. Presupuneam că avea să fie escortată de Peottre şi, probabil, de câţiva războinici din tribul Narvalului sau al Mistreţului, însă ajutorul lor nu ne fusese promis. O corabie aleasă de Hetgurd urma să ne ducă pe Aslevjal. Pe corabie aveau să se îmbarce şi şase reprezentanţi ai Hetgurdului, ca să

vadă dacă respectăm sau nu regulile. Era vorba de şase războinici din triburi diferite, dar nu şi din al Narvalului sau al Mistreţului. Li se îngăduia să se apere dacă îi ataca dragonul, dar nu şi să-i facă altminteri vreun rău sau să ne-ajute în vreun fel. Nu puteam lua cu noi nimic mai mult decât încăpea pe corabie şi, odată ajunşi pe insulă, aveam să cărăm totul în spate.

— Mă surprinde că nu i-au impus prinţului să înfrunte dragonul într-o singură luptă.

— Au ajuns destul de aproape, a răspuns Chade posomorându-se. Dutiful trebuie să fie primul om care provoacă dragonul. Şi i se sugerează insistent să-i dea lovitura de graţie, dacă e cu putinţă. Sunt războinici destul de pricepuţi ca să ştie că, în luptă, nimeni nu poate spune exact care a fost lovitura aducătoare de moarte. Unul dintre barzii lor o să vină cu noi, ca martor. Exact ceea ce ne trebuia. Şi-a scărpinat, obosit, unul dintre obrajii săi cu favoriţi. Nu zic că e cazul să ne facem cine ştie ce griji pentru toate astea. După cum am spus la început, cred că avem mai degrabă de dezgropat o creatură de sub gheaţă, nu de ucis una vie. M-aş fi bucurat dacă am fi avut mai multă mână de lucru. A tuşit uşor şi a adăugat, părând destul de mulţumit de sine însuşi: Dar s-ar putea să am ceva mult mai folositor decât nişte oameni în plus.

— Câţi poate lua Dutiful?

— Doisprezece. Şi le-am completat numărul mult prea repede. Tu şi cu mine, Web, Civil, Cockle, Riddle, Thick, Longwick şi patru oşteni din gardă. Aş vrea să se gândească Dutiful să-i lase aici măcar pe Civil şi Cockle. Încă doi luptători încercaţi pot însemna o răsturnare de situaţie.

— Şi Swift? Rămâne aici?

N-aş fi putut pune dacă ideea mă făcea să mă simt uşurat sau mă nelinişte a.

— Nu, îl luăm cu noi. Deocamdată nu e decât un copil, nu-l pune nimeni la socoteală ca războinic.

— Şi plecăm mâine?

Chade a dat din cap.

— Longwick şi-a petrecut ultima săptămână adunând provizii pentru noi. Din ce-am adus de-acasă n-a mai rămas aproape nimic. Mă tem că va trebui să ne mulţumim cu mâncarea localnicilor. A ales din tot ce avem şi a pus deoparte doar atât

cât trebuie pentru doisprezece oameni. L-am avertizat deja că va trebui să hrănim şi o pisică, la fel de bine ca pe noi, ceilalţi. O să purtăm cu toţii arme, indiferent dacă ne vom servi de ele sau nu. O secure pentru tine?

Am dat din cap.

— Şi una pentru Swift. Are arcul lui cu săgeţi, dar, cum spuneai mai înainte, pentru spart gheaţa o secure e mult mai potrivită.

Chade a oftat.

— Imaginaţia mea se opreşte aici. Fitz, n-am idee ce-o să înfruntăm de fapt. Avem mâncare, corturi, arme şi ceva unelte. Dar, dincolo de asta, habar n-am ce ne-ar mai trebui. Şi-a turnat rachiu – puţin, cu zgârcenie. Nu neg că-mi face plăcere să mă gândesc că Peottre e la fel de năucit ca mine de toată povestea. El şi narcesca ne vor însoţi. Se îmbarcă şi Bloodblade, dar nu cred că rămâne pentru decapitarea dragonului. A rostit ultimele cuvinte cu un zâmbet sarcastic, îndoindu-se că avea să se ajungă la aşa ceva. E condamnabil de stânjenitor să impui pentru îndeplinirea unei misiuni reguli demne de un turnir. Pe deasupra, nu ne îngăduie să luăm cu noi decât două păsări mesagere, de care ne vom folosi numai ca să chemăm corabia, când vom fi gata să părăsim insula. Se vor afla în grija însoţitorilor însărcinaţi să ne supravegheze.

Cuvintele lui mi-au îndreptat gândurile în altă direcţie.

— Crezi că pasărea trimisă de voi o fi ajuns la Kettricken?

Bătrânul m-a privit compătimitor.

— Ştii că nu e cu putinţă să aflăm răspunsul. Vânturi sau furtuni, un uliu... atât de multe lucruri pot întârzia sau opri o pasăre. Şi pasărea mesager zboară numai către casa şi către perechea ei. Kettricken n-are cum să ne trimită răspuns. Te-ai gândit să-ncerci să intri în legătură cu Burrich? m-a întrebat apoi cu delicateţe.

— Azi-noapte, am răspuns. Şi am adăugat, după ce a înălţat dintr-o sprânceană. Nimic. M-am simţit ca o molie care loveşte-n sticla felinarului. Mi-a fost imposibil s-ajung la el. Cu ani în urmă, izbuteam să-i întrezăresc pe amândoi, pe Molly şi Burrich. Nu printr-o atingere a minţit cu mintea, ci... ei, e zadarnic. S-a terminat. Bănuiesc că Nettle îmi concentra privirea asupra lor, deşi nu-i vedeam prin ochii ei.

— Interesant, a murmurat, şi am ştiut că punea informaţia la

păstrare, pentru o posibilă întrebuinţare viitoare. Dar nu poţi ajunge la Nettle?

— Nu.

Am izolat cuvântul, refuzând să-l las să-mi trădeze vreun sentiment. M-am întins peste masă şi am luat sticla de rachiu.

— Uşurel cu ăla, m-a prevenit Chade.

— Nu sunt beat nici pe departe, am ripostat nervos.

— N-am spus aşa ceva, a răspuns cu blândeţe. Dar nu ne-a mai rămas prea mult. Şi pe Aslevjal s-ar putea s-avem mai multă nevoie de el decât aici.

Am lăsat sticla jos în vreme ce Dutiful revenea în încăpere. Thick îl urma îmbufnat.

— Nu merg nicăieri, ne-a dat de ştire, imediat ce a trecut pragul.

— Ba da, a spus prinţul, cu încăpăţânare.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ajunge! i-a apostrofat Chade, de parcă ar fi fost doi copii de şapte ani.

— Ba nu, a şoptit Thick, aşezându-se, cu o lovitură în masă.

— Ba vii cu noi, a insistat Dutiful. Dacă nu cumva vrei să rămâi aici singur singurel. Numai tu, singur în camera asta, până când ne-ntoarcem noi.

Bondocul şi-a împins în afară bărbia, buza de jos şi limba în acelaşi timp. Şi-a încrucişat braţele scurte la piept şi l-a măsurat pe Dutiful cu privirea.

— Puţin îmi pasă. Şi, oricum, n-o să fiu singur. O să vorbesc cu Nettle. Îmi spune poveşti.

Mi-am îndreptat spatele cu o tresărire.

— Vorbeşti cu Nettle.

S-a uitat urât la mine, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că, făcându-i în ciudă lui Dutiful, îmi oferise mie ceva. Şi-a legănat picioarele.

— Poate că da. Dar tu nu eşti în stare.

Ştiam că nu-mi pot îngădui nici să-mi ies din fire, nici să insist prea mult.

— Fiindcă mă împiedici tu să vorbesc cu ea?

— Nu. Ea nu vrea să vorbească deloc cu tine.

M-a studiat în timp ce-mi spunea asta, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă aşa ceva mă supăra mai tare decât gândul că el mi-

ar fi pus piedici. Nu se înşela. Mă rănea mai adânc. I-am trimis o mică rugăminte lui Dutiful – numai lui.

Caut-o pentru mine. E în siguranţă?

Privirea lui Thick a zvâcnit de la mine la Dutiful şi înapoi. Prinţul nu mi-a răspuns. Ştia la fel de bine ca mine că bondocul ne simţise comunicând. Indiferent ce mi-ar fi spus, ar fi trezit bănuielile lui Thick. Mai ales pentru că bondocul nu fusese încântat de discuţia lor de mai înainte. M-am amestecat şi eu.

— Adică nu vii cu noi când plecăm, Thick?

— Nu. Gata cu corăbiile.

Era o cruzime. Dar am făcut-o totuşi.

— Atunci cum o să te-ntorci acasă? Numai cu o corabie putem ajunge.

M-a privit cu neîncredere.

— Nu vă duceţi acasă. Vă duceţi pe insula aia, a dragonului.

— Pentru început, da. Dar pe urmă mergem acasă.

— Dar vă-ntoarceţi întâi aici, să-l luaţi pe Thick.

— Poate, a încuviinţat Dutiful.

— Poate, dacă rămânem în viaţă, a adăugat Chade. Ne bizuiam pe ajutorul tău. Dacă rămâi aici şi plecăm singuri… Bătrânul a ridicat din umeri. Dragonul ne-ar putea ucide pe toţi.

— Aţi merita, a răspuns bondocul, cu un aer sinistru.

Dar cred că izbutiserăm să-i zdruncinăm hotărârea. A părut să cadă pe gânduri, uitându-se încruntat la mâinile lui dolofane, încleştate de marginea mesei.

— Dacă Nettle îi spune poveşti lui Thick ca să-i ţină de urât, a zis Chade răspicat, cu un aer meditativ, nu cred că e în mare pericol, Fitz.

Dacă se aşteptase să urmeze un comentariu al bondocului, se înşelase. Thick n-a scos decât un oftat dezgustat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului, încrucişându-şi hotărât braţele la piept.

— Lăsaţi-l în pace, le-am şoptit celorlalţi.

Când am încercat să-mi dau seama de ce se supărase Nettle pe mine atât de tare încât să rupă orice legătură, am descoperit mult prea multe motive. Totuşi, mi-am spus, cu asprime, era de preferat să ştiu că e vie şi supărată pe mine, nu să mă gândesc că dragonul ar fi putut să-i ucidă pe ea şi pe ai ei. Tânjeam totuşi după o certitudine şi ştiam că n-o pot avea. Îmi doream din tot sufletul să pot grăbi zborul păsării mesager. Dacă Nettle trebuia să fie furioasă, măcar să-şi dea frâu liber furiei într-un

loc sigur.

În seara aceea n-am mai vorbit prea mult. Trei dintre noi şi-au făcut bagajele, şi Chade şi-a petrecut timpul mormăind îngrijorat, cu ochi pe o listă a încărcăturii corabiei. În loc să-şi împacheteze lucrurile, Thick stătea ostentativ degeaba. La un moment dat, Dutiful a început să i le adune şi să le îndese într-un sac, dar el l-a golit, răsturnându-l pe podea, şi amândoi i-au lăsat conţinutul acolo. Era în acelaşi loc când ne-am dus cu toţii la culcare.

N-am dormit bine. Ştiind că Nettle mă ignora înadins, am izbutit să descopăr bariera ei şi să-i simt forma. Mai enervant era să ştiu că Thick mă urmăreşte în timp ce bâjbâi şi că se delectează fiindcă nu sunt în stare să trec prin ea. Dacă n-ar fi făcut-o, poate m-aş fi străduit mai mult să intru în visele lui Nettle. Astfel stând lucrurile, am renunţat şi am încercat să dorm cu adevărat. Dar am avut parte de un somn agitat, cu vise scurte în care apăreau toţi oamenii pe care îi făcusem să sufere sau îi dezamăgisem, începând cu Burrich şi terminând cu Patience, şi cu privirea acuzatoare a Bufonului mai clară şi mai intensă decât orice altceva.

În dimineaţa următoare, ne-am trezit înainte de răsăritul soarelui. Am mâncat aproape în tăcere, cu Thick îmbufnat, clocotind în sinea lui în timp ce aştepta să-l rugăm sau să-i poruncim să ne însoţească. Dar, printr-un acord tacit, niciunul dintre noi n-a făcut-o. Am schimbat câteva vorbe în grabă, fără să-i dăm atenţie. Ne-am luat cu toţii bagajele. Riddle a venit să ne-ajute să le cărăm. Chade l-a lăsat să-l ia pe al lui, însă Dutiful a insistat să şi-l ducă singur. Şi am plecat.

Riddle mergea cu un pas în urma lui Chade, ducându-i bagajul. Longwick şi ceilalţi patru oşteni din gardă ne urmau. Nu-l cunoşteam prea bine pe niciunul dintre ei. Hest, un tinerel, îmi plăcea destul de mult. Churry[6] şi Drub[7] erau prieteni buni şi luptători trecuţi prin multe. Despre Deft[8] nu ştiam decât că se ridica la înălţimea numelui său când avea zarurile în mână. Restul gărzii rămânea cu nobilii noştri, iar micul nostru grup trebuia să se adune în port.

[6] Ţârâit (n. tr.).
[7] Tropăit (n. tr.).
[8] Dibaci (n. tr.).

— Şi ce facem dacă Thick nu vine după noi? am întrebat, mergând pe străzile pietruite.

— Îl lăsăm aici, a răspuns Dutiful înverşunat.

— Ştii că nu se poate, am subliniat, dar el mi-a răspuns cu un mârâit.

— M-aş putea duce să-l iau pe sus, s-a oferit Riddle, fără tragere de inimă.

Ideea m-a făcut să mă crispez, iar Chade şi-a exprimat dezaprobarea clătinând din cap.

S-ar putea ajunge la asta, am remarcat, numai pentru ei. Eu n-o pot face, fiindcă Meşteşugul lui m-ar trânti în genunchi. Dar cineva care nu stăpâneşte magia noastră şi asupra căruia Thick n-are putere şi-ar putea folosi forţa fizică. Gândiţi-vă de câte ori l-au bătut alţi servitori şi i-au luat banii. Sigur, va trebui să facem faţă furiei lui în zilele următoare, dar măcar o să fie cu noi.

Aşteptăm şi mai vedem pe urmă, mi-a răspuns Dutiful, la fel de înverşunat.

Oamenii se îndeseau în jurul nostru pe măsură ce ne apropiam de port şi într-un târziu ne-am dat seama că mulţimea se strângea ca să ne vadă plecând. *Mistreţul colţos,* vasul nostru, fusese încărcat cu o zi înainte şi aştepta să ne îmbarcăm ca să poată ridica ancora la ora fluxului de dimineaţă. Localnicii erau într-o dispoziţie stranie. Ca şi cum ar fi venit să vadă întrecerea dintre doi campioni, în care nu noi eram favoritul. Nu arunca nimeni cu legume stricate, nici nu ne insulta, dar tăcerea încărcată de subînţelesuri era aproape la fel de dură ca o ploaie de necurăţenii. Ceva mai aproape de corabie stăteau nobilii noştri, ca să-şi ia rămas-bun şi să ne ureze noroc. S-au îngrămădit în jurul prinţului, rostindu-şi urările de bine în timp ce aşteptam supus în spatele lui, şi am fost uimit când mi-am dat seama cât de puţin înţelegeau aventura în care pleca şi care ar putea fi urmările ei. Glumeau curtenitori şi îşi făceau urările de bine cu entuziasm, dar niciunul nu părea deosebit de îngrijorat de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Când ne-am îmbarcat, Thick încă nu apăruse, aşa că mi s-a strâns inima şi spaima mi-a pus un nod în stomac. Nu-l puteam lăsa singur, oricât de supărat pe el ar fi fost Dutiful. Nu mă temeam doar de ce ar fi putut face în absenţa noastră, mă îngrijoram gândindu-mă ce-ar fi putut păţi el, lipsit fiind de

protecţia prinţului. În absenţa lui Dutiful, cât de mult s-ar fi sinchisit nobilii din cele Şase Ducate de soarta servitorului său nerod? M-am aplecat peste copastie, uitându-mă către casa-tare pe deasupra capetelor celor de pe doc. Web a venit lângă mine.

— Ei. Aştepţi cu nerăbdare plecarea în călătorie?

I-am răspuns cu un zâmbet amar.

— Singura călătorie pe care o aştept cu nerăbdare e cea de întoarcere acasă.

— Încă nu l-am văzut pe Thick la bord.

— N-aveai cum. Încă-l mai aşteptăm. Nu-l trage inima să se îmbarce din nou pe o corabie, dar sperăm că va veni totuşi de bunăvoie.

La asta, Web a dat încet din cap, cu aerul unui înţelept, apoi s-a îndepărtat. Eu mi-am îndreptat spatele, frecându-mi şi muşcându-mi lateralul degetului mare.

Thick! Vii? Corabia o să plece în curând.

Lasă-mă-n pace, Pute-a-câine!

A trimis insulta cu o furie adâncă, aşa că aproape a simţit mirosul imaginii azvârlite spre mine. Iar la hotarul mâniei l-am simţit speriat şi rănit fiindcă îl abandonam astfel. Plecarea noastră îl tulbura şi îl îngrijora, dar mă temeam totuşi că încăpăţânarea lui avea să învingă.

Timpul şi fluxul nu aşteaptă pe nimeni, Thick. Hotărăşte-te repede. Fiindcă, imediat ce apa o să crească destul, corabia va trebui să plece. Iar pe urmă, chiar dacă o să ne dai de veste că te-ai răzgândit şi vrei să vii, o să fie prea târziu. N-o să ne putem întoarce să te luăm.

Puţin îmi pasă.

Şi, cu asta, şi-a ridicat zidurile atât de brusc şi de sus, încât am avut aproape senzaţia că-mi trăsese, fizic, o palmă. Am rămas cu gândul că înrăutăţisem lucrurile.

Peste prea puţin timp, au început deja ultimele pregătiri de plecare. La bord a sosit un ultim transport de pe *Destinul Fecioarei.* Erau mai multe butoiaşe, şi am zâmbit, întrebându-mă dacă bătrânul meu mentor îşi amintise că pe cealaltă corabie mai exista o provizie de rachiu. Au fost aduse, de asemenea, arme şi unelte, până ce am umplut toate colţurile libere din cală cu orice credea Chade că ne-ar fi putut fi de folos. Dar, în cele din urmă, a fost timpul să plecăm. Toţi nobilii care urcaseră la bord să-şi facă urările de bine au coborât. Au sosit şi

reprezentanţii Hetgurdului, cu bagajele lor. Toată încărcătura adusă în ultima clipă a fost îngrămădită astfel încât să nu stea în drum, iar bărcile care urmau să ne remorcheze prin apele portului, până la ieşirea în larg, aşteptau, cu oameni la bord. Web a venit să se sprijine de copastie, alături de mine, neliniştit.

— Nu cred că vine, i-am spus, aproape în şoaptă, având senzaţia că mi se face rău. Mă duc să vorbesc cu prinţul. Trebuie să trimitem pe cineva după el.

— Am trimis deja, mi-a dezvăluit el sobru.

— Da? Şi prinţul Dutiful ce-a spus?

Nu văzusem niciun oştean din gardă îndepărtându-se de corabie.

— Oh. Nu, n-am vorbit cu el, a răspuns Web, cu gândul în altă parte. Dar am trimis pe cineva. Pe Swift. Sper, a murmurat apoi, ca pentru sine, că nu l-am supus unei încercări nepotrivite. Cred c-o poate face. Dar poate-ar fi fost mai bine să mă duc chiar eu.

— Pe Swift? Am comparat, în gând, statura băiatului în creştere cu a bărbatului bondoc şi am clătinat din cap. N-o să reuşească niciodată. Thick e stângaci, dar când se înfurie e surprinzător de puternic. L-ar putea răni pe băiat. Mai bine mă duc după ei.

Web m-a strâns de braţ.

— Nu! Stai! Uită-te. A izbutit. Vin amândoi!

Uşurarea din vocea lui te făcea să crezi că băiatul dusese la bun sfârşit o însărcinare colosal de grea. La drept vorbind, poate chiar aşa era. I-am privit apropiindu-se, un bărbat scund târşindu-şi picioarele alături de un băiat subţirel. Swift căra bagajul netotului şi îl ţinea protector de mână. Imaginea m-a lăsat cu gura căscată, dar, chiar şi de la o asemenea distanţă, atitudinea băiatului era vizibilă. Mergea cu capul sus, atent, şi se uita în ochii tuturor bărbaţilor pe lângă care trecea, parcă provocându-i să-l ia în râs pe netot sau să-i împiedice să treacă. Nu mai văzusem niciodată o asemenea paradă de curaj şi Swift a crescut brusc şi enorm în ochii mei. Eu, unul, ar fi trebuit să fac un mare efort de voinţă ca să-l duc pe Thick de mână prin mulţimea din port, însă cei doi înaintau. Când am ajuns mai aproape şi am văzut expresia feţei bondocului, mi-a dat seama că era vorba de mult mai mult decât o simplă trimitere a băiatului să-l aducă la noi.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Web cu voce joasă.

— E Sângele Străvechi, după cum o ştii foarte bine. Web vorbea încet, fără să se uite la mine. Lucrează mai bine de la un înzestrat cu Har la alt înzestrat cu Har, cum ziceţi voi. Dar îi poţi atrage şi pe cei care nu au Harul. I-am cerut lui Swift să exerseze. Azi l-am pus la o încercare mai grea decât aş fi vrut. Dar se descurcă bine.

— Da, de asta îmi dau seama.

Pe faţa lui Thick se citea încrederea în timp ce băiatul îl conducea către locul de îmbarcare. Acolo a şovăit, s-a oprit. Pe urmă Swift i-a vorbit cu blândeţe, încă ţinându-l de mână, şi au urcat împreună pe pasarelă. Am stat pe gânduri înainte de a vorbi din nou, dar curiozitatea mi-a scos cuvintele dintre buze.

— Ştiu cum să îndepărtez pe cineva de mine cu Harul. Cred că am ştiut dintotdeauna. Dar cum îl poţi folosi ca să atragi pe cineva?

— Ah. Sigur. Respingerea poate veni din instinct. De obicei la fel vine şi atragerea. Credeam că ştii; abia acum înţeleg de ce n-ai pus-o niciodată în aplicare cu Thick. Şi-a lăsat capul pe-o parte şi m-a cântărit cu privirea. Uneori sunt năucit când văd câte nu ştii. E ca şi cum ai fi uitat de o parte din tine, ca şi cum ai fi pierdut-o.

Cred că şi-a dat seama cum mă tulburau cuvintele lui, fiindcă a schimbat brusc tonul şi a început să vorbească privind totul în general.

— Cred că toate făpturile îşi folosesc puterea de atracţie, într-o anumită măsură, cu puii lor, sau când vor să-şi găsească o pereche. Poate ai folosit-o, fără să ştii. Dar, vezi tu, de asta un om care a primit magia noastră ar trebui să facă un efort ca să înveţe despre ea. Să-şi poată da seama cum o întrebuinţează. A lăsat tăcerea să cadă între noi, apoi a adăugat: Mă ofer din nou să te învăţ ceea ce trebuie să ştii.

— Trebuie să mă duc să văd ce face Thick şi să-l instalez.

M-am grăbit să-i întorc spatele, gata să plec.

— Da. Ştiu că trebuie. Ai multe îndatoriri şi multe misiuni, şi nu pot pretinde că ştiu tot ce faci pentru prinţul nostru. Sunt sigur că poţi găsi, în orice clipă a zilei, un motiv ca să spui că eşti prea ocupat. Însă un om trebuie să-şi facă timp pentru ceea ce e important în viaţa lui. Prin urmare, sper că vei veni la mine. Ţi-o spun pentru ultima oară. De acum înainte depinde de tine dacă accepţi sau nu.

Şi, înainte de a apuca eu să plec în grabă, s-a răsucit el pe călcâie şi s-a îndepărtat fără să mai scoată vreo vorbă. Deasupra capetelor noastre, Risk şi-a luat zborul de pe un catarg cu un ţipăt singuratic, purtat de vânt. Parâmele de remorcare au fost aruncate, pasarelele au fost ridicate la bord, iar bărbaţii din bărci s-au aplecat asupra vâslelor ca să ne îndepărteze de docuri, scoţându-ne în larg, de unde ne putea purta vântul. Mi-am făgăduit că-mi fac chiar în ziua aceea timp să vorbesc cu Web între patru ochi despre învăţarea magiei mele. Am sperat că nu mă mint singur.

Dar nimic nu e niciodată simplu. Cu narcesca, tatăl ei Arkon Bloodblade şi unchiul ei Peottre la bord, Dutiful şi Chade îşi petreceau cea mai mare parte a timpului împreună cu unul sau altul dintre ei. Aveam foarte rar ocazia să le vorbesc fără martori. În schimb, ca şi mai înainte, trebuia să rămân în compania lui Thick. El se simţea mizerabil şi nu vedea de ce nu m-aş fi simţit şi eu la fel. Micile vânătăi şi zgârieturi pe care mi le pricinuise în timpul ultimei călătorii au fost reînnoite şi nu puteam face mare lucru ca să mă feresc. Dacă mi-aş fi ridicat ziduri împotriva subtilei influenţe a Meşteşugului său, m-aş fi rupt şi de Chade şi Dutiful. Aşa că răbdam.

Totul se înrăutăţea fiindcă pluteam pe o mare duşmănoasă. Înfruntam curenţi şi valuri care ni se împotriveau fără oprire. Corabia s-a legănat puternic două zile la rând şi Thick a suferit cu adevărat de rău de mare, ca şi Cockle, Swift şi Civil. Noi, ceilalţi, mâncam puţin şi ne mişcam de la un obiect de care ne puteam ţine la altul. Am întrezărit-o pe narcescă, foarte palidă, plimbându-se pe punte, agăţată de braţul lui Peottre. Niciunul dintre ei nu părea să se distreze. Zilele se târau cu greutate.

N-am izbutit să găsesc prilejul pentru o discuţie cu Web despre Har. Din când în când îmi aduceam aminte, dar părea să se întâmple numai când aveam vreo zece alte lucruri de făcut. Încercam să pretind că împrejurările erau de aşa natură încât mă împiedicau să vorbesc cu el. În realitate, n-aş fi putut spune ce anume mă reţinea.

Insula Aslevjal a apărut în cele din urmă la orizont. Chiar şi de la distanţă părea un loc deprimant. Se numără printre cele mai nordice Insule Exterioare şi e o bucată de uscat colţuros, cu înfăţişare lugubră. Acolo vara nu triumfă niciodată cu adevărat. Cele mai blânde zile ale scurtei ei vizite nu au destulă putere ca

să topească zăpada lăsată pe munţi de iarna de mai înainte. Şi e, în cea mai mare parte, captivă sub un gheţar tolănit în îmbrăţişarea piscurilor ei ascuţite. Unii spun că e de fapt vorba de două insule, cu gheţarul punte între ele, dar nu ştiu pe ce se bizuie convingerea lor. Refluxul dezgoleşte plaje cu nisip negru, care înconjoară gheaţa ca o fustă murdară. Într-unul din capete sunt tot timpul vizibile o plajă golaşă, bolovănoasă şi un colţ de stâncă. În alte locuri, fâşii de piatră se întind până sub palida pătură de gheaţă. N-aş fi putut spune dacă norul din jurul insulei era abur înălţat din gheaţa scăldată în soare sau zăpadă spulberată de necontenitul vânt din nord pe care îl înfruntam.

Şi el, şi apa păreau să ni se opună, aşa că ne apropiam încet. Înaintam cu trudă. Stăteam sprijinit de copastie când Dutiful şi narcesca, însoţiţi de Chade şi Peottre, au venit să contemple insula. Dutiful s-a încruntat.

— Nu pare un loc pe care să şi-l aleagă de bunăvoie drept adăpost vreo creatură, fie ea şi de mărimea unui dragon. De ce s-ar afla unul acolo?

Narcesca a clătinat din cap şi a răspuns cu voce scăzută:

— Nu ştiu. Ştiu doar că legendele noastre spun că e acolo. Aşa că acolo mergem.

Şi-a strâns mantia de lână mai tare în jurul trupului. Vântul părea să ne aducă muşcătura rece a Aslevjalului.

În cursul după-amiezii, am ocolit un promontoriu şi ne-am îndreptat spre singurul golf al insulei. Iscoadele noastre ne spuseseră că e un loc părăsit, cu rămăşiţele unui doc şi câteva construcţii de piatră căzute în ruină. Cu toate astea, pe o stâncă vizibilă deasupra plajei am zărit o pată de culoare. Chiar în timp ce o fixam cu privirea, încercând să-mi dau seama ce putea fi, din ea a ieşit o siluetă. Am tras concluzia că e un cort sau un alt soi de adăpost. Un om s-a oprit în vârful stâncii. Mantia lui cu glugă, albă cu negru, îi flutura în jur, zvârcolindu-se în vânt. N-a schiţat niciun gest de salut, dar stătea acolo, aşteptându-ne.

— Cine-i ăsta? l-a întrebat Chade pe Peottre, după ce strigătele corabierului de veghe către căpitan i-au adus înapoi, pe punte.

— Habar n-am, a răspuns Peottre.

Avea vocea încărcată de spaimă.

— Poate e legendarul om negru de pe insulă, şi-a dat Bloodblade cu părerea. Apoi s-a aplecat peste copastie cu

înfrigurare, cercetând silueta singuratică de pe faleza înaltă. Întotdeauna m-am întrebat dacă legendele sunt adevărate.

— Eu, una, nu vreau să aflu, a spus încet narcesca.

Privea insula cu ochii măriţi.

Pe măsură ce ne-am apropiat, locul de lângă copastie a devenit prea strâmt, fiindcă ne-am îngrămădit cu toţii să ne holbăm la destinaţia noastră şi la rău prevestitoarea siluetă solitară care ne aştepta. S-a mişcat abia după ce am aruncat ancora în golf şi bărcile corabiei s-au pregătit să ducă la ţărm, împreună cu proviziile noastre. A coborât pe plajă şi a rămas pe linia fluxului. Chiar înainte să-şi lase gluga în jos, prin inimă mi-a trecut un junghi. M-am simţit bolnav de spaimă.

Bufonul mă aştepta.

Capitolul 13

ASLEVJAL

Preschimbarea în neoameni a fost, poate, cea mai distrugătoare armă întrebuinţată de insulari împotriva noastră în timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Încă n-am aflat cum izbuteau s-o facă, însă rezultatul cumplit le e multora mult prea bine cunoscut. Un asemenea atac înspăimântător a fost îndreptat pentru prima oară asupra orăşelului Forge, o aşezare ai cărei locuitori se îndeletniceau cu mineritul, extrăgând fier. Piraţii de pe Corăbiile Roşii au năvălit într-o noapte, omorând şi luând prizonieri. Au trimis la Castelul Buckkeep o „cerere de răscumpărare”, ameninţând că, dacă nu primesc aur, eliberează captivii. Regele Shrewd n-a găsit în asta nicio logică, aşa că a refuzat să plătească. Piraţii şi-au înfăptuit ameninţarea, au eliberat prizonierii care păreau nevătămaţi şi corăbiile s-au pierdut în noapte.

Dar toată lumea şi-a dat curând seama că, printr-un soi de magie tainică, localnicii reîntorşi se preschimbaseră în ceva diferit de ei înşişi. Ştiau cine sunt şi din ce familii fac parte, dar nu păreau să se mai sinchisească de asta. Tot ce însemna morală şi etică le fusese furat. Nu se gândeau decât la nevoile lor imediate şi, ca să şi le satisfacă, nu se sfi.au să fure, să ucidă şi să siluiască. Unii au fost „capturaţi” de rudele lor, care s-au străduit zadarnic să-i ajute să-şi revină. Nu s-a întâmplat niciodată.

În timpul războiului, preschimbarea în neoameni a fost folosită în repetate rânduri. Lăsa pe teritoriul nostru o oaste ostilă, alcătuită din cei dragi nouă, fără ca piraţii lui Kebal Rawbread să plătească pentru asta băneşte sau sufleteşte. Uciderea neoamenilor era o însărcinare demoralizantă şi dezumanizantă, şi îi revenea poporului nostru. A lăsat urme care n-au dispărut nici până în ziua de azi. Orăşelul Forge n-a fost reconstruit niciodată.

FEDWREN, *Istoria Războiului Corăbiilor Roşii*

Împreună cu ceilalţi oşteni din Gardă, m-am aflat în prima barcă ajunsă pe Aslevjal. Câteva clipe mai târziu, cu vârful în nisip s-a oprit o alta, aducându-i pe Chade, Dutiful, narcescă, Peottre şi Arkon Bloodblade. Noi, oştenii, am coborât în apa puţin adâncă, am prins barca de margini şi, când a săltat-o următorul val, am alergat cu ea către ţărm, astfel încât cei cinci să poată coborî apoi pe nisip uscat. Şi, în tot acest timp, am fost conştient că Bufonul stătea pe buza de pământ de deasupra plajei, urmărindu-ne cu privirea. Nu se clintea, dar vântul rece părea să vorbească în locul lui. Îi biciuia mantia şi părul lung, auriu, scoţând pocnete surde. Pudra care îi făcea pielea să pară mai deschisă la culoare dispăruse, ca şi sulimanurile jamailliene care-i dăduseră înfăţişarea unui străin. Cu cafeniul bogat al tenului peste oasele sculpturale ale feţei şi cu coama de păr arămiu, părea desprins dintr-o poveste. Contrastul puternic dintre albul şi negrul hainelor ştergea orice urmă a indolentului Lord Auriu. M-am întrebat dacă, în afară de mine şi Chade, îl mai recunoscuse cineva. Am încercat să schimb o privire cu el, dar părea să se uite prin mine. A vorbit abia când a pus prinţul piciorul pe ţărm. A început cu o plecăciune.

— V-am pregătit ceai cald, a strigat, fixându-ne cu privirea.

Şuierând fără încetare, vântul i-a purtat cuvintele către noi.

N-a spus nimic mai mult. A arătat către cortul său şi s-a îndreptat într-acolo.

— Îl cunoaşteţi? Cine e? a întrebat Arkon Bloodblade.

Mâna i se odihnea, destinsă, pe mânerul sabiei.

— Îl cunosc de foarte mult timp, a răspuns Chade, cu glas aspru. Dar n-am idee nici cum a ajuns aici, nici de ce.

Prinţul se străduia să nu se uite în urma bărbatului de sus cu gura căscată. Mi-a aruncat o privire, dar m-am grăbit să mă uit

în pământ.

Ala e Lordul Auriu?

Nedumerirea lui Dutiful era sinceră. Înfăţişarea celui care ne aştepta se schimbase destul de mult ca să îndreptăţească nesiguranţa.

Nu. Şi nu e nici Bufonul. Dar e vorba de alte două faţete ale aceluiaşi om, deşi de fapt nu ştiu cine e.

Să nu dramatizăm.

Ultimul mesaj era de la Chade, un soi de mormăială care sugera că-l iritam amândoi.

— Nu e o ameninţare pentru noi, a spus apoi, cu voce tare. Discut eu cu el. Oşteni, rămâneţi aici şi daţi o mână de ajutor la descărcarea corabiei. Duceţi toată încărcătura mai sus de linia fluxului şi aveţi grijă să fie ferită de umezeală.

Chade se descotorosise foarte frumos de mine. Voia să mă ţină departe de Bufon până descoperea ce se petrece. M-am gândit să-i nesocotesc ordinul şi să-l însoţesc în cort. Pe urmă Riddle mi-a tras un ghiont.

— S-ar părea c-ai face bine să le dai o mână de ajutor.

Thick şi coteria Harului soseau la mal în aceeaşi barcă.

Bondocul se ţinea de marginea ei cu atâta disperare încât i se albiseră încheieturile degetelor şi avea ochii strâns închişi. Mâna lui Web îi stătea pe umăr, abia atingându-i, dar Thick se gârbovise sub ea. Am oftat şi m-am dus să-l iau în primire. De corabie tocmai se desprindea o altă barcă, în care se urcaseră războinicii trimişi de Hetgurd.

Inserarea s-a lăsat înainte de a fi toată încărcătura descărcată şi înfăşurată în pânză de cort legată cu funii. Am aruncat o scurtă privire către micile butoiaşe aduse la bord în ultima clipă, la porunca lui Chade. Nu erau cu rachiu. Dintr-unul se scurgea un soi de pudră. Cu un amestec de groază şi speranţă, am recunoscut praful exploziv inventat de bătrânul asasin. Oare de aceea nu obiectase cu mai multă înverşunare când ne impusese Hetgurdul să luăm cu noi atât de puţini oameni? Şi cum avea de gând să folosească blestemăţia aia?

Îmi puneam aceste întrebări în vreme ce locuinţa noastră vremelnică începea să capete formă. Longwick era un comandant priceput. Ţinea mica noastră trupă, alcătuită din oşteni şi din înzestraţii cu Har, într-o continuă mişcare. Alesese cel mai înalt loc liber de pe deal, de unde împrejurimile se

vedeau clar şi în întregime. Corturile erau aranjate în şir compact, fusese săpată o groapă pentru gunoaie şi adunaserăm toate bucăţile de lemn împrăştiate pe plajă. Aveam apă proaspătă, de fapt un torent de zăpadă topită, care se scurgea dinspre gheţar, trecând pe lângă tabăra noastră. Hest, cel mai tânăr oştean, un flăcău de numai douăzeci de ani, a fost pus să stea de strajă, având în grijă întreaga tabără, iar lui Drub, un războinic încărunţit, cu muşchi ca de urs, i s-au încredinţat toate îndatoririle unui bucătar. Deft şi Churry au fost lăsaţi să doarmă, ca să poată lua locul lui Hest mai târziu. Lui Riddle i s-a poruncit să se afle tot timpul la dispoziţia prinţului, fiind umbra lui oriunde s-ar fi dus. Şi, aşa cum mă aşteptam, mie mi s-a cerut să veghez asupra lui Thick, omul prinţului. Membrii coteriei Harului, aflaţi acum la ordinele lui Longwick, au primit însărcinări mărunte, apoi au fost lăsaţi să se împrăştie pe plajă, liberi s-o cerceteze. Sunt sigur că totul era nou şi straniu pentru unii dintre ei, şi mai ales pentru un nobil tânăr, precum Civil, dar, spre lauda lui, a făcut totul cu dragă inimă şi i-a acordat lui Longwick respectul impus de poziţia sa. L-am văzut de mai multe ori aruncând priviri dezaprobatoare către cortul colorat al Bufonului, dar şi-a păstrat gândurile pentru sine. Chade şi prinţul acceptaseră ospitalitatea bărbatului arămiu, împreună cu narcesca, Peottre şi Arkon Bloodblade.

Thick a preferat să se ghemuiască, nefericit, în cortul pe care urma să-l împartă cu mine, Web şi Swift. La nu prea mare depărtare, ardea focul bucătarului şi Drub veghea asupra unui cazan în care fierbea încet terciul de ovăz pentru masa noastră de seară. Eu pusesem, la marginea vâlvătăii, o oală mai mică, cu apă pentru ceai. Prevedeam că, pe insula aia fără copaci, lemnele de foc aveau să devină curând o problemă. Aşteptând să fiarbă apa, mă plimbam agitat încoace şi-ncolo pe lângă cort, simţindu-mă ca un câine legat în vreme ce alţii hoinăreau în voie.

Războinicii Hetgurdului îşi întinseră corturile într-un şir separat şi-şi aduseseră pe ţărm propriile provizii. Fiecare om avea cortul său minuscul. Îi urmăream din priviri, pe furiş. Nu erau bărbaţi tineri, ci veterani căliţi în lupte. Nu le ştiam numele. Mi se spusese că, pentru ceea ce aveau de făcut, nu contau numele lor, ci tribul fiecăruia, dezvăluit de tatuajul său. Masiv şi sumbru ca animalul de pe însemnele sale, Ursul părea să fie

şeful. Bufniţa era un bărbat mai suplu, dar mai bătrân: poetul şi bardul lor. Corbul avea părul la fel de negru ca totemul tribului său, şi ochii tot atât de strălucitori. Foca era un bărbat scund şi îndesat, cu două degete lipsă de la mâna stângă. Cel mai tânăr din grup era Vulpe. Părea uşor iritabil şi nefericit fiindcă ajunsese pe Aslevjal. Vulturul era un bărbat înalt şi suplu, de vârstă mijlocie. În noaptea aia el era de strajă, stătea de veghe pe când ceilalţi, aşezaţi în jurul focului cu picioarele încrucişate, mâncau şi vorbeau cu voci scăzute. M-a surprins holbându-mă la el şi mi-a răspuns cu o privire lipsită de orice expresie.

Nu simţeam niciun fel de duşmănie, din partea niciunuia dintre ei. Erau datori să vadă dacă respectam regulile stabilite de Hetgurd pentru noi, dar nu păreau să aibă nimic împotriva misiunii noastre. Păreau mai degrabă în aşteptarea unui soi de turnir. Pe corabie se amestecaseră în voie printre noi, iar între poetul lor şi Cockle se înfiripase o prietenie care era, în acelaşi timp, o rivalitate amuzantă. Odată ajunşi la ţărm, stabiliseră între ei şi noi un hotar mai rigid, dar mă îndoiam că avea să rămână astfel mai mult de o noapte sau două. Noi eram prea puţini, iar locul prea sumbru.

Alături de cortul plin de culoare al Bufonului fuseseră înălţate alte două, nu cu mult mai mari. Unul pentru narcescă şi Peottre, iar celălalt pentru Chade şi prinţ. De când acostaserăm, pe cei patru nu-i mai văzusem decât foarte puţin. Bufonul îi întâmpinase în cortul lui, dar n-aveam idee ce se petrecuse acolo. Chade şi prinţul nu-mi oferiseră, prin Meşteşug, nici măcar un cât de mic indiciu. Dădusem o mână de ajutor la ridicarea celor două corturi mari de alături şi murmurul abia auzit al conversaţiei din interiorul celui în care se aflau fusese la fel de ispititor şi de lipsit de substanţă ca aroma ceaiului de mirodenii, adusă de vânt.

Acum, când amurgul lua ţinutul în stăpânire încetul cu încetul, Bufonul şi coteria Harului erau pe corabie, savurând cina de bun rămas oferită de Arkon Bloodblade. Nici el, nici războinicii lui din Tribul Mistreţului nu rămâneau cu noi. Aş fi vrut să pricep care era raţiunea din spatele acestui fapt. Oare Tribul Mistreţului nu voia să-şi lege numele de încercarea nesăbuită a Tribului Narvalului sau se dorea pur şi simplu să rămână totul sub comanda lui Peottre? M-am încruntat şi am lovit cu piciorul în pământul rece. Prea multe lucruri nu-mi erau cunoscute. Aş fi

vrut măcar să pot cerceta locul, dar Thick refuzase cu îndărătnicie să se întoarcă pe corabie, chiar şi fiind ispitit cu o cină copioasă, şi rămăsese pe insulă, să împartă cu noi raţiile simple ale unor străji de care nu era nevoie. Zgomotul de paşi târşiţi pe solul aproape îngheţat m-a făcut să întorc capul. Riddle se apropia fluturându-şi braţul şi zâmbind larg.

— Captivant loc! Dacă-ţi plac zăpada, iarba şi nisipul.

S-a ghemuit lângă foc şi şi-a întins mâinile spre el.

— Credeam că-ţi petreci noaptea pe corabie, cu prinţul.

— Nu. Mi-a dat liber, a zis că n-are nevoie de mine acolo. Iar eu am fost încântat. Să mă uit cum mănâncă alţii nu e distracţia mea preferată. Tu ce faci în seara asta?

— Nimic ieşit din comun. Îi ţin companie lui Thick. Acum îi fac ceai.

— Dacă vrei, pot rămâne eu aici să-i pregătesc ceaiul după ce fierbe apa, mi-a spus Riddle, coborându-şi glasul. Ai avea o şansă să-ţi dezmorţeşti picioarele şi să explorezi împrejurimile.

I-am acceptat propunerea cu recunoştinţă. M-am întors în cortul nostru.

— Ai ceva împotrivă dacă fac o scurtă plimbare, Thick? am întrebat. O să-ţi aducă Riddle ceaiul.

Bondocul şi-a strâns mai tare în jurul umerilor pătura în care se înfăşurase.

— Puţin îmi pasă, a răspuns ursuz.

Avea vocea răguşită de prea multă tuse.

— Bine, atunci. Eşti sigur că nu vrei să vii şi tu? Dacă te ridici şi te mişti puţin, o să-ţi fie în curând mai cald. Serios, Thick, aici nu e chiar atât de frig.

— Nnf.

Şi-a întors faţa, ca să nu mă mai vadă. Riddle a dat din cap cu milă şi tot cu capul mi-a făcut apoi semn să plec.

Când mă îndepărtam, l-am auzit spunând:

— Haide, Thick, fă-ţi curaj! Cântă-ne ceva cu fluierul. O să ţină întunericul la distanţă.

Spre surprinderea mea, bondocul l-a ascultat, în timp ce paşii mă purtau agale, tot mai departe, am auzit notele şovăielnice ale cântecului mamei sale. I-am simţit atenţia concentrându-se asupra lui în timp ce ostilitatea pe care mi-o trimitea prin Meşteşug se domolea. Era ca şi cum aş fi lăsat jos o povară grea. Deşi melodia se întrerupea des, ori de câte ori îşi trăgea

bondocul răsuflarea, am sperat că interesul lui faţă de cântec era semn de însănătoşire. Mi-aş fi dorit să simt micşorându-se astfel şi stânjeneala care plana între mine şi Bufon. Nu schimbaserăm nici măcar un singur cuvânt şi nici măcar nu ne aflaserăm destul de aproape ca s-o putem face, însă îi simţisem indignarea ca pe un vânt rece pe piele. Aş fi vrut să fi rămas în noaptea aceea pe ţărm, în cortul lui; ar fi fost un prilej nimerit ca stăm puţin de vorbă fără martori. Dar fusese invitat la cina de rămas-bun de pe corabie. M-am întrebat cine făcuse invitaţia: prinţul, pentru că era intrigat, sau Chade, fiindcă nu voia să-l scape din ochi pe bărbatul arămiu?

M-am plimbat pe plajă în vreme ce lumina amurgului se împuţina şi am văzut ceea ce descrisese iscoada lui Chade. Era ceasul refluxului, oceanul se retrăgea, dezgolind o tot mai mare întindere de nisip. Două şiruri de stâlpi încrustaţi cu scoici şi înclinaţi sub unghiuri bizare ieşeau din apa care îi înghiţise, dovedind că acolo existase cândva un port. La un moment dat, pe ţărm existaseră case de piatră, dar se transformaseră toate în ruine. Rămăseseră doar ziduri înalte până la genunchi, ca un şirag de goluri dintr-o ţeastă cu dinţii pierduţi. Restul pereţilor de piatră se sfărâmase şi se împrăştiase în jur, atât în interiorul, cât şi în afara construcţiilor. M-am încruntat. Distrugerea era prea deplină. Oare mica aşezare fusese atacată de cineva care nu voise doar să ucidă toată suflarea pe care-o adăpostea, ci şi s-o facă de nelocuit? Se părea că năvălitorii încercaseră s-o radă de pe faţa pământului.

M-am urcat pe malul scund, deasupra prundişului de pe plajă. Am dat peste o întindere de teren bolovănos şi plin de smocuri de iarbă, cu umbrele întinzându-li-se dinspre rădăcini pe măsură ce ziua îşi pierdea culorile. Nu existau copaci, doar, din loc în loc, tufe viguroase, răsucite. O fi fost vară, dar gheţarul înţepenit mai sus de noi răspândea răsuflarea iernii pe toată durata anului. Mi-am croit drum prin iarba înaltă, nepăscută, care foşnea frecându-şi seminţele de pantalonii mei. Pe urmă, pe neaşteptate, m-am trezit la marginea unei cariere de piatră. Dacă ar fi fost ceva mai întuneric, probabil că aş fi păşit în gol şi m-aş fi ales cu o căzătură urâtă. M-am oprit pe buza gropii şi m-am uitat în ea. Cu nici doi metri mai jos, pereţii nu mai erau de lut, ci de piatră neagră, străbătută de vinişoare subţiri, argintii. Un fior mi-a străbătut trupul. De acolo fusese extrasă piatra

amintirilor, la fel ca în imensa carieră din munţi, unde din ea fusese sculptat dragonul lui Verity. Apa adunată în fundul gropii era, mai jos de mine, un al doilea cer fără stele. Din ea se înălţau, ca nişte insule sterpe, două pietre mari, ale căror unghiuri şi contururi precise spuneau că sunt lucrul unor mâini omeneşti.

M-am îndepărtat încet şi am pornit-o pe drumul de întoarcere către tabără. Voiam să discut cu Chade şi cu prinţul, dar simţeam că era mult mai urgent să vorbesc cu Bufonul. De pe marginea falezei, m-am uitat în golf, unde *Mistreţul Colţos* se legăna uşor, ţinut pe loc de ancoră şi înconjurat de bărcile pentru acostare. Urma să plece a doua zi, să-l ducă pe Arkon Bloodblade înapoi, la Zylig. Noi, ceilalţi, aveam să rămânem pe insulă, ca să începem căutarea dragonului captiv de sub gheţar. Clipocitul monoton al valurilor sparte de plajă ar fi trebuit să fie liniştitor. În schimb, marea părea să se agite necontenit, hotărâtă să înghită pământul încetul cu încetul. Nu mai avusesem niciodată impresia asta.

Un animal mare a apărut, pentru scurt timp, nu departe de mal. Am înlemnit, încercând să-mi dau seama ce e. A dispărut sub următorul val şi s-a ivit din nou după retragerea lui. În răstimpurile când se vedea, era complet nemişcat. L-am privit cu ochii mijiţi, dar era o formă neagră pe fundalul negru al apei şi nu izbuteam să-mi dau seama decât că are dimensiunile unei balene mici. M-am încruntat la gândul că o astfel de creatură stătea în ape puţin adânci. N-ar fi trebuit să se afle la atât de aproape de ţărm decât dacă era moartă şi o adusese fluxul. Harul îmi spunea că în ea încă mai pâlpâie viaţa, neclară, risipită. Dar nu desluşeam nici senzaţia de înfrângere, nici disperarea unei făpturi în pragul morţii.

Am rămas pe plajă şi am aşteptat până când oceanul în retragere a dezvăluit, treptat, nu doar conturile necizelate ale unui animal mare, ci şi mai multe blocuri de piatră, lucind umede în lumina lunii. Am uitat de orice altceva, cu ochii la apa care elibera ţărmul. Creatura care apărea, încetul cu încetul, mi se părea cunoscută, într-un mod cumva mai presus de fire. Odată ce vezi un dragon întins pe spate, îţi rămâne pentru totdeauna în memorie. Inima a început să-mi bată mai repede. Era oare cu putinţă să fi dat peste răspunsul ghicitorii noastre?

Cred că ţi-am găsit dragonul, Dutiful. Caută un pretext ca să

ieşi pe punte şi uită-te spre ţărm. E din ce în ce mai vizibil, pe măsură ce se retrage apa. Pe plaja acoperită de apele fluxului e un dragon de piatră.

Nu mă folosisem de Meşteşug ca să-i trimit mesajul doar lui Dutiful. A ajuns şi la Chade. Nu după mult timp, prinţul şi ceilalţi meseni au apărut pe punte. S-au uitat către ţărm, dar mă îndoiam că puteau să vadă creatura la fel de clar ca mine, fiindcă acum se profila pe lumina felinarelor de pe corabie. Şi, ajutat de lumina aceea în plus şi de retragerea apei, am văzut că mă înşelasem. Ceea ce luasem drept dragon era, de fapt, un grup de blocuri mari de piatră, foarte apropiate unele de altele, dar neatingându-se. Am văzut capul şi labele din faţă, gâtul şi umerii, trei segmente ale spatelui şi picioarele din spate, apoi mai multe porţiuni, din ce în ce mai mici, din coadă. Lipite unele de altele, ar fi alcătuit dragonul. Aşa cum stăteau înşiruite pe pământul ud, m-au dus cu gândul la cuburile cu care le place copiilor să se joace, îmbinându-le.

Ăsta e dragonul nostru? Vrea să duci un cap de piatră pe vatra din casa ei?

Fiind legat de Dutiful prin Meşteşug, l-am văzut arătând cu degetul şi punându-i aceeaşi întrebare lui Peottre. Dar Arkon Bloodblade a fost cel care a râs şi a clătinat din cap. Tot prin Meşteşug, i-am auzit răspunsul tot atât de clar ca şi cum m-aş fi aflat pe punte, alături de ei.

— Nu, nu, ceea ce vezi e una dintre nebuniile Femeii Palide. Ea şi-a pus sclavii să aducă pietrele aici. Spunea că numai piatra neagră de pe insula asta e balast bun pentru corăbiile ei albe. Se pare că o parte dintre sclavi au fost puşi s-o şi sculpteze. Dar din ce pricină probabil că n-o să…

— E târziu, l-a întrerupt brusc Peottre. Şi voi ridicaţi ancora mâine, la fluxul de dimineaţă, frate. Să ne mai bucurăm de încă o noapte de somn bun, la bord, în paturi, înainte de a înfrunta mâine viaţa grea de pe insulă. Şi pe tine, prinţe Dutiful, te sfătuiesc să mergi devreme la culcare. Mâine o pornim dis-de-dimineaţă la drum, către locul unde se spune că ne aşteaptă adevăratul dragon. O să fie o călătorie anevoioasă. E înţelept să ne odihnim cu toţii.

— Cuvinte înţelepte, ale unui om înţelept, s-a grăbit Arkon să-i dea dreptate lui Peottre. Atunci vă urez tuturor noroc şi vă spun noapte bună!

Ei bine, a întors-o cu măiestrie, a remarcat Chade, în vreme ce oamenii adunaţi pe punte se împrăştiau. *Arkon şi-a dat probabil seama că spunea poveşti pe care Peottre nu vrea să le dezvăluie. Vezi ce altceva mai poţi descoperi acolo, Fitz.*

Cum a reacţionat Bufonul la istorisirea lui? l-am întrebat.

Adevărul este că n-am băgat de seamă, mi-a răspuns aproape răstindu-se.

Cum a ajuns Bufonul aici? De ce e aici? De ce-l ţii unde nu pot vorbi cu el?

Am pus întrebarea fiindcă nu mai eram în stare nici să mă abţin, nici să-mi ascund că eram nemulţumit fiindcă nu-mi împărtăşiseră răspunsurile lui.

Oh, nu te îmbufna. Chade s-a străduit să-mi calmeze iritarea. Ne-a spus destul de puţin. *Ştii cum e el. Fitz, aşteaptă până mâine, când o să fim cu toţii pe ţărm împreună şi-o să-i poţi pune câte întrebări vrei. Cu tine o să fie fără îndoială mai sincer decât cu noi. Şi îl ţinem sub ochii noştri mai ales ca să-l îndepărtăm de războinicii Hetgurdului, nu de tine. Deja a spus c-o să facă tot ce-i stă în puteri ca să ne convingă să nu omorâm dragonul. Şi a fost destul de ambiguu, de fermecător şi de misterios ca să-i intrige pe Peottre şi pe Bloodblade, dar cred că narcesca încă se mai teme de el. Se fereşte să-i întâlnească ochii.*

Prinţul a întrerupt gândurile lui Chade.

La început, oamenii Hetgurdului au crezut că e vorba despre un soi de înşelătorie din partea noastră, despre un aliat secret pe care l-am adus aici pe furiş. Când le-a atras atenţia că el, unul, n-avea de unde şti ce condiţii o să pună Hetgurdul, au recunoscut că într-adevăr nu pare posibil.

Cum au reacţionat narcesca şi Peottre când a spus că el o să ajute dragonul?

Chade a părut să aibă răspunsul gata pregătit.

Reacţia a fost stranie. Mă aşteptam să i-o ia în nume de rău, însă Peottre pare să se simtă uşurat, ba chiar bucuros fiindcă a apărut aici. Iar eu îi sunt recunoscător pentru că n-a spus mai mult decât atât. Iar ţie îţi cer să discuţi întotdeauna cu el fără să vă poată auzi Peottre şi narcesca. Dacă vor afla de cât de mult timp sunteţi prieteni, s-ar putea să creadă că şi tu eşti împotriva strădaniilor noastre.

Mesajul lui Chade era o avertizare pentru mine, o punere la

încercare a loialităţii mele. Nu i-am dat atenţie.

O *s-aştept şi o să vorbesc cu el când vom fi departe de urechi străine,* am spus.

Da. Aşa vei face.

Replica lui era ceva între aprobare şi poruncă.

Pe corabie, lumea se ducea deja la culcare. Am aruncat o privire în urmă, către tabăra noastră. Se părea că şi acolo intraseră cu toţii în paturi. Focul se domolise. Nici măcar nu-mi mâncasem porţia din raţia de seară. Probabil că, spre sfârşitul misiunii noastre, terciul fierbinte avea să ni se pară o delicatesă, dar în clipa aceea nu mă ispitea.

Marea se retrăsese destul de mult ca să pot ocoli dragonul fără să-mi ajungă apa mai sus de glezne. Ştiam că în dimineaţa următoare o să regret că-mi udasem încălţările, dar, dacă era ceva de descoperit la creatura aia de piatră, aveam cel mai bun prilej. Nu fusese sculptată de nicio coterie a Meşteşugului, ci de adepţii Femeii Palide. Credeam că ştiu de ce. Mă gândisem cu mult timp în urmă că Regal şi Galen, Maestrul Meşteşugului, vânduseră părţi din biblioteca magiei noastre. Oare ajunseseră în posesia lui Kebal Rawbread, conducătorul insularilor din timpul Războiului Corăbiilor Roşii? Oare el şi aliata lui, Femeia Palidă, încercaseră să-şi creeze propriii dragoni ca să-i înfrunte pe ai noştri, din cele Şase Ducate? Eram aproape sigur că da.

Când am ajuns destul de aproape de pietrele care luceau, ude, am observat că de ele nu se agăţaseră nici alge, nici scoici. Erau negre, curate, ca în ziua în care fuseseră cioplite. Mi-am pus palma pe una, cu delicateţe. Am simţit-o rece, udă şi dură şi, la atingerea mea, a zumzăit de Har. Aidoma dragonilor adormiţi din munţi. Şi totuşi ceva era altfel. N-am izbutit să-mi dau seama ce, decât după ce am atins piatra de alături. Şi ea adăpostea un clocot de viaţă ascuns. Însă cele două erau diferite. Temându-mă de o capcană ascunsă, m-am apropiat prudent de ele cu Meşteşugul. Şi n-am găsit nimic. Mi-am plimbat mâna peste suprafaţa udă, fără alge atârnate şi fără scoici încrustate. Şi pe urmă acolo am desluşit pe neaşteptate ceva, un amestec de voci ce se înălţau, agitate, şi iarăşi nimic.

Mi-am întors încet capul, apoi mi-am dat seama ce prost fusesem. Răbufnirea de Meşteşug pe care-o simţisem nu era nici discuţie înăbuşită de o prea mare distanţă, nici barieră. Cu gingăşia cu care aş fi mângâiat un tăciune încins, mi-am lăsat

vârfurile degetelor să alunece peste piatra udă din faţa mea. Am avut impresia năucitoare că mai multe voci vorbeau în acelaşi timp, la mare distanţă de mine. Mi-am şters din reflex mâna de partea din faţă a cămăşii şi m-am îndepărtat cu un pas. Neliniştit, am întors pe toate părţile gândul care-mi venise în minte.

Aceea era piatră a amintirilor. Fusese scoasă din cariera de pe insulă, dar era acelaşi soi de piatră pe care o folosise Verity ca să-şi sculpteze dragonul. Toţi dragonii pe care îi văzusem în grădina de piatră din Regatul Munţilor fuseseră sculptaţi din aşa ceva, unii de coterii ale Meşteşugului care doriseră să-şi păstreze pentru totdeauna amintirile şi fiinţa; iar alţii chiar de străbuni. Dragonii pe care-i văzusem fuseseră modelaţi atât de amintirile şi de gândurile trimise în ei, cât şi de uneltele mânuite de sculptori. Şi, în final, toţi acei dragoni îi absorbiseră pe oamenii care îi creaseră. Fusesem martor la trecerea lui Verity în dragonul lui. Fusese nevoie şi de toate amintirile lui, şi de ale lui Kettle, şi de toată forţa lor vitală ca să îmbibe şi să sature piatra, trezind-o la viaţă. Bătrâna se sacrificase de bunăvoie, aidoma lui Verity. Fusese ultima din coteria ei, rămasă să ducă un trai singuratic, de supravieţuitoare a regelui şi a timpului său, dar se întorsese ca să slujească stirpea Farseer. Viaţa ei prelungită şi ardoarea lui Verity nu fuseseră de-ajuns ca să trezească dragonul. O ştiam foarte bine. Verity luase pentru asta şi o fărâmă din mine, iar eu însumi mă lăsasem condus de un imbold necugetat şi îi oferisem sculpturii numite Fata-de-pe-dragon alte amintiri de-ale mele. Simţisem lăcomia forţei de atracţie a pietrei. N-ar fi fost greu s-o las pe Fata-de-pe-dragon să-mi ia totul; ar fi fost un soi de eliberare.

Sau poate o întemniţare. Ce se întâmpla cu un dragon de piatră care nu aduna destule amintiri ca să poată să prindă viaţă şi să zboare? Văzusem ce i se întâmplase Fetei-de-pe-dragon. Rămăsese acolo, în carieră, împotmolită în piatra informă. Cred că, în ceea ce o privea, nu amintirile fuseseră prea puţine, dar creatoarei îi lipsise dorinţa de a renunţa la individualitate, pierzându-se într-un întreg cuprinzător. Ea condusese coteria şi încercase să-şi păstreze amintirile deoparte, în faţa care călărea dragonul, nu să le lase să ajungă în întreaga sculptură. Sau cel puţin aşa îmi spusese Kettle, când o întrebasem de ce nu prinsese dragonul viaţă, de ce nu zburase. Cred că îmi istorisise

povestea ca să mă ţină departe de dragonul lui Verity; ca să mă facă să înţeleg că dragonul nu se putea mulţumi cu nimic mai puţin decât întreaga mea fiinţă.

Aş fi vrut să fie Kettle din nou lângă mine, să-mi spună şi povestea dragonului la care mă uitam. Deşi bănuiam că o ştiu. Pietrei nu i se dăduse forma întregului, ci a unor părţi din întreg. Iar sculptorii nu-şi puseseră în ea propriile amintiri. În schimb, bănuiam că mă aflu în faţa unui monument sumbru al Războiului Corăbiilor Roşii. Ce se întâmplase cu amintirile şi cu sentimentele celor preschimbaţi în neoameni? Indiciile disparate se adunau în creatura împărţită în bucăţi. Blocurile de piatră a amintirilor se aflaseră, ca balast, în calele Corăbiilor Albe. Oare Femeia Palidă şi Kebal Rawbread deprinseseră magia trezirii la viaţă a dragonilor din vreun pergament al Meşteşugului, furat şi apoi vândut lor? Atunci ce-i împiedicase să-şi creeze propriul dragon, care să pustiască toate coastele celor Şase Ducate? Le lipsise dorinţa de a-şi sacrifica propriile vieţi ca să-şi însufleţească astfel creaţia? Se gândiseră că-şi pot făuri dragonul din amintiri furate de la locuitorii ţării pe care-o atacaseră?

Aflată în faţa ochilor mei, dovada eşecului lor mă ajuta să înţeleg de ce trebuia o coterie să meargă la Jhaampe sau chiar mai departe ca să creeze un dragon de piatră. Puteau să fure amintirile locuitorilor celor Şase Ducate şi să le întemniţeze pentru totdeauna în piatră. Dar nu puteau scoate din ele unicitatea unui ţel, trebuitoare pentru a-i insufla dragonului viaţă. Nici măcar toate coteriile care plecaseră pentru asta în munţi nu izbutiseră. Unii se însuraseră cu muntence şi rămăseseră acolo, să-şi încheie vieţile în dragoste. Alţii se apucaseră de cioplit, dar eşuaseră. Nu era o treabă uşoară, nici măcar pentru o coterie foarte hotărâtă. Chiar dacă ar fi izbutit să-l trezească, un dragon hrănit cu amintirile mai multor oameni, adunate cu de-a sila într-o singură piatră, un dragon născut din teroare, furie şi deznădejde ar fi fost o creatură nebună.

Oare asta avuseseră de gând Kebal Rawbread şi Femeia Palidă?

Cândva, mă simţisem din cale-afară de ispitit să mă afund într-un dragon. Încă îmi mai aduceam aminte ce mult suferisem fiindcă Verity nu mă lăsase să iau parte la crearea dragonului

său. Pe urmă, ca bărbat cu adevărat matur, înţelesesem de ce. Uneori, când Ochi Întunecaţi era în viaţă, mai cochetam cu ideea. Mă întrebasem ce soi de dragon ar fi ieşit din noi doi. Iar acum, vrând-nevrând, eram din nou inclus într-o coterie. Însă nu mă gândisem niciodată că eu, Dutiful, Chade şi Thick ne-am fi putut dori să facem un dragon al nostru. Eram o coterie alcătuită mai degrabă din întâmplare decât cu intenţie. Nu-mi puteam imagina că am fi găsit în noi devoţiunea şi hotărârea necesare, şi cu atât mai puţin dorinţa de a ne încheia în aceeaşi clipă vieţile omeneşti pentru a ne imortaliza legătura într-un dragon.

M-am întors cu spatele la piatra sculptată şi m-am îndepărtat încet. Am încercat să nu-mi pun întrebări despre amintirile neoamenilor închise în el. În piatră era întemniţată conştiinţa? Şi, dacă nu, ce era de fapt?

Mi-am trimis din nou gândul către Dutiful şi Chade.

Cred că am găsit o parte dintre amintirile şi sentimentele celor preschimbaţi în neoameni în timpul Războiului Corăbiilor Roşii.

Ce?

Lui Chade nu-i venea să creadă.

După ce le-am explicat, între noi s-a prelungit o clipă de groază. Pe urmă Dutiful a întrebat şovăind:

Le putem elibera?

La ce bun? Aproape toţi cei cărora le-au aparţinut sunt morţi de mult. Din câte ştiu, mulţi au murit de mâna mea. În plus, nu ştiu dacă se poate face şi, cu atât mai puţin, cum se face.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă neliniştearn mai mult.

Gândul lui Chade a ajuns la mine plin de o resemnare calmă.

Deocamdată trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Poate că, după ce terminăm cu dragonul, Peottre o să fie ceva mai dornic să ne dezvăluie ceea ce ştie. Sau poate izbutim să tragem sforile astfel încât să vină aici o corabie din cele Şase Ducate, să ia ce ne aparţine. L-am simţit ridicând mental din umeri. *Indiferent ce-o fi fiind.*

Focul bucătarului de lângă cortul nostru se mistuise, nu mai era decât un ochi roşu, palid în noapte. L-am zgândărit un pic, împingând în el ultimele capete nearse de lemn şi trezind la

viaţă vreo două flăcări anemice. Ceaiul din oala mea parcă plictisită părea cald şi pe fundul cazanului mai rămăsese terci. Riddle plecase, fie fiindcă trebuia să stea de veghe, fie ca să între în culcuşul lui. M-am strecurat în cort prin deschiderea scundă şi mi-am găsit cufărul pe bâjbâite. Thick era o siluetă ghemuită sub pături. M-am străduit să nu-l trezesc în timp ce scotoceam, căutându-mi cana. Am tresărit când i-am auzit vocea în întuneric.

— Locul ăsta e rău. Nu vreau să fiu aici.

În sinea mea, eram de aceeaşi părere. Dar cu glas tare am spus altceva.

— Mie mi se pare sălbatic şi arid, dar nu e mai rău decât multe alte locuri în care am fost. Niciunul dintre noi n-a vrut cu adevărat să vină aici. Dar o să ne dăm silinţa să facem ce avem de făcut.

A tuşit.

— E cel mai rău loc în care-am fost eu vreodată, a spus apoi. Şi tu m-ai adus aici.

A tuşit, şi am simţit ce istovit era de atâta tuse.

— Ţi-e destul de cald? l-am întrebat cu vinovăţie. Vrei una dintre păturile mele?

— Mi-e frig. Sunt îngheţat pe-afară şi pe dinăuntru, cum e şi locul ăsta. Frigul muşcă din mine. O să ne mănânce pe toţi, până la os.

— O să-ncălzesc ceai. Vrei?

— Poate. E cu miere?

— Nu, am răspuns, apoi am cedat ispitei. Ar fi putea fi. Uite pătura mea. Pun ceaiul la încălzit cât mă duc să văd dacă are cineva miere.

— Cred că vreau, a spus fără convingere.

Am pus pătura în jurul lui. Trecuseră multe zile de când nu ne mai aflaserăm atât de aproape unul de altul.

— Nu-mi place când eşti supărat pe mine, Thick. N-am vrut nici să vin aici, nici să te-aduc pe tine. Dar e pur şi simplu ceva pe care a trebuit să-l facem. Ca să-l ajutăm pe prinţul nostru.

N-a răspuns şi n-am simţit împuţinându-se răceala cu care mă trata, dar cel puţin nu mi-a mai scos ochii pentru nimic. Ştiam cine ar fi putut avea miere. Am ieşit şi am urcat dealul către locul unde fuseseră înălţate corturile mai mari, pentru narcescă şi pentru prinţ. Între ele şi puţin mai sus ca ele, fâlfâia uşor în

vânt sălaşul multicolor al Bufonului. În întunericul care se îndesea, părea să strălucească din interior.

Am şovăit în faţa lui. Clapa era închisă, bine legată. Cândva, când nu eram decât un băieţandru, intrasem nepoftit în odăile Bufonului. Şi regretasem amarnic, nu numai fiindcă dădusem peste mistere mai numeroase decât cele pe care le lămurisem, ci şi fiindcă făcusem o minusculă crăpătură în încrederea dintre noi. Fără să le fi rostit vreodată, Bufonul mă învăţase foarte bine regulile pe care se cuvenea să le respect ca să-i păstrez prietenia. Când îi puneam întrebări despre el, răspundea numai la cele la care voia să răspundă şi, ori de câte ori încercam să trag cu ochiul, vedea în asta o încălcare a intimităţii sale. Avea aceeaşi părere şi despre strădaniile mele de a afla despre el mai mult decât se hotăra să-mi dezvăluie singur. Aşa că m-am oprit, cu vântul dinspre gheţar suflând pe lângă mine, şi m-am întrebat dacă voiam să-mi asum acel risc. Mult-încercata noastră prietenie nu era deja brăzdată de prea multe crăpături?

Pe urmă m-am aplecat, am dezlegat clapa şi m-am strecurat înăuntru.

Cortul era dintr-un material necunoscut mie, poate dintr-un soi de mătase, dar una ţesută atât de strâns încât prin ea nu trecea nici măcar o singură adiere. Strălucirea venea de la un vas cu cărbuni, aşezat pe o vatră mică, săpată în podea. Mătasea absorbea căldura pe care o răspândea şi o păstra de minune, iar luciul ei părea să-i sporească lumina. Care, chiar şi-aşa, nu era strălucitoare, ci avea, mai degrabă, căldura intimităţii. Un covor subţire acoperea restul podelei, iar într-un colţ se afla un culcuş simplu, din pături de lână. Mirosul meu de lup a simţit parfumurile Bufonului. În alt colţ se aflau câteva haine strict necesare şi câteva obiecte pline de subînţelesuri. Am văzut că-şi adusese coroana cu cocoşi, cu penele ei lipsă. Cumva, asta nu m-a surprins. Penele de pe insula celorlalţi, acele pene despre care crezusem că se potrivesc în coroana lui, erau în cufărul meu. Unele lucruri au prea mare importanţă ca să le scapi din ochi.

Avea puţine provizii de hrană şi o singură oală; era clar că, pentru supravieţuirea pe termen lung se bizuise pe sosirea noastră. Printre lucrurile lui n-am văzut arme; singurele cuţite erau cele pentru gătit. M-am întrebat ce corabie care să-l aducă până acolo găsise şi de ce nu-şi luase bagaje mai multe. Printre

merinde am dat de un borcan mic, cu miere. L-am luat.

Nu exista nicio bucăţică de hârtie, ca să-i las un bilet. Tot ce-mi doream să-i spun era că nu voisem să vină acolo şi să moară şi că de aceea făcusem tot ce-mi stătuse în puteri ca să-i pun beţe-n roate. În cele din urmă, i-am mutat coroana cu cocoşi în mijlocul culcuşului. Am răsucit în mâini cercul simplu, de lemn, şi lumina palidă a căzut pentru o clipă pe ochiul unuia dintre cocoşi, o nestemată scânteietoare. Bufonul avea să ştie că eu o pusesem acolo şi de ce o pusesem. Nu voiam să creadă, nici măcar pentru o clipă, că încercam să-mi ascund vizita. Când am plecat, am legat clapa făcând nodurile în stilul meu.

Thick aproape că adormise, dar, când am turnat ceaiul şi l-am îndulcit, s-a săltat în capul oaselor, să-şi ia cana. Fusesem generos cu mierea. A băut jumătate şi a oftat adânc.

— Aşa e mai bine.

— Mai vrei?

Avea să rămână foarte puţin pentru mine, dar mi se ivise prilejul să-i intru din nou în graţii şi nu voiam să-l pierd.

— Încă puţin. Te rog!

Am simţit un zid lăsându-se în jos.

— Atunci, dă-mi cana! Ştii, Thick, am adăugat, turnându-i din nou ceai şi îndulcindu-l, mi-a lipsit prietenia noastră. M-am săturat să te tot ştiu supărat pe mine.

— Şi eu, a recunoscut, luând cana. Şi e mai greu decât am crezut c-o să fie.

— Da? Atunci de ce continui?

— Ca s-o ajut pe Nettle să fie supărată pe tine.

— Ahaaa, am spus, lungind cu tristeţe cuvântul.

A dat încet din cap.

— Dar ea e bine, nu? Nu e rănită şi nu e în pericol?

— E furioasă. Pen’ că a trebuit să plece de-acasă. Din pricina unui dragon. M-am speriat când am auzit şi i-am spus c-ar putea să vină aici, fiindcă noi o să tăiem capul unui dragon. Dar ea a spus, nu-ţi face griji; tăticul meu o să mă scape de dragon. Aşa Nettle că nu e în pericol.

Mi s-a învârtit capul. Prin urmare, era sigur. Pasărea-mesager ajunsese la Buckkeep şi regina se grăbise s-o aducă pe Nettle la adăpost. Şi cineva, Kettricken sau Burrich, îi spusese că e fiica mea. Am descoperit, brusc, că n-avea importanţă de ce o făcuse şi cu ce cuvinte. Nettle ştia. Şi era plină de furie împotriva mea,

dar tot găsise o cale de a-mi trimite mesaje prin Thick, dezvăluindu-mi că aflase cine sunt şi că era convinsă că făcusem ceea ce făcusem ca s-o apăr. Toate sentimentele mele păreau să se lupte între ele. M-am întrebat dacă ştia totul despre mine sau doar că îi sunt tată şi că se află în pericol fiindcă prin vene îi curgea sângele meu. Îi explicase cineva ce e Meşteşugul? Ştia că sunt înzestrat cu Har? Aş fi vrut să-i spun eu însumi că-mi e fiică, dacă aş fi crezut vreodată că trebuie să afle. Oare atunci ar fi fost mai uşor pentru ea sau mai greu? Nu ştiam. Nu ştiam atât de multe, iar ea nu ştia atât de multe despre mine!

Pe urmă în minte mi-a năvălit altceva, ca un val. Dacă Nettle se afla în Buckkeep şi dacă îşi putea deschide mintea către Meşteşugul nostru, puteam să comunicăm cu regina, să-i spunem ce se petrecea. M-a străbătut un mic şi straniu fior de încântare. Prinţul Dutiful avea deja o coterie de care se putea folosi.

M-am smuls din gânduri când mi-a înapoiat Thick cana. Era goală.

— Acum ţi-e puţin mai cald? l-am întrebat.

— Puţin, a recunoscut el.

— Şi mie, i-am mărturisit, dar asta n-avea nimic de-a face cu frigul nopţii.

În anumite momente, inima unui om bate atât de tare şi atât de liberă încât nu simte nici gerul cel mai cumplit. Mă simţeam viu şi întreg, iertat de orice vină, pentru tot ce făcusem vreodată. Thick s-a ghemuit din nou în pat, continuând să-şi strângă pătura mea în jurul umerilor. N-avea importanţă. Am vorbit cu prudenţă.

— Dacă Nettle vine în noaptea asta în visele tale, vrei să-i spui…

Că o iubesc. Nu. Era mult prea devreme pentru astfel de cuvinte, iar când aveam să i le spun pentru prima oară, trebuia să le audă din gura mea. Până atunci n-ar fi fost decât vorbe goale, din partea umbrei unui tată pe care nu-l întâlnise nicicând. Nu.

— Vrei să-i spui s-o vestească pe regină că suntem teferi şi nevătămaţi cu toţii şi că am ajuns cu bine pe insulă?

M-am mulţumit, cu bună ştiinţă, cu ceva atât de vag. Nu puteam şti dacă Tintaglia nu ascultă cumva schimbul de mesaje

dintre Thick şi fiica mea.

— Lui Nettle nu-i place regina. E prea bună, îi dă prea multe fuste şi miresme frumoase şi lucruri strălucitoare. Nu e mama lui Nettle! Dar o ţine mereu aproape şi nu-i dă voie să iasă fără gardă. Lui Nettle nu-i place deloc! Şi s-a săturat până-n gât de lecţii, mulţumesc tare mult!

În ciuda tuturor grijilor mele, am zâmbit. Nu mă încânta ideea că fiicei mele nu-i plăcea regina, dar, privind în urmă, îmi dădeam seama că era inevitabil. Mă amuza sunetul cuvintelor ei în gura lui Thick. Şi era o uşurare să ştiu că numărul prea mare ai fustelor şi al lecţiilor era cea mai cumplită ameninţare căreia trebuia să-i facă faţă. Mă simţeam cuprins de o fericire prostească, în pofida numeroaselor moduri în care urma să mi se complice viaţa.

Bondocului îi era somn, dar eu voiam să mai rămân o vreme cu gândurile mele. Am ieşit din cort, închizând clapa în urma mea, şi m-am apropiat de focul muribund. Am răzuit tot terciul rămas în oală şi l-am dat gata. Fiind ultimul om care mâncase, cădea în sarcina mea să curăţ oala pentru a doua zi. Am frecat-o cu nisip şi am spălat-o cu apă de mare, fără să simt nici măcar o clipă asprimea celui dintâi şi răceala celei de-a doua. Gândurile îmi erau în altă parte. Oare Kettricken o instalase în fosta mea odaie? Oare fiica mea purta acum bijuterii şi veşminte demne de o prinţesă? Mi-am turnat în cană ceea ce mai rămăsese din ceai şi am aruncat lăturile din cazan. Dar, când am vrut să-mi îndulcesc ceaiul, n-am izbutit să găsesc borcanul cu miere pe întuneric. Şi l-am băut aşa cum era, gros şi amar, şi delicios mulţumită schimbării care sosise în viaţa mea în acea noapte.

Capitalul 14

OMUL NEGRU

Aşa cum o coterie a Meşteşugului îşi foloseşte talentele ca să influenţeze minţile altora, convingându-i că anumite lucruri sunt adevărate, un modelator al viselor îşi întrebuinţează Meşteşugul influenţându-şi propria minte adormită pentru a da naştere unei lumi la fel de reale, pentru el, ca aceea în care trăim. Într-un fel, cel care stăpâneşte Meşteşugul viselor îşi întoarce talentul împotriva propriilor gânduri. Pe când cei mai mulţi dintre noi nu pot controla în niciun chip ceea ce visează, celor înzestraţi cu

Meşteşugul viselor nu li s-a întâmplat probabil niciodată să viseze la întâmplare şi s-ar putea chiar să le vină foarte greu să priceapă şi cum ar fi un asemenea vis, şi că alţi oamenii visează astfel.

MAESTRA MEŞTEŞUGULUI SOLICITY, *Meşteşugul Viselor*

Am dormit bine, fără niciun fel de vise, şi m-am trezit în zgomot de valuri sparte de plajă. Abia dacă mijeau zorii, dar atât oştenii din gardă, cât şi războinicii Hetgurdului erau deja în picioare. Mi-am spălat faţa în pârâul rece ca gheaţa. Fluxul în creştere acoperise dragonul sculptat, dar, ştiind că se afla acolo, simţeam un soi de zumzet al Harului venind de sub valuri. Am aruncat o privire către vasele ancorate. Aş fi vrut să-l întreb pe Web ce crede despre dragon, dar mă simţeam vinovat. Îmi încălcasem cuvântul, nu-l lăsasem să mă înveţe mai multe despre Har.

Aveam oare dreptul să-i cer să-şi folosească în folosul meu cunoştinţele, după ce refuzasem să mă deprind să le folosesc eu însumi? Ştiam ce-aş fi spus eu dacă ar fi făcut Swift aşa ceva. Mi-am amintit, posomorându-mă, că timpul unei zile nu e nesfârşit şi că, în ultima vreme, toate clipele zilelor mele păruseră să fie dinainte rezervate pentru câte ceva.

Am aruncat o privire în cort, unde Thick încă mai dormea. Laş cum eram, m-am hotărât să-l las în pace. M-am îndreptat spre focul bucătarului gărzii, unde terciul abia începea să fiarbă. Longwick n-avea, deocamdată, nicio însărcinare pentru mine. Am aruncat o privire către corăbiile ancorate, dar n-am văzut niciun semn de viaţă. Probabil că stătuseră de vorbă până târziu. M-am dus din nou la cariera de piatră. La lumina zilei, am avut impresia că întrezăresc oase şi rotunjimea unei ţeste omeneşti sub apa de ploaie, dar pereţii erau abrupţi şi nu simţeam dorinţa să fac cercetări. Indiferent care ar fi fost povestea celor întrezărite, se petrecuse cu mult timp în urmă. Aveam problemele mele, mult mai urgente. Am pornit-o alene către coturile oamenilor Hetgurdului. Erau cu toţii afară şi, la început, am crezut că aveau mâncarea pentru micul dejun pe o masă de piatră. Pe urmă, când m-am aventurat mai aproape, mi-am dat seama că discuţia lor presărată cu tăceri era de fapt o ceartă. M-am oprit locului, scărpinându-mă şi întinzându-mă fără fereală, cu ochii la ocean. Pe urmă m-am lăsat într-un

genunchi, ca şi cum mi-aş fi potrivit mai bine un pantof, ascultând în tot acest timp cu mare atenţie. Îşi murmurau nemulţumirile unul către altul, aşa că-mi era greu să-i înţeleg. Când am auzit destul ca să pricep că pe masa de piatră cerea tradiţia să fie depuse ofrandele aduse Omului Negru şi că a lor fusese primită, m-am ridicat şi m-am apropiat.

Cu un zâmbet prostesc şi dându-mi silinţa să vorbesc cu cel mai puternic accent din cele Şase Ducate, i-am întrebat, întrerupându-mă des, dacă ştiau când e posibil să se întoarcă grupul narcescăi. Un bărbat lat în spate, cu un urs schiţat grosolan tatuat pe obraz, mi-a spus că se va întoarce când se va întoarce. Am dat din cap zâmbind prieteneşte, cu privirea uşor pierdută a omului care nu e sigur de înţelesul cuvintelor abia auzite. Pe urmă, arătând cu degetul către masa de piatră, am întrebat ce au la micul dejun. Şi am avansat cu trei paşi, înainte ca doi bărbaţi să se aşeze între mine şi masă, împiedicându-mă să ajung la ea.

Ursul mi-a explicat că aia nu era mâncarea lor, ci o ofrandă, şi că ar trebui să mă duc la tovarăşii mei de arme şi să mănânc cu ei, pentru că acolo n-aveau ce căuta cerşetorii. L-am privit cu atenţie, imitându-i mişcările buzelor, ca şi cum cuvintele lui m-ar fi nedumerit, apoi am zâmbit larg, le-am urat o seară plăcută şi am plecat. Aruncasem o privire pe masă. Şi văzusem o oală de lut, o pâine mică, neagră, şi o farfurie cu peşte sărat afundat în ulei. Oricât de foame mi-ar fi fost dis-de-dimineaţă, nu arătau îmbietor, şi nu-i puteam găsi Omului Negru vreo vină fiindcă nu se atinsese de nimic. Însă mi se părea interesantă mâhnirea pricinuită de ceea ce părea a fi un refuz. Judecând după cuvintele lor, se aşteptaseră ca un locuitor al insulei să ia, pe furiş, cele oferite. Dar n-o făcuse, şi asta îi îngrijora. Şi erau bărbaţi căliţi în bătălii, oameni aleşi de Hetgurd ca să-şi îndeplinească misiunea fără şovăire. Cei mai mulţi războinici în preajma cărora mă aflasem vreodată erau cu picioarele pe pământ când venea vorba de religie şi de superstiţii. Puteau s-arunce sare ca să „le poarte noroc”, dar prea puţini se sinchiseau de semnele de rău augur dacă se întâmpla, de pildă, s-o sufle vântul într-o parte. Din câte-mi dădeam seama, oamenii Hetgurdului se aşteptaseră să le fie primite darurile aduse Omului Negru, care le-ar fi spus astfel că e de acord cu prezenţa lor pe insulă. Dar nu se întâmplase, aşa că erau

neliniştiţi. M-am întrebat în ce măsură îi putea afecta, făcându-i să ne privească misiunea cu alţi ochi.

În drum spre cortul meu, m-am gândit că o asemenea credinţă a însoţitorilor noştri spunea că, în trecut, cineva sau ceva acceptase astfel de daruri. Oare pe insulă locuia într-adevăr cineva sau, mai degrabă, ofrandele ajungeau la o creatură de soiul şobolanului-tâlhar cu care încercase Swift să se împrietenească şi care ne furase mâncarea?

Am ajuns la Thick tocmai când se trezea. În ziua aceea părea ceva mai binevoitor în privinţa mea şi m-a lăsat să-l ajut să se îmbrace gros. A avut o criză de tuse, care l-a lăsat cu obrajii învăpăiaţi şi cu răsuflarea tăiată. M-a îngrijorat mai mult decât am lăsat să se vadă. O tuse care nu se dă dusă poate să doboare războinici masivi, iar el nu era nici voinic, nici viguros. Se lupta cu acea boală a plămânilor de prea mult timp şi îl aştepta o primăvară răcoroasă, pe care era nevoit să şi-o petreacă într-un cort prin care suflă vântul. Dar lui nu i-am spus nimic din toate astea în timp ce ne apropiam amândoi de foc ca să ne primim porţiile de terci şi de ceai.

Riddle şi ceilalţi oşteni erau în acea stare de bună dispoziţie muşcătoare a oamenilor aflaţi în faţa unei însărcinări dificile şi, poate, neplăcute. Schimbau între ei glume răutăcioase, bodogăneau, nemulţumiţi de mâncare, şi făceau comentarii jignitoare la adresa „dădacelor” noastre din Hetgurd. Longwick stătea la o oarecare distanţă de noi şi, după ce am terminat de mâncat, a găsit câte ceva cu care să-i ţină ocupaţi pe toţi ceilalţi. Se obişnuise cu ideea că datoria mea faţă de Coroană era să-i port de grijă lui Thick şi nu m-a împovărat cu nimic altceva. Aşa că l-am scos pe bondoc la plimbare. N-a avut nimic de spus nici despre cariera de piatră, nici despre torentul de gheaţă topită, nici despre gheţarul albăstrui aplecat deasupra noastră. L-am dus înadins pe plajă şi, când am trecut pe lângă dragonul acoperit de valuri, a clătinat din cap şi mi-a spus, cu un aer solemn:

— Ăsta nu e un loc bun. Şi-a rotit încet privirea şi a adăugat: Aici s-au întâmplat lucruri rele. Şi se simt de parcă s-ar întâmpla acum.

Aş fi vrut să-i pun întrebări despre asta, dar şi-a ridicat braţul butucănos, arătând către corăbii.

— Vin! a strigat, şi avea dreptate.

Bărcile mici, pline de oameni, se îndreptau spre ţărm. Am rămas să le privim. Peottre, Bloodblade şi narcesca erau într-una. Chade, prinţul, Civil, motanul lui şi Web se aflau în cealaltă. În ultima erau Bufonul, Swift şi Cockle. Cel din urmă părea foarte binedispus, dădea întruna din mâini explicând ceva, în timp ce Swift zâmbea cu gura până la urechi, evident distrându-se de minune. Am oftat uşor, apoi am zâmbit în sinea mea. Bufonul meu îi câştigase atât de repede pe toţi cu farmecul lui. Îmi doream să nu fi venit; mă temeam de profeţiile lui despre propria soartă. În acelaşi timp, nu puteam să neg că prezenţa lui mă bucura. Îi simţisem lipsa.

Când au ajuns bărcile la mal, eu şi Thick nu mai eram singurii care le aşteptau. Riddle şi un alt oştean au tras barca lui Peottre pe plajă, dincolo de locul până la care ajungeau valurile. Eu şi Longwick am făcut acelaşi lucru cu a prinţului şi apoi cu a Bufonului. Acesta a coborât fără să-mi arunce nici măcar o privire care să trădeze că ne cunoşteam. Când a ajuns toată lumea pe nisip, oamenii Hetgurdului l-au înconjurat pe Arkon Bloodblade. Nu s-au străduit să-şi coboare vocile în timp ce-i povesteau că Omul Negru nu le acceptase ofranda. În lumina acestui fapt, sugerau că ar fi trebuit să recunoaştem cu toţii că intenţiile noastre erau, pentru el, o ofensă gravă. Narcesca ar fi trebuit să se răzgândească şi să-l elibereze pe prinţ de făgăduiala sa.

Ştiam că sunt supăraţi. Nu mi-am dat seamă că are o atât de mare importanţă pentru ei, le-am transmis lui Chade şi prinţului, prin Meşteşug, după ce le-am istorisit cele întâmplate lângă masa de piatră. Ei aşteptau curtenitori, la o bună distanţă de grupul care discuta în jurul lui Bloodblade şi Peottre. Şi narcesca stătea la distanţă de bărbaţi, privind apa. Părea cioplită în stâncă: pe faţă îi erau dăltuite hotărârea şi resemnarea.

Discuţia despre Omul Negru a continuat, însă Bufonul mi-a abătut atenţia. Se apropiase, vorbind prieteneşte cu Chade şi Swift. Hainele lui, o suprapunere de negru cu alb, mi-au adus aminte de zilele în care fusese măscăriciul regelui Shrewd şi mi s-a pus un nod în gât. Mi-a adresat o singură privire, o simplă zvâcnire a ochilor lui de culoarea gălbuie a rachiului. Pe urmă l-a captivat brusc discuţia oamenilor Hetgurdului cu Peottre şi Bloodblade. A fost ca şi cum aş fi văzut un câine de vânătoare încordându-se când simte un miros. S-a concentrat asupra lor şi

s-a apropiat, fără să-i pese că ar fi putut să pară necuviincios.

Discuţia s-a preschimbat în ceartă şi furia îi făcea pe toţi să vorbească atât de repede şi de gutural încât limba lor a devenit greu de înţeles pentru mine, aproape că nu mai izbuteam să-i urmăresc. Peottre s-a tras cu câţiva paşi înapoi, depărtându-se de grup, şi şi-a încrucişat braţele la piept. Şi-a întors capul într-o parte, luându-şi privirea de la ei şi bătându-se în acelaşi timp zgomotos cu palma peste teaca sabiei. Nu văzusem niciodată gestul în cele Şase Ducate, dar înţelesul mi-a fost totuşi clar. Dacă voia cineva să-l contrazică, aveau să vorbească armele. Oamenii Hetgurdului şi-au întors ochii în altă parte, evident refuzând provocarea. S-au îngrămădit în schimb în jurul lui Bloodblade, care a gesticulat larg, a neputinţă, apoi a întins braţul spre fiica lui, ridicând din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că femeile depăşesc puterea de înţelegere a unui bărbat. Asta a părut să impună o hotărâre.

Bărbatul cu urs tatuat pe obraz s-a desprins din grup şi s-a îndreptat spre narcescă. Elliania nu s-a întors spre el, deşi nu mă îndoiesc că era conştientă de apropierea lui. Se uita în schimb către mare, cu privirea pierdută către orizont, dincolo de corăbii. Vântul bătea pe lângă ea, agitându-i marginile mantiei albastre, cu glugă, şi învolburându-i fusta brodată. I-o sălta destul de sus ca să i se vadă cizmele din piele de focă şi jambierele de lână îndesate în ele. Ea ignora libertatea pe care şi-o îngăduia stihia cu aceeaşi uşurinţă cu care îl ignora pe bărbatul din Tribul Ursului, rămas în aşteptare. Omul şi-a dres glasul, dar s-a văzut nevoit să-i vorbească deşi stătea cu spatele la el.

— Narcescă Elliania, trebuie să-ţi spun câteva cuvinte.

Chiar şi după ce s-a întors spre el, singurul răspuns a fost o privire. Ursul a considerat că astfel îi îngăduia să i se adreseze, şi cred că a vrut să fie auzit şi înţeles de toată lumea. Bufniţa s-a apropiat în timp ce vorbeau, probabil ca să le memoreze cuvintele pentru urmaşi. Barzii nu cred în intimitate.

— Sunt sigur că ai auzit tot ce am discutat. Dar o să repet, clar şi sincer. Noaptea trecută am lăsat o ofrandă pentru Omul Negru, aşa cum se obişnuieşte când vii în acest loc, din indiferent ce motiv. În dimineaţa asta, era pe masa de piatră, neatinsă. S-a spus de mult că nimeni nu poate cumpăra bunăvoinţa Omului Negru cu daruri, dar, când le ia, îţi îngăduie

să-ţi rişti viaţa aici. În dimineaţa asta, am ştiut că nouă nu ne permite nici măcar atât. Narcescă, am sosit aici, împreună cu tine, ştiind deja că ai găsit pentru peţitorul tău o provocare nepotrivită. N-ai vrut să ne asculţi. O să ţii cont acum de ceea ce ne-a arătat însuşi Omul Negru? Nu suntem bine-veniţi pe insulă. Unii dintre noi se aşteptau să-şi arate mânia împotriva ta. Dar nu ne-am aşteptat să nu ne primească nici măcar pe noi, cei care nu vrem decât să vedem dacă aici se va da o luptă dreaptă. Îi pui în primejdie de toţi oamenii din acest grup, nu doar pe tine şi pe bărbatul tău. Ne temem că, dacă îţi vei atinge ţelul, nemulţumirea zeilor nu se va revărsa doar asupra voastră, ci şi asupra tuturor celor care vor fi de faţă la săvârşirea faptei.

Am văzut-o pe Elliania clipind, şi poate că obrajii i s-au îmbujorat ceva mai puternic. Doar neclintirea trupului ei spunea că ascultase în vreme ce privea în depărtare. Războinicul a continuat cu voce mai scăzută, dar toate cuvintele i s-au auzit limpede.

— Retrage provocarea, narcescă. Înlocuieşte-o, dacă doreşti, cu una mai potrivită. Cere-i cornul unui narval sau colţii unui urs pe care să-l ucidă de unul singur. Trimite-l să omoare orice creatură pe care e drept şi se cuvine s-o vâneze omul, dar hai să părăsim insula asta şi dragonul pe care îl adăposteşte, protejându-i. Icefyre n-a fost zămislit ca să-l ucidă un bărbat, narcescă. Nici măcar din dragoste pentru tine.

Am crezut că o s-o convingă, până când i-am auzit ultimele cuvinte. Le-a pronunţat cu un asemenea dispreţ, încât m-au usturat chiar şi pe mine. Elliania i-a răspuns fără să-l privească, cu ochii la mare.

— Nu renunţ la provocare. Pentru că aşa trebuie, a adăugat, după ce s-a întors spre Dutiful. Pentru onoarea Tribului Narvalului.

A spus asta aproape ca pe o scuză, ca şi cum ar fi regretat că e obligată să rostească aşa ceva. Dutiful a dat încet din cap, o singură dată, acceptând atât provocarea, cât şi faptul că ea nu putea s-o retragă. Era un act de încredere între ei doi şi cred că atunci mi-am dat seama că, pentru Chade, asta nu mai reprezenta de câtva timp o noutate; dacă puteau fi învăţaţi să tragă în acelaşi jug, cei doi puteau deveni o pereche foarte puternică.

Ursul şi-a încleştat pumnii pe lângă trup şi şi-a împins bărbia

în afară. Burniţa a dat din cap spasmodic, ca pentru sine, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie clipa.

Narcesca s-a întors spre Peottre.

— N-ar trebui să ne pregătim de plecare? l-a întrebat. Mi s-a spus că drumul până în locul unde stă dragonul sub gheaţă e lung şi anevoios.

Peottre a dat din cap cu gravitate.

— Imediat ce ne luăm rămas-bun de la tatăl tău.

Mie mi-a sunat a izgonire; însă Arkon Bloodblade n-a părut să se simtă ofensat, ci uşurat.

— Trebuie să plecăm la fluxul ăsta, a încuviinţat.

— Daţi mărturie! a strigat furios Ursul.

Toată lumea s-a întors spre el.

— Daţi mărturie că, dacă murim aici, noi, cei veniţi la cererea Hetgurdului, Tribul Narvalului şi Tribul Mistreţului, le datorăm caselor mamelor noastre preţul sângelui. Pentru că nici n-am venit încoace din voia noastră, nici nu dorim această înfruntare. Dacă o să cădem în dizgraţia zeilor, să nu plângă rudele noastre în van după dreptate.

După cuvintele lui s-a lăsat tăcerea.

— Dau mărturie, a acceptat apoi Peottre, cu asprime, iar Bloodblade a repetat, ca un ecou:

— Dau mărturie.

Am bănuit că era vorba de un obicei din Insulele Străine, necunoscut mie. Chade a părut să-şi dea seama că eram nedumerit. I-am simţit stânjeneala când mi-a explicat:

I-a obligat pe amândoi să facă un legământ. Orice dizgraţie sau ghinion vom atrage prin faptele noastre de aici se cuvine să cadă numai asupra triburilor Mistreţului şi Narvalului. Ursul a cerut să depună mărturie pentru asta toţi cei de faţă.

Mie Ursul mi s-a părut aproape dezamăgit de uşurinţa cu care îi acceptaseră cei doi subterfugiul. Şi-a încleştat pumnii de mai multe ori, dar, fiindcă nimeni n-a catadicsit să observe, s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat. Bufniţa l-a urmat. Am bănuit că se aşteptaseră la o sfidare şi la rezolvarea oferită de o luptă cu săbiile sau cu pumnii şi că îngăduinţa de care dăduseră dovadă Peottre şi Bloodblade pur şi simplu îi obliga, pe el şi pe ceilalţi trimişi ai Hetgurdului, să-şi continue misiunea.

Tatăl narcescăi şi-a luat apoi rămas-bun de la un grup de oameni posomorâţi. La ceremonie erau datori să ia parte, oficial,

războinicii Hetgurdului, Chade, prinţul, Peottre şi narcesca. Noi, ceilalţi, am rămas pe margine, ca martori neoficiali. Thick se plimba într-o doară pe plajă, răsturnând pietrele şi înghiontind cu un băţ crabii mărunţi cărora le strica astfel ascunzătoarea. M-am prefăcut că-l urmăresc, ca să nu-l scap din ochi, şi m-am apropiat încetul cu încetul de Bufon. El a părut să înţeleagă ce făceam, pentru că s-a îndepărtat de Swift şi Cockle.

— Vasăzică aşa, am zis, când am ajuns destul de aproape ca să fiu auzit fără să ridic deloc glasul. În ciuda tuturor strădaniilor mele, ai ajuns totuşi aici. Cum ai izbutit?

Deşi suntem de aceeaşi înălţime, a reuşit cumva să mă privească de sus, cu răceală. Neclintirea feţei lui trăda o furie imensă. Am crezut că n-o să-mi răspundă. Apoi l-am auzit:

— Am zburat, a spus, cu o voce de gheaţă.

A rămas nemişcat, respirând fără zgomot şi fără să se uite la mine. M-am simţit, cumva, încurajat fiindcă nu plecase, dar m-am întrebat dacă nu cumva n-o făcuse pur şi simplu fiindcă nu voia s-atragă atenţia asupra discuţiei noastre. Nu i-am luat în seamă răspunsul batjocoritor.

— Cum poţi să fii supărat pe mine? Ştii de ce-am făcut-o. Ai spus că, dacă vii, o să mori aici. Aşa că am aranjat lucrurile ca să nu poţi veni.

A păstrat o vreme tăcerea. Barca în care se urcase Arkon Bloodblade era împinsă în mare şi o urmăream amândoi cu privirea. Doi dintre războinicii lui din Tribul Mistreţului au pus mâna pe vâsle şi s-au aplecat asupra lor cu râvnă. Li se citea pe feţe că erau încântaţi să părăsească insula. Bufonul m-a privit pieziş. Culoarea ochilor i se întunecase până la a ceaiului tare, privit prin pahar. Fără pudră şi fără Sulimanuri, faţa lui era de un cafeniu-auriu mătăsos.

— Ar fi trebuit să respecţi ceea ce ştiai că e necesar să fac, m-a mustrat.

— Dacă tu ai fi ştiut că merg la moarte, n-ai fi încercat să mă opreşti?

Alesesem greşit întrebarea, şi mi-am dat seama imediat de ce am rostit-o. Bufonul s-a uitat lung la corabia din port, unde oamenii trudeau trăgând de lanţul ancorei şi întindeau pânzele, şi mi-a răspuns cu voce înceată, abia mişcându-şi buzele.

— Dimpotrivă. De multe ori am ştiut că soarta sau propria ta încăpăţânare îţi vor pune viaţa în pericol, dar ţi-am respectat

întotdeauna dorinţa de a risca.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat fără grabă. Swift mi-a aruncat o privire stranie, apoi s-a grăbit să-l urmeze. L-am zărit pe Civil uitându-se după ei dezgustat. Am auzit scrâşnet de paşi pe pietrişul plajei şi, când m-am întors, l-am văzut Web, care venea spre mine. Mi-era greu să-l privesc în ochi. Mă simţeam bizar de vinovat, de parcă l-aş fi insultat refuzându-i oferta de a-mi da lecţii. Dacă el avea impresia că-i adusesem un afront, o ascundea foarte bine. A arătat către Swift şi Bufon întinzându-şi bărbia spre ei.

— Îl cunoşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Întrebarea m-a surprins. E Lordul Auriu, de la Buckkeep. Nu l-ai recunoscut?

— Nu, nu l-am recunoscut. Nu din prima clipă. Abia când i-a spus lordul Chade „lord Auriu“ am remarcat asemănarea. Dar, chiar şi după ce i-am aflat numele, am rămas cu senzaţia că nu ştiu nimic despre el. Însă cred că tu ştii. E o creatură stranie. Poţi să-l simţi?

Ştiam ce vrea să spună. Pentru Harul meu, Bufonul părea să nu existe.

— Nu. Şi n-are nici miros.

— Ah.

Numai atât a spus, dar am bănuit că îi dădusem mult de gândit.

M-am uitat în jos, la picioarele mele de pe nisipul presărat cu pietre.

— Web, îmi cer iertare. Vreau mereu să găsesc timp în care să stăm de vorbă, dar se pare că nu izbutesc niciodată. Nu înseamnă că nu sunt interesat sau că dispreţuiesc ceea ce mă poţi învăţa. Dar apar mereu atâtea altele între mine şi ceea ce îmi doresc să fac.

— Ca acum, a răspuns el, cu un zâmbet larg.

A ridicat din sprâncene şi s-a uitat la Thick. Bondocul stătea ghemuit lângă o bucată de lemn adus de valuri pe care o întorsese cu josul în sus. Se uita cu atâta atenţie la puricii de nisip şi la micii crabi scoşi astfel la vedere, încât nu lua în seamă valurile care-i clipoceau tot mai aproape de picioare. Dacă nu mă grăbeam să-l iau de-acolo, avea să-şi ude pantofii şi să-şi petreacă restul zilei suferind din pricina asta. Am schimbat cu Web o privire plină de înţelegere şi am alergat să-mi fac datoria.

Înainte să dispară corabia din vedere, Longwick le împărţea deja ordine oamenilor săi. Cu precizia firească a unui vechi oştean, i-a pus să împartă proviziile în pachete uşor de cărat. Văzând câte erau, îţi puteai da cu uşurinţă seama că se aştepta să ia toată lumea parte la transportul lucrurilor noastre în noua tabără. Thick renunţase la cotrobăitul pe plajă şi se aşezase neconsolat chiar în uşa cortului, cu o pătură pe umeri. Ziua nu era chiar aşa de rece. M-am întrebat, neliniştit, dacă are din nou fierbinţeală. M-am dus să vorbesc cu Longwick.

— Cât de departe ar trebui s-ajungem azi?

Mi-am înclinat capul, arătând spre Thick ca să-i explic ce mă îngrijora.

Căpitanul Gărzii Prinţului a înţeles şi s-a încruntat neliniştit.

— Mi s-a spus că până în locul unde se află dragonul prins sub gheaţă avem de mers trei zile. Dar, după cum nu mă îndoiesc că ştii, astfel de măsurători ale distanţei nu înseamnă nimic. Un drum de o zi pentru un călător cu experienţă şi cu bagaje uşoare poate fi, pentru un mesager împovărat cu cât de mult poate duce, o călătorie de trei zile. Şi-a ridicat privirea, cercetând gânditor cerul senin şi piscurile acoperite cu gheaţă de pe insulă. N-o să fie o plăcere pentru niciunul dintre noi, şi-a dat apoi cu părerea. Când traversezi un gheţar, e întotdeauna iarnă.

I-am mulţumit şi am plecat. Ceilalţi oşteni începuseră să strângă corturile, dar Thick nu se clintise de la intrarea într-al nostru. Am încercat să-mi pun pe faţă o mască a bunei dispoziţii, dar mi s-a strâns inima la gândul însărcinării care mă aştepta. Dacă mă urâse fiindcă îl îmbarcasem pe o corabie, ce sentimente aveam să-i trezesc târându-l după mine într-o drumeţie de-a curmezişul unui gheţar?

— E timpul să ne facem bagajele, Thick, l-am înştiinţat cu veselie.

— De ce?

— Păi, dacă vrem să omorâm dragonul, trebuie să mergem acolo unde e dragonul.

— Eu nu vreau să omor dragonul.

— Ei, de fapt n-o să fim noi cei care-l omoară. Asta o s-o facă prinţul. Noi o să fim acolo doar ca să-l ajutăm.

— Nu vreau să mee… eerg.

A lungit cuvântul, morocănos. Dar, spre uşurarea mea, s-a ridicat şi a ieşit din cort, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l strâng

imediat.
— Ştiu, Thick. Nici eu nu vreau să merg pe jos, prin toată zăpada şi gheaţa asta. Dar trebuie. Suntem Oamenii Regelui şi asta e datoria noastră. Acum, înainte de a strânge cortul, trebuie să ne îmbrăcăm amândoi mai gros. De acord?
— N-avem rege.
— Prinţul Dutiful o să devină rege într-o bună zi. Iar atunci tot asta o să fim. Aşa că acum suntem deja Oamenii Regelui. Dar poţi spune că eşti Omul Prinţului, dacă aşa îţi place mai mult.
— Nu-mi plac zăpada şi gheaţa.
S-a întors în cort fără tragere de inimă şi s-a uitat neajutorat în jur.
— Îţi aduc eu lucrurile, i-am spus, şi am început să le adun.
În viaţa mea făcusem multe, aşa că să fiu valetul unui omuleţ bondoc nu mi se mai părea atât de şocant cum mi s-ar fi părut odinioară. I-am înşirat hainele, apoi l-am înfofolit în ele. Era ca şi cum aş fi îmbrăcat un copil voinic. S-a plâns că mânecile primei cămăşi i se trag în sus sub ale celei pe care i-am pus-o peste ea şi că-l strâng cizmele trase peste două perechi de ciorapi. Când am terminat cu ele, eram eu însumi transpirat şi cu răsuflarea tăiată. L-am trimis afară, atrăgându-i atenţia că trebuia să stea departe de apă, cât timp mi-am pus şi eu un rând de haine în plus şi am reîmpachetat şi lucrurile mele, şi pe ale lui.
N-am putut să nu zâmbesc când mi-am dat seama că mă temeam de drumul care urma, fiindcă rănile cicatrizate mă dureau întotdeauna din pricina frigului. Însă mi-am adus aminte că, mulţumită vindecării prin Meşteşug de care avusesem de curând parte, scăpasem de ele; sau cel puţin nu le mai aveam pe cele adâncite în muşchi până la os, prin care mă sfredelea durerea. Fuseseră înlocuite cu simple semne pe suprafaţa pielii, pentru a lăsa impresia că se aflau la locurile lor. Mi-am rotit umerii, dovedindu-mi mie însumi că nu-mi mai simt carnea trasă de cicatricea adâncă. Era o senzaţie minunată şi m-am trezit zâmbind cu gura până la urechi şi în timp ce am târât bagajele noastre afară din cort şi pe urmă, cât am demontat cortul.
Am cărat totul în locul unde supraveghea Longwick împărţirea poverilor. Acolo mai era încă în picioare un singur cort mic. Căpitanul se hotărâse să lase pe plajă o parte dintre provizii şi stătea de vorbă cu Chade ca să stabilească dacă ar fi trebuit să fie păzite de un singur oştean sau de doi. Bătrânul sfetnic ar fi

vrut să lase numai unul, ca să avem mai mulţi oameni cu noi. Longwick susţinea, curtenitor, dar neînduplecat, că era mai bine să rămână doi.

— Pentru că, domnul meu, insula asta are ceva neliniştitor. Şi ştim amândoi că oştenii din gardă sunt înclinaţi către superstiţii. Războinicii Hetgurdului au tot spus poveşti despre un Om Negru şi acum îi aud şi pe oamenii mei bombănind că, da, azi-noapte au zărit o umbră misterioasă stând la pândă la marginea taberei. Un om singur şi-ar face tot timpul astfel de gânduri. Doi vor juca zaruri, vor sta de vorbă şi vor avea mai bine grijă de proviziile noastre.

În cele din urmă, Longwick şi-a impus părerea şi Chade a fost de acord să lase doi oameni pe plajă. Churry şi Drub aveau să rămână cu rezervele noastre. Treaba asta odată pusă la punct, bătrânul sfetnic s-a întors spre mine.

— Thick, omul prinţului, e gata de drum?

— În măsura în care-am izbutit să-l pregătesc, lord Chade. *Dar nu e câtuşi de puţin încântat.*

E vreunul dintre noi?

— Minunat. Am câteva obiecte în plus, de care vom avea nevoie în preajma dragonului. Longwick le-a împachetat separat ca să fie mai uşor de cărat.

— Cum doreşti, lord Chade.

I-am făcut o plecăciune. Şi s-a grăbit să plece, în timp ce Longwick mi-a dat un butoiaş cu pulbere explozivă, ca să mi-l adaug în raniţă. Am gemut în sinea mea, fiindcă era mai greu decât mă aşteptasem. Luam cu noi două. Al doilea îi fusese încredinţat lui Riddle. Celelalte rămâneau cu restul rezervelor depozitate pe plajă.

Un singur om ar fi fost gata de plecare în scurt timp după ce-şi ridicase ancora corabia lui Bloodblade. Dar e cu totul altceva când trebuie să pui în mişcare un grup de oameni. Soarele ajunsese la amiază înainte de a fi totul împachetat şi adus laolaltă. Am observat că Bufonul a strâns cortul lui complicat repede şi fără ajutor. Indiferent din ce material o fi fost făcut, a devenit un pachet uimitor de mic. Bufonul şi-a săltat singur toate lucrurile în spate, şi asta m-ar fi surprins dacă n-aş fi ştiut dintotdeauna că e mult mai puternic decât ai fi zis, judecând după silueta lui zveltă. Era în mijlocul nostru, dar nu făcea parte din niciun grup. Oamenii Hetgurdului îl priveau cu precauţia cu

care-i tratează majoritatea războinicilor pe cei atinşi de mâna unui zeu. Nu-l dispreţuiau, dar li se părea mai înţelept să nu-i dea atenţie şi să nu-i atragă atenţia. Oşteni din gardă simţeau că nu e treaba lor şi nu voiau să fie recrutaţi ca să-i care lucrurile sau să-i ajute în vreun alt fel. Cockle îl privea de departe, mirosind o poveste, dar nu cu destulă tărie ca să fie atras. Numai Swift părea fascinat de Bufon, fără rezerve. Îşi lăsase raniţa jos şi se cocoţase pe ea în timp ce stăteau de vorbă. Bufonul fusese întotdeauna spiritual şi Swift, care izbucnea imediat în râs, părea să-i inspire tot mai multe vorbe de duh. Web se uita la cei doi cu o expresie care semăna a aprobare. Abia atunci mi-am dat seama că lui Swift i se întâmpla pentru prima oară să se împrietenească atât de uşor cu cineva. Tocmai mă întrebam cum izbutise Bufonul să-i spulbere reţinerile când am observat cu cât dezgust îi urmărea Civil. Când şi-a ridicat ochii şi a văzut că-l priveam, s-a grăbit să se uite în altă parte, dar îi simţeam neliniştea clocotind, gata să iasă la suprafaţă. M-am gândit cum aş fi putut ajunge să vorbesc cu el între patru ochi, să-i liniştesc temerile. Era clar că-i rămăsese întipărită în minte impresia pe care i-o făcuse Lordul Auriu când îl vizitaserăm în castelul părintesc. Şi nu-mi era greu să ghicesc ce-l îngrijora: credea că Bufonul se străduieşte să-l seducă pe băiat. Trebuia să intervin înainte de a-i pomeni cuiva ceva despre bănuielile sale, fiindcă ale mele îmi spuneau că insularii nu tolerează asemenea purtări nici măcar din partea cuiva atins de un zeu.

Longwick ne-a împărţit tuturor bastoane cu vârfuri de fier, un obiect pe care nu m-aş fi gândit niciodată să-l iau cu mine. Dar, când Chade ne-a chemat pe toţi să-l ascultăm pe Peottre înainte de a părăsi plaja, mi-am dat seama că bastoanele fuseseră de fapt aduse de acesta din urmă.

Atât el, cât şi narcesca purtau poveri la fel de grele ca noi toţi. Ea aştepta alături de trei sănii, aduse tot de Blackwater, dintre care una deja încărcată cu o mare parte a proviziilor noastre. Haina ei lungă era numai şi numai din blană de vulpe albă ca zăpada. Îşi ascunsese frumosul păr negru, în întregime, sub o bonetă ţesută din fire de mai multe culori strălucitoare. Purta cizme moi, cu tălpi din piele de morsă, frumos răzuită, şi carâmbi din piele de căprioară, de pe care blana nu fusese îndepărtată. Dacă n-ar fi avut un aer solemn, ar fi părut

costumată într-o mireasă a zăpezii. Alături de ea, Peottre era masiv, îmbrăcat în blană neagră de lup şi în pantaloni şi piele de urs. Semăna, mai mult decât orice înzestrat cu Har pe care-l cunoscusem vreodată, cu un metamorf dintr-o legendă despre animale. Numeroasele straturi de haine îl rotunjiseră până la dimensiuni aproape hilare. Totuşi, l-am ascultat toţi cu gravitate, străduindu-ne să nu scăpăm niciun cuvânt.

— Ştiu unde doarme dragonul, a spus. Am mai fost acolo de două ori. Dar, chiar şi-aşa, o să-mi fie greu să vă călăuzesc. Dacă ştii în ce loc de pe un gheţar se află ceva, nu înseamnă că ştii şi drumul până acolo. Pentru că gheţarii nu sunt ca piatra şi ca pământul, care rămân la fel an de an, iar ăsta, pe care trebuie să-l traversăm, face parte dintre cei mai schimbători din lume. Gheţarii dorm şi merg, iar când se trezesc gem şi cască, deschizând crăpături largi. Şi apoi dorm iar, şi zăpada adusă de vânt construieşte punţi peste crevase, făcând din ele un pericol ascuns pentru oricine nu înaintează cu cea mai mare prudenţă.

Să cazi într-una e aproape acelaşi lucru cu a fi înghiţit de un demon al zăpezii. O să vă prăbuşiţi în beznă, şi acolo o să vă găsiţi sfârşitul. O să vă plângem, dar n-o să ne oprim din drum.

A spus asta privindu-ne pe toţi, pe rând, şi n-am fost singurul care şi-a stăpânit un tremur.

— Urmaţi-mă, a continuat Peottre. Dar asta nu înseamnă să mergeţi doar în aceeaşi direcţie cu mine, ci să călcaţi chiar pe urmele tălpilor mele. Şi, chiar şi-aşa, nu vă încredeţi în gheaţa de sub voi. Odată ce vom ajunge pe gheţar, verificaţi locul la fiecare pas. Un om, doi, trei pot trece înaintea voastră cu bine, după care crusta de gheaţă vă poate trăda. Încercaţi-o cu bastonul înainte de fiecare pas. S-ar putea să vă plictisiţi făcând-o. Dar nu încetaţi s-o faceţi decât dacă v-aţi plictisit de viaţă.

Ne-a măsurat din nou pe toţi cu privirea. Şi a dat iarăşi din cap. Apoi a spus:

— Urmaţi-mă!

Şi, fără să mai adauge nimic, s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o în susul plajei. Narcesca mergea chiar în spatele lui. În spatele ei era prinţul, iar în spatele lui, Chade. Lordul Auriu a trecut pe următorul loc din şir şi nimeni nu i-a contestat dreptul ăsta. După el veneau membrii coteriei Harului, căreia i se încredinţase o sanie, apoi martorii trimişi de Hetgurd şi, în

sfârşit, Longwick şi Hest, trăgând a doua sanie, şi Deft şi Riddle cu a treia. Eu eram penultimul, cu Thick înaintând greoi în spatele meu. Luasem o parte din bagajul pe care ar fi trebuit să-l ducă el, lăsându-i doar atât cât era necesar ca să nu-i rănesc orgoliul. Dar am regretat asta curând şi mi-am jurat că, în ziua următoare, avea să călătorească neîmpovărat. Chiar pe cele mai uşoare porţiuni ale drumului, picioarele scurte şi mijlocul gros îi îngreunau mersul. Împovărat şi cu raniţa, şi cu o tuse sâcâitoare, pur şi simplu nu putea să ţină ritmul impus de Peottre. Când am ajuns la marginea gheţarului, între noi doi şi restul grupului era un gol. Verificarea atentă înainte de fiecare pas a început şi am crezut că o să-i întârzie pe ceilalţi destul de mult ca să-i ajungem. Dar nu mă gândisem că Thick avea să respecte cu mult zel toate indicaţiile lui Peottre. Înainte de fiecare pas, lovea în gheaţa din faţa lui de parcă ar fi vrut să înjunghie un peşte. A început curând să gâfâie de atâta efort, dar m-a refuzat cu hotărâre când m-am oferit să fac eu verificarea pentru amândoi.

— Nu vreau să fiu înghiţit de un demon al gheţii, mi-a spus îmbufnat.

Ne poţi vedea urma? m-a întrebat Dutiful, prin Meşteşug.

Foarte clar. Nu-ţi face griji pentru noi. Dacă o să fie nevoie să ne aşteptaţi, o să vă dau de ştire. Mulţumită acestor încercări, măcar lui Thick o să-i fie mai cald.

Prea cald! Prea multă muncă! s-a plâns el.

— Ajunge dacă loveşti cu bastonul. Nu trebuie să-l înfigi în gheaţă.

— Ba da, m-a contrazis bondocul.

Am tras concluzia că-mi bat gura degeaba şi l-am lăsat să facă după cum voia, deşi mi-era greu să nu-mi pierd răbdarea în vreme ce-mi iroseam timpul mergând în faţa lui ca melcul, ca să poată ţine pasul. Mă plictiseam şi aveam mult prea mult timp în care să chibzuiesc asupra situaţiei în care ne aflam. Nu-mi plăcea cum decurg lucrurile, dar n-aş fi putut spune exact ce anume nu-mi convine. Poate că era exact aşa cum spusese Thick: acolo se întâmplaseră lucruri rele şi se simţeau de parcă s-ar fi petrecut chiar atunci.

Vântul nu înceta nicio clipă, dar cerul era albastru şi senin. Din loc în loc, vedeam beţe bizare ieşind din zăpadă, şi de unele erau legate bucăţi de pânză viu colorate. Am bănuit că

însemnau drumul pe care ne conducea Peottre. Se oprea des ca să îndrepte câte unul sau ca să-i lege o nouă fâşie bătătoare la ochi. Chiar şi aşa, grupul din faţă înainta mult mai repede decât mine şi Thick. I-am privit îndepărtându-se de noi şi devenind tot mai mici, până când mi s-au părut păpuşi ce se aventurau pe întinderea de gheaţă înşiruite într-un dans bizar, în ritmul loviturilor de baston. Umbrele de un alabastru palid aşternute pe gheaţa cristalizată şi pe zăpadă ni s-au lungit şi ni s-au subţiat. Suprafaţa pe care înaintam nu mi se părea cu adevărat nici gheaţă, nici zăpadă. Era un strat subţire de zăpadă autentică, dar sub el se compactaseră ace de gheaţă şi noi mergeam pe vârfurile lor.

La un moment dat, mi-am dat seama că mă hotărâsem să-mi fac timp să vorbesc cu Bufonul după căderea serii, şi orice puteau crede alţii despre asta n-avea decât să se spulbere-n vânt. Aproape imediat, am simţit Meşteşugul lui Chade cuprinzându-mă ca un lujer subţire. Întrebarea lui era numai pentru mine:

Băiete, eşti încă al meu?

Ar fi trebuit să fie mândru de răspunsul care a urmat. Sunt sigur că nici el n-ar fi putut găsi, atât de repede, ceva mai bun.

În aceeaşi măsură ca întotdeauna.

Am simţit chicotitul amar din mintea lui.

Ah. Bine, cel puţin nu mă minţi. Ce ţi-a spus?

Bufonul?

Cine altcineva?

Am vorbit numai despre ceea ce m-a făcut să-l împiedic să ne urmeze. Dorinţa de a-i salva viaţa. Am înţeles că nu i se pare un motiv suficient.

Probabil s-a gândit că eu am pus totul la cale, ca să-l ţin departe de dragon până când e dezgropat şi lăsat fără cap. S-a întrerupt o clipă. *Narcesca merge plângând. Nu s-a întors către noi ca să-i vedem lacrimile, dar îmi dau seama după cum respiră. Şi-a şters de două ori faţa cu mănuşa, apoi a spus, cu glas tare, că strălucirea gheţii o face să lăcrimeze. Gândeşte-te şi tu la asta, Fitz. De ce-ar putea să plângă?*

Nu ştiu. Drumul e greu, dar nu mi se pare o femeie pe care truda o face să plângă. Poate se teme de dezaprobarea Omului Negru sau se teme că a atras dizgraţia Hetgurdului asupra familiei ei şi a familiei tatălui ei când...

Sst! Gândul iritat, transmis de Meşteşugul lui Thick, le-a întrerupt pe ale mele. *E tristă, aşa că plânge. Terminaţi cu gălăgia şi ascultaţi! Ascultaţi şi nu mai întrerupeţi muzica.*

Şi eu, şi Chade ne-am făcut imediat gândurile să amuţească. Amândoi crezuserăm că nu vorbim prin Meşteşug decât între noi. Eram sigur că bătrânul sfetnic se întreabă, la fel ca mine, dacă şi prinţul ne auzise discuţia. Apoi m-am întrebat şi de ce voise să i-o ascundă. Am mers mai departe, cu ochii la siluetele din ce în ce mai mici ale oamenilor din restul grupului. Se îndreptau către culmea unei creste sculptate de vânt şi aveam să-i pierd curând din vedere. Tot ce spusese Peottre despre neîncetata schimbare a înfăţişării gheţarului era adevărat. Anumite porţiuni erau la fel de netede ca glazura de zahăr a unei prăjituri; altele arătau ca aceeaşi prăjitură după ce căzuse de pe masă. Urma din zăpadă era deocamdată clară, dar ştiam că, pe măsură ce cobora soarele sub orizont, umbrele zdrenţuite aveau s-o ascundă treptat, împiedicându-ne tot mai mult s-o desluşim. M-am uitat în urmă, la Thick, enervat. Mergea mai încet ca niciodată.

Iritat deopotrivă fiindcă ne poruncise să tăcem şi fiindcă înainta atât de lent, i-am întors spatele şi m-am grăbit să mă îndepărtez. Însă n-am neglijat verificarea zăpezii din faţa mea înainte de fiecare pas. M-am gândit că bondocul o să-şi ridice privirea şi-o să vadă că-l lăsam în urmă. Dar, când m-am uitat peste umăr, am văzut că înainta la fel de încet, de greoi. M-am uitat lung la el, cu exasperare, şi ceva mi-a atras atenţia. Se mişca de parcă ar fi dansat. Încerca zăpada cu bastonul, poc, poc, poc, apoi făcea un singur pas mare, legănându-se. Şi iar încerca, poc, poc, poc, şi iar mai făcea un pas. Mi-am coborât barierele din calea nelipsitei lui muzici. De obicei, puteam să recunosc ce punea laolaltă în melodiile lui. Dar în ziua aceea fiecare pas însoţea oftatul prelung al unei pale de vânt, iar acel poc, poc, poc al bastonului lua în seamă ritmul răsunetului grav al unor lovituri uniforme. I-am blocat din nou muzica şi am ascultat cu atenţie, dar pe insulă nu se auzea nimic asemănător.

Cât am stat astfel locului, aproape că m-a ajuns. Şi-a desprins ochii de zăpada pe care o scruta cu atenţie şi m-a surprins privindu-l. S-a încruntat la mine, apoi s-a uitat pe lângă mine. Şi s-a încruntat mai tare.

— Au dispărut! De ce nu te-ai uitat după ei? Acum au

dispărut, şi nu ştim unde s-au dus!

— Nu-i nimic, Thick, l-am liniştit eu. Le văd urma. Şi, uite, acolo, în vârful movilei, e un băţ cu o bucată de pânză în vârf. O să-i ajungem. Dar numai dacă ne grăbim.

Am încercat să nu-l las să simtă că mă îngrijora căderea nopţii, cu umbrele care se îndeseau. Nu voiam să ne prindă pe gheţar, singuri.

Bondocul şi-a ridicat brusc braţul butucănos, întinzându-şi-l ca să arate spre culme.

— Uite! E bine! Acolo se vede unul dintre ei!

I-am urmărit cu privirea vârful degetului, bănuind că prinţul trimisese pe cineva să stea pe culme, ca să ne călăuzească. Thick avea dreptate. Acolo era cineva. Dar, chiar şi de la o asemenea distanţă şi în lumina tot mai palidă, mi-am dat seama că nu era din grupul nostru. Se mişca repede şi straniu, dar, într-un mod care nu-mi era deloc limpede, mersul lui mi se părea cunoscut. Dar n-am apucat să-l văd decât traversând culmea în grabă. Pe urmă a dispărut. Am simţit spaima îngheţându-mi sângele în vene. Mi-a trimis cu disperare gândul către Chade şi Dutiful.

Omul Negru! Cred că Omul Negru vă urmăreşte!

O clipă mai târziu, mi-a părut rău că intrasem în panică. Dutiful n-a izbutit să-şi ascundă amuzamentul.

În spatele nostru nu e nimeni pe care să-l pot vedea, Fitz. Numai zăpadă şi umbre. Aţi ajuns aproape de culme?

Nici n-am început s-o urcăm. Thick e distrat şi merge foarte încet.

Nu sunt distrat!

Am fost din nou zguduit de uşurinţa cu care auzea bondocul gânduri îndreptate numai către alţii.

Ascult doar muzica, atâta tot. Atunci când n-o întrerupeţi.

Gândul lui Chade a venit ca uleiul pe apă.

L-am întrebat pe Peottre dacă ne oprim curând să înnoptăm şi a spus că da. O să ne zăriţi imediat ce treceţi de culme. Mi-a arătat deja unde o să ne facem tabăra. Dacă acolo e cât de cât adăpost, o să putem aprinde focul pentru gătit.

Foc pentru gătit? Mâncăm curând?

Da, Thick, mâncăm curând. Probabil imediat ce ajungeţi aici. Am adus nişte dulciuri de pe corabie. Le-mpart cu tine, dacă ajungi înainte să le mănânc pe toate.

N-am putut să nu admir viclenia lui Dutiful, deşi m-a făcut să clatin din cap. Cu gândul astfel abătut de la „muzica” lui, Thick a fost de acord să calce pe urmele paşilor mei şi să mă lase pe mine să încerc zăpada. Oricum găseam prudenţa lui Peottre exagerată. Cu siguranţă că, dacă întregul grup trecuse deja pe acolo, gheaţa avea să suporte încă o traversare. Şi s-a dovedit că nu mă înşelam. Am urcat creasta pe urmele lor, oprindu-ne de mai multe ori, atât cât era nevoie ca să înceteze tusea lui Thick şi ca să-şi tragă răsuflarea.

Odată ajunşi pe culme, le-am văzut imediat tabăra mai jos. Bastoanele pentru zăpadă erau înfipte împrejurul ei, la intervale egale, cu panglici viu colorate legate în vârf. Peottre însemnase, evident, locul pe care îl considera sigur. Corturile mai mari, pentru prinţ şi narcescă, se înălţau deja, ca nişte ciuperci. În lumina tot mai firavă, cortul plin de culoare al Bufonului părea o floare aruncată în zăpadă. Luminate din interior, toate feţele sale străluceau ca vitraliile. Desenele care păruseră la început modele lipsite de semnificaţie au căpătat brusc forme de dragoni şi şerpi prinşi într-un dans săltăreţ. Bufonul spunea clar de partea cui e. Se zăreau şi două focuri mici de tabără pentru corturile de un cafeniu monoton menite să ne adăpostească pe noi, ceilalţi. Oamenii Hetgurdului le înălţaseră pe ale lor ceva mai departe şi îşi aveau propriul foc firav, ca şi cum ar fi vrut să le dea de ştire zeilor că nu făceau parte din grupul nostru şi nu aveau de ce să ne împărtăşească soarta.

N-am văzut nici urmă de Om Negru, şi niciun loc unde ar fi putut să se-ascundă. Însă asta nu mi-a alungat temerile, n-a izbutit decât să le înteţească.

În drum spre tabără, am întâlnit prima spărtură din gheţar. Era o crăpătură îngustă, şerpuitoare, atât şi nimic mai mult, şi eu, unul, am păşit pur şi simplu peste ea. Thick s-a oprit şi s-a holbat în hăul ale cărui nuanţe şi culori acopereau toată gama dintre albastru palid şi negru.

— Haide! l-am încurajat. Nu mai e mult până în tabără. Cred că simt deja mirosul mâncării gătite.

— E adâncă, a spus, încheindu-şi contemplarea. Peottre are dreptate. Poate să mă-nghită şi să mă înfulece, hap!

S-a tras înapoi, îndepărtându-se de spărtură.

— Nu, nu poate. Nu păţeşti nimic, Thick. Nu e ceva viu; e o simplă crăpătură în gheaţă. Haide.

A răsuflat adânc, apoi a tuşit.

— Nu, a spus pe urmă. Mă duc înapoi.

— Nu poţi, Thick. O să se-ntunece curând. Nu e decât o crăpătură. Păşeşti peste ea, şi gata.

— Nu. A scuturat din gâtul lui scurt, cu bărbia frecându-i-se de guler. E primejdios.

În cele din urmă, am păşit înapoi şi l-am luat de mână, ca să-l conving să traverseze. Am fost cât pe ce s-alunec şi să cad când săritura lui stângace şi exagerată m-a luat prin surprindere, la jumătatea pasului. În clipa în care m-am clătinat, cu răsuflarea tăiată, m-am imaginat pe mine însumi înţepenit în crăpătură, prea jos ca să ajungă la mine mâinile celor veniţi să mă ajute, dar împiedicat să-mi continui alunecarea. Thick mi-a simţit spaima şi m-a liniştit spunând:

— Vezi? Ţi-am spus eu că e primejdios. Era să cazi şi să mori.

— Hai să coborâm în tabără! i-am propus.

Ne aşteptau cu mâncare caldă, aşa cum ne făgăduiseră. Riddle şi Hest terminaseră deja de mâncat. Vorbeau încet cu Longwick, care stabilea cine, când şi cât stă de strajă peste noapte. L-am aşezat pe Thick lângă foc, pe raniţa mea, şi am adus mâncarea pusă de Deft cu polonicul în castroanele noastre. Era tocană din carne sărată şi gustul avea de suferit şi din pricina asta, şi fiindcă fusese fiartă prea puţin. Am rânjit scurt, în sinea mea, gândindu-mă cât de repede mă învăţasem cândva cu mâncarea savuroasă din Buckkeep. Oare uitasem cum e să supravieţuieşti din raţia unui oştean din gardă? În viaţa mea, trecusem prin vremuri în care, la sfârşitul unei zile lungi şi friguroase, avusesem mâncare şi mai puţină sau chiar deloc. Am mai luat o îmbucătură. Gândul de mai înainte ar fi trebuit să-i dea cărnii un gust mai bun, însă n-a fost aşa. M-am uitat pe furiş la Thick, aşteptându-mă să-nceapă să se plângă. Dar se holba la foc, obosit, cu castronul clătinându-i-se periculos pe un genunchi.

— Ar trebui să mănânci, Thick, i-am spus, şi a tresărit ca trezit din vis.

I-am prins castronul înainte de a se înclina destul de tare ca să se verse, apoi i l-am înapoiat. M-a ascultat, dar plictisit, fără să se entuziasmeze ca de obicei în faţa mâncării, şi s-a întrerupt des ca să tuşească. M-am îngrijorat. Mi-am terminat mâncarea şi m-am ridicat, lăsându-l pe Thick să mestece metodic, cu ochii

la flăcările care-şi pierdeau încet puterea.

Chade şi Dutiful stătea lângă celălalt foc, cu restul coteriei Harului. Vorbeau şi chiar râdeau uneori, şi i-am invidiat o clipă fiindcă puteau fi împreună. Şi am avut nevoie de câteva secunde ca să remarc că Bufonul nu se afla printre ei. Probabil se dusese deja în cortul lui. Apoi am observat că mai lipseau şi alţii. Nici Peottre, nici narcesca nu erau de faţă. Am aruncat o privire spre cortul lor. Dormeau deja? Ei, poate că era cea mai bună idee. Nu mă îndoiam că Peottre avea să ne trezească pe toţi devreme, ca să pornim la drum.

Cred că bătrânul asasin m-a zărit aşteptând la marginea cercului de lumină. L-a părăsit şi el, ca şi cum ar fi vrut să se uşureze, şi l-am urmărit fără zgomot. M-am oprit când am ajuns să-i stau alături şi i-am vorbit încet în întuneric.

— Îmi fac griji pentru Thick. Pare bizar de distrat. De la o clipă la alta, trece de la iritare la frică şi apoi la veselie.

Chade a dat încet din cap.

— Cu insula asta e ceva… nu ştiu ce nume să-i dau, dar simt că trage de mine. Îngrijorarea şi spaima mă iau în stăpânire mai mult decât ar trebui, apoi dispar. Aici, pământul ăsta pare să-mi vorbească prin Meşteşug. Şi, dacă ajunge la cineva cu un talent atât de firav ca al meu, cine ştie cât de multe aude Thick?

Am simţit amărăciunea cu care îşi desconsidera propria magie.

— Meşteşugul tău devine tot mai puternic pe zi ce trece, l-am asigurat. Dar cred că e posibil să ai dreptate. Şi pe mine m-a măcinat toată ziua o îngrijorare fără nume. Asta îmi stă uneori în fire. Dar acum pare mai lipsită de contur decât de obicei. Crezi că poate avea vreo legătură cu amintirile captive în piatră?

A scos un sunet care-i sublinia resemnarea.

— Cum am putea şti? Pentru Thick nu putem face nimic mai mult decât să avem grijă să mănânce şi să doarmă bine noaptea.

— Meşteşugul lui capătă tot mai multă forţă.

— Am observat. Face puterile mele mărunte să pară şi mai firave.

— Se vor întări cu timpul, Chade. E nevoie de timp şi de răbdare. Te descurci foarte bine pentru cineva care a început atât de târziu şi s-a antrenat atât de puţin.

— Timp. În cele din urmă, după ce totul s-a spus şi s-a făcut,

timpul e singurul lucru pe care-l avem, şi totuşi nu e niciodată destul. Tu poţi să-l priveşti cu calm; ai mai mult decât toată magia pe care ţi-ai dorit-o într-o întreagă viaţă. Pe când eu trebuie să m-agăţ cu ghearele şi cu dinţii de o mică zdreanţă, în ultimele zile ale existenţei mele. Cum poate fi soarta dreaptă când un nerod are din abundenţă şi nici măcar nu preţuieşte ceva a cărui lipsă mă aduce pe mine în pragul disperării? Bătrânul s-a întors spre mine. De ce ai avut tu întotdeauna atât de mult Meşteşug, adevărate răbufniri ale Meşteşugului, şi nu ţi-ai dorit niciodată din toată inima să-l stăpâneşti, aşa cum am tânjit eu toată viaţa?

Începea să mă sperie.

— Chade, cred că locul ăsta ne intră în minte, găsindu-ne temerile şi deznădejdile. Ridică-ţi zidurile în faţa lui şi nu te încrede decât în logica ta.

— Hmf. Nu m-am lăsat niciodată stăpânit de sentimente. Iar acum am face amândoi mai bine să ne petrecem timpul odihnindu-ne, nu stând de vorbă. Ai grijă de Thick cât de bine poţi. Eu o să veghez asupra prinţului. Şi el pare mai prost dispus decât de obicei. Chade şi-a frecat mâinile înmănuşate. Sunt bătrân, Fitz. Şi obosit. Şi mi-e frig. O să fiu încântat după ce-o să se termine toată povestea asta şi-o să ne vedem din nou acasă, în siguranţă.

— Şi eu, am încuviinţat, din toată inima. Dar mai am o veste pentru tine. Ciudat, nu? Cândva credeam că Meşteşugul oferă intimitate şi poate păstra o conversaţie secretă. Însă acum trebuie să te caut şi să-ţi şoptesc la ureche. Nu cred că Thick e dispus să-mi facă o favoare. Încă îmi mai poartă pică şi mă învinuieşte. E mai bine să vină de la tine sau de la prinţ.

— Ce? m-a întrebat nerăbdător.

S-a foit de pe un picior pe altul şi am ştiut că frigul muşca din ciolanele lui bătrâne.

— Nettle a plecat la Buckkeep. Probabil că pasărea noastră a ajuns la regină şi ea a trimis pe cineva la Burrich. S-a dus la castel ca să fie în siguranţă. Şi ştie că pericolul care o ameninţă are legătură cu încercarea noastră de decapitare a dragonului.

Nu m-am putut convinge să-i spun lui Chade că Nettle ştia că-i sunt tată. Înainte ca secretul să nu mai fie secret, voiam să aflu exact ce-i spusese Burrich fiicei mele.

Sfetnicul reginei a înţeles imediat ce însemna asta.

— Iar Thick vorbeşte cu Nettle în vis. Am putea să intrăm în legătură cu Buckkeepul şi cu regina.

— Aproape. Cred că trebuie s-o facem cu prudenţă. Thick încă mai e nemulţumit de mine şi ar putea să ne joace feste ca să mă enerveze. Şi Nettle e supărată pe mine. Nu pot ajunge la ea direct şi nu ştiu câtă atenţie le-ar da mesajelor mele dacă le-ar primi prin Thick.

Chade a scos un sunet care îi reda nemulţumirea.

— E prea târziu ca să adopţi planurile mele în privinţa ei. Nu-mi face plăcere să te dojenesc, Fitz. Dar, dacă ne-ai fi îngăduit s-o aducem pe Nettle imediat ce am aflat care îi sunt puterile, nu ar fi fost niciodată în pericol. Şi nici certurile dintre voi doi nu ne-ar fi ologit astfel. Atât eu, cât şi prinţul am fi putut ajunge la ea în locul tău, dacă ar fi fost învăţată temeinic cum să-şi folosească magia. Am fi putut rămâne în legătură cu Buckkeepul în tot acest timp.

A fost o copilărie din partea mea, dar am ţinut s-o spun totuşi.

— Ba cred că ai fi adus-o aici, cu noi, ca să-i ofere prinţului mai multă putere.

A oftat, de parcă ar fi avut de-a face cu un învăţăcel căpos, care refuză să-şi recunoască greşelile. Şi presupun că aşa şi era.

— Exact cum ai fi făcut şi tu, Fitz. Dar, te rog, să nu ne repezim acum cu capul înainte, ca un taur fugărit de albine. Lasă-i câteva zile ca să se instaleze la Buckkeep, iar în timpul ăsta o să vorbesc cu prinţul, ca să hotărâm cât de multe e bine să afle Nettle şi să vedem cum putem intra în legătură cu ea prin Thick. Ar putea fi necesar să-l pregătim şi pe el.

M-a cuprins un val de uşurare. Mă temusem c-o să se repeadă el ca un taur.

— O să fac cum spui. O iau încet.

— Bun băiat! a răspuns absent.

Ştiam că deja se întreabă cum să pună noile piese pe tabla de joc. Şi ne-am despărţit ca să mergem la culcare.

Capitalul 15

CIVIL

Hoquin a fost Profetul Alb şi Ochi-Sălbatic a fost catalizatoarea lui în anii când în Ţinuturile de Margine domnea Sardus Chif. Dar foametea stăpânea locurile de mai multă

vreme decât el şi unii spun că era pedeapsa pământului, pentru că Sardus Prex, mama lui Sardus Chif, arsese toate dumbrăvile sacre, înnebunită de durere şi de furie împotriva Zeului Frunziş, când soţul ei, Slevm, murise de vărsat. De atunci încetaseră ploile, pentru că nu mai existau frunze sacre pe care să le spele. Căci ploile cad numai ca îndatorire sfântă, nu ca să potolească setea oamenilor sau pe a copiilor lor.

Hoquin credea că el, ca Profet Alb, avea menirea să le redea Ţinuturilor de Margine rodnicia şi credea că, pentru a se întâmpla asta, trebuia să vină apa. Aşa că a pus-o pe Catalizatoarea lui să afle totul despre apă şi să descopere cum putea fi adusă pe meleagurile lor, din fântâni adânci sau săpând canale, ori înălţând rugăciuni şi aducând ofrande ca să vină ploaia. O întreba adesea ce ar schimba ea ca să aducă apă pe pământurile poporului ei, dar Ochi-Sălbatic n-avea niciodată un răspuns care să-l mulţumească.

Ei puţin îi păsa de apă. Se născuse şi trăise în anii secetei şi nu cunoştea decât seceta şi căile traiului la vreme de secetă. Ei nu-i stârneau interesul decât thippi, micile fructe cu miezul moale şi cu multe seminţe care creşteau aproape de pământ, la adăpostul mărăcinilor-gheară din râpele de la poalele dealurilor. Când ar fi trebuit să-şi vadă de treburi, pleca pe furiş într-acolo şi umbla prin hăţişuri, de unde se întorcea cu fusta şi cu părul înţesate de seminţe-gheară şi cu buzele având aceeaşi nuanţă de violet ca fructele. Asta îl înfuria pe Hoquin cel Alb, care o bătea adesea fiindcă îşi nesocotea îndatoririle.

Pe urmă, în jurul casei lor, unde fusese până atunci doar ţărână prăfoasă, au început să crească mărăcini-gheară. Ţepii încâlciţi fereau pământul de soare şi la adăpostul lor se întindeau lujerii plini cu fructe thippi. Iar în anotimpul când se veştejesc thippi, a crescut iarbă, şi au venit iepuri s-o mănânce şi să vieţuiască sub mărăcini. Iar Ochi-Sălbatic a început să-i prindă şi să-i gătească pentru Profetul Alb.

SCRIBUL CATEREN, *Despre Profetul Alb Hoquin*

În ciuda sfatului lui Chade, n-am intrat imediat sub pături. M-am întors lângă foc, unde Thick se holba la tăciunii rămaşi şi tremura tot mai tare, din ce în ce mai pătruns de răceala gheţarului. L-am smuls din somnolenţă şi l-am dus la culcare, în cortul pe care-l împărţeam cu Riddle şi Hest. Locul strâmt era

bine-venit, fiindcă fiecare putea să se bucure de căldura trupurilor celorlalţi. S-a instalat, a scos un oftat prelung, încheiat cu o criză de tuse, a oftat din nou şi a adormit. M-am întrebat dacă avea să vorbească peste noapte cu Nettle. Poate că dimineaţă izbuteam să-mi fac destul curaj ca să-l întreb. Deocamdată eram mulţumit s-o ştiu în siguranţă, la Buckkeep.

Am ieşit din nou afară, sub stele. Focurile se stinseseră aproape cu totul. Longwick avea câţiva tăciuni într-un vas, dar nu şi destul lemn ca să ardă focul toată noaptea cu putere. Din cortul lui Dutiful venea o lumină slabă; probabil că înăuntru încă mai era aprins un felinar mic. Şi cortul Bufonului era luminat, strălucea ca o nestemată în noapte. M-am îndreptat într-acolo, păşind fără zgomot pe zăpadă.

M-am oprit când am auzit voci dinăuntru. Nu puteam să-nţeleg cuvintele, dar am recunoscut glasurile. Swift a spus ceva şi Bufonul i-a răspuns tachinându-l. Băiatul a chicotit. Discuţia părea liniştită, prietenoasă. Brusc şi dureros, m-am simţit lăsat pe dinafară şi am fost gata să mă întorc în cortul meu. Pe urmă m-am mustrat pentru scurta mea criză de gelozie. Aşadar Bufonul se împrietenise cu băiatul. Era, probabil, cel mai bun lucru care i se putea întâmpla lui Swift. Fiindcă n-aveam în ce uşă să bat ca să-mi anunţ prezenţa, mi-am dres zgomotos glasul şi m-am aplecat ca să salt clapa cortului. O dâră de lumină s-a întins pe zăpadă.

— Pot să intru?

Am primit răspunsul după cea mai scurtă ezitare cu putinţă:

— Dacă vrei. Încearcă să laşi zăpada şi gheaţa afară.

Mă cunoştea foarte bine. Mi-am îndepărtat cu mâna zăpada umedă de pe pantaloni, apoi mi-am scuturat-o pe cizme. M-am ghemuit ca să intru şi am lăsat clapa să se închidă în urma mea.

Bufonul avusese întotdeauna inegalabilul talent de a-şi crea o mică lume a lui, oricând dorea să se retragă. Cortul respecta regula. Când îl mai vizitasem, fusese un loc încântător, dar pustiu. Bufonul îl ocupase şi îl umpluse cu prezenţa lui. Focul ardea într-un mic vas de metal din centrul podelei, aproape fără să scoată fum. În aer zăbovea mirosul unei mâncări condimentate. Swift stătea, cu picioarele încrucişate, pe o pernă cu ciucuri, iar Bufonul se lăfăia pe salteaua lui, întins pe jumătate. Două săgeţi, una de un cenuşiu mat, iar cealaltă viu colorată şi fără îndoială meşterită de Bufon, stăteau pe

genunchii lui Swift.

— Ai nevoie de mine, domnul meu? s-a grăbit băiatul să mă întrebe.

Am simţit, din tonul vocii lui, că nu-l trăgea inima să plece.

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu ştiam că eşti aici.

Când s-a săltat Bufonul în capul oaselor, am văzut ce-l făcuse pe Swift să râdă.

De mâna lui atârna o marionetă minusculă, de cinci fire negre, câte unul legat de fiecare deget. N-am putut să nu zâmbesc. Sculptase un măscărici micuţ, vopsit în alb şi negru. Figura palidă era chiar a lui, aşa cum arătase în copilărie. În jurul feţei mici atârna păr alb, pufos. Zvâcnirea unui deget lung a înclinat spre mine capul creaturii.

— Ei, Tom Badgerlock, ce te-aduce aici? m-au întrebat Bufonul şi păpuşa lui.

O mişcare a degetului a înclinat capul marionetei pe-o parte, dându-i un aer întrebător.

— Camaraderia, am răspuns, după câteva clipe de gândire.

M-am aşezat lângă foc, faţă-n faţă cu Swift. Băiatul mi-a aruncat o privire încărcată de ranchiună, apoi şi-a luat ochii de la mine.

Expresia feţei Bufonului era neutră.

— Înţeleg. Bine-ai venit!

Dar în cuvintele lui nu se simţea pic de căldură. Eram un intrus. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare şi am înţeles pe deplin cât de mare îmi era greşeala. Băiatul nu ştia nimic despre legătura dintre mine şi Bufon. Nu puteam vorbi liber. Mi-am dat brusc seama că nu sunt în stare să găsesc ceva de spus. Băiatul privea posomorât focul, evident aşteptând să plec. Bufonul a început să-şi desprindă marioneta de degete, fir după fir.

— N-am mai văzut niciodată un cort ca ăsta. E din Jamaillia?

Întrebarea a sunat, chiar şi în urechile mele, ca unul dintre nimicurile politicoase spuse unei cunoştinţe întâmplătoare.

— De fapt, e din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Materialul e lucrat de Străbuni, dar eu am ales modelele cusute pe el.

— E lucrat de Străbuni?

Swift şi-a îndreptat spatele, cu nerăbdarea unui băiat care presimte că urmează o poveste.

Pe buzele Bufonului a jucat un zâmbet firav. Presupun că nu i-

a scăpat nici scurtul licăr de interes de pe faţa mea.

— Aşa zic oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cei care trăiesc în susul Râului Sălbatic. Povestesc că, odinioară, acolo erau oraşe mari, şi în oraşele alea locuiau Străbunii. E greu de spus ce sau cine erau de fapt. Dar, în unele locuri, există oraşe de piatră, adânc îngropate în mâlul din mlaştinile râului. Uneori, câte cineva izbuteşte să găsească un drum către ele şi, în încăperile care-au rămas uscate şi intacte, descoperă comori ale altor oameni, dintr-un alt timp. O parte dintre obiectele găsite sunt magice, cu întrebuinţări şi însuşiri pe care nici măcar localnicii nu le înţeleg pe deplin. Iar alteori găsesc lucruri care arată la fel cum le-am face noi, dar de o calitate mai bună.

— Ca săgeata asta? a întrebat Swift, ridicând-o pe cea cenuşie. Ai spus că e din Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Privirea Bufonului s-a îndreptat spre mine, pentru o singură clipă.

— E din lemnul vrăjitorului, o raritate. Chiar mai greu de găsit decât materialul cortului, care e mai fin decât mătasea, dar mai rezistent decât ea. Pot să-l mototolesc într-un ghemotoc care-mi încape în pumn, dar, întins pe stâlpii cortului, e rezistent şi ţesătura e atât de deasă încât nu lasă să între vântul şi frigul.

Swift s-a întins să-şi plimbe un deget cercetător pe unul dintre pereţi.

— E plăcut aici, înăuntru. Mai cald decât aş fi crezut că poate fi într-un cort. Şi îmi plac dragonii de pe pereţi.

— Şi mie, a zis Bufonul.

S-a întins din nou pe saltea şi s-a uitat la focul din vas. Flăcările mărunte şi-au găsit, în ochii lui, case gemene. M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă de lumină, şi l-am cercetat cu privirea. Am desluşit pe faţa lui plane şi unghiuri care nu existaseră când eram copii. Odată cu culoarea, părul părea să fi căpătat substanţă. Când era lăsat liber, ca în momentul acela, nu-i mai plutea zbârlit în jurul feţei. Îi cădea pe umeri, lucios ca o coamă de cal, dar mai fin decât ea.

— Dragonii sunt motivul pentru care mă aflu aici.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei pentru mai puţin de o secundă. Mi-am încrucişat braţele pe piept şi m-am lăsat mai tare pe spate, în întuneric.

— În Tărâmul Ploilor Sălbatice sunt dragoni, a adăugat el, vorbindu-i lui Swift. Însă numai unul e sănătos şi viguros. O

femelă, Tintaglia.

Băiatul s-a tras mai aproape de el.

— Atunci negustorii din Bingtown spun adevărul? Chiar au un dragon?

Bufonul şi-a înclinat capul către un umăr, ca şi cum ar fi cumpănit răspunsul. Colţurile gurii i s-au arcuit din nou într-o umbră de zâmbet. Pe urmă a negat cu un gest.

— Eu, unul, n-aş spune aşa ceva. Aş spune mai degrabă că pe Tărâmul Ploilor Sălbatice trăieşte un dragon femelă şi că pe teritoriul pe care-l consideră al său se află Bingtownul. E o creatură magnifică, albastră ca oţelul foarte bun şi argintie ca un inel strălucitor.

— Ai văzut-o cu ochii tăi?

— Da, chiar aşa. Bufonul a zâmbit, ca răspuns la uimirea băiatului. Şi am vorbit cu ea.

Swift şi-a tras răsuflarea. Părea să fi uitat de prezenţa mea stângace. Totuşi, m-am întrebat cui i se adresează Bufonul când l-am auzit spunând:

— Cortul ăsta e unul dintre darurile pe care mi le-au făcut oamenii de pe Râul Sălbatic fiindcă i-a convins ea.

— De ce le-a cerut să-ţi facă daruri?

— Fiindcă ştia că o să slujesc neabătut ţelurilor ei. Pentru că ne-am cunoscut, în alte vremuri şi sub alte înfăţişări.

— Cum adică?

Băiatul se temea că e luat în râs. Eu mă temeam că nu.

— Nu sunt primul dintre semenii mei care face o înţelegere cu un dragon. Iar ea deţine toate amintirile rasei sale. I se revarsă în minte în cascadă, ca mărgelele strălucitoare alunecând pe-un fir. Se întorc în timp, mai înainte de şarpele care a fost cândva şi mai înainte de oul din care a ieşit şarpele, către dragonul care a făcut oul, către şarpele care a fost acel dragon…

— Ajunge!

Băiatul râdea cu răsuflarea tăiată. Limba Bufonului părea să jongleze cu cuvintele.

— Către momentul în care a întâlnit un altul ca mine. Şi, dacă aş fi avut o memorie de dragon, poate aş fi putut să-i spun: „Ah, da, sigur că-mi aduc aminte, şi chiar aşa a fost. Ce plăcere să te revăd”. Dar n-am memorie de dragon. Prin urmare, a trebuit s-o cred pe cuvânt când mi-a spus că sunt cea mai demnă de încredere persoană pe care ar fi putut s-o întâlnească.

Cuvintele se înşiruiseră în cadenţa măiestrită a unui povestitor priceput. Băiatul era vrăjit.

— Şi care e acel ţel căruia o să-i slujeşti?

— Ah! Bufonul şi-a îndepărtat părul de pe faţă, s-a întins, apoi degetul lui lung a arătat brusc spre mine. El ştie. Pentru că a făgăduit c-o să m-ajute. Nu-i aşa, Tom Badgerlock?

Mi-am scormonit memoria cu frenezie. Făgăduisem c-o să-l ajut? Sau spusesem doar c-o să mă hotărăsc când o să fie momentul? Am zâmbit şi am răspuns, ca şi cum aş fi spus doar o vorbă de duh:

— Când o să vină vremea, o să-mi slujesc propriul ţel.

Ştiam că remarcase cu cât mă îndepărtasem de cuvintele lui, dar a zâmbit ca şi cum aş fi fost de acord.

— Ca noi toţi. Ca şi tânărul Swift, fiul lui Burrich şi al lui Molly.

— De ce mă numeşti aşa? În clipa aceea, băiatul se simţea rănit. Tatăl meu nu-nseamnă nimic pentru mine. Nimic!

— Indiferent ce ar însemna pentru tine, rămâi fiul lui. Poate că tu îl poţi renega, dar nu-l poţi face pe el să te renege. Anumite legături nu pot fi retezate cu un cuvânt. Pur şi simplu există. Astfel de legături ţin lumea şi timpul laolaltă.

— De el nu mă leagă nimic, a insistat băiatul posomorât.

A urmat o scurtă tăcere. Şi-a dat seama că rupsese firul poveştii şi că Bufonul n-avea de gând să-l reînnoade. După o şovăire, a cedat şi a întrebat din nou:

— Cărui ţel al dragonului îi serveşti aflându-te aici?

— Oh, ştii despre ce e vorba! Bufonul şi-a îndreptat spatele. Ai auzit ce s-a spus pe plajă, şi ştiu cât de repede se află totul într-un grup mic, ca al nostru. Voi aţi venit aici ca să Ucideţi dragonul. Eu am venit ca să vă împiedic.

— Dacă nu e o luptă dreaptă. Dacă dragonul nu ne atacă primul.

Bufonul a clătinat din cap.

— Nu. Mă aflu aici pur şi simplu ca să am grijă să supravieţuiască dragonul.

Privirea lui Swift s-a plimbat de la Bufon la mine şi înapoi. A vorbit şovăind:

— Atunci eşti duşmanul nostru? Vrei să te lupţi cu noi dacă încercăm să omorâm dragonul? Dar eşti de unul singur! Cum crezi că ne poţi înfrunta?

— Nu înfrunt pe nimeni. Nu consider pe nimeni duşmanul

meu, deşi unii par să creadă că le sunt duşman. Swift, lucrurile stau pur şi simplu aşa cum am spus. Mă aflu pe insulă ca să mă asigur că nu ucide nimeni dragonul de sub gheaţă.

Băiatul s-a foit stânjenit. Aproape că puteam să văd ce-i trece prin minte şi, când şi-a rostit gândurile, a vorbit într-o atât de mare măsură ca Burrich, încât mi s-a frânt inima.

— Am jurat să-mi slujesc prinţul. S-a oprit ca să tragă aer în piept, dar a vorbit tot cu nelinişte în glas. Dacă eşti împotriva lui, domnul meu, atunci trebuie să fiu împotriva ta.

Bufonul i-a răspuns ţintuindu-l cu privirea.

— Sunt sigur că o vei face, dacă vei fi convins că se cuvine s-o faci, a spus cu voce scăzută. Şi, dacă aşa vor sta lucrurile când va sosi vremea, ei bine, vom fi curând unul împotriva altuia. Sunt sigur că vei respecta datoria mea de suflet, la fel cum o respect eu pe a ta. Dar, până atunci, călătorim cu toţii împreună, în aceeaşi direcţie, şi nu văd de ce nu ne-am bucura de ceea ce a venit Tom Badgerlock să caute aici. De camaraderie.

Băiatul ne-a privit din nou pe rând.

— Adică voi doi sunteţi prieteni?

— De mulţi ani, am zis, aproape în aceeaşi clipă în care a vorbit şi Bufonul:

— Aş zice că mai mult decât prieteni.

Exact în momentul acela, Civil Bresinga a săltat clapa cortului şi şi-a vârât capul înăuntru.

— Cât m-am temut de asta! a exclamat furios.

Swift şi-a ridicat privirea spre el, cu gura rotunjită într-un „0“ al surprinderii. Bufonul a oftat cu exasperare. Eu am fost primul care şi-a regăsit graiul.

— Temerile tale sunt neîntemeiate, am spus încet, pe când Swift, înţelegând cu totul greşit vorbele lui Civil, a ripostat:

— N-o să-mi trădez niciodată prinţul, indiferent cine m-ar ispiti!

Cred că asta l-a derutat pe tânărul Bresinga cu desăvârşire.

Nemaiştiind deloc ce să creadă despre ceea ce se petrecea, a ordonat cu dispreţ:

— Swift, ieşi de-acolo şi du-te să te culci sub păturile tale. Apoi, către Bufon: Să nu crezi că asta se opreşte aici. O să-i spun prinţului ce mă îngrijorează.

Şi, imediat, înainte ca eu sau Bufonul să fi avut timp să-i

răspundem, l-am auzit pe Riddle strigând:

— Rămâi pe loc! Cine-i acolo?

L-am împins pe Swift deoparte din calea mea şi m-am repezit afară din cort. Aproape că l-am trântit pe Civil când am dat buzna pe lângă el, şi n-aş fi regretat dacă ar fi căzut. Am simţit că aleargă pe urmele mele şi am ştiut că o făceau şi Swift, şi Bufonul. Când am ajuns în locul unde stătea de strajă Riddle, aproape toată lumea ieşise din culcuş să vadă ce stârnise zarva.

— Cine-i acolo? a repetat Riddle, destul de nesigur pentru ca glasul să-i fie mai degrabă furios decât autoritar.

— Unde? am întrebat, după ce m-am oprit lângă el, şi mi-a arătat cu degetul.

— Acolo, a spus încet, şi atunci am văzut umbra străinului.

Sau o fi fost chiar el? Suprafaţa denivelată a zăpezii aduse de vânt pe gheţar şi lumina firavă a focului, contopită cu cenuşiul intens al nopţii nordice, împiedicau ochiul să deosebească trupul de umbra lui. Munţii înzăpeziţi din jur aruncau asupra noastră o a doua umbră, mai deasă când atingea zăpada. Mi-am mijit ochii. Cineva stătea la marginea cercului de lumină din jurul focului muribund. N-am desluşit decât silueta omului, dar am fost sigur că era cel pe care-l zărisem mai devreme.

— Omul Negru! l-am auzit pe Peottre strigând în spatele meu, cu răsuflarea tăiată.

Rostise cuvintele cu spaimă, iar murmurul care se răspândea printre oamenii Hetgurdului, treziţi şi ei din somn, era neliniştitor. Bufonul a apărut brusc lângă mine, strângându-mă puternic de braţ cu degetele lui lungi. Mi-a vorbit în şoaptă, şi mă îndoiesc că, în afară de mine, l-a mai auzit cineva.

— Ce e creatura asta?

— Înaintează şi arată-te! a poruncit Riddle.

Avea sabia în mână când a ieşit din cercul nostru, păşind în întuneric. Longwick a apropiat o torţă de rămăşiţele focului. Dar când s-a aprins şi a ridicat-o, necunoscutul pur şi simplu nu mai era acolo. Dispăruse, aşa cum dispare o umbră când se apropie lumina.

Apariţia misterioasă trezise toată tabăra, dar dispariţia ne-a aruncat într-un adevărat haos. Toată lumea vorbea în acelaşi timp. Riddle şi celălalt oştean din gardă s-au repezit să cerceteze locul unde stătuse necunoscutul chiar în timp ce le striga Chade să nu calce în zăpada de acolo. Când a ajuns el,

deja distrusese orice urmă ar fi putut exista. Longwick a ridicat torţa mai sus, dar n-am văzut niciun fel de urme clare lăsate de cineva care s-ar fi îndreptat spre locul acela sau l-ar fi părăsit. Era în interiorul limitelor trasate de Peottre pentru tabără, şi urmele se încrucişau în jur de mai multe ori.

Unul dintre insulari rostea cu glas tare o rugăciune către El. N-am mai auzit niciodată ceva atât de tulburător ca rugăciunea unui războinic călit în lupte către un zeu neîndurător. Era o rugăciune aspră, care făgăduia ofrande şi sacrificii dacă El îşi îndrepta atenţia în altă parte. Web părea şocat şi, în lumina torţei, Peottre era mai palid decât îl mai văzusem vreodată. Uluită, narcesca părea sculptată în fildeş, atât de neclintite îi erau trăsăturile.

— Poate n-a fost decât o nălucire, un joc de umbre şi lumini, a presupus Cockle, dar nimeni nu l-a luat în serios.

Oamenii Hetgurdului n-au făcut nicio sugestie, dar vorbeau între ei rostind cuvintele în grabă, cu voce scăzută. Păreau îngrijoraţi. Şi Peottre păstra tăcerea.

— Indiferent ce sau cine a fost, a plecat, a spus în cele din urmă Chade. Să dormim în cât a mai rămas din noaptea asta. Longwick, dublează străjile. Şi înteţeşte focurile.

Probabil neavând încredere în santinelele noastre, oamenii Hetgurdului şi-au pus propria strajă. Şi au întins pe zăpada din marginea taberei o piele de vidră, pe care au pus din nou ofrande. L-am văzut pe Peottre conducând-o pe narcescă înapoi, în cortul lor, dar mă îndoiam că el avea să mai adoarmă în acea noapte.

M-am întrebat de ce părea atât de zguduit şi mi-am dorit să fi ştiut mai multe despre acel „Om Negru“ şi despre tradiţiile legate de el.

Am crezut că bătrânul sfetnic o să vrea să stea de vorbă cu mine, dar n-a făcut nimic mai mult decât să-mi arunce o privire învinovăţitoare. La început am crezut că ar fi vrut să mă străduiesc mai mult ca să-l prind pe vizitator; apoi mi-am dat seama că era nemulţumit fiindcă Bufonul stătea în continuare alături de mine. A dat să mă îndepărtez de el, apoi m-am răzgândit, iritat. Eu hotăram unde vreau să mă aflu, nu Chade. I-am susţinut privirea cu faţa lipsită de expresie. Oricum, a clătinat uşor din cap înainte de a-mi întoarce spatele ca să-l însoţească pe Dutiful înapoi, în cortul lor.

Mi-am dat seama că Swift era speriat când a vorbit lângă mine.

— Eu ce-ar trebui să fac acum?

I-am auzit în glas spaima nemărturisită, am încercat să mă gândesc ce m-ar fi liniştit pe mine la vârsta lui, şi m-am întors la înţelepciunea lui Burrich: dă-i o însărcinare.

— Du-te după prinţ şi rămâi lângă el. Cred că e cel mai bine să dormi în cortul lui, pentru că ai şi văzul, şi auzul agere, plus Harul, care-o să-ţi dea de ştire dacă se apropie cineva de-afară. Reaminteşte-le asta şi Spune-le că eu ţi-am sugerat să fii garda de corp a prinţului până în zori. Grăbeşte-te, ia-ţi păturile şi alătură-li-te înainte de a se culca.

Mai întâi s-a uitat la mine cu gura căscată. Apoi mi-a aruncat o privire încărcată de cea mai pură recunoştinţă. Mi-a întâlnit ochii fără pic de ranchiună şi de reţinere, spunând:

— Ştii că-i sunt loial prinţului meu.

— Ştiu, am confirmat.

M-am întrebat dacă tot aşa radiase şi faţa lui Burrich când anunţase Chivalry că e omul lui. Şi am avut brusc senzaţia că acest fiu al său era cumpărat prea ieftin. Dacă avea măcar jumătate din loialitatea şi curajul tatălui său, Dutiful dobândise o nestemată veritabilă. În timp ce Swift alerga prin tabăra întunecată, m-am întors la auzul unor paşi în spatele meu. Web s-a apropiat, cu Civil la mai puţin de un metru în spatele lui.

— Băiatul o să fie un om valoros, a spus, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

— Dacă e lăsat să crească astfel, fără amestecul sau insuflarea unor pofte nefireşti, a adăugat Civil.

A păşit alături de noi şi n-am văzut niciodată cu om mai pregătit să sară la bătaie. Motanul lui îi stătea lipit de picioare, ca o fantomă ninsă. Nu voiam aşa ceva. Nu voiam nici insinuări, nici vreo încăierare. Dar nu-mi dădeam seama cum le-aş fi putut evita. Bufonul a vorbit înainte de a deschide eu gura.

— Insişti cu încăpăţânare să interpretezi greşit lucrurile, a spus cu voce scăzută. Dar, dacă trebuie să repet, o s-o fac. Nu reprezint o ameninţare pentru băiat. Ceea ce s-a petrecut între noi în casa mamei tale a fost un subterfugiu, menit să justifice plecarea mea pripită. Nu eşti prost. Ai văzut că atât eu, cât şi Tom Badgerlock îl slujim pe prinţ, în moduri pe care nu ţi le-a explicat nimeni pe de-a-ntregul. Şi nici n-o s-o facă. Aşa că nu

spera c-o să se-ntâmple. Asta e tot ce poţi afla de la mine, şi ţi-o spun clar. Băiatul ăsta nu mă atrage fizic, nu-mi stârneşte nicio poftă. Şi tot aşa stau lucrurile în privinţa sentimentelor mele faţă de tine.

Mărturisirea ar fi trebuit să-l liniştească pe Civil, dacă ar fi avut legătura cu ceea ce îl rodea cu adevărat. Dar n-avea, fireşte. Mi-am dat seama când am văzut cum şi-a lăsat motanul lui urechile în jos. Tânărul nobil a vorbit cu voce joasă.

— Şi fosta mea logodnică, Sydel? O să-mi spui că nici ea nu te-a atras fizic şi nu ţi-a stârnit nicio poftă când ai distrus încrederea care domnea între noi?

Tăcerea şi frigul care s-au lăsat în jurul nostru nu i se datorau pe de-a-ntregul gheţarului. Rareori îl mai văzusem pe Bufon cântărindu-şi cuvintele cu atâta grijă. Mi-am dat brusc seama că, la marginea cercului nostru, martor al spuselor noastre, stătea Cockle şi că toţi cei care o porniseră spre corturi se opriseră, la rândul lor, să privească spectacolul. M-am întrebat ce-o să scoată menestrelul din tot ce auzise deja, fără să mai pun la socoteală ceea ce urma să mai spună Bufonul.

— Când am văzut-o ultima oară, Sydel era o copilă încântătoare, a început el, cu voce înceată. Şi, ca orice copil, era atrasă de orice fantezie şi uşor de fascinat. Am profitat de interesul ei faţă de mine. Recunosc. Şi ţi-am spus deja de ce am făcut-o. Dar n-am distrus eu încrederea dintre voi. Numai voi o puteaţi face, şi aţi făcut-o. A trecut ceva timp şi, dacă priveşti acum înapoi, probabil o să-nţelegi că ea tocmai asta ţi-a dat: încrederea unei copile, nu dragostea unei femei. Aş pune prinsoare că nu mai întâlnise prea mulţi alţi bărbaţi tineri; nu te alesese cu adevărat, Civil. Te aflai pur şi simplu acolo şi părinţii ei erau de acord. Iar când am apărut eu şi a descoperit că ar putea să aleagă…

— Nu încerca s-arunci toată vina asupra mea! Vocea lui Civil era un mârâit jos. Motanul l-a imitat, ca un ecou. Ai sedus-o şi mi-ai furat-o. Şi pe urmă ai aruncat-o, lăsând-o cu ruşinea ei.

— Nu…

Şocul Bufonului mi s-a părut palpabil. Aveam impresia că nu-şi mai găseşte cuvintele. Dar, când a continuat, vocea îi era fermă, bine ţinută sub control.

— Te înşeli. Ai văzut tot ce s-a întâmplat între mine şi Sydel. Fiindcă bineînţeles că asta am şi vrut. N-am petrecut nici măcar

o singură clipă în intimitate şi nu am sedus-o. Am părăsit-o, aşa e, dar n-am dezonorat-o.

Civil a clătinat din cap, cu ceva cam prea multă vigoare. Cu cât îi vorbea mai calm Bufonul, cu atât mai agitat devenea el.

— Nu! Nu, ai distrus tot ce exista între noi cu poftele tale dezgustătoare! Iar acum îmi spui c-a fost un fel de joc sau de şiretlic. Ai sfărâmat visurile pe care şi le făcuse mama pentru noi şi l-ai umilit pe tatăl ei, într-un asemenea hal încât n-a mai suportat să se afle în aceeaşi încăpere cu ea. Şi toate astea ca o simplă glumă? Nu. Nu, refuz să cred.

Am fost îngreţoşat. Şi eu luasem parte la farsa despre care vorbeau. Fuseserăm oaspeţi în casa familiei Bresinga, prefăcându-ne că luăm parte la o partidă de vânătoare, când de fapt ne aflam pe urmele prinţului Dutiful şi ale Pestriţilor cu care fugise. Când fusese nevoie să plecăm cât mai repede, ca să nu-i pierdem din ochi, Lordul Auriu îi dăduse lui lady Bresinga un motiv să considere plecarea noastră necesară. Îi făcuse avansuri bătătoare la ochi lui lady Sydel, logodnica lui Civil, sucind capul ei tânăr cu bogăţia, farmecul şi complimentele lui. Iar când Civil încercase să intervină, Lordul Auriu îi spusese, cu voce de beţiv, că şi cu el şi-ar fi împărţit cu încântare patul. O făcuserăm pentru binele prinţului, ca să putem pleca pe urmele sale cât mai curând, fără să se mire nimeni că părăseam brusc conacul familiei Bresinga. Însă acum ravagiile lăsate atunci în urmă mă îngreţoşau. Gândindu-mă la ce puteau conduce, mi s-a făcut dintr-odată frică.

Prinţul meu, mă tem că trebuie să-ţi cer să intervii între Civil şi Bufon. Se ceartă, şi Civil cred c-o să sară la bătaie.

— Îmi pare rău, a spus Bufonul, punând în spatele cuvintelor un sentiment atât de profund încât nimeni nu se putea îndoi de sinceritatea lor. A tăcut câteva clipe, apoi a continuat: Civil, într-adevăr nu e niciodată prea târziu. Dacă o iubeşti pe fată atât de mult cum se pare, spune-i-o imediat ce te întorci în cele Şase Ducate. Lasă-i timp să devină femeie şi vezi dacă îţi împărtăşeşte sentimentele. Dacă o face, bucuraţi-vă unul de altul. Dacă nu, ei, atunci o să ştii că oricum legătura voastră n-ar fi durat, cu sau fără apariţia mea.

Nu era ceea ce voia Civil să audă. Faţa lui, mai înainte stacojie, s-a albit, şi a strigat pe neaşteptate:

— Cer să-mi dai satisfacţie!

Şi s-a aruncat asupra Bufonului.

Web a întins braţul spre umărul lui o clipă prea târziu. Şi, tot o clipă prea târziu, eu am încercat să-i tai calea. A sărit asupra Bufonului cum sare pisica pe un şoarece şi s-au rostogolit împreună în zăpadă. Dar cred că Web a făcut totuşi ceva, adică l-a împiedicat pe motanul lui Civil să se amestece în încăierare. Eu am înaintat cu un pas, gata să intervin, dar l-am simţit în mintea mea pe prinţ imediat ce a apărut la faţa locului, doar pe jumătate îmbrăcat.

Lasă-i să lămurească lucrurile, Fitz. E mai bine să-şi încheie socotelile între ei, decât să te amesteci şi să ne trezim că toată lumea trece de partea unuia sau a altuia. Pentru Civil, e o bubă care supurează de mult şi cuvintele nu sunt de ajuns ca s-o vindece.

Dar Bufonul nu se bate! Nu l-am văzut niciodată bătându-se cu nimeni!

Nu contează. Asta de la Chade, cu un soi de satisfacţie sumbră. O s-o facă acum.

Cred că se aşteptau să-l vadă pe Civil învingând repede. Însă eu îl cunoşteam pe Bufon mai bine. Avea înfăţişarea unui bărbat firav, dar se păruse întotdeauna în stare să-şi măsoare puterile cu ale mele, chiar şi când eram un luptător bine antrenat. Odată, când fusesem rănit, mă dusese în braţe, prin zăpadă, până la el acasă. Iar pentru scamatoriile lui de acrobat avusese întotdeauna nevoie şi de forţă, nu doar de agilitate. Prin urmare, ştiam că e destul de puternic ca să-l înfrângă pe Civil, dacă vrea. Însă mă temeam c-o să prefere să n-o facă. Iar temerile mele erau întemeiate. Tânărul nobil încălecase deasupra lui. M-am crispat când am auzit cum îl lovea cu pumnii, în piept, în umeri şi în falcă.

Opreşte-i! l-am implorat pe prinţ. *Porunceşte-le să se oprească!*

Să-i lăsăm să termine, ca să se-ncheie şi povestea asta, o dată pentru totdeauna, a propus Chade, şi i-am aruncat o privire furioasă, gândindu-mă că avea şi alte motive să-l vadă pe Bufon mâncând bătaie în faţa oamenilor care se adunaseră în jur cu mare repeziciune.

Atunci îi opresc eu!

Dar, când am făcut un pas înainte, am văzut că soarta luptei deja se schimbase. Bufonul, care se zvârcolise sub Civil până

când ajunsese cu un şold sub el, i-a prins un picior în scobitura genunchiului. Apoi, printr-o răsucire abilă, l-a răsturnat brusc, inversând poziţiile. O secundă mai târziu, era deasupra lui Civil. Am fost şocat, deşi mă aşteptasem să-l văd luându-şi revanşa.

Dar nu asta s-a întâmplat. A prins braţele lui Civil, care băteau aerul, şi l-a imobilizat, lăsând impresia c-o face cu mare uşurinţă. Dintr-o nară îi curgea sânge de un roşu întunecat. Picura pe tânărul nobil, care se zvârcolea. Bufonul nu făcea altceva decât să-şi înteţească strânsoarea şi am văzut că nu i-a plăcut deloc când a fost nevoit să sucească unul dintre braţele lui Civil până când i-a răspuns un ţipăt de durere. Motanul tânărului mârâia alături, cu sălbăticie. Web părea doar să-i atingă uşor spatele, fără niciun efort, dar animalul nu se clintea, de parcă l-ar fi ţinut pe loc lanţuri de fier.

Bufonul îşi ţintuia adversarul la pământ. Îl simţeam pe Civil ultragiat la culme pentru că omul arămiu părea să-l domine cu atâta uşurinţă. Când insulţi un om, punându-i la îndoială bărbăţia, nu te aştepţi să te doboare.

— Gata, a spus Bufonul cu hotărâre, nu doar pentru Civil, ci şi pentru noi toţi. S-a terminat. N-o să mai vorbesc niciodată cu tine despre asta.

Civil şi-a pierdut brusc toată vlaga. Bufonul a mai continuat să-l imobilizeze pentru încă o clipă, apoi s-a împins, săltându-se de deasupra trupului lăţit pe zăpadă, s-a retras cu un pas, clătinându-se, şi şi-a îndreptat spatele. Tocmai începuse să se îndepărteze, când Civil s-a ridicat şi s-a năpustit spre el. M-am avântat dintr-un salt exact în clipa când Bufonul, fără să arunce nici măcar o privire în urmă, s-a tras sprinten într-o parte. M-am oprit piept în piept cu Civil, el uitându-se în sus, la mine, cu gura căscată, în timp ce îl fixam cu privirea coborâtă spre faţa lui. A făcut un pas înapoi împleticindu-se, apoi s-a răsucit spre Bufon, să-şi şuiere insulta:

— Spui că nu-ţi e iubit, dar e gata să sară la bătaie în locul tău.

Bufonul a străbătut noaptea înzăpezită ca o corabie cu vânt în toate pânzele, ca să se proptească bătăios lângă tânărul nobil. I-a vorbit cu hotărâre.

— Nu e iubitul meu. Pentru mine înseamnă mult mai mult, e mult mai preţios. Sunt Profetul Alb, iar el e Catalizatorul meu, şi am venit aici ca să schimbăm cursul timpului. Sunt pe insulă ca

să am grijă să rămână Icefyre în viaţă.

Peottre ajunse pe nesimţite la marginea cercului de privitori. Acolo, în semiîntuneric, s-a cutremurat de parcă l-ar fi nimerit o săgeată. Adunaţi pentru plăcerea de a privi o luptă, oamenii Hetgurdului au început brusc să vorbească între ei pe şoptite. Dar n-aveam timp să le dau atenţie. Civil părea o pisică ghemuită, cu coada biciuind aerul. Era concentrat numai şi numai asupra Bufonului când a mârâit:

— Puţin îmi pasă cum îţi spui ţie sau cum îi spui lui. Ştiu ce sunteţi!

A scuipat ultimele cuvinte şi s-a năpustit din nou. Însă, de data asta, Bufonul a rămas să-l înfrunte. Civil a încercat să-l pocnească din toate puterile, dar el s-a ferit, a trecut brusc în spatele lui şi l-a înşfăcat. Nu l-a împins într-o parte, ci înainte, dând mai multă forţă avântului său, şi tânărul s-a prăbuşit, cu faţa în jos, pe zăpada îngheţată. Bufonul s-a lăsat să cadă peste el. L-a imobilizat din nou, înconjurându-i gâtul cu un braţ şi trecându-şi-l pe celălalt pe sub braţul lui drept, ca să i-l salte apoi, îndoindu-i-l la spate. Civil înjura cu disperare, gata să izbucnească în lacrimi, când l-a avertizat, cu voce răguşită:

— Putem face asta de câte ori doreşti. Zvârcoleşte-te şi-ţi scot mâna din umăr. Vorbesc serios, jur! Dă-mi de ştire când te calmezi şi eşti gata să laşi baltă toată povestea.

M-am temut că băiatul era destul de prost ca să-şi facă singur rău. Întins peste el şi apăsându-l cu toată greutatea sa, Bufonul îl ţinea lipit de zăpadă, lăsându-l să se zvârcolească astfel. Civil a încercat de două ori să se salte ca să scape din strânsoare. De fiecare dată l-am auzit gemând de durere. În cele din urmă, convingându-se că Bufonul era hotărât să se ţină de cuvânt, a rămas neclintit. Dar nicidecum calm. Gâfâia, înjura şi, în cele din urmă, a strigat:

— Totul a fost din vina ta! Nu poţi să negi. Ai distrus totul, totul. Şi acum mama e moartă, iar eu nu mai am nimic. Nimic. Sydel a fost dezonorată şi eu nu mă pot duce la ea să-i cer mâna, pentru că nu mai am nimic, iar tatăl ei dă vina pe familia mea pentru ghinionul fiicei sale. N-o să-mi îngăduie s-o văd. Dacă n-ai fi venit acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Aş mai fi avut încă o viaţă a mea.

— Iar prinţul ar fi fost mort. Sau mai rău.

Fără să-mi dau seama, mă apropiasem de cei doi. M-am

întrebat dacă mai auzise şi altcineva replica Bufonului, rostită cu voce joasă.

Gemând învins, Civil şi-a lăsat faţa pe zăpadă. Şi n-a mai schiţat nicio mişcare. Bufonul nu i-a cerut să-şi recunoască prin viu grai înfrângerea. În schimb, l-a eliberat şi s-a ridicat. M-am crispat imaginându-mi cât îl durea.

Pe urmă a vorbit cu respiraţia întretăiată.

— N-a fost vina mea. Nu ţi-am ucis eu mama. Nici n-am necinstit-o eu. Au făcut-o Pestriţii. Pe ei trebuie să dai vina. Nu pe mine. Şi nu mai acuza o fetişcană care n-a făcut nimic mai rău decât să flirteze cu un străin. Iart-o… şi iartă-te. Aţi fost amândoi atraşi în cursă şi folosiţi. Amândoi.

Cuvintele lui pătrunzătoare au străpuns sufletul lui Civil şi suferinţa i s-a revărsat în noapte. Am simţit-o, cu Harul şi cu Meşteşugul deopotrivă, ca pe o otravă fierbinte, purulentă, năboind în afară. Când i-a întors Bufonul spatele, tânărul n-a mai sărit la el, ci s-a întors pe-o parte, ghemuindu-se în zăpadă, sufocat de suspine de durere. Motanul lui a mârâit gros, a nefericire, şi, eliberat de Web, a fugit lângă el. Bufonul s-a oprit la distanţă de amândoi. Gâfâind, şi-a trecut mâneca peste faţă şi a clătinat din cap când a văzut că mânjise materialul alb ca zăpada cu roşul închis al sângelui său. S-a mai îndepărtat cu câţiva paşi, s-a aplecat şi, cu palmele pe genunchi, a respirat adânc şi întretăiat aerul rece.

Prinţul a vorbit în sfârşit.

— Să încheiem istoria asta aici, chiar acum. Suntem un grup mic şi nu ne putem permite să ne învrăjbim. Civil, ai provocat şi asta e satisfacţia pe care ai primit-o. Lord Auriu, te afli aici prin bunăvoinţa mea. Ai spus pe faţă că eşti împotriva misiunii mele. Accept asta, aşa cum accept şi motivele pentru care a trimis Hetgurdul oameni să ne supravegheze. Dar, dacă din această pricină rămâi pornit împotriva lui Civil, îngăduinţa mea dispare. Te scoatem din grup, să mergi pe drumul tău.

Am simţit în ultimele cuvinte o ameninţare. M-am dus lângă Bufon şi am aşteptat să-şi tragă răsuflarea. Web se dusese la Civil şi îngenunchease lângă el, în zăpadă. Tânărul zăcea strângându-şi la piept motanul, aşa cum strânge un copil o jucărie, căutând alinare. Maestrul Harului îi vorbea cu voce înceată, ca un murmur gros. Nu izbuteam să desluşesc cuvintele. Swift încremenise, prins la mijloc, uitându-se de la

unul dintre cei doi adversari la altul. L-am luat pe Bufon de braţ şi l-am condus către cortul lui. Totul odată încheiat, părea pe jumătate buimăcit.

— Urmează-ţi prinţul, fiule, i-am spus lui Swift, când am trecut pe lângă el. Deocamdată s-a terminat. Stăm de vorbă mai târziu.

A dat din cap, privindu-ne cu ochi holbaţi. Bufonul se împleticea uşor şi l-am prins mai strâns de braţ. În spatele nostru, l-am auzit pe Longwick mustrând santinelele fiindcă-şi lăsaseră atenţia abătută de la datoria lor. Toată lumea s-a împrăştiat încetul cu încetul, ducându-se la culcare.

L-am duş pe Bufon în cortul său, apoi am ieşit din nou, cu batista lui în mână, să i-o umplu cu zăpadă. Când m-am întors, adăugase puţin ulei în micul vas pentru foc, şi flăcările reînviate dansau înălţându-se mai sus şi aruncând pe pereţii mătăsoşi umbre colorate unduitoare. Sub privirile mele, a pus deasupra vâlvătăii un vas mic, apoi s-a aşezat pe salteaua lui, ţinându-şi nările strâns închise cu o mână mânjită de sânge. Nasul aproape că nu-i mai sângera, dar faţa începuse să i se învineţească acolo unde îl nimeriseră pumnii lui Civil. S-a lăsat pe spate încet, ca şi cum l-ar fi durut toată jumătatea stângă a corpului.

— Încearcă asta, i-am spus.

M-am aşezat lângă el şi i-am apăsat compresa rece pe lateralul feţei. S-a ferit de ea.

— Te rog, nu! E rece ca gheaţa, şi deja mi-e frig, s-a plâns. Şi a adăugat obosit: În locul ăsta mi-e tot timpul prea frig.

— Nu contează, am răspuns neînduplecat. Doar până când nu-ţi mai curge sânge din nas. Şi n-o să-ţi lase nici faţa să se umfle prea mult. Dar o să ai probabil oricum un ochi vânăt.

— Te rog, Fitz, a protestat cu voce slabă şi s-a întins, prinzându-mă de încheietura mâinii, cu degetele neînmănuşate, chiar în clipa când vârfurile degetelor mele îi măturau obrazul.

Şocul dublei atingeri m-a orbit pentru o clipă, ca şi cum aş fi ieşit din semiîntunericul unui grajd direct în lumina orbitoare a soarelui. M-am îndepărtat de el dintr-o smucitură, lăsând batista cu zăpadă să cadă pe podeaua cortului, şi am clipit, dar ceea ce văzusem îmi rămăsese întipărit pe interiorul pleoapelor. N-aş putea spune de unde ştiam ce anume întrezărisem. Poate că mi-o spusese din acel cerc închis prin atingere. Am tras aer în piept gâfâind şi mi-am întins cu îndrăzneală degetele spre faţa lui.

— Pot să te vindec, am spus, destul de uluit de descoperire ca să mi se taie răsuflarea. Bucuria deţinerii unei noi puteri îmi alerga prin sânge, fierbinte ca rachiul tare. Văd ce nu e în ordine, şi fărâmele desprinse şi cum îţi bălteşte sângele sub piele acolo unde n-ar trebui. Bufonule, mă pot folosi de Meşteşug ca să te vindec.

M-a prins iarăşi de încheietură, de data asta ca să-mi ţină mâna la distanţă de faţa lui. Când mi-a atins pielea cu degetele îmbibate cu Meşteşug, m-am simţit din nou zguduit de acea senzaţie a legăturii noastre. S-a grăbit să mă apuce, în schimb, de manşeta cămăşii.

— Nu, a spus încet, dar cu un zâmbet dansându-i pe faţa umflată. N-ai învăţat nimic din „vindecarea „ta datorată nouă? N-am rezerve de ars de dragul unei refaceri rapide. O să-mi las trupul să se vindece singur, în felul lui şi în timp. Mi-a eliberat mâna. Dar îţi mulţumesc că te-ai oferit, a adăugat, aproape în şoaptă.

M-a străbătut un tremur, de parcă aş fi fost un cal care se scutură de muşte. L-am privit clipind nedumerit, ca şi cum abia m-aş fi trezit din somn. Ispita dispărea prea încet. Mi-am spus că semăn foarte mult cu Chade. Ştiind că pot să fac ceva anume, fremătam de nerăbdare să încerc. Mă uitam la faţa lui învineţită ca la un tablou agăţat strâmb. Mă simţeam instinctiv îmboldit să-l îndrept. A oftat. Mi-am încrucişat hotărât braţele pe piept şi m-am îndepărtat de el.

— Înţelegi, nu-i aşa? m-a întrebat.

Am dat din cap şi, o clipă mai târziu, m-a şocat, fiindcă se gândea la cu totul altceva.

— Trebuie să i se trimită cumva vorbă reginei. Cred că Sydel n-are absolut nicio vină. Merită să fie salvată. Merită şi, după situaţia nefericită în care a ajuns şi din pricina mea, sper că va fi. Nu mă aventurez să ghicesc care dintre părinţii ei e Pestriţ sau a lucrat pentru Laudwine. Poate că amândoi. Sydel e compromisă în ochii lor, fiindcă ne-a fost întâmplător de folos ca să ne atingem ţelurile. Iar Civil nu mai e considerat o pereche potrivită pentru ea fiindcă a trecut de partea Farseerilor.

Bineînţeles. Totul se lega foarte clar, era uşor de înţeles ascultând explicaţia Bufonului. M-am gândit din nou la reacţiile părinţilor ei după atenţia pe care i-o acordase „Lordul Auriu”. Mama ei lăsase impresia că e nerăbdătoare să profite; tatăl

păruse mult mai prudent. Oare se gândiseră că, prin el, Pestriţii ar fi putut ajunge la curte, în Buckkeep? Sau că ar fi putut deveni un binefăcător a cărui avere să le sprijine cauza?

— De ce Civil nu i-a spus pur şi simplu lui Dutiful, cu luni în urmă?

Eram indignat. Prinţul meu îl iertase pe Civil, îl acceptase din nou ca însoţitor şi prieten, iar el ne ascunsese o informaţie foarte importantă.

Bufonul a clătinat din cap.

— Cred că Dutiful încă n-a înţeles toate implicaţiile celor petrecute. Poate că o parte din el are nişte bănuieli, dar nu îndrăzneşte să-şi îngăduie să le ia în considerare. E cu adevărat Sânge Străvechi, nu Pestriţ. După părerea lui, ceea ce au făcut ei e atât de monstruos încât nu-şi poate imagina că Sydel a avut vreo legătură.

S-a aplecat, a ridicat batista cu zăpadă de pe podea, s-a uitat la ea cu jale, apoi şi-a lipit-o cu delicateţe de partea umflată a feţei.

— M-am săturat să-mi tot fie frig, a spus.

A deschis cu o singură mână cutia mică, de lemn, de la căpătâiul saltelei şi a scos cana şi castronul pe care le adăpostea. Stătuseră peste o pungă mică, de pânză, din care a pus în ele ierburi.

— Numai aşa se potriveşte totul cap la cap, a continuat. Sydel e dezonorată în ochii tatălui ei; logodna e ruptă. Civil presupune că tatăl ei a prins-o în patul meu. E singura explicaţie pe care o poate găsi, de aceea mă consideră vinovat de distrugerea legăturii lor. Dar lucrurile nu stau nicidecum aşa. Unul dintre părinţii ei e Pestriţ, dacă nu cumva chiar amândoi. Şi-au folosit legăturile strânse cu familia Bresinga ca să intercepteze scrisorile trimise lui Civil şi să răspundă în locul lui. Au avut grijă să fie prinţul găzduit acolo fără să se ştie. Pisica dăruită lui Dutiful a fost probabil adusă cu ajutorul lor. Pe Civil îl doreau ca soţ pentru fiica lor pentru ca averea şi poziţia lui să fie puse în slujba cauzei Pestriţilor. Însă ea le-a stricat planurile când a flirtat cu mine. Iar noi am fost mecanismul care a condus la distrugerea acelui prim plan al Pestriţilor. Aşa a ajuns ea dezonorată.

A oftat, s-a lăsat pe spate în aşternutul său şi şi-a mutat batista într-un alt loc de pe faţă.

— Slabă alinare faptul că am lămurit misterul abia acum.

— O să am grijă să afle Kettricken, i-am făgăduit, fără să-i spun cum aveam de gând să încerc.

— În seara asta am dezlegat o enigmă, dar am dat peste alta, mai complicată. Cine e el, ce e?

A pus întrebarea dus pe gânduri.

— Omul Negru?

— Bineînţeles.

Am ridicat din umeri.

— Vreun soi de pustnic care trăieşte pe insulă, acceptă tribut de la oamenii superstiţioşi şi îi pândeşte pe cei care nu-i lasă daruri. E cea mai simplă explicaţie.

Învăţasem de la Chade că explicaţia cea mai simplă e adesea cea adevărată.

Bufonul a clătinat încet din cap. M-a învăluit într-o privire neîncrezătoare.

— Nu. Aşa ceva nu pot să cred în niciun caz. N-am mai simţit niciodată un om atât de încărcat de prevestiri… nu mi s-a mai întâmplat de când te-am întâlnit pe tine prima oară, atât de plin de semnificaţii încât mi-ai dat fiori. E important, Fitz, foarte important. Poate cel mai important om pe care l-am întâlnit vreodată. Nu i-ai simţit însemnătatea plutind în aer aidoma ceţii?

A dat batista cu zăpadă deoparte şi s-a aplecat nerăbdător în faţă. De vârful nasului îi atârna, stingheră, o ultimă picătură de sânge. I-am arătat-o şi a şters-o, neglijent, cu mâneca lui deja pătată.

— Nu, n-am simţit nimic de felul ăsta. De fapt… Oh, Eda şi El! De ce-mi dau seama de-abia acum? N-am putut să-l văd când a strigat santinela, iar când mi l-a arătat, mi s-a părut că nu e decât o umbră. Pentru că nu l-am simţit cu Harul. Deloc. Era la fel de pustiit ca un neom… E neom, Bufonule. Ceea ce înseamnă că n-avem cum să ne dăm seama ce-ar putea face.

În ciuda căldurii plăcute din cort, m-a străbătut un fior rece. Trecuseră mulţi ani de când fusesem nevoit să am de-a face cu neoamenii, dar amintirile nemiloase nu voiseră să se şteargă. Ca ucenic al asasinului Chade, una dintre îndatoririle mele fusese să ucid cât mai mulţi, prin mijloace cât mai rapide. Morţile locuitorilor din cele Şase Ducate cărora le adusesem sfârşitul continuau să mă bântuie, deşi ştiam că nu avusesem

de ales. Tot ce îi făcea oameni le fusese furat şi era de neredobândit.

— Neom? Oh, cu siguranţă nu!

Uimirea Bufonului mi-a întrerupt gândurile. A clătinat din cap.

— Nu, Fitz. Nu neom. Aproape opusul neoamenilor, dacă aşa ceva e cu putinţă. Am simţit în el greutatea unei sute de vieţi omeneşti, importanţa a zece eroi. Poate să… schimbe soarta. În privinţa asta, îmi seamănă foarte mult.

— Nu înţeleg, am spus stânjenit.

Nu-mi plăcea când vorbea aşa. Şi adora s-o facă.

S-a aplecat în faţă, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. În timp ce vorbea, a luat oala de pe flacăra care mistuia uleiul şi a turnat apa aburindă în cană şi în castron. Aroma de ghimbir şi de scorţişoară a plutit către mine.

— Timpul întreg, fiecare fărâmă din el luată în parte, abundă de puncte de cotitură, în care poţi să alegi. Suntem atât de obişnuiţi cu asta încât uneori eu, unul, trebuie să mă opresc şi să-mi reamintesc că fac o alegere, chiar şi atunci când nu s-ar părea. Fiecare răsuflare e o alegere. Dar uneori eşti forţat să-ţi aduci aminte, fiindcă întâlneşte câte un om atât de împovărat cu posibilităţi în aşteptare, cu atâtea eventualităţi încât simpla sa trecere prin lume zdruncină realitatea. Pe tine încă te mai simt astfel. Pura improbabilitate a existenţei tale îmi taie răsuflarea. Am descoperit relativ puţine viitoruri posibile în care îţi faci apariţia. În cele mai multe, ai murit în copilărie. În celelalte… ei, nu cred că trebuie să-ţi povestesc eu cum ai murit în fiecare dintre ele. De câte ori ai fost smuls din ghearele morţii pe cele mai mai puţin probabile căi? Crede-mă, Fitz, în alte scurgeri ale timpului, paralele cu a noastră, ţi-ai găsit moartea în acele clipe. Şi totuşi eşti încă aici, încă alături de mine, sfidând soarta prin existenţa ta. Şi, prin această simplă existenţă, schimbi timpul în întregime, o faci la fiecare răsuflare. Eşti ca o pană de lemn înfiptă într-un butuc uscat. La fiecare bătaie a inimii, te afunzi tot mai mult în „ceea ce ar putea fi“ şi, înaintând, lărgeşti crăpătura care deschide viitorul şi scoţi la lumină o sută, ba chiar o mie de posibilităţi noi, dintre care fiecare se ramifică oferind încă o sută sau chiar încă o mie.

S-a oprit să-şi tragă răsuflarea. Şi a izbucnit într-un râs zgomotos când mi-a văzut figura îmbufnată.

— Ei, fie că-ţi place sau nu, aşa stau lucrurile, Catalizatorul

meu. Iar în noaptea asta Omul Negru mi-a făcut aceeaşi impresie. În jurul lui pâlpâiau atâtea eventualităţi încât abia dacă-l puteam vedea. Existenţa lui e chiar mai improbabilă decât a ta.

A scos din mânecă o batistă neagră şi şi-a şters toate urmele de sânge de pe faţă şi de pe mâini. Şi a îndesat-o la loc după ce a strâns-o, înfăşurând-o cu grijă în jurul părţii însângerate. Apoi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de perne, şi a rămas cu ochii la umbrele de sub vârful cortului.

— Şi n-am niciun indiciu care să-mi sugereze cine sau ce e. Nu l-am mai zărit până acum. Ce-o fi însemnând asta? Că numai sosirea voastră aici i s-a dat lui posibilitatea să influenţeze viitorul?

A luat castronul din care se înălţau aburi şi mi l-a oferit, spunând ca scuză:

— N-am adus decât o cană. Ca să am cât mai puţine bagaje, înţelegi.

Am luat vasul, bucuros să-i simt căldura în palme. Şi mi-am amintit, cu o tresărire stranie, că în cele Şase Ducate era vară. Acolo, în tabăra noastră de pe un gheţar din Insulele Străine, vara părea lipsită de orice putere. Bufonul a luat cana şi s-a uitat în jur, încruntându-se uşor.

— Tu mi-ai luat mierea, nu-i aşa? Şi n-o ai din întâmplare la tine, nu? Are darul să întărească aroma ghimbirului şi face ceaiul să pară mai cald.

— Îmi pare rău, am lăsat-o în cortul meu… nu, nu e tocmai adevărat. Am lăsat-o noaptea trecută afară, lângă foc, şi dimineaţă pur şi simplu dispăruse. Am tăcut, având senzaţia că auzisem o cheie răsucindu-se în broască. Sau fusese luată, m-am corectat apoi. Bufonule, insularii au lăsat daruri pentru Omul Negru. Şi el n-a luat nimic, deşi printre ele era şi miere. Şi mierea ta a dispărut.

— Crezi că a luat-o pe a mea? Că a crezut-o o ofrandă lăsată de tine?

M-am gândit că presupunerea mea îl entuziasmează prea din cale-afară. Am sorbit din ceai. Ghimbirul m-a încălzit. L-am simţit răspândindu-mi-se liniştitor în pântec chiar în timp ce cuvintele lui m-au tulburat.

— E mult mai probabil s-o fi luat cineva din tabără. Cum ar putea un om să se furişeze printre corturi fără să fie zărit?

— Fără să fie zărit şi fără să-l simtă nimeni, a completat el. Ai spus că Harul tău nu poate să-l vadă. Presupun că nu-l vede nici al altora. Prin urmare, cred că el a luat mierea. Şi astfel şi-a contopit soarta cu a noastră. A creat o legătură între noi, Fitz, înţelegi?

A sorbit din ceaiul cald cu o plăcere care i-a îngustat ochii, aproape închizându-i. Când a lăsat cana jos, în ea nu mai rămăsese mare lucru. A întins mâna după o cuvertură de un galben strălucitor, tot atât de lipsită de substanţă ca materialul cortului, şi-a pus-o pe umeri şi s-a înfăşurat în ea, şi-a scos cizmele moi, apoi şi-a tras sub el picioarele delicate.

— Asta îl leagă de noi amândoi. Cred că poate avea o foarte mare importanţă. Îţi dai seama că ar putea schimba rezultatul misiunii noastre de aici? Mai ales dacă dau de ştire că Omul Negru a acceptat oferta noastră.

M-am gândit în grabă la toate posibilităţile. O astfel de veste i-ar fi adus pe insulari de partea lui? I-ar fi întors împotriva lui pe narcescă şi pe Peottre? Unde m-ar fi adus pe mine, nu numai în relaţia cu ei doi, dar şi în ochii lui Chade? Răspunsurile n-au avut darul să mă liniştească.

— În grupul nostru, neînţelegerea dintre cele două tabere s-ar adânci.

Şi-a dus cana la gură şi a băut restul ceaiului înainte să-mi răspundă.

— Nu. Ar deveni doar mai vizibilă. S-a uitat la mine aproape implorându-mă din priviri. Fitz, ăsta e punctul culminant al muncii mele de-o viaţă. Nu te poţi aştepta să refuz dacă soarta îmi oferă o armă sau un avantaj. Dacă trebuie să mor pe insula asta îngheţată şi părăsită, măcar lasă-mă să-mi dau sufletul ştiind că mi-am atins ţelul.

Am băut ceaiul din castron şi l-am aşezat lângă cana lui. Apoi i-am vorbit cu hotărâre.

— N-am de gând să mai ascult aiureala asta. Nu cred nicio iotă.

Dar credeam. Şi îmi îngheţa sângele în vene mai mult decât gerul şi decât orice pericol pe care-l înfruntasem vreodată.

— Şi îţi închipui că, dacă nu vrei tu să crezi, n-o să se-ntâmple? *Asta* e aiureală, Fitz. Acceptă soarta şi hai să scoatem tot ce e mai bun din timpul care ne-a mai rămas.

Vocea îi era atât de cumplit de calmă, încât am simţit brusc

nevoia să-l lovesc. Dacă moartea stătea într-adevăr la pândă, aşteptându-l, n-ar fi trebuit să fie atât de liniştit, n-ar fi trebuit s-o accepte. Ar fi trebuit să lupte împotriva ei, ar fi trebuit *făcut* să lupte.

Am răsuflat adânc.

— Nu. N-o să cred şi n-o să accept. Mi-a venit o idee şi am încercat să i-o spun în glumă, dar a sunat ca o ameninţare. Nu uita ce sunt pentru tine, Profetule Alb. Sunt Catalizatorul. Preschimbătorul. Şi pot schimba lucrurile, chiar şi pe cele pe care le crezi tu bătute în cuie.

Pe la jumătatea glumei mele, i s-a schimbat expresia feţei. Aş fi tăcut, dar, odată ce începusem să vorbesc, cuvintele păruseră să mi se înşiruie după bunul lor plac. Trăsăturile Bufonului erau atât de crispate, încât am avut impresia că-i văd oasele dezgolite.

— Ce tot spui? m-a întrebat, într-o şoaptă încărcată de groază.

Mi-am ferit privirea. Altminteri nu puteam să-i răspund.

— Nimic altceva decât mi-ai spus tu aproape toată viaţa. Tu eşti Profetul, prevezi viitorul. Dar Catalizatorul sunt eu. Eu schimb mersul lucrurilor. Poate chiar şi pe cel prevestit de tine.

— Fitz, te rog!

Cuvintele lui m-au îmboldit să-l privesc din nou.

— Ce?

— Nu face asta! m-a implorat. Nu încerca să mă-mpiedici să lupt ca să-mi ating ţelul. Credeam că, pe plajă, te-am făcut să înţelegi. Aş fi putut fugi de soartă. Aş fi putut să rămân în Buckkeep sau să mă întorc la Bingtown, sau chiar să mă duc acasă. Adică acolo unde a fost cândva casa mea. Dar n-am fugit. Sunt aici. Îmi privesc destinul în faţă. Mi-e frică şi recunosc că mi-e frică. Şi ştiu că ţie o să-ţi fie greu. Dar e vorba de ceea ce am urmărit în toţi aceşti ani. Înţelegi ce înseamnă datoria faţă de familie şi faţă de rege. Înţelegi foarte bine. Te rog să înţelegi acum că asta e datoria mea faţă de mine. Dacă tu te hotărăşti să-mi dejoci planurile pur şi simplu de dragul de a mă păstra în viaţa, o să-mi faci viaţa lipsită de sens. Toate cele prin care am trecut până acum vor fi în zadar. Mă vei condamna să trăiesc ştiind că am dat greş. Mi-ai face asta?

M-a privit cu jale. I-am lăsat câteva clipe în care să-şi poată regăsi calmul, apoi i-am răspuns, cu voce scăzută:

— Prim urmare, vrei să spui că, dacă văd că te ucide ceva, trebuie să las asta să se întâmple, chiar dacă o pot împiedica?

A părut brusc încurcat.

— Cred că da…

— Şi dacă mă înşel? Dacă te văd în pericol să fii ucis de un urs, dar ar trebui să mori strivit de o avalanşă? Şi nu intervin, aşa că mori cum n-ar trebui, şi tot pentru nimic se va dovedi c-au fost toate?

M-a privit o clipă fără nicio expresie.

— Dar asta… Nu. Cred că o să ştii. Când o să fie timpul, cred c-o să ştii că…

— Şi dacă n-o să ştiu? Dacă o să mă-nşel, pe urmă ce-o să fie?

— Păi nu…

A ezitat şi a amuţit.

— Nu vezi ce stupidă e teoria ta? m-am dezlănţuit eu. Nu pot să stau cu mâinile în sân uitându-mă cum mori, Bufonule. O ştiu, şi o ştii şi tu. Îmi ceri să fiu cu totul altfel decât sunt. Şi asta ar însemna să faci tu schimbarea, nu eu. Şi nu mi-ai spus cândva că să grăbesc lucrurile e menirea mea, nu a ta? Aşa că nu-mi cere mie aşa ceva. Dacă soarta te vrea mort, atunci probabil că tot mort o să fiu şi eu. Şi mă îndoiesc că pe urmă o să mai conteze ceva pentru vreunul dintre noi. M-am ridicat brusc. Şi e ultima oară când vorbim despre asta. Sunt hotărât să nu accept redeschiderea discuţiei. E târziu şi sunt obosit. Mă duc la culcare.

Expresia feţei i s-a schimbat într-o asemenea măsură încât am fost şocat. Ceea ce am văzut în ochii lui era uşurare în cel mai pur sens al cuvântului. Cred că atunci am înţeles cât de mult se temea cu adevărat de ceea ce simţea că îl aşteaptă. Faptul că nu se trăda în faţa nimănui era cea mai măreaţă dovadă de curaj pe care o văzusem vreodată. Când am săltat clapa cortului, a vorbit din nou.

— Fitz, ţi-am simţit cu adevărat lipsa. Nu pleca! Dormi aici în noaptea asta. Te rog!

Şi aşa am făcut.

Capitolul 16

SCOARŢA DE SPIRIDUŞ

Scoarţa de spiriduş, numită, mai exact, scoarţă de săpar, e un stimulent puternic, dar, pe lângă asta, are şi un efect nedorit, adică trezeşte disperarea şi spaima. De aceea, în Chalced, e folosită adesea pentru a le da sclavilor putere să muncească mai mult timp, domolindu-le în acelaşi timp dorinţa de revoltă. Luată cu regularitate vreme îndelungată, duce la dependenţă, iar unii spun că până şi întrebuinţată sporadic poate schimba firea omului, făcându-l bănuitor şi temător chiar şi faţă de cei mai apropiaţi prieteni şi măcinându-i încrederea în sine. Dar, în ciuda tuturor acestor neajunsuri, uneori merită să rişti, pentru vitalitatea pe care ţi-o oferă la nevoie. Nu are niciodată urmări atât de neaşteptate precum seminţele de carris sau cindrinul, căci acestea două pot trezi un val violent de sentimente sau o euforie măsluită, care te poate îndemna către fapte deopotrivă nesăbuite şi periculoase.

Cea mai bună scoarţă de spiriduş e aceea de pe ramurile tinere ale copacilor foarte bătrâni. Strecuraţi unghia sau vârful cuţitului sub marginea scoarţei şi îndepărtaţi-o cu băgare de seamă de pe creangă. O să se strângă imediat sul. Puneţi-o la păstrare într-o pungă sau într-un loc ferit de umezeală şi răcoros, până când se usucă îndeajuns ca s-o puteţi face pulbere, iar peste pulbere se toarnă apă clocotită ca s-o faceţi ceai.

Dacă vă e neapărat şi grabnic trebuitoare, puteţi face ceaiul din scoarţă proaspăt desprinsă, dar e mult mai greu să vă daţi seama care e puterea fierturii judecând după culoarea ei.

RAICHAL, *Listă de plante de leac*

Am ieşit din cortul Bufonului foarte devreme, înainte de a se trezi restul taberei. Dormisem prost, asaltat de coşmaruri. Când se apropiaseră zorii, rămăsesem treaz, dorindu-mi să fi avut puterea lui Nettle de a lua sub control visele stânjenitoare. Asta mi-a adus aminte de ea. Trebuia să vorbesc cu Chade şi Dutiful fără martori, fără să ne asculte nici măcar Thick. M-am îndreptat spre marginea taberei, să mă uşurez. Santinelă era Deft, şi m-a salutat în trecere, dând din cap. Pe urmă m-am dus direct spre cortul prinţului, mergând fără zgomot. Uitasem că l-am pus pe

Swift să stea de strajă acolo. Băiatul avea simţurile ascuţite şi prudenţa unei vulpi, căci, la apropierea mea, clapa cortului s-a săltat uşor, lăsând să se vadă nu doar ochii lui vigilenţi, ci şi vârful unei săgeţi gata să zboare.

— Eu sunt, m-am grăbit să spun, şi m-am simţit uşurat când a lăsat săgeata în jos şi a destins arcul.

Mi-am stors creierii gândindu-mă cum să-l îndepărtez şi mi-a venit ideea să-l trimit după zăpadă curată, pe care s-o topim ca să se spele prinţul. I-am reamintit că nu trebuie să se aventureze dincolo de marginea marcată a taberei.

Imediat ce a plecat cu o găleată în mână, m-am strecurat în semiîntunericul din cort.

— V-aţi trezit? am întrebat, fără să ridic glasul.

Dutiful a oftat din greu.

— Acum da. Mă simt de parcă aş fi stat treaz aproape toată noaptea. Lord Chade?

Un mormăit înăbuşit a fost singurul răspuns. Chade avea păturile trase peste cap.

— E important, şi trebuie să terminăm de vorbit repede, înainte de a se întoarce Swift, i-am avertizat.

Chade a săltat un colţ al păturilor.

— Atunci vorbeşte, a spus. A căscat până i-au trosnit fălcile. Sunt prea bătrân ca să dorm în cort, pe zăpadă, după o zi întreagă de mers pe jos, a bombănit, cu răutate, de parcă totul ar fi fost din vina mea.

— Am stat de vorbă cu Bufonul azi-noapte, după ce s-a bătut cu Civil.

— Ah, da. Iar noi am stat de vorbă cu Civil. Adică el a vorbit. Destul de mult. N-aveam idee că mascarada voastră de la Galekeep a fost atât de convingătoare. Civil e cât se poate de nemulţumit fiindcă îi îngăduim lui Swift să-şi petreacă timpul cu Lordul Auriu, a răspuns Chade posac.

Dutiful a chicotit când m-am încruntat.

— De fapt, Civil preferă să creadă fantasmagoria asta în locul adevărului. Bufonul m-a lămurit cum stau lucrurile. După părerea lui, părinţii lui Sydel sunt trădătorii care l-au vândut pe Dutiful Pestriţilor; sau, dacă nu amândoi, măcar unul dintre ei. Bănuiesc că tatăl ei e cel care a rupt logodna şi că a făcut-o mai degrabă, deoarece Civil e împotriva Pestriţilor decât fiindcă s-a purtat Sydel prosteşte.

Am fost răsplătit prin apariţia nasului lui Chade de sub pături. L-am privit chibzuind, întorcând totul pe toate părţile, ca să se convingă că se poate pune cap la cap. După câteva clipe, a spus aproape în silă:

— Da. E posibil să aibă dreptate. Părinţii lui Sydel se aflau pe poziţia ideală pentru a pune aşa ceva la cale. Dacă aş avea o pasăre mesager în plus, i-aş da de veste reginei! Dar n-am decât una pentru Buckkeep şi una pentru Hetgurd, ca să vină să ne ia. Nu sunt pasări de rezervă.

L-am privit înălţând dintr-o sprânceană.

— Thick şi Nettle? am spus fără ocolişuri.

M-am întrebat dacă îi vorbise lui Dutiful despre planurile noastre.

A clătinat din cap, cu părul alb unduindu-i pe pături.

— Nu. Legătura asta nu e pregătită pentru veşti de o asemenea importanţă. Gândeşte-te la consecinţe dacă mesajul nu e interpretat corect sau dacă fata refuză să creadă veştile date de Thick. Nu.

Aranjamentul ăsta trebuie pus la punct şi la încercare, folosit mai întâi pentru mesaje simple, atât trimise, cât şi primite, înainte de a ne putea bizui pe el pentru veşti importante. A oftat adânc, şi sunetul mi s-a părut o dojană nerostită la adresa mea. Thick o să doarmă la noapte în cortul nostru. Înainte de a adormi, Dutiful o să-l roage să-i transmită salutări lui Nettle şi să-i dea un mesaj simplu pentru regină, unul care s-o facă să trimită răspuns. E nevoie să ne punem serios mintea la contribuţie pentru crearea acestei legături. Dacă merge bine, în noaptea următoare încercăm să trimitem un mesaj mai important. Şi numai după ce vom fi siguri că mesajele sunt redate întocmai ne vom transmite bănuielile despre trădare. Chade a dat din cap ca pentru sine, apoi şi l-a întors pe pernă, ca să se uite la prinţ. De acord?

— De acord. La rândul lui, Dutiful a oftat uşor. Să sperăm că regina Nu-cred-o-iotă o să fie dispusă să între în legătură cu mine prin Meşteşug.

Şi el mi-a aruncat o privire tăioasă care-mi spunea, făţiş, că numai şi numai din vina mea nu-şi cunoştea verişoara.

— Am făcut ce-am crezut că e mai bine, m-am apărat băţos.

Iar Chade, mereu gata să profite de un avantaj, a încuviinţat cu voce lină:

— Desigur, Fitz. Tu faci întotdeauna totul din motive pline de nobleţe. Dar, data viitoare când o să ai de luat o hotărâre importantă bizuindu-te pe ceea ce „crezi că e mai bine”, adu-ţi aminte de situaţia în care ne aflăm acum şi gândeşte că poate eu am câţiva ani de experienţă în plus faţă de tine. Poate că astfel părerea mea o să capete, în ochii tăi, ceva mai multă greutate.

— O să-ţi ţin minte sfatul, m-am declarat eu de acord, rostind cuvintele atât cu o politeţe rece, cât şi bombastic.

Nu mă gândisem niciodată să-i las pe Chade şi pe Bufon să-şi dispute loialitatea mea de parcă ar fi fost o zdreanţă de care trag doi căţeluşi. Amândoi recunoşteau că hotărârea trebuia să-mi aparţină, dar niciunul nu părea să mă creadă în stare s-o iau fără ajutorul lui. Pe urmă s-a întors Swift, cu o găleată plină cu zăpadă bine îndesată, aşa că m-am scuzat şi am ieşit din cort. Prinţul m-a urmărit cu o privire gânditoare, dar nu i-am simţit absolut deloc mintea atingându-se de a mea.

Între timp, restul taberei se trezise. Riddle mi-a spus că Peottre ieşise devreme din cort şi plecase să cerceteze terenul pentru prima parte a călătoriei noastre. Nu-i plăcea vântul blând, dar rece, îngreunat de umezeală, care sufla peste zăpadă. Până şi Thick ieşise din aşternut şi se foia prin cort, împrăştiindu-şi lucrurile din raniţă în căutarea unor haine curate. Când i-am explicat că ne luaserăm puţine bagaje şi că amândoi aveam să purtăm tot hainele în care călătoriserăm cu o zi înainte, a părut din cale afară de nemulţumit. I-am reamintit că, pe vremea când intrase în serviciul prinţului, n-avusese decât un singur rând de haine. La asta, şi-a unit sprâncenele ca şi cum s-ar fi adâncit în gânduri, apoi a dat din cap, spunând că nu-şi aducea aminte să fi existat în viaţa lui o asemenea perioadă. M-am gândit că n-avea sens să mă cert cu el. L-am înfofolit în hainele groase pe care le purta pe deasupra şi l-am scos ca să poată oştenii din gardă să strângă cortul.

Afară am găsit mâncare pentru noi: nişte terci simplu şi câte o bucăţică de peşte sărat. N-a fost mulţumit de micul dejun, aşa cum n-am fost nici eu, dar era tot ce-aveam. Pe urmă mi-am făcut de lucru uşurând raniţa lui şi încărcând-o mai tare pe-a mea. Şi i-am vorbit tot timpul, pe ton încurajator, despre călătoria din acea zi, spunând că, fiindcă ştiam deja cum se merge pe gheaţă, o să ne descurcăm mai bine şi o să putem

ţine pasul cu ceilalţi. A dat din cap, dar cu atâta lipsă de convingere încât mi-a pierit tot curajul.

— N-am dormit bine azi-noapte, am spus cu o nepăsare pe care n-o simţeam. Coşmaruri. Dar tu te-ai întâlnit probabil cu Nettle şi te-a întâmpinat cu vise liniştitoare.

Şi-a scos mănuşa ca să-şi scarpine nasul, apoi a avut nevoie de câteva clipe ca să şi-o pună la loc.

— Azi-noapte visele urâte au fost peste tot, a spus cu un aer sumbru. Nettle n-a izbutit să le schimbe. Când am chemat-o, n-a spus decât: „Ieşi de-acolo, nu te uita la aia”. Dar n-am putut. Erau peste tot. Am mers şi am mers şi iar am mers prin zăpadă, dar visele urâte veneau întruna la mine şi mă priveau. Şi-a scos din nou mănuşa şi şi-a împuns gânditor nasul cu un deget. Unul avea viermi în nas. Ca nişte muci uscaţi, dar se mişcau. M-a făcut să cred că sunt viermi în nasul *meu.*

— Nu, Thick, nasul tău n-are absolut nimic. Nu te mai gândi la asta.

Am fost gata de plecare printre primii. Mă gândeam cu nelinişte la drumul care urma, pentru că seninul cerului se ascunsese deja sub nori groşi. Şi vântul era umed, iar faptul că era posibil să ningă sau să plouă mă descuraja. Ceilalţi păreau să aibă nevoie de foarte mult timp ca să se pregătească, deşi Peottre umbla încoace şi-ncolo prin tabără, aruncând priviri îngrijorate spre cer şi implorându-ne să plecăm cât mai curând. Thick a început să se plângă că e prea obosit ca să meargă pe jos şi că îl stânjenesc hainele îmbrăcate unele peste altele. Vrând să-i abat atenţia, l-am dus lângă cortul Bufonului, ca să vedem cum îl demontează. Swift era deja acolo, îi dădea o mână de ajutor. Raniţa băiatului, tolba lui de săgeţi şi arcul aşteptau alături, aşezate cu grijă, în timp ce el urma instrucţiunile Bufonului demontând stâlpii de lemn care susţinuseră pânza fină a cortului. Am observat, în treacăt, că săgeata stranie pe care-l văzusem ţinând-o pe genunchi cu o seară înainte ajunsese printre cele din tolbă.

Cortul a fost dat jos repede. Stâlpii au fost demontaţi în bucăţi nu mai lungi decât o săgeată bine făcută. Crezusem că micul vas în care ardea ulei e din lut greu, dar, când l-am ridicat de curiozitate, mi s-a părut uşor şi aproape poros. Strânse, păturile lui eterice se reduseseră la dimensiunile unei perne mici. Odată împachetat totul, raniţa Bufonului era mare şi probabil mai grea

decât a mea, chiar şi după ce adăugasem lucrurile lui Thick. Însă el şi-a trecut braţele printre curele şi a săltat-o în spate fără să icnească din pricina efortului. Nu mai văzusem niciodată un cort strâns cu atâta uşurinţă şi rapiditate şi admiraţia mea pentru măiestria cu care făuriseră Străbunii astfel de lucruri a crescut.

— Străbunii au creat asemenea minunăţii, apoi au dispărut. M-am întrebat întotdeauna ce le-a adus sfârşitul.

Nu încercam atât să încep o discuţie, cât să abat atenţia lui Thick. Îşi freca din nou nasul.

— Când au pierit dragonii, Străbunii au pierit odată cu ei. Nu puteau exista unii fără alţii.

Bufonul vorbise pe tonul pe care ar fi spus că frunzele sunt verzi şi cerul albastru, de parcă ar fi spus ceva acceptat de toată lumea.

Înainte de a apuca să comentez uluitoarea lui afirmaţie, Thick şi-a luat mâna de la nas şi a întrebat:

— Ce sunt străbunii?

— De fapt, nu ştie nimeni, am spus, apoi privirea Bufonului m-a făcut să amuţesc.

Mi s-a părut c-o să explodeze dacă nu-l las pe el să răspundă. M-am întrebat de unde îşi dobândise cunoştinţele şi de ce era atât de dornic să le împărtăşească. Simţind că urma ceva interesant, Swift s-a tras mai aproape.

— Străbunii au fost un popor care a trăit cu mult timp în urmă, Thick. Şi nu doar timpul scurs din vremurile lor de glorie e îndelungat, la fel era şi viaţa fiecăruia dintre ei. Bănuiesc că, pentru unii, amintirile coborau în timp nu doar până la începutul lungii existenţe proprii, ci cuprindeau şi întâmplări din vieţile înaintaşilor.

Thick se chinuia să priceapă, cu fruntea încruntată de efort. Swift era deja vrăjit de poveste. Eu am întrerupt-o.

— Ştii toate astea sau doar le presupui?

A stat o clipă pe gânduri.

— Sunt sigur de adevărul lor atât cât se poate, în lipsa unui Străbun sau a unui dragon căruia să-i cer părerea.

De data asta, eu am fost cel uluit.

— A unui dragon? De ce ai cere părerea unui dragon despre Străbuni?

— Existenţele lor sunt… întreţesute. Bufonul a părut să aleagă

cu mare grijă ultimul cuvânt. În tot ce am citit sau am auzit, nu i-am găsit niciodată unii fără alţii. S-ar părea că se creează unii pe alţii sau că-şi sunt, cumva, necesari unii altora. Nu pot să explic asta, pot doar s-o remarc.

— Atunci, dacă izbuteşti să aduci înapoi dragonii, vor reapărea şi Străbunii? am întrebat dintr-un impuls.

— Poate. A zâmbit nesigur. Nu ştiu. Dar nu cred c-ar fi rău dacă s-ar întâmpla.

N-am avut timp să continuăm discuţia. Reîntors din recunoaştere, Peottre voia să ne mişcăm cât mai repede cu putinţă. Prinţul l-a strigat pe Thick, şi ne-am grăbit să mergem la el. Chade mi-a aruncat o privire încruntată.

Despre ce-aţi vorbit atât de mult?

Despre Străbuni, am răspuns, ştiind foarte bine că atât Dutiful, cât şi Thick ne aud gândurile. *Lordul Auriu crede că, dacă poate readuce dragonii în lume, vor reapărea şi Străbunii. Simte că între ei există o legătură, deşi nu poate explica despre ce e vorba.*

Şi asta a fost tot?

Da.

Ştiam că o replică atât de scurtă spune cât de mult îmi displace să fiu iscodit. M-am întrebat dacă tăcerea lui Dutiful poate fi luată drept aprobare sau drept dezaprobare a purtării lui Chade. Pe urmă mi-am spus că nu contează. Dacă avea să vină un moment în care să decid eu dacă dragonul trăieşte sau moare, aveam să mă hotărăsc atunci. Între timp, refuzam să mă chinuiesc gândindu-mă la asta sau să stric prietenia cu vreunul dintre cei doi.

Peottre ne-a înşiruit pentru drum. Ne-a găsit, mie şi lui Thick, loc chiar în spatele suitei prinţului. Ne-a avertizat pe toţi că vântul uşor care mătura gheţarul în faţa noastră îi putea face suprafaţa foarte înşelătoare. Aveam să mergem pe vechiul drum, călăuzindu-ne după beţele scoase în evidenţă de bucăţi de pânză, dar trebuia să ţinem minte că se schimbaseră condiţiile şi că nu ne mai aflam pe o cale întru totul demnă de încredere. Zăpada suflată de vânt putea să acopere crăpăturile apărute de curând, dându-ne impresia că ne aflăm pe teren solid. Ne-a avertizat din nou să verificăm locul înainte de fiecare pas. Pe urmă ne-am pus în mişcare, în şir, cu bastoanele în mâini. În prima parte a marşului, Thick a ţinut pasul destul de

bine. Tuşea, dar nu la fel de mult ca mai înainte, şi îşi târşâia picioarele vitejeşte. Peottre mergea mai încet în ziua aceea, afundându-şi bastonul în zăpada din faţa noastră la fiecare pas. Avusese dreptate în privinţa vremii înşelătoare.

Deşi ne-a făcut în curând să ne descheiem gulerele şi să ne dezlegăm şnururile glugilor, vântul mai cald sculpta zăpada umedă în forme fantastice. Umbrele albăstrui aruncate de mormanele de gheaţă îi dădeau ţinutului din jur înfăţişarea unui tărâm de vis.

Peottre ne-a întors de două ori din drum. Prima dată, a lovit cu bastonul şi o crustă subţire a cedat brusc sub apăsare. Zăpada de deasupra s-a încovoiat, apoi s-a surpat şi s-a prăbuşit într-un gol. Adânc, căscat în faţa noastră. Vântul sculptase din cristale de zăpadă îngheţată un pod diafan, prea fragil ca să susţină greutatea vreunei făpturi! Ne-am întors şi am ocolit prăpastia care ni se dezvăluise.

A doua oară am fost nevoiţi să ne întoarcem în timpul după-amiezii. Între timp, Thick obosise şi îşi pierduse curajul. Zăpada umedă ni se lipise, grea, de pantaloni şi de cizme şi, în scurt timp, grosul grupului s-a distanţat de noi, până ce am ajuns să mergem pe o urmă bătătorită. Tocmai ajunseserăm pe culmea unei creste joase şi lungi, când i-am întâlnit pe ceilalţi, care făceau cale întoarsă. Peottre dăduse de zăpadă foarte moale, în care i se afundase bastonul, arătând că statul avea înălţimea unui bărbat scund, aşa că se văzuseră nevoiţi să se întoarcă, în căutarea unui traseu mai bun. Urcuşul fusese obositor, şi Thick bombănea înjurând când am început să coborâm în urma grupului în adâncitura de gheaţă.

Albăstruie sau albă, zăpada reflecta lumina zilei, orbindu-ne. Ne mijeam ochii până ni se umpleau de lacrimi şi ne dureau frunţile de încordare. Iar Peottre ne tot îndemna să înaintăm.

Am străbătut un drum mai lung decât în prima zi şi am mers timp mai îndelungat. Soarele îşi începuse înceata coborâre către orizont şi noi ne târam mai departe. Eu şi Thick urmam grupul la o distanţă considerabilă şi începusem să mă întreb dacă Peottre avea să mai spună vreodată că e timpul pentru popasul de noapte. Bondocul se oprise deja de două ori, refuzând să continue. Era obosit, zăpada umedă îi pătrundea prin pantaloni şi prin cizme, îi era frig, îi era foame şi îi era sete. Rostea o litanie a propriilor mele nemulţumiri, mult mai greu de suportat

când le ascultam înşiruite de vocea lui plângăreaţă. Îmi venea destul de greu şi să mă conving să nu-l împing ca să se mişte. În ziua aceea, muzica lui nu conţinea decât bufnituri surde îndreptate împotriva mea, o neînduplecată ploaie de scrâşnete uniforme ale zăpezii îngheţate sub tălpile noastre şi sunetul ascuţit al bastoanelor care loveau crusta de gheaţă.

Dacă i-o luam înainte, Thick zăbovea, rămânând cu mult în urmă, aşa că trebuia să stau în spatele lui, suportându-i cu nervii tociţi de repetatele şi metodicele lovituri în zăpadă. Pe măsură ce înserarea lungea umbrele, totul devenea o repetare plicticoasă a zilei de mai înainte. Clocoteam mergând în urma lui, un pas lent după altul, şi situaţia începea să mi se pară din ce în ce mai greu de suportat. Furia îmi creştea încet, dar continuu, ca un foc hrănit rând pe rând cu câte o bucată de cărbune. De când mi se încredinţase rolul ăsta? De ce îl suportam? De ce mă alese Chade tocmai pe mine pentru o însărcinare atât de înjositoare? Era cu siguranţă o pedeapsă, o degradare intenţionată. Cândva îi slujisem pe Farseeri ca războinic. Acum, ca răzbunare pentru libertatea de care mă bucurasem o vreme, bătrânul sfetnic mă umilea făcând din mine dădaca unui idiot gras şi împuţit. Am încercat să-mi reamintesc toate motivele logice, să mă întreb cine altcineva ar fi putut fi câinele de pază al unui netot cu un Meşteşug atât de puternic ca Thick, şi totuşi nu m-am putut convinge că era necesar să primesc o sarcină atât de dezgustătoare. Gândurile îmi coborau, în spirală, într-un hău tot mai adânc al dudei, furiei şi ranchiunei. Cu un efort, am izbutit să mă controlez.

— Thick, mergi te rog puţin mai repede, am încercat să-l conving, cu voce mieroasă. Uite, au început să instaleze tabăra. Nu vrei s-ajungi lângă foc, să te usuci şi să te-ncălzeşti?

Şi-a întors capul ca să mă fulgere cu privirea.

— Spui cuvinte frumoase. Dar ştiu cum sunt gândurile tale despre mine. Cuţite, pietre şi ciomege mari. Ei bine, tu m-ai adus aici. Şi, dacă-ncerci să-mi faci vreun rău, o să te lovesc mai tare. Pentru că sunt mai puternic decât tine. Sunt mai puternic şi nu trebuie să te-ascult supus.

Mă prevenise prosteşte. M-am grăbit să-mi înalţ zidurile Meşteşugului în timp ce-mi pregăteam propria lovitură împotriva lui. Dar, cu o clipă înainte de a mă izbi cu Meşteşugul, mi-am dat seama că toată furia mea împotriva lui dispăruse, aşa cum se

stinge un foc peste care arunci brusc o pătură udă. Atacul lui a căzut asupra mea ca un ciocan de fier pe o nicovală de brânză. Nu mă atinsese, dar a fost ca şi cum mi-ar fi zdrobit trupul în strânsoare. M-am clătinat şi am căzut în zăpadă, având senzaţia că îmi ţâşneşte tot sângele prin piele, şi imediat l-am auzit întrebând:

— De ce suntem nebuni? Ce facem?

Era strigătul unui copil înspăimântat. Probabil că-şi înălţase zidurile împotriva mea şi furia îi dispăruse brusc, la fel cum mi se întâmplase mie. S-a împleticit prin zăpadă către locul unde căzusem, în timp ce ploaia care ne ameninţa de mult a început să ne biciuiască. M-am rostogolit, ferindu-mă de el, pentru că, deşi ştiam că voia să m-ajute, mă temeam că, dacă m-ar fi atins, mi-ar fi căzut zidurile.

— Nu sunt rănit, Thick. Serios, nu sunt. Mi-e doar greaţă, doar un pic.

Şi eram năucit. Şi tremuram din toate încheieturile. Şi mă durea tot trupul, de parcă aş fi căzut de pe cal. Mi-am adunat genunchii sub mine şi m-am ridicat clătinându-mă.

— Nu, Thick, nu mă atinge. Dar ascultă-mă. Ascultă-mă. Cineva încearcă să ne amăgească. Cineva se foloseşte de propria noastră magie ca să ne pună în cap gânduri rele. Cineva pe care nu-l cunoaştem.

Am ştiut-o, brusc, cu certitudine. Cineva se folosea de Meşteşug împotriva noastră.

— Cineva pe care nu-l cunoaştem, a repetat el, cu voce plată.

Eram vag conştient că Dutiful încerca să ia legătura prin Meşteşug cu mine. El şi Chade simţiseră, fără îndoială, un soi de umbră a atacului lui Thick asupra mea. M-am aventurat să-mi cobor zidurile pentru o clipă, ca să-i previn.

Fiţi prudenţi! Protejaţi-vă gândurile!

Şi mi-am reînălţat brusc zidurile, apărându-mă de tentaculele viclene de Meşteşug care încercaseră din nou să mi se strecoare în minte. Ştiam că ar fi trebuit să ripostez sau cel puţin să merg pe firul magiei către cel de la care pornise. Mi-am adunat tot curajul, până la ultima fărâmă, şi mi-am lăsat zidurile în jos. M-am repezit în afară cu frenezie, căutând cu Meşteşugul în toate părţile să aflu cine îmi înveninase gândurile împotriva lui Thick.

N-am simţit nimic şi pe nimeni. Chade, Dutiful şi Thick erau acolo, cu zidurile ridicate în faţa mea. M-am gândit să bâjbâi în

căutarea lui Nettle, dar mi-am spus că n-ar fi fost bine; poate că atacatorii nu ştiau nimic despre ea; nu trebuia să le-o arăt. Am răsuflat cutremurându-mă şi mi-am înălţat din nou zidurile. Nu mă simţeam pe deplin în siguranţă. Aveam un duşman necunoscut. Nu mă puteam linişti până nu aflam despre el tot ce era cu putinţă.

— Sunt cei care mi-au făcut visele urâte, mi-a dat de ştire Thick, sigur pe el.

— Nu ştiu. Poate.

— Eu ştiu. Da. Sunt ei. Făcătorii de vise rele.

Bondocul a dat din cap cu convingere.

Ploaia cădea neobosită, fleşcăind zăpada din jur. Am sperat că, în tabără, ceilalţi înălţaseră deja corturile şi că aveam să găsim un adăpost uscat. În haine îmi pătrunsese toată ziua apă din zăpada umedă. Şi altă apă se revărsa acum peste mine, făcându-mă să mă simt cât se poate de mizerabil.

— Haide, Thick. Să mergem în tabără, am propus şi am pornit-o clătinându-ne prin hârtoapele din zăpada inegal bătătorită. Ţine-ţi zidurile Meşteşugului ridicate, l-am avertizat, în vreme ce înaintam cu greutate. Cineva încearcă să ne umple de gânduri rele, întărâtându-ne unul împotriva altuia. Nu ştie că suntem prieteni. Încearcă să ne împboldească să ne facem rău.

Bondocul m-a privit cu jale.

— Uneori suntem prieteni. Şi uneori ne certăm.

Era adevărat. Şi era la fel de adevărat că nu-mi plăcuse niciodată să-i port de grijă. Cineva descoperise ranchiuna şi iritarea cu care îl priveam şi le dăduse mai multă vigoare, exact aşa cum obişnuia Verity să caute frica şi aroganţa duşmanilor noştri şi să le întărească până ce duceau la greşeli fatale. Fusese un atac subtil şi bine pus la punct de cineva care se atinsese de mintea mea într-o destul de mare măsură încât să descopere sentimente pe care le ascundeam. Era descurajant.

— Uneori ne certăm, am recunoscut. Dar nu ne facem cu adevărat rău unul altuia. Nu suntem de acord. Prietenilor li se întâmplă des să nu fie de acord. Dar nu încercăm să ne facem rău unul altuia. Nici măcar atunci când ne înfuriem nu încercăm să ne facem rău. Pentru că suntem prieteni.

A oftat adânc, pe neaşteptate.

— Eu am încercat să-ţi fac rău. Pe corabie. Te-am făcut să te loveşti la cap de multe ori. Acum îmi pare rău.

Erau cele mai sincere scuze pe care le primisem în toată viaţa mea. Trebuia să ofer ceva în schimb.

— Şi mie îmi pare rău că te-am făcut să vii până aici călătorind pe corăbii.

— Cred că te iert. Dar o să mă înfurii din nou dacă o să mă urci pe corabie ca să mergem acasă.

— E corect, am spus după o ezitare.

Şi am încercat să nu-mi las teama şi descurajarea să mi se simtă în glas.

Thick m-a şocat când s-a oprit brusc şi m-a luat de mână. Chiar şi cu zidurile Meşteşugului ridicate, am simţit căldura nesmintită a respectului său.

— Şi mama mă înfuria de fiecare dată când îmi spăla urechile, mi-a spus. Dar ştia că o iubesc. Şi pe tine te iubesc, Tom. Mi-ai dat un fluier. Şi o prăjitură roz. O să-ncerc să nu mai fiu rău cu tine.

Cuvintele lui simple m-au prins cu garda jos. Stătea locului, cu buzele şi limba împinse în afară şi cu ochii lui mici şi rotunzi privindu-mă de sub căciula împletită din lână. Era un omuleţ care semăna a broscoi şi îi curgea nasul. Trecuse mult timp de când nu mi se mai oferise dragoste, atâta simplitate şi sinceritate. În mod bizar, a trezit lupul din mine. Aproape că vedeam coada lui Ochi Întunecaţi bâţâindu-se în semn de încuviinţare. Eram o haită.

— Şi eu te iubesc, Thick. Haide! Să scăpăm de toată udeala asta.

Ploaia s-a răcit tot mai tare şi, când am intrat în tabără clătinându-ne, se transformase în lapoviţă. Chade ne-a ieşit în întâmpinare.

— Ţine-ţi zidurile ridicate, l-am avertizat imediat ce a fost destul de aproape ca să audă o şoaptă. Cineva a încercat să ne înceţoşeze gândurile cu Meşteşugul, aşa cum le făcea Verity duşmanilor noştri din Războiul Corăbiilor Roşii, ca să-i năucească şi să-i distrugă. A… a încercat să ne întoarcă pe mine şi pe Thick unul împotriva altuia. Şi a fost cât pe ce să izbutească.

— Cine se ascunde în spatele unei astfel de fapte? m-a întrebat el, ca şi cum chiar aş fi ştiut.

— Ăia care fac vise urâte, i-a răspuns Thick cu convingere.

Am ridicat din umeri când s-a încruntat Chade. Era un răspuns

la fel de bun ca oricare altul care mi-ar fi trecut mie prin cap.

În noaptea aia, tabăra era un loc mizerabil. Totul era ud sau umed. Micile focuri pe care ne permiteam să le facem din preţioasele noastre rezerve de lemn şi cărbune nu voiau să ardă. Peottre a marcat din nou marginile taberei, apoi a riscat să plece într-o recunoaştere, să vadă pe unde era cel mai bine să mergem în ziua următoare. Din cortul narcescăi venea o lumină palidă, probabil dată de o singură lumânare. Cortul bufonului era o floare superbă şi ispititoare în noapte şi tânjeam pur şi simplu să intru acolo, dar Chade mi-a cerut să-l însoţesc şi am recunoscut că era necesar să afle tot ce aveam de istorisit.

În cortul prinţului, hainele ude înşirate peste tot împuţinau spaţiul liber. Nici măcar nu pretindea nimeni că aveau să se usuce până dimineaţa. Chade şi Dutiful se schimbaseră deja, purtau îmbrăcăminte uscată. Aşezată într-o cană de metal, o lumânare groasă se străduia, tristă, să încălzească un ibric cu zăpadă topită. În timp ce se îmbrăca Thick cu o cămaşă lungă, de lână, şi îşi punea şosete uscate, i-am dus haina şi cizmele afară, să le scutur de bucăţile de zăpadă lipite de ele. Când am ieşit din nou sub cerul liber, muşcătura umezelii şi a vântului mi s-a părut, cumva, mai cumplită. Am adus hainele lui Thick înapoi, în cort, şi am găsit, pe podea, un loc unde să le pun la uscat. A doua zi ne aştepta un drum groaznic, reîmbrăcaţi în hainele încă ude. Ei, dar nu era nimic de făcut, m-am gândit cu amărăciune.

— Nu i-am auzit niciodată pe menestrelii care povestesc despre monştri ucişi de dragul unei prinţese descriind o aventură ca a noastră, am ţinut totuşi să spun, posomorându-mă.

— Aşa e, a încuviinţat Thick amărât. În poveşti sunt săbii şi sânge. Nu idioţenia asta de zăpadă udă.

— Nu cred că săbiile şi sângele ţi-ar plăcea mai mult decât zăpada udă, Thick, a subliniat prinţul, cu un aer sumbru, dar, pe moment, eu, unul, eram înclinat să împărtăşesc părerea bondocului.

O singură bătălie sângeroasă părea de preferat în locul nesfârşitului mers istovitor. Cu norocul meu, probabil că, înainte de a ne încheia misiunea, urma să trec şi printr-o luptă.

— Avem un duşman, i-am anunţat. Unul care ştie cum să folosească Meşteşugul împotriva noastră.

— Da, ne-ai mai spus, a răspuns Chade. Dar eu şi Dutiful am stat de vorbă şi n-am simţit deloc aşa ceva.

A turnat apa călduţă peste ierburile de ceai, încruntându-se neîncrezător.

Asta m-a năucit pentru o clipă. Dacă pusese cineva la cale un atac, mă aşteptam să-l fi îndreptat împotriva întregii coterii. Mi-am rostit gândul şi am adăugat:

— De ce doar eu şi Thick am fost ţinta? Părem cei mai umili dintre oamenii tăi.

— Oricine stăpâneşte Meşteşugul îşi dă seama că nici Thick, nici tu nu sunteţi ceea ce păreţi. Poate şi-a dat seama cât de mare e puterea lui Thick şi a încercat să scape de ea făcându-vă să vă distrugeţi unul pe altul.

— Dar de ce să nu lovească direct în prinţ şi în sfetnicul lui de încredere? De ce să nu vă întoarcă pe voi unul împotriva altuia, de ce să nu semene discordia printre conducători, în loc s-o ia de jos în sus?

— Ar fi frumos s-o ştim, a recunoscut Chade, după câteva clipe de gândire. Dar n-avem habar. Ştim numai că tu şi Thick v-aţi simţit atacaţi. Eu şi prinţul n-am simţit absolut nimic până când nu v-aţi întors voi doi unul împotriva altuia.

— A fost impresionat, a spus Dutiful, frecându-şi obosit tâmplele. Apoi a căscat pe neaşteptate. Aş vrea să se fi terminat deja toată tărăşenia, odată pentru totdeauna, a adăugat încet. Sunt istovit, mi-e frig şi, de fapt, nu mă trage deloc inima să fac ce e de făcut.

— S-ar putea să te influenţeze cineva prin Meşteşug, foarte subtil, l-am prevenit. Tatăl tău îşi folosea magia astfel, ca să-i zăpăcească pe cârmacii de pe Corăbiile Roşii, să-i facă să se ciocnească de stânci.

Prinţul a clătinat din cap.

— Zidurile mele sunt ridicate şi sunt solide. Nu, asta vine din mine însumi.

S-a uitat la Chade, care a turnat nişte ceai gălbui din oală, s-a oprit, apoi a reînceput să toarne.

— Nu e vorba de o influenţare prin Meşteşug, l-a susţinut bătrânul sfetnic, cu amărăciune. E din pricina afurisitului de Bufon, care vorbeşte cu coteria Harului şi cu oamenii Hetgurdului, trezindu-le mila faţă de dragon şi profitând de superstiţiile insularilor. Păstrează-ţi hotărârea, prinţe. Nu uita, i-

ai dat narcescăi cuvântul tău că o să pui, pentru ea, capul dragonului pe vatra din casa mamelor ei.

— Într-adevăr, a întărit Peottre, cu voce apăsată, săltând clapa cortului. Pot intra?

— Da, intră, i-a răspuns Dutiful. Şi da, ţin minte ce am făgăduit. Dar n-am făgăduit niciodată că o s-o fac cu plăcere.

Harul mă avertizase că se apropia cineva de cort, dar mă aşteptasem să fie Swift sau Riddle. M-am întrebat de ce venise unchiul narcescăi şi am sperat că n-o s-aştepte să plec înainte de a spune ce avea de spus. Dar m-a salutat dând scurt din cap, ca şi cum mi-ar fi recunoscut dreptul de a mă afla acolo. Nici nu ne-a mai înspăimântat vorbind despre pericolele care ne pândeau pe drum, ci ne-a adresat un zâmbet aspru.

— Ziua de azi ne-a adus tuturor prea puţine bucurii. Iar cea de mâine va fi la fel de istovitoare. După o zi atât de friguroasă şi de umedă, m-am gândit să vă ofer unul dintre leacurile noastre care ne alină după asemenea călătorii neplăcute. A oftat adânc. Vremea asta nu ne ajută câtuşi de puţin. Ploaia mistuie zăpada, şubrezind locuri mai înainte rezistente. Mâine, când o să traversăm şaua gheţarului, va trebui să ne ferim şi de avalanşe, nu doar de crăpături.

În timp ce vorbea, a desfăşurat dintr-un pătrat de pânză pătată o prăjitură întunecată la culoare. Mi-era foame şi aveam mirosul fin. Indiferent din ce ar fi fost, era îmbibată cu rachiu ca să se păstreze. Peottre a rupt o bucată, dând la iveală stafide, bucăţele de seu şi ceva care părea o felie de măr uscat. Mirosul de alcool a devenit mai puternic. Thick şi-a îndreptat spatele nerăbdător, dar prudent. Eram apărat de Meşteşugul lui, dar neliniştea i-a ajuns, vag, până la mine. Ulei de peşte. O fi avut gust de ulei de peşte?

Peottre a părut să-mi observe privirea lacomă şi mi-a oferit prima bucată zâmbind.

— Pari cel mai înfrigurat şi cel mai ud, a remarcat.

Era adevărat, fiindcă toţi ceilalţi avuseseră timp să-şi pună haine uscate. Am luat bucata cu recunoştinţă. În timp ce o mâncam, insularul a adăugat:

— Războinicii noştri numesc aşa ceva „prăjitura curajului”. O facem cu miere neagră, groasă, cu fructe uscate şi cu plante de leac care dau putere şi totul e îmbibat în rachiu, ca să se păstreze bine. Cu o singură porţie, un om poate să lupte o zi sau

să călătorească două.

Dulceaţa şi tăria alcoolului mi-au umplut gura. După ce am înghiţit, am rămas cu un gust cunoscut. Amăreala scoarţei de spiriduş fusese acoperită de dulceaţa puternică a mierii, gustul de grăsime şi de fructe. Am ştiut că trebuie să-l avertizez pe Chade, chiar în timp ce trupul meu obosit se entuziasma în aşteptarea valului de energie care avea să urmeze.

Şi pe urmă lumea a murit în jurul meu.

Nu ştiu cum altfel aş putea descrie ce am simţit. Când întâlnisem pentru prima oară neoameni, devenisem tot pentru prima oară conştient că stăpâneam magia Harului. Nu-mi dădusem niciodată seama că am, în plus faţă de alţii, un simţ al înrudirii tuturor făpturilor, până când nu întâlnisem semeni de-ai mei care nu existau pentru simţul acela. Neoamenii erau scoşi din împletitura tuturor vieţilor, fiecare nu mai era decât o creatură desprinsă de oricine şi de orice altceva, care mânca, siluia şi exista fără nicio legătură a empatiei şi a înţelegerii faţă de celelalte fiinţe. Numai după ce i-am întâlnit mi-am dat seama cum mă leagă Harul de tot ce e viu.

Acum trăiam o experienţă similară, dar în sens invers. Crezusem că magia Meşteşugului mă leagă doar de toţi ceilalţi care-l întrebuinţau. Dar îmi fuseseră brusc retezate nenumăratele legături firave pe care le crea între toţi oamenii. Colosala voce a întregii omeniri, murmurul neîntrerupt al tuturor gândurilor şi minţilor din jurul meu, se întrerupsese. Am strâns din ochi şi m-am grăbit să îmi înfig un deget într-o ureche, întrebându-mă, pentru o fracţiune de secundă, ce mi se întâmplase. Vedeam, auzeam, simţeam ce ating şi gustul prăjiturii încă-mi mai zăbovea în gură, dar un alt simţ, fără nume şi necunoscut mie până în acea clipă, îmi fusese complet înăbuşit după o singură îmbucătură. A făcut brusc un imens efort de a ajunge la Chade şi Dutiful cu Meşteşugul, însă era ca şi cum aş fi încercat să-mi mişc o mână înţepenită. Îmi aduceam aminte cum obişnuiam să-mi trezesc acel simţ, însă, acolo unde ar fi trebuit să-i găsesc, în mine nu mai era decât un loc amorţit.

Zâmbind, Peottre îi dăduse o bucată de prăjitură lui Thick. Bondocul şi-o ducea spre gura larg deschisă. M-am repezit să-l prind de încheietura mâinii, îndepărtând-o de el. Gura i s-a dus după prăjitură şi a muşcat în gol, un gest care ar fi fost amuzant dacă nu s-ar fi aflat coteria noastră în pericol.

— Scoarţă de spiriduş!

Lipsa Meşteşugului m-a făcut să strig cuvintele, de parcă numai vocea n-ar fi fost de-ajuns pentru un asemenea avertisment.

Mi-am domolit imediat glasul, purtându-mă ca şi cum cuvintele mele nu i s-ar fi adresat decât bondocului.

— Nu, Thick! Ştii că planta asta îţi face rău. Dă-mi prăjitura şi promit că-ţi găsesc altceva bun de mâncare. Te rog, Thick!

— Ce plantă? Nu mi-e rău! E a mea, e a mea! Ai spus că suntem prieteni şi nu ne facem rău unul altuia. Dă-mi drumul! Nu e drept, nu e frumos să şterpeleşti aşa!

Îmboldit de nesăţioasa lui poftă de dulciuri, s-a luptat cu mine pentru prăjitură. N-am îndrăznit nici măcar să-l las să guste. Scoarţa de spiriduş nu avusese niciodată asupra mea un efect atât de puternic. I-am simţit valul de energie invadându-mă şi m-am întrebat cât de adâncă avea să fie inevitabila disperare care mă cuprindea, în final, ori de câte ori o întrebuinţam. Pe urmă i-am smuls prăjitura din mână. S-a aşezat pe podea, a suspinat cu furie, apoi l-a apucat tusea. M-am grăbit să-i întind prăjitura lui Chade, improvizând un avertisment:

— Eu n-aş mânca aşa ceva în faţa lui, domnul meu. Ştiu cât de mult îi plac dulciurile. Dacă vă vede mâncând fără să-i daţi, ei bine, presimt o răbufnire care o să ne asurzească pe toţi.

M-am întrebat dacă Dutiful şi Chade încercau să-mi vorbească prin Meşteşug. Şi dacă Thick se străduia să se răzbune făcându-mă să mă împiedic şi să cad în foc. Dar n-am simţit absolut nimic. Nici cea mai vagă atingere. Harul meu ştia că erau cu toţii acolo, şi asta mă alina întru câtva. Dar toate legăturile noastre prin Meşteşug fuseseră retezate. Peottre s-a încruntat, arătând aproape ca şi cum i s-ar fi adus un afront. Dar Chade a reacţionat mai repede decât aş fi putut spera.

— O, da! Thick, îmi amintesc ce efect a avut ultima oară asupra ta. Nu ţi-ar prii deloc, hai, nu te mai zbuciuma, fii băiat bun. Sunt sigur c-o să găsim pentru tine ceva la fel de gustos. S-a întors spre Peottre şi i-a făcut cu ochiul, privindu-l complice. Însoţitorul prinţului a stat treaz o zi şi-o noapte, apoi a fost atât de deprimat încât, mai multe zile de-a rândul, nimic n-a izbutit să-i smulgă nici măcar un zâmbet. Nu e genul de stare pe care ţi-o doreşti în timpul unei expediţii ca a noastră. Haide, Thick, nu te încrunta aşa. Cred că prinţul are nişte batoane din zahăr de

orz păstrate pentru tine.

Prinţul îşi scotocea deja prin raniţă, iar Chade s-a grăbit să ia de la mine bucata de prăjitură strivită, s-o pună la un loc cu restul şi să reînfăşoare totul. Pe urmă a îndesat pachetul în raniţa lui.

— Eu şi prinţul vom savura câte o bucată mai târziu, probabil după ce adoarme Thick, i-a spus lui Peottre, cu voce scăzută. Apreciez ceea ce poate face o plantă ca scoarţa de spiriduş pentru un om bătrân. Nu ştiam că e întrebuinţată aici, în Insule.

— Scoarţă de spiriduş?

Oare Peottre o făcea pe neştiutorul?

— N-avem nicio plantă cu nume atât de ciudat. În prăjitură sunt ierburi de leac, dar fiecare casă a mamelor îşi are propria reţetă şi secretul ei e păzit cu străşnicie. Vă garantez că asta e din casa mamelor mele, care e şi casa mamelor narcescăi. „Prăjitura curajului” îi e de ajutor Tribului Narvalului de generaţii.

— Nu mă îndoiesc! a exclamat Chade cu încântare. Abia aştept s-o gust în seara asta, ceva mai târziu, sau poate mâine-dimineaţă, ca să mă învigoreze pentru toată ziua, după somnul adânc al nopţii. Bietul meu Tom, ştiu ce efect are scoarţa de spiriduş asupra ta! S-ar putea să-ţi facă plăcere acum, dar mă îndoiesc că, la noapte, o să pui geană pe geană. Ţi-am mai spus şi înainte să nu te desfeţi cu aşa ceva seara. Dar, în privinţa asta, ţie îţi vorbesc degeaba, nu?

Am izbutit să zâmbesc larg, deşi nimic nu mă îndemna s-o fac.

— E adevărat, lord Chade, domnul meu. Oricât de lungă ar fi predica pe care mi-ai ţine-o, mă îndoiesc c-o s-aud vreun cuvânt.

O mică schimbare din privirea lui mi-a spus că mă înţelesese foarte bine.

Şi-a turnat o cană de ceai slab, a sorbit din ea, apoi a tuşit zgomotos, aproape înecându-se şi lovindu-se zdravăn cu pumnul în piept. Pe urmă a vorbit cu glas şuierător.

— Eşti liber, Tom Badgerlock. Du-te să mănânci ceva, dar te rog să te-ntorci aici înainte de culcare. Cred că Thick o să prefere să doarmă la noapte în cortul ăsta.

— Da, domnul meu.

Înţelesesem ce mimase. Am ieşit din cort şi m-am dus, pe

ocolite, în celălalt capăt al taberei. Ploaia încetase, dar vântul continua să bată. Odată ajuns la marginea însemnată de Peottre, mi-am băgat două degete pe gât şi am încercat cu disperare să vărs mica bucată de prăjitură pe care o mâncasem. N-a mers. Răbdasem de foame prea mult şi pântecul meu o mistuise prea repede. Puţinul pe care am izbutit să-l scot din mine era atât de amar, încât m-am cutremurat. Am mâncat un pumn de zăpadă ca să scap de gustul de fiere din gură şi tot zăpadă am împins, cu piciorul, peste ceea ce vomasem. Mă străbăteau fiori reci, şi nu doar fiindcă-mi era frig. Cred că orice om care a trăit experienţa perfidei trădări a otrăvii nu-şi mai revine niciodată pe deplin. Când ştii că ai lăsat ceva să-ţi între în trup şi eşti conştient că face schimbări, schimbări care te şubrezesc, pleci pe tărâmul groazei, într-o incursiune greu de descris. Gustasem scoarţă de spiriduş şi îi simţeam deja efectul. Dacă în prăjitură mai erau şi alte droguri cărora nu le cunoşteam gustul, şi care-mi făceau un rău pe care încă nici nu-l bănuiam? M-am străduit să-mi strunesc gândurile, îndepărtându-le de abisul al spaimei. Mi-am spus că e o temere fără sens. Prăjitura fusese un dar de la Peottre, oferit, după câte se părea, fără niciun gând viclean. Ne aflam pe insulă ca să ucidem dragonul, aşa cum ne ceruse nepoata lui; de ce ar fi încercat să-l otrăvească pe unul dintre noi? Îmi venea greu să privesc faptul că-mi dăduse scoarţă de spiriduş sub o formă capabilă să-mi distrugă magia ca pe un simplu ghinion, ca pe o întorsătură nedreaptă a sorţii.

Mi-era frig, eram ud şi tremuram din toate încheieturile. Nu voiam să mă-ntorc în cortul gărzii înainte de a mă linişti. Dintr-o dorinţă instinctivă de retragere într-un loc sigur, m-am trezit lângă cortul Bufonului. Mâinile mele reci au tras cu stângăcie de clapă.

— Lord Auriu, am spus încet, aducându-mi cu întârziere aminte că ar fi putut avea şi alţi oaspeţi.

Probabil că a desluşit în vocea mea ceva care mi-a trădat suferinţa, făcându-l să între în panică. A deschis clapa dintr-o smucitură şi mi-a făcut semn să intru repede.

— Aşteaptă aici, mi-a spus apoi. Ca să nu faci peste tot numai apă.

Îşi scosese hainele de călătorie. Purta o robă neagră lungă, uscată şi călduroasă. L-am invidiat.

— Peottre mi-a dat o bucată de prăjitură. Avea scoarţă de spiriduş în ea şi mi-am pierdut magia Meşteşugului.

Cuvintele s-au revărsat din mine, întrerupte de clănţănitul dinţilor.

— Scoate-ţi hainele ude.

Începuse să caute în raniţă aproape imediat ce intrasem. A tras de-acolo un veşmânt lung, arămiu.

— Probabil c-o să-ţi vină bine. E mai călduros decât pare. Cum a putut scoarţa de spiriduş să-ţi fure toată magia după o singură înghiţitură? Nu ţi-a mai făcut niciodată aşa ceva.

Am clătinat din cap.

— Pur şi simplu a făcut-o acum. Şi cineva ne atacă pe mine şi pe Thick cu Meşteşugul, trezindu-i fiecăruia ura împotriva celuilalt.

Aproape că a izbutit, până când, temându-mă că o să mă lovească Thick cu magia lui, mi-am înălţat zidurile; atunci mi-au revenit în minte propriile gânduri şi am ştiut că, de fapt, nu-i pot purta pică fiindcă sunt nevoit să-l dădăcesc tot timpul. În realitate, nu e vina lui şi, chiar dacă nu-mi place că sunt nevoit s-o fac, nu trebuie să mă supăr pe el pentru asta, nu-i aşa? Dacă trebuie să-mi îndrept furia împotriva cuiva, atunci e vorba de Chade, nu de Thick. El e cel care m-a adus în situaţia asta şi cred că, pe jumătate, a făcut-o ca să mă ţină ocupat, departe de tine, ca să nu mă poţi influenţa împotriva lui. Fiindcă vrea să-i îndeplinesc poruncile şi atât, să nu mă gândesc…

— Opreşte-te! a exclamat Bufonul alarmat.

Am amuţit la jumătatea unui cuvânt. Pe urmă am deschis gura ca să-l întreb ce se întâmplase, dar el şi-a ridicat amândouă mâinile:

— Fitz. Ascultă-te. Nu te-am mai auzit niciodată trăncănind aşa. E… neliniştitor.

— E din pricina scoarţei de spiriduş.

N-am cutremurat, străbătut de o energie neobosită. Toată îmbrăcămintea mea udă ajunsese morman pe podea şi am primit cu recunoştinţă veşmântul pe care mi-l întindea Bufonul, apoi am tresărit când i-am simţit în mâini greutatea de gheaţă.

— E rece! E rece ca fierul! Din ce e, din solzi de peşte?

— Ai încredere în mine şi îmbracă-te. Se încălzeşte repede.

Nu prea aveam de ales. Mi l-am tras peste cap. Mi-a alunecat în josul trupului. Era o robă lungă, mi-a ajuns aproape până la

călcâie. Mi-am mişcat umerii în strânsoarea ei şi a cedat brusc.

— Ce ciudat! Părea să mă ţină peste piept, dar a fost de-ajuns să ridic din umeri ca să mi se potrivească perfect pe trup. Îmi ajunge până la încheieturile mâinilor. Pare făcută din zale inimaginabil de fine. Ţine tot de magia Străbunilor? E din Tărâmul Ploilor Sălbatice? Mă întreb cum au făcut-o, şi din ce? Uite cum i se schimbă culoarea când mă mişc!

— Nu mai pălăvrăgi aşa, Fitz. E descurajant.

Bufonul îmi luase în primire hainele ude. Când le-a ridicat, din ele s-a prelins apă, ca o perdea fină.

— Le duc să se scurgă afară. Dar nu putem spera să se usuce până dimineaţă. Mai ai şi altele?

— Da. În raniţa mea, dar am lăsat-o în cortul prinţului. Am lăsat acolo şi butoiaşul lui Chade cu pulbere explozivă. Şi mai toate lucrurile lui Thick sunt la mine în raniţă, dar e în ordine, fiindcă el e acolo şi îi vor trebui. Prin urmare, e bine că le are deja cu sine.

M-am auzit flecărind şi am izbutit să mă opresc înainte de a mi-o cere el.

Am mai tremurat câteva clipe, apoi roba a început să-mi înapoieze căldura propriului corp. Am oftat, m-am lăsat să cad pe păturile Bufonului şi mi-am tras sub mine picioarele îngheţate. O clipă mai târziu, m-am întins şi mi-am căutat agitat o nouă poziţie. Bufonul s-a reîntors în cort şi m-a privit nedumerit când m-am ridicat şi am început să mă foiesc în jurul micii lui lumânări.

— Ce-ai păţit?

— Am impresia că-mi aleargă furnici pe sub piele.

Mi-am îndepărtat părul răvăşit de pe faţă şi mi-am refăcut coada de războinic.

— Nu pot să stau locului. Nu pot să nu vorbesc şi să nu gândesc, şi de fapt nu pot să-mi ordonez gândurile, dacă toate astea au vreun sens.

Propriile mâini mi s-au părut dintr-odată prea mari pentru trupul meu. Mi-am trosnit pe rând toate încheieturile degetelor, apoi mi le-am destins şi le-am scuturat. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că bufonul se holba la mine, cu dinţii strânşi.

— Îmi cer iertare, m-am grăbit să mă scuz. Nu mă pot stăpâni.

— Asta mi-e limpede, a murmurat. Pe urmă a adăugat, cu voce mai clară. Aş vrea să te-ajut cumva, dar să-ţi dau nişte

ierburi care să te liniştească s-ar putea să nu fie cea mai bună soluţie. Mă tem de deprimarea care-o să urmeze după avântul tău nebunesc de acum. Nu te-am mai văzut niciodată cuprins de o agitaţie atât de nestăpânită. Dacă disperarea sumbră care urmează după ce trece primul efect al scoarţei de spiriduş o să fie la fel de profundă pe cât de puternică îţi e ţicneala asta, mă tem pentru noi toţi.

Am citit pe faţa lui că vorbea serios.

— Şi mie mi-e frică. Adică ştiu că ar trebui să-mi fie, dar pur şi simplu nu mă pot concentra ca să gândesc la asta. Mă copleşesc prea multe alte gânduri. Cum mi s-ar putea usca hainele până mâine, şi ar trebui să mă duc mai târziu să-i dau raportul lui Chade, dar nu cred că ar trebui să umblu prin tabără îmbrăcat în roba asta, oricât de călduroasă ar fi. Însă mi-e groază să mă gândesc că trebuie să-mi pun din nou hainele unde, fie şi numai atât cât e nevoie ca s-ajung în cortul lui Dutiful. Mi-am lăsat raniţa acolo, cu hainele uscate în ea. Şi cu hainele lui Thick. Dar e bine, fiindcă el e acolo şi îi vor trebui.

— Taci, m-a implorat Bufonul, întrerupându-mi avalanşa gândurilor. Fitz, domoleşte-te şi lasă-mă să-ncerc să mă gândesc. Până acum, scoarţa de spiriduş n-a făcut nimic altceva decât să-ţi scadă puterea Meşteşugului, dar a fost o stare vremelnică. Oare putem spera că e tot ceva trecător şi că magia o să-ţi revină?

Am ridicat din umeri cu violenţă.

— Nu ştiu. Habar n-am dacă putem aprecia ceea ce mi se întâmplă acum judecând după ceea ce mi-a mai făcut scoarţa de spiriduş în alte dăţi. Ţi-am spus că şi Thick a fost cât pe ce să mănânce din prăjitura aia?

— Nu. Nu mi-ai spus. Bufonul îmi vorbea cu prudenţă, ca şi cum aş fi fost atins de o uşoară nebunie, şi poate chiar eram. N-ai vrea să-ncerci să-mi povesteşti? Lasă-ţi părul şi buzele în pace. Ţine-ţi mâinile pe genunchi şi spune-mi ce ţi s-a întâmplat azi. Începând de dimineaţă.

Înainte de a-mi atrage el atenţia, nu-mi dădusem seama că mă trăgeam de buza de jos. Mi-am încrucişat mâinile în poală şi m-am străduit să-i istorisesc totul de-a fir a păr, ca şi cum ar fi fost Chade. I-am văzut faţa căpătând o expresie tot mai gravă în timp ce vorbeam şi am ştiut că revărs asupra lui o grindină de cuvinte şi că povestea mea e dezmembrată, o înşiruire de

fărâme şi de petice care-mi urmărea periplul minţii, înainte şi înapoi, printre tot ce se petrecuse. Înainte de a termina, eram în picioare şi măsuram cu pasul spaţiul îngust din cort. Nu-mi puteam stăpâni agitaţia. Mi-a venit brusc o idee.

— Uite! am strigat, apropiindu-mă de el, cu încheietura mâinii dezgolită. Hai să vedem dacă Meşteşugul mi-a dispărut de tot, aşa cum cred. Atinge-mă. Încearcă să pătrunzi în mine prin Meşteşug, cum ai mai făcut-o.

M-a privit cu ochi holbaţi şi cu gura căscată de uimire. Pe urmă pe faţă i s-a lăţit un zâmbet bolnăvicios, neîncrezător.

— Îmi ceri tu aşa ceva?

— Bineînţeles. Da. Să aflăm cât de grav e. Dacă încă mai poţi ajunge la mine, poate o să-mi recapăt Meşteşugul după ce trece efectul plantei. Hai să-ncercăm.

M-am aşezat lângă el şi mi-am pus braţul, cu încheietura în sus, pe genunchiul lui. S-a uitat la urmele palide lăsate pe propriile lui degete pe mâna mea, apoi m-a privit pieziş.

— Nu. S-a tras înapoi, îndepărtându-se de mine. În seara asta nu eşti tu însuţi, Fitz. În mod obişnuit, nu mi-ai îngădui aşa ceva şi, mai ales, nu mi-ai cere-o. Nu.

— De ce, ţi-e frică? l-am provocat. Fă-o. Ce-avem de pierdut?

— Respectul pe care ni-l purtăm. Pentru că aş face-o când ai mintea tulbure, ca şi cum ai fi beat. Nu, Fitz. Nu mă mai ispiti.

— Nu-ţi face griji. Mâine o să-mi amintesc că eu ţi-am cerut-o. Trebuie să ştiu. A murit magia mea în mine?

Undeva, într-un cotlon al sufletului, simţeam panica. Aş fi vrut să opresc totul şi să mă gândesc, dar o dorinţă arzătoare mă îmboldea. Fă-o acum, fă ceva acum, fă orice acum. Imboldul de a acţiona făcând nu conta că era o nevoie apăsătoare pe care nu mi-o puteam alunga.

M-am întins şi l-am luat de încheietura subţire a mâinii lui. Nu purta mănuşă şi nu opunea rezistenţă. I-am pus-o pe încheietura mea, aşa cum îmbini piesele de lemn ale unui joc de copil. Degetele reci s-au aşezat peste cicatricele pe care mi le lăsase. Am aşteptat. N-am simţit nimic. Mi-am ridicat spre el privirea întrebătoare.

Stătea cu ochii închişi. I-a deschis o clipă mai târziu. Erau de un auriu intens şi i se citea în ei dezolarea, când a spus, nevenindu-i să creadă:

— Nimic. Ţi-am simţit sub degete căldura mâinii. M-am întins

către tine, dar nu eşti acolo. Şi asta a fost tot.

Inima a părut să-mi iasă din piept. M-am străduit brusc să neg ceea ce descoperiserăm.

— Ei, cred că asta nu dovedeşte nimic. N-am mai încercat niciodată, aşa că de unde-am putea şti la ce să ne aşteptăm? Nu ştim nimic. Absolut nimic. Poate că mâine o să mă trezesc şi o să simt că Meşteşugul meu e la fel de puternic ca de obicei.

— Sau poate că nu, a zis el încet, cu ochii la mine. Degetele îi rămăseseră pe încheietura mea. Probabil că n-o să mai putem niciodată să intrăm într-o astfel de legătură.

— Sau poate că nu, am încuviinţat. Poate c-o să mă trezesc la fel de izolat şi de surd ca acum. M-am ridicat, retrăgându-mi mâna din strânsoarea lui uşoară. Ei, n-are rost nici să ne gândim la asta, nici să ne facem griji, nu-i aşa? Aşa cum n-are rost să ne frământăm întrebându-ne dacă mâine o să plouă sau nu. Ce va fi va fi.

Am tăcut, gândindu-mă că ar trebui să mă calmez, însă întrebarea a răbufnit totuşi:

— Crezi că Peottre mi-a făcut asta dinadins? Crezi c-a ştiut că scoarţa de spiriduş o să-mi distrugă Meşteşugul? Şi de unde ar fi putut şti că stăpânesc eu magia asta? Şi, dacă vrea să-l ajut pe prinţ să omoare dragonul, de ce mi-ar ciunti puterile? Doar dacă nu cumva de fapt nu vrea să-l ucidem pe Icefyre. Poate ne-a momit aici tocmai ca să dea prinţul greş. Asta n-are sens. Nu-i aşa?

Bufonul părea strivit de asaltul gândurilor mele.

— Poţi să taci, Fitz? m-a întrebat, cu seriozitate, după câteva clipe de gândire.

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

Am vorbit foindu-mă, neliniştit. Mă simţeam, dintr-odată, foarte nefericit. Nu puteam găsi o poziţie comodă, în care să stau locului. Eram conştient că mi-e somn, dar nu-mi mai aminteam cum să mă destind, lăsându-mă în voia somnului. Mi-a dorit brusc să se termine totul şi să fiu lăsat în pace. Mi-am proptit capul în palme şi mi-am acoperit ochii.

— În toată viaţa mea, n-am făcut nimic aşa cum ar fi trebuit.

— O să fie o noapte lungă, a remarcat Bufonul, cu jale în glas.

Capitolul 17

ICEFYRE

Iată, aceasta este povestea lui Ysysal Sealskoes[9] şi a dragonului Icefyre, şi a tot ceea ce i s-a întâmplat ei în vremea când Wisal era, în casa mamelor sale, Mama cea Mare. Lui Wisal nu i-a plăcut un tânăr pe care şi l-a adus Yysal în pat, şi asta, a zis ea, din trei pricini: era crăcănat şi avea pieptul scobit, şi ştim cu toţii că aşa ceva li se poate transmite copiilor, şi Wisal nu voia să se umple casa mamelor ei de slăbănogi crăcănaţi. Avea părul roşu, şi nici aşa ceva nu voia Wisal pentru urmaşii ei; şi, ori de câte ori venea primăvara pe insule şi ramurile de salcie se lăsau în jos, îngreunate de mulţimea micilor mâţişori păroşi, bărbatul strănuta, plângea şi tuşea şi nu era nicidecum bun de muncă. Aşa că, într-o zi de vară, când Yysal s-a dus să culeagă fructe de vuietoare de pe coastele înalte ale muntelui lor, Wisal le-a spus celorlalte femei să adune bulgări de pământ şi pietre destul de mici pentru ca lovitura lor să doară, dar să nu lase răni urâte, şi să-l gonească pe bărbatul cu care îşi împărţea Yysal patul. Şi surorile, mama şi mătuşile ei au ascultat-o, pline de intenţii bune, fiindcă niciuneia nu-i plăcea zâmbetul prostesc cu care le privea el în lipsa lui Yysal.

Când s-a întors şi a văzut că perechea ei fugise, Yysal a plâns şi s-a certat cu celelalte femei şi, în cele din urmă, a jurat c-o să se ducă la dragon şi-o să ceară răzbunare împotriva celor de un sânge cu ea. Ştim cu toţii că ăsta e un mare păcat împotriva unei case a mamelor, dar ea n-a vrut nici să asculte glasul raţiunii ţi nici să-l primească în pat pe războinicul tânăr, viguros şi cu plete negre pe care i l-au oferit în locul mucosului ei sfrijit. Aşa că s-a dus pe Aslevjal şi a aşteptat cel mai bun flux al anului, şi atunci s-a strecurat sub straturile de gheaţă şi a pătruns adânc în inima gheţarului, ca să-l implore pe dragon să îndeplinească dorinţa ei cumplită.

Cu mult sub creştetul de sloiuri boltit deasupra insulei, şi-a lăsat mica barcă pe un ţărm nămolos. Şi-a înălţat torţa, dar nu s-a oprit nici măcar o singură dată ca să se minuneze de frumuseţea albăstruiului mormânt de gheaţă al lui Icefyre. În schimb, s-a dat imediat jos din barcă şi apoi şi-a croit drum prin

---

9 Pantofi de focă (n. Tr.).

întortocheatele canale albastre, către locul de unde putea să-şi ridice privirea către dragonul încorsetat de gheaţă. Iar în gheaţa de lângă ea a făcut o gaură cu sângele mielului pe care-l adusese cu sine şi i-a cerut lui Icefyre să devină sterpe pântecele tuturor femeilor care-l goniseră din patul ei pe bărbatul ales de ea.

Balada unui menestrel din Insulele Străine, tradusă de TOM BADGERLOCK

Îmi aduc aminte de restul nopţii şi de ziua şi noaptea care i-au urmat aşa cum îţi aminteşti visele cu care te bântuie febra. Gândurile mele se feresc de amintirea suferinţei de atunci.

— Totul a fost în mintea ta, mi-a zis Chade, mult mai târziu, şi m-a durut uşurinţa cu care desconsidera tot ceea ce îndurasem.

Toată viaţa se petrece în minţile noastre, aş fi vrut să-i spun. Unde altundeva ar putea şase desfăşoare, unde altundeva putem aduna laolaltă tot ce înseamnă pentru noi, scăzând apoi ceea ce pierdem? O întâmplare nu e decât un simplu fapt până când nu-i dă cineva o semnificaţie.

Am supravieţuit. Oricine susţine că o astfel de plantă se deosebeşte de o otravă nu s-a prăbuşit niciodată în adâncurile în care am ajuns eu. În prima noapte, Chade l-a trimis la un moment dat pe Riddle să mă caute. Tânărul mi-a pus o pătură pe umeri, a înfăşurat-o în jurul meu şi m-a dus în grabă în cortul prinţului, desculţ şi îmbrăcat în roba caraghioasă a Străbunilor. Acolo, dacă memoria nu-mi joacă feste, a petrecut mai multe ore, spunându-i lui Chade cât de mult mă detest. Dutiful mi-a mărturisit, mai târziu, că nu mai ascultase niciodată o reenumerare atât de plictisitoare a păcatelor pe care-şi imaginează cineva că le-a săvârşit. Mi-aduc aminte că a încercat, în repetate rânduri, să mă readucă pe calea raţiunii. Am spus de mai multe ori, sus şi tare, că vreau să mă sinucid, o idee care îmi trecuse prin minte de mai multe ori şi întotdeauna dispăruse repede, dar despre care nu mai vorbisem niciodată. Pe Dutiful l-a dezgustat sentimentalismul fanteziilor mele, iar Chade mi-a atras atenţia că ar fi fost un act egoist, care nici măcar n-ar fi îndreptat vreuna dintre prostiile pe care le săvârşisem. Cred că, în clipa aceea, începuse să se sature aproape peste măsură de tot ce îndrugam.

Când Thick n-a mai putut să-mi suporte povestea bântuită de

sentimente mult prea intense, a fost chemat Riddle, căruia i s-a cerut să-l ducă în cortul coteriei Harului, unde l-a luat în primire Web şi l-a pregătit de culcare. Chade şi Dutiful plănuiseră să încerce în noaptea aceea să ia legătura cu Nettle prin Meşteşug, dar starea în care eram i-a împiedicat să se concentreze. Înainte de plecarea lui Thick, au încercat toţi trei, uniţi în coterie, să-şi trimită magia către mine. Dar n-au avut mai mult noroc decât Bufonul. Când i-am povestit lui Chade despre experimentul nostru, s-a întunecat la faţă şi am ştiut că dezaproba până şi simplul fapt că îl încercasem.

A doua zi, atât Riddle, cât şi Web au mers alături de Thick şi de mine. Sunt sigur că Riddle a fost trimis de Chade, dar cred că Web a venit din propria lui voinţă. Mă mai întreb şi în ziua de azi ce i-o fi spus Thick ca să ajungă la concluzia că trebuia să-mi poarte de grijă. Cuprins de o disperare cruntă, am străbătut fără nicio vorbă drumul, suportând strălucirea chinuitoare a gheţii şi zăpada spulberată de o adiere lină. Riddle şi Thick mergeau în faţa mea, vorbind foarte puţin. Web a stat toată ziua în spatele meu şi n-a scos niciun cuvânt. Vara îşi reintrase în drepturi şi vântul care sculptase troienele, dându-le forme fantastice, era blând şi aproape cald. Îmi aduc aminte că pasărea lui Web s-a rotit de două ori pe deasupra noastră, ţipându-şi tristeţea, apoi s-a întors spre mare. Prezenţa fiinţei legate de Web prin Har mi-a reamintit cu sălbăticie absenţa celei de care mă legasem eu, azvârlindu-mă într-un nou abis al suferinţei. N-am hohotit de plâns, dar lacrimile mi-au curs fără întrerupere.

Sentimentele dezlănţuite pot fi mult mai obositoare decât truda fizică. Când ne-a dat Peottre de ştire că ne putem înălţa corturile, nu-mi mai păsa de nimic. Îmi pierdusem orice strop de voinţă şi stăteam locului, uitându-mă cum făceau ceilalţi tabăra. Îmi aduc vag aminte că Peottre i-a cerut iertare lui Chade pentru că „porţia de curaj” pe care mi-o oferise mă făcuse atât de neputincios. Bătrânul sfetnic i-a primit scuzele cu detaşare, spunând că am fost dintotdeauna imprevizibil din fire şi ispitit să fac abuz de ierburi ameţitoare. Am ştiut din ce motiv spunea aşa ceva, şi totuşi cuvintele lui mi-au săgetat inima. Nu m-am putut convinge să mănânc castronul de terci adus într-un târziu de Web. M-am strecurat sub pături când nimeni altcineva nu se culcase încă. Dar n-am adormit, am stat cu ochii la umbrele din cotloanele cortului, încercând să pricep la ce bun se culcase tata

cu mama. Părea că făcuseră ceva foarte rău. L-am auzit pe Web dincolo de peretele cortului, cântând pentru Thick la micul său instrument, şi am simţit brusc lipsa straniei muzici a Meşteşugului bondocului. În cele din urmă am adormit, chiar adânc.

Când m-am trezit, se luminase de mult de ziuă. În jurul meu, toate aşternuturile răvăşite ale oştenilor erau pustii. M-am întrebat de ce nu mă treziseră şi de ce nu fusese strânsă tabăra, ca să plecăm la drum. Am ieşit de sub pături târâş şi tremurând, m-am strâmbat la roba pe care încă o mai purtam şi m-am grăbit să-mi trag pe mine pantalonii şi să-mi pun haina. Mi-am îndesat roba în raniţă, continuând să mă întreb de ce era atâta linişte în tabără. Mă temeam că, ameninţaţi de o înrăutăţire a vremii, eram nevoiţi să ne amânăm călătoria.

Am ieşit din cort în bătaia calmă a unui vânt blând, împovărat de cristalele de zăpadă măturate de pe marginea bombată a gheţarului care ne domina cu înălţimea lui. Tabăra părea aproape părăsită. Web încălzea mâncare într-o oală pusă pe trepied, deasupra micului foc dintr-un vas de lut. Căldura topise crusta îngheţată şi vasul era uşor afundat în zăpadă.

— A, te-ai trezit! a spus cu un zâmbet prietenos. Sper că te simţi mai bine.

— Păi… da, da, mai bine, am răspuns, cumva surprins, fiindcă era adevărat.

Tristeţea sumbră, mai presus de raţiune, care mă împovărase cu o zi înainte, dispăruse. Nu eram vesel; pierderea Meşteşugului continua să mă apese şi misiunea care ne aştepta îmi trezea temeri, dar disperarea profundă care mă îndemna să-mi pun capăt vieţii se spulberase. În mine a început să crească încet o furie surdă. Îl uram pe Peottre pentru ceea ce mă făcuse să-ndur. Ştiam că strategia aleasă de Chade în privinţa lui nu-mi îngăduia să mă răzbun, dar refuzam să cred că ne oferise, în „porţiile de curaj”, o cantitate de scoarţă de spiriduş pe care războinicii din tribul lui o puteau absorbi fără urmări devastatoare. Fusesem otrăvit cu bună ştiinţă. Din nou. Speram că, la un moment dat, înainte de întoarcerea noastră în cele Şase Ducate, soarta avea să-mi ofere ocazia să fiu chit cu Peottre. Educaţia mea de asasin îmi interzicea luxul unei răzbunări. Încă de când îmi încredinţase Regele Shrewd acest rol, fusesem învăţat că toate talentele mele trebuiau

întrebuinţate numai când o dorea coroana, nu când credeam eu de cuviinţă sau pentru răzbunări personale. Încălcasem aceste reguli o dată sau de două ori, cu rezultate dezastruoase. Mi-am reamintit-o de mai multe ori în timp ce cercetam din priviri împrejurimile.

Tabăra noastră se afla pe o pantă lină, înzăpezită. Nu prea departe, o creastă zimţată de piatră neagră străpungea zăpada. Un munte abrupt se înălţa cu mult mai sus de noi. Locul te ducea cu gândul la o ceaşcă din buza căreia lipseşte o bucată. Ici şi colo, din crusta de zăpadă se înălţau stânci negre. Căuşul era plin cu zăpadă şi gheaţă, iar o cascadă îngheţată cobora spre noi. Tabăra se afla pe ultima ei împrăştiere, care era şi cea mai plată.

— Eşti foarte tăcut, a comentat Web cu blândeţe. Ai dureri?

— Nu. Îţi mulţumesc că te interesează soarta mea. Pur şi simplu am o mulţime de lucruri la care să mă gândesc.

— Şi ţi-a fost furată magia Meşteşugului.

A răspuns privirii pe care i-am aruncat-o, ridicându-şi mâna într-un gest de apărare.

— Nimeni altcineva nu ţi-a mai aflat secretul ăsta. Pe mine m-a lămurit Thick, din întâmplare. Era foarte amărât din pricina asta. Enervat de tine şi, în acelaşi timp, îngrijorat pentru tine.

Azi-noapte a încercat să-mi explice că nu-l sperie doar ideile tale sumbre, vorbăria ta neîncetată şi agitaţia, ci şi faptul că i-ai dispărut din minte. Mi-a povestit o întâmplare din copilăria lui. Erau undeva, unde se ţinea un târg şi, într-o seară, mama lui nu l-a mai ţinut de mână pe o stradă plină de lume. A rătăcit ore de-a rândul, fără s-o poată găsi nici cu ochii, nici cu mintea. Din câte mi-a spus, cred că l-a părăsit în mulţime, dar s-a răzgândit şi s-a întors după el, în aceeaşi noapte. Thick a avut nevoie de foarte mult timp ca să-mi explice că ştia că mama lui e acolo, numai că nu-l lasă să-i atingă gândurile. Însă tu, a zis el, tu ai dispărut pur şi simplu. Ca şi cum ai fi mort, aşa cum e acum mama lui. Numai că tu eşti aici, te vede. Acum ai ajuns să-l înspăimânţi.

— Probabil îi par un soi de neom.

Web a strâns din ochi cu înţelegere. Pe urmă am ştiut că se aflase cândva în prezenţa deprimantă a neoamenilor, fiindcă a spus:

— Nu, dragă prietene. Eu te simt cu Harul. Magia asta nu ţi-ai

pierdut-o.

— Dar la ce-mi foloseşte, fără un tovarăş de Har?

Am pus întrebarea cu amărăciune.

A păstrat o clipă tăcerea, apoi a vorbit cu resemnare.

— Te-aş putea învăţa şi asta, dacă o să ai vreodată timp să înveţi.

Nu prea aveam ce răspunde. Aşa că am pus altă întrebare:

— Astăzi de ce nu ne-am pus încă în mişcare?

M-a privit cu uimire, apoi a zâmbit.

— Pentru că am ajuns, prietene. E cel mai bun şi apropiat loc pentru tabără pe care l-am putut găsi. Peottre a spune că, nu departe de aici, dragonul era înainte vizibil prin gheaţă, ca o formă ceţoasă. Prinţul Dutiful, Chade şi toţi ceilalţi urcă spre dragon, conduşi de Peottre şi de narcescă. Martorii Hetgurdului îi însoţesc. Acolo, sus.

A arătat cu degetul.

Suprafaţa lucioasă şi sculptată a gheţarului era înşelătoare. Unde părea netedă şi continuă era de fapt plină de ridicături şi adâncituri. Uitându-mă cu atenţie, am zărit grupul nostru, ca un şir de furnici, pe panta îngheţată. L-am desluşit pe Peottre, în blănurile lui, în frunte, urmat la doi paşi de narcescă. Erau cu toţii acolo, în spatele celor doi, pe panta aflată imediat deasupra noastră. Numai eu şi Web rămăseserăm în tabără. Am întrebat de ce.

— N-am vrut să te trezeşti aici singur. Riddle mi-a spus că ai vorbit de sinucidere. A clătinat din cap, cu un aer sever. Te cred mai presus de aşa ceva. Totuşi, văzând în ce toane proaste erai ieri, n-am vrut să risc.

— N-o să-mi pun capăt zilelor. A fost o nebunie trecătoare, otrava ierbii, răspândită în mine, nu ceea ce gândesc eu, m-am scuzat.

De fapt, privind înapoi, la vorbele nebuneşti pe care le înşirasem în cu o zi în urmă, mi-era ruşine că-mi rostisem astfel de gânduri cu glas tare. În cele Şase Ducate, sinuciderea a fost întotdeauna condamnată, ca dovadă de laşitate.

— Şi de ce foloseşti o astfel de iarbă, când ştii că-ţi face atât de rău? m-a întrebat cu asprime.

Mi-am muşcat limba, dorindu-mi să fi ştiut ce spusese Chade despre starea mea de slăbiciune.

— Am mai folosit-o, ca leac pentru dureri foarte puternice sau

pentru istovire, am răspuns cu voce scăzută. De data asta, doza a fost mult mai puternică decât am crezut.

A oftat prelung.

— Înţeleg, s-a mulţumit să spună, dar am simţit cât de mult mă dezaproba.

Am mâncat fiertura îngheţată din oală. Era mâncare de-a insularilor şi duhnea puternic a untură de peşte. Făcuseră o supă din cubuleţe cleioase de peşte uscat fiert, terciuit şi amestecat cu untură, ca să-l ţină laolaltă. Îl încălziseră în zăpadă topită şi ieşise o supă groasă şi grasă. În ciuda mirosului scârbos, m-am simţit într-o mai mare măsură eu însumi. Dar continua să mă înconjoare o absenţă stranie. Nu amuţise doar muzica lui Thick. Mă obişnuisem cu prelungirile filiforme ale conştienţei, întinse către Dutiful, către Chade, către Bufon, către Nettle. Fusesem rupt de reţeaua mea de legături.

Web m-a privit mâncând şi curăţând apoi oala. Am adăpostit focul din vasul de lut, cu prea puţină speranţă că avea să supravieţuiască.

— Ne alăturăm celorlalţi? m-a întrebat apoi, şi am dat din cap posomorât.

Peottre marcase drumul cu bucăţi strălucitoare de pânză roşie legate de beţe înfipte atât în dreapta, cât şi în stânga. Am pornit-o împreună cu Web pe poteca şerpuitoare pe suprafaţa gheţarului. La început am mers aproape în tăcere. Pe urmă, Web a început să-mi vorbească şi am sfârşit prin a-l asculta.

— M-ai întrebat la ce e bun Harul dacă nu mai ai tovarăş. Înţeleg că încă îţi mai jeleşti lupul şi găsesc că aşa se şi cuvine. Ai fi scăzut în ochii mei dacă te-ai fi repezit să te legi de o altă făptură doar ca să nu fii singur. Cei cu Sânge Străvechi nu au astfel de obiceiuri, nu sunt ca un văduv care se însoară pur şi simplu ca să le facă rost de o mamă copiilor săi şi ca să-i încălzească lui cineva patul. Prin urmare, e drept să aştepţi. Dar, între timp, n-ar trebui să-i întorci spatele magiei tale.

Stai prea puţin de vorbă cu noi, ceilalţi înzestraţi cu Har. Care nu ştiu că stăpâneşti şi tu magia noastră, şi printre ei se numără Swift, cred că ne ocoleşti fiindcă o dispreţuieşti. Chiar dacă nu vrei să afle că ai şi tu Sânge Străvechi, ar trebui să le schimbi impresia asta. Nu pot să înţeleg pe deplin de ce păstrezi secretul ambelor tale magii. Regina a spus că n-o să mai îngăduie să fie persecutaţi înzestraţii cu Har, şi am văzut că tu

te bucuri oricum de protecţia ei. Iar dacă, aşa cum cred acum, stăpâneşti şi magia Farseerilor, Meşteşugul, ei bine, în cele Şase Ducate asta a fost întotdeauna considerată onorabilă şi privită cu ochi buni. De ce ascunzi faptul că-ţi slujeşti cu ea regina şi prinţul?

M-am prefăcut că urcuşul mi-a tăiat prea tare răsuflarea ca să pot răspunde imediat. Panta era abruptă pe toată lungimea ei, dar nu mă obosise chiar atât de mult. În cele din urmă, am cedat în faţa tăcerii lui Web.

— Aş dezvălui prea multe despre mine. Cineva ar putea să le pună cap la cap, să se uite la mine şi să zică: Bastardul cu Har trăieşte. Ucigaşul regelui Shrewd, bastardul nerecunoscător întors împotriva bătrânului care i-a oferit adăpost. Nu cred că politica reginei de tolerare a Sângelui Străvechi e pregătită să dea piept cu aşa ceva.

— Prin urmare, o să-ţi trăieşti tot restul vieţii fiind Tom Badgerlock?

— Mi se pare foarte probabil.

Am încercat să nu-mi las amărăciunea să-mi ajungă în glas, dar n-am izbutit.

— Simţi asta? m-a întrebat Web pe neaşteptate.

— Simt că e cel mai înţelept lucru pe care-l pot face. Chiar dacă nu e şi cel mai uşor, am răspuns fără tragere de inimă.

— Nu, nu. Deschide-te pentru Har, omule. Simţi ceva, ceva imens, atât de mare cum n-ai mai simţit niciodată?

M-am oprit şi am încremenit în tăcere. Harul e ca orice alt simţ. Te obişnuieşti într-o asemenea măsură cu sunetele zilei sau cu mirosurile din jurul focurilor din bucătărie încât nu le mai dai atenţie. Aşa că am rămas neclintit, ca şi cum aş fi ascultat, dar, în realitate, deveneam conştient de împletitura vieţii care mă înconjura. L-am simţit pe Web, cald şi sincer, şi lângă mine. Mai sus, pe potecă, i-am simţit pe ceilalţi, un şir neclar de creaturi din care izvorau, în proporţii diferite, oboseala şi neplăcerea. Pentru înzestraţii cu Har senzaţia era ceva mai puternică, mai clară decât pentru ceilalţi din grup. N-am simţit pasărea lui Web; bănuiam că zbura deasupra apei, hrănindu-se.

— Numai obişnuitele… am început să dau răspunsul, apoi am amuţit.

Oare simţisem ceva? O foarte mare şi subtilă creştere a senzaţiei date de Har? Fusese ca şi cum o uşă s-ar fi deschis

pentru foarte, foarte puţin timp, pentru a se închide iarăşi. M-am străduit să nu mă mai mişc deloc şi am închis ochii. Nu.

— Nimic, am zis, deschizându-i din nou.

Web îmi studiase tot timpul faţa.

— Ai simţit, mi-a spus. Iar eu încă mai simt. Data viitoare când o simţi, agaţă-te de ea.

— Să mă agăţ de ea?

A clătinat din cap cu regret.

— Nu contează. E unul dintre acele lucruri pe care o să le înveţi de la mine „într-o bună zi”, când o să ai timp.

Niciodată nu-mi mai spusese ceva care să semene atât de mult a dojană. Am fost surprins, fiindcă mi-a sunat atât de usturător.

Dar ştiam că mă mustră pe bună dreptate. Am găsit în mine puterea de a întreba cu umilinţă:

— Crezi că ai putea să-mi explici acum, până ajungem?

A întors capul spre mine şi a înălţat din sprâncene, prefăcându-se uşor surprins.

— Păi da, sigur, Fitz. Acum, dacă mi-o ceri, pot. Alege pe cineva din grupul din faţa noastră, cineva fără Har, şi o să-ncerc să-ţi explic cum se face. O parte dintre cei cu Sânge Străvechi spun că aşa îşi aleg vânătorii în haită un animal dintr-o turmă şi îl însemnează drept pradă. Probabil că ai văzut lupi tineri sau alţi prădători, care nu izbutesc să facă acest prim pas al vânătorii. În loc să-şi aleagă un singur animal, fug după toată turma sau după toată cireada şi nu prind nimic. Fiindcă, fireşte, în asta stă puterea turmei. Animalele vânate îşi maschează individualitatea şi se ascund de vânători rămânând în văzul lor.

Şi astfel, cu foarte mare întârziere, mi-am început lecţiile cu Web. Când i-am ajuns din urmă pe ceilalţi, puteam deja să-l izolez pe Chade şi să fiu conştient de prezenţa lui chiar şi atunci când îl pierdeam din ochi. Şi mai avusesem, de alte două ori, acea senzaţie a unei prezenţe masive, remarcate de Har. Dar, spre deosebire de Web, pentru mine nu era o noutate. Nu i-am spus asta, deşi faptul m-a îngrijorat. Puteam să recunosc un dragon când îl simţeam. M-am aşteptat de fiecare dată să văd umbra unor aripi imense trecând pe deasupra mea, fiindcă nu-mi explicam cum altfel pot să simt o creatură atât mare, pentru ca în clipa următoare senzaţia să dispară cu desăvârşire. Dar cerul a rămas albastru, senin şi pustiu.

I-am găsit pe ceilalţi la adăpostul precar al unui afloriment stâncos. Runele insularilor dăltuite pe suprafaţa pietrei erau un şirag unduitor, care se pierdea sub gheaţă. Martorii Hetgurdului stăteau lângă piatră şi li se citea pe chipuri cât de nemulţumiţi erau de prezenţa lor acolo. Însă pe feţele celor mai mulţi se desluşea şi un amuzament amar. M-am întrebat din ce motiv. Unul stătea în genunchi şi săpa în gheaţa care urcase în susul pietrei. Se folosea de cuţitul său de la centură şi-i înfigea lama de oţel în gheaţa încăpăţânată de parcă ar fi înjunghiat pe cineva. După mai bine de zece lovituri, a dat deoparte o cantitate neglijabilă de gheaţă sfărâmată. Efortul părea zadarnic, dar era hotărât să-l facă.

Oamenii lui Longwick îşi aduseseră uneltele. Aveau lopeţi, târnăcoape şi răngi, dar încă nu se apucaseră de treabă. Pregătiţi să treacă la lucru oricând, stăteau plictisiţi şi neinteresaţi, aşa cum e de obicei un oştean bun, şi aşteptau să li se spună ce au de făcut. N-a fost nevoie să mă întreb prea mult de ce nu începuseră încă. Când ne-am apropiat, Chade şi Dutiful stăteau faţă în faţă cu narcesca şi Peottre. Coteria Harului aştepta în apropiere. Thick se aşezase pe zăpadă în spatele lor şi fredona pentru sine, dând ritmic din cap în contrapunct.

— Da, dar unde? a întrebat Chade şi, din tonul lui, mi-am dat seama că n-o făcea pentru prima oară.

— Aici, a răspuns Peottre răbdător. Aici. Şi-a rotit larg braţul, arătând micul platou pe care ne aflam. Aşa cum spun runele de pe stâncă, „aici doarme dragonul Icefyre”. V-am adus aici, aşa cum ne-am înţeles, iar narcesca ne-a însoţit ca să fie martoră la îndeplinirea însărcinării tale. Mai departe depinde de voi. Voi sunteţi cei care trebuie să-l dezgroape şi să-i ia capul. Nu asta a acceptat prinţul să facă, atunci când se afla chiar în casa mamei sale?

— Da, dar nu m-am gândit că va fi nevoie să fac ţăndări un gheţar întreg! Am crezut că locul în care se află e însemnat într-un fel sau altul. Aici nu e nimic, doar gheaţă, zăpadă şi stânci. De unde începem?

Unchiul narcescăi a ridicat din umeri.

— Cred că de oriunde vreţi.

La asta, unul dintre războinicii Hetgurdului a râs scurt, tăios. Chade şi-a rotit privirea aproape nebuneşte. A văzut că

ajunsesem în sfârşit şi privirea i s-a oprit o clipă asupra mea, dar nu părea să creadă că i-aş fi putut fi de cine ştie ce folos. A încercat din nou cu Peottre.

— Când ai fost ultima oară aici şi ai putut să vezi dragonul, unde se afla?

Peottre a clătinat încet din cap.

— N-am mai venit aici decât de două ori, cu mătuşa mea, când eram un băieţandru. M-a adus ca să-mi arate drumul. Dar n-am văzut niciodată dragonul, doar inscripţia care marchează locul. Ultima oară a fost zărit prin gheaţă cu cel puţin o generaţie în urmă.

Asta a părut să-i trezească o amintire insularului din Tribul Bufniţei, fiindcă a înaintat brusc, desprinzându-se de grupul celorlalţi membri ai Hetgurdului. A început să vorbească zâmbind uşor şi dând din cap pentru sine.

— Bunica mea l-a văzut, în copilăria ei. O să vă povestesc ce mi-a povestit ea şi poate o să aflaţi câte ceva. A venit aici cu mama mamei ei, să lase un dar pentru Icefyre şi să ceară să ne fie oile mai bune de prăsilă. Când au ajuns, mama mamei ei i-a arătat o umbră întunecată, care nu se zărea prin gheaţă decât la acea oră a zilei când are soarele cea mai mare putere. „Iată-l”, i-a pus ea bunicii mele. „Înainte era mult mai uşor de văzut, dar gheaţa se îngroaşă pe an ce trece, iar el se afundă tot mai mult. Acum nu mai e decât o umbră şi va veni o vreme când oamenii se vor îndoi că a existat vreodată. Aşa că uită-te bine şi ai grijă să nu ne facă niciunul dintre urmaşii noştri de râs îndoindu-se de cunoştinţele propriului popor.”

Bardul şi-a încheiat povestea la fel de brusc cum o începuse. A rămas tăcut, cu obrajii îmbujoraţi de vântul care-i flutura părul lung, şi a dat din cap, încântat de sine însuşi.

— Atunci înseamnă că ştii de unde ar trebui să-ncepem să căutăm dragonul?

Omul din Tribul Bufniţei a râs.

— Nu ştiu. Şi, chiar dacă aş şti, nu v-aş spune.

— Sunt curios, a zis prinţul, cu voce blândă, ce ofrande i se aduceau dragonului şi cum le accepta.

— Sânge, s-a grăbit Bufniţa să răspundă. Tăiau gâtul unei oi şi lăsau sângele să curgă pe gheaţă. Mamele cercetau forma băltoacei care se forma şi vedeau unde o soarbe gheaţa şi unde rămâne la suprafaţă. Şi îşi dădeau seama dacă îl mulţumiseră

sau nu pe Icefyre cu ofranda lor. Pe urmă lăsau oaia aici, pentru Omul Negru, şi plecau acasă. În primăvara următoare, o grămadă de oi de-ale noastre au fătat câte doi miei în loc de unul şi niciuna nu s-a îmbolnăvit de pântecăraie. Am avut un an bun.

Bufniţa ne-a privit cu acreală.

— Ăsta era norocul de care ne bucuram onorându-l pe Icefyre. Dezonoraţi-l şi îndoiţi-vă de el, şi mă sperie gândul la ghinionul care se va abate asupra caselor voastre.

— Şi asupra caselor noastre, cu siguranţă, pentru că am fost de faţă, a subliniat morocănos, omul Hetgurdului din Tribul Focii.

— Casa mamelor noastre a acceptat să ia totul asupra ei, le-a reamintit Peottre, fără să-i privească. Asupra voastră n-o să cadă nimic.

— Aşa spui tu! a pufnit Bufniţa cu dispreţ. Însă mă îndoiesc că vorbeşti pentru Icefyre, pe care vrei să-l omori fiindcă aşa i s-a năzărit unei femei!

— Unde e dragonul? i-a întrerupt Chade, în culmea exasperării.

Răspunsul a venit de unde nu se aştepta nimeni.

— E aici, a spus Swift cu voce joasă. O, da, este. Prezenţa lui se retrage şi apoi dă năvală ca valul purtat de furtună, dar nimeni nu poate nega că e aici.

Băiatul vorbea legănându-se şi vocea părea să-i vină de foarte departe. Cockle i-a pus mâna pe umăr, iar Web a plecat în grabă de lângă mine către el.

— Uită-te la mine! i-a poruncit lui Swift şi l-a zgâlţâit când a văzut că nu se grăbeşte să i se supună. Uită-te la mine! a repetat cu insistenţă. Swift! Eşti tânăr şi încă nu te-ai legat prin Har niciodată. Poate că n-o să pricepi ce-ţi spun, dar ţine-te pe tine pentru tine. Nu te duce la el şi nu-l lăsa să pătrundă în tine. Simţi o prezenţă puternică, magnifică şi copleşitoare. Dar nu te lăsa absorbit în ea. Simt în creatura asta farmecul unei pisici uriaşe, viclenia ademenitoare care o poate lega de un copilandru, cu sau fără voia lui.

— Poţi simţi dragonul? E cu siguranţă aici şi e viu?

Lui Chade nu-i venea să creadă.

— O, da, a răspuns Dutiful, parcă fără să vrea.

Atunci mi-am dat pentru prima oară seama ce palid e. Noi toţi, ceilalţi, aveam obrajii îmbujoraţi de frig. El stătea nemişcat,

la distanţă de grup. Vorbea uitându-se la narcescă.

— Dragonul Icefyre e într-adevăr aici. Şi e viu, deşi nu pricep cum e cu putinţă. A tăcut, ca şi cum s-ar fi gândit profund, cu privirea pierdută. Pot doar să-mi ating mintea de a lui. Mă întind către el, dar nu-mi dă atenţie. Şi nu pricep nici de ce pot fi într-o anume clipă conştient de prezenţa lui, pentru ca în următoarea să se îndepărteze atât de mult încât să nu-l mai pot simţi.

Am încercat să nu casc gura de uimire fiindcă dezvăluise cu atâta nepăsare că e înzestrat cu Har. Eram surprins şi fiindcă părea să simtă dragonul foarte clar, pe când Harul meu abia izbutea să-l perceapă. Îmi dădusem seama, cu ceva timp în urmă, că Harul lui nu e la fel de puternic ca al meu. Oare i-l sensibilizaseră lecţiile primite de la Web? Pe urmă m-am gândit la o alternativă care m-a şocat. Oare vorbea despre Har sau despre Meşteşug? În visele mele, Tintaglia mă atinsese cu Meşteşugul. Şi bănuiam că tot de Magia Meşteşugului se folosise şi ca s-o găsească pe Nettle. Mi-am îndreptat privirea spre Chade. Părea cufundat în gânduri şi înciudat. Thick a fost cel care m-a ajutat să mă conving. Părea cu desăvârşire absorbit de ceea ce fredona şi dădea din cap ritmat. Aş fi vrut să-i pot auzi muzica Meşteşugului şi mi-am dorit mai mult decât oricât să-l pot face să-şi ridice zidurile. Nu-l mai văzusem niciodată atât de vrăjit.

— Nu-l căuta! Web şi-a rostit porunca fără să se sinchisească de rangul prinţului. Există legende, poveşti de demult ale înzestraţilor cu Har, despre puterea de fascinaţie a dragonilor. Se spune că, dacă te prind nepregătit, îţi pot suci minţile, inspirându-ţi devotamentul unui sclav. Cele mai vechi cântece te previn că te pun în pericol respirând răsuflarea unui dragon.

S-a întors brusc spre Cockle, făcându-mă să-l asemuiesc cu un comandant care le dă ordine oştenilor săi.

— Ştii cântecul despre care vorbesc, nu-i aşa? Ar fi bine să-l ascultăm diseară cu toţii. În tinereţea mea nu dădeam importanţă acestor cântece foarte vechi, dar, pe măsură ce am îmbătrânit, am învăţat că în versurile din vremuri îndepărtate se poate ascunde mult adevăr. Aş vrea să-l ascult din nou.

— Şi eu, i s-a alăturat Chade pe neaşteptate. Aş vrea să ascult orice alt cântec care are vreo legătură cu dragonii. Dar, deocamdată, dacă simte dragonul, coteria Harului din slujba prinţului nostru ne-ar putea arăta de unde să-ncepem să săpăm.

— Să vă spunem unde este, ca să ajungeţi la el şi să-l omorâţi? Nu! Eu, unul, n-o s-o fac!

Swift rostise cuvintele cu o neaşteptată pasiune arzătoare. Nu-l mai văzusem niciodată atât de îndurerat. Chade s-a întors imediat spre el.

— Ţi-ai uitat atât de repede jurământul de credinţă faţă de prinţ?

— Nu...

Băiatul nu-şi putea găsi cuvintele. S-a împurpurat la faţă, apoi a pălit. L-am privit străduindu-se să-şi regăsească loialitatea şi mi-am dorit să-l pot ajuta. Dintre toţi cei de faţă, ştiam probabil cel mai bine ce sfâşiat îi era sufletul.

— Încetaţi! a spus încet Web, în vreme ce bătrânul asasin îl fixa pe băiat cu o privire aspră.

— N-are nicio legătură cu tine, a răspuns Chade, la fel de încet şi, pentru prima oară, l-am văzut pe Web înfuriindu-se.

I s-au reliefat muşchii şi i s-a bombat pieptul. S-a stăpânit, dar mi-am dat seama cât de greu îi era. Şi-a dat seama şi prinţul.

— Încetaţi! a repetat el cuvântul rostit de Web, pe tonul poruncii unui rege. Linişteşte-te, Swift. Nu-ţi pun la îndoială loialitatea faţă de mine. Nu o pun la încercare cerându-le oamenilor mei să aleagă între ceea ce le spune inima că e drept şi ceea ce au jurat să facă. Nu împovărez pe nimeni impunându-i aşa ceva. Iar în clipa asta nici măcar convingerea mea nu e deplină.

Şi-a îndreptat brusc privirea spre narcescă. Ea nu i-a susţinut-o, a preferat să contemple platoul înzăpezit de sub noi. Am fost surprins când l-am văzut pe Dutiful apropiindu-se de ea şi oprindu-se în faţa ei. Peottre a făcut un pas, ca şi cum ar fi vrut să intervină, dar Dutiful n-a încercat s-o atingă. În schimb, a întrebat-o încet:

— Vrei să te uiţi la mine, te rog?

Elliania şi-a întors capul şi şi-a înălţat bărbia, ca să-i întâlnească ochii. Pe faţă nu i s-a clintit niciun muşchi, doar în ochi i-a apărut un scurt licăr sfidător. Pentru câteva clipe, Dutiful n-a spus nimic, ca şi cum ar fi aşteptat să-i vorbească ea. Totul era tăcere, în afară de şuierul vântului, care răscolea cristalele mărunte de zăpadă veche de pe gheţar, şi de scrâşnetul acestora sub tălpile oştenilor care se foiau de pe un picior pe altul, aşteptându-şi ordinele. Nici măcar Thick nu mai fredona. I-

am aruncat o privire. Părea năucit, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva. Fiindcă narcesca n-a scos nicio vorbă, Dutiful a oftat.

— Ştii despre dragonul ăsta mai mult decât mi-ai spus vreodată. Şi n-am luat niciodată însărcinarea pe care mi-ai dat-o drept provocarea adresată de o fecioară peţitorului ei. Nu mi-ai cerut-o dintr-un simplu capriciu, nu-i aşa? N-ai vrea să-mi spui care e marea importanţă a misiunii pe care mi-ai impus-o, ca să pot lua hotărârea cea mai potrivită?

Înainte de a rosti ultima frază, am crezut că o convinsese. Aproape că am simţit cât o îndurerera gândul că prinţul s-ar fi putut răzgândi. Am văzut-o îndepărtându-se de sinceritatea care o ispitise şi preferând o indignare demnă de o tânără nobilă, crescută la Curte.

— Aşa îţi ţii făgăduielile, prinţe? Ai spus că o s-o faci. Dacă acum ţi s-a făcut frică, spune-o pe faţă, să ştie toată lumea în ce moment ţi-ai pierdut curajul.

Nu-şi rostise provocarea din inimă. Am simţit-o, aşa cum a simţit şi Dutiful. Cred că a fost cu atât mai îndurerat, fiindcă Elliania nici măcar nu pusese suflet în atât de necruţătoarea cutezanţă cu care îi rănea orgoliul. A răsuflat adânc şi şi-a îndreptat spatele.

— Îmi ţin cuvântul. Nu. Nu ăsta e adevărul. Ţi-am dat cuvântul meu ţie, şi tu preferi să-l ţii. Ai putea să mi-l înapoiezi şi să-mi iei de pe umeri această însărcinare. Dar nu o faci. Aşa că, pentru a păstra atât onoarea casei mamei tale, cât şi pe a casei tatălui meu, o să fac ceea ce am jurat să fac.

— Asta nu e un cerb pe care-l vânezi pentru carne, prinţul meu, a intervenit Web. Nu e nici măcar un lup pe care-l omori ca să-ţi aperi turmele. Dacă legendele spun adevărul, e o creatură tot atât de inteligentă ca tine, care nu te-a provocat în niciun fel s-o ucizi. Nu poţi să treci cu vederea…

Aici Web s-a oprit. Oricât de stârnită i-ar fi fost furia, n-a putut să-şi trădeze prinţul, dezvăluind secretul Harului său.

— Nu poţi să treci cu vederea ceea ce îţi voi spune acum. E viu, acest Icefyre. Nu ştiu cum izbuteşte să supravieţuiască, nici cât de puternică e scânteia vieţii care mai zăboveşte în el. Apare şi dispare la hotarul conştienţei mele, ca o flacără muribundă pe ultimul tăciune. S-ar putea să fi bătut atâta drum ca să sosim aici la timp ca să fim martorii despărţirii sale de

lume. În asta n-ar fi nimic dezonorant. Şi am călătorit destul de mult alături de tine ca să ştiu că nu-ţi stă în fire să măcelăreşti o făptură care-ţi zace neajutorată la picioare. Poate îmi vei dovedi că m-am înşelat. Dar sper să nu fie aşa. Însă – şi aici s-a întors către ceilalţi înzestraţi cu Har dacă nu îndeplinim cererea prinţului nostru de a descoperi exact unde se află dragonul, dacă nu-l scoatem pe Icefyre din gheaţa care-l ţine strâns, cred că va muri cu siguranţă, exact aşa cum va muri dacă i se va tăia capul. Voi, ceilalţi, puteţi face ce doriţi. Însă eu voi folosi fără şovăire magia cu care m-a binecuvântat Eda ea să găsesc închisoarea dragonului şi ca să-l eliberez. Şi-a coborât vocea. Mi-ar fi, desigur, mult mai uşor dacă m-aţi ajuta.

În timp ce se spuseseră toate acestea, oamenii Hetgurdului se strânseseră deoparte. Le-am aruncat o privire şi n-am fost prea surprins când l-am văzut pe Bufon nu printre ei, ci lângă grupul lor, ca şi cum ar fi vrut să arate foarte clar de partea cui era. Bufniţa, bardul, asculta totul cu acea privire atentă pe care o cunoşteam atât de bine din zilele petrecute alături de Starling. Fiecare cuvânt rostit acolo avea să-i rămână întipărit în memorie, spre a-şi găsi mai târziu locul în ritmurile unduitoare ale graiului menestrelilor din insule. Pe feţele celorlalţi se desluşea un amestec de presupuneri şi spaime. Iar pe şeful lor, războinicul din Tribul Ursului, l-am văzut bătându-se cu pumnul în piept, ca să atragă atenţia tuturor.

— Nu uitaţi de noi, şi nu uitaţi de ce ne aflăm aici. Dacă e aşa cum spun vrăjitorii voştri, dacă dragonul trăieşte, dar abia mai suflă, iar voi îl dezgropaţi, noi vom depune mărturie pentru asta. Şi dacă prinţul plugarilor din cele Şase Ducate omoară dragonul nostru când e bolnav şi nu poate lupta, mânia tuturor triburilor nu se va cădea doar asupra triburilor Narvalului şi Mistreţului, pentru că au iertat o faptă atât de laşă, ci şi asupra celor Şase Ducate. Dacă tânărul prinţ face asta ca să încheie o alianţă şi să împiedice alte războaie cu poporul de pe Runele Zeului, să aibă grijă s-o facă întocmai aşa cum ne-am înţeles. Trebuie să înfrunte dragonul nostru în luptă dreaptă, nu să-i reteze capul cu josnicie, când zace bolnav. Nu e nicio onoare în uciderea unui războinic deja aflat pe moarte, dacă nu l-ai doborât cu mâna ta.

Bufonul a ascultat vorbele Ursului în tăcere, într-o poziţie care izbutea cumva să dea impresia că insularul vorbeşte în numele lui. Nu-şi ţinea braţele încrucişate pe piept şi nu se încrunta

ameninţător. În schimb, se uita fix la Dutiful, Profetul Alb îl cântărea pe omul care ar fi putut sta în calea încercării sale de a aduce lumea pe o cale mai bună. Privirea lui mi-a trimis un fior rece pe şira spinării.

Ca şi cum mi-ar fi simţit ochii ţintuindu-l, i-a îndreptat brusc pe ai lui către mine. Întrebarea din adâncul lor era clară. Ce aveam să fac eu, ce aveam să aleg? Am întors capul. Nu puteam alege, nu încă. O să ştiu când o să văd dragonul, mi-am spus. Dacă moare înainte de a-l scoate din gheaţă, a murmurat apoi o parte laşă din mine, se rezolvă totul, n-o să fiu niciodată nevoit să mă declar fie împotriva lui Chade, fie împotriva Bufonului. Nu mă simţeam deloc alinat bănuind că amândoi îmi cunoşteau această speranţă secretă.

Ursului i-a răspuns Peottre. A făcut-o cu aerul plictisit al omului care repetă a o suta oară o explicaţie pentru un copil încăpăţânat.

— Casa mamelor nervalului e de acord să luăm asupra noastră toate urmările acestei fapte. Dacă dragonul se ridică împotriva noastră şi ne blesteamă urmaşii, aşa să fie. Dacă rudele şi prietenii voştri se întorc împotriva noastră, aşa să fie. Primim ceea ce atragem singuri asupra capetelor noastre.

— Poţi să juri în numele tău! a ripostat furios Ursul. Dar nici vorbele, nici faptele tale nu-l obligă cu nimic pe Icefyre! Cine poate spune că n-o să se răzbune pe toţi cei care au venit aici, să fie martori când se săvârşeşte împotriva lui un act de trădare?

Peottre s-a uitat la zăpada din faţa picioarelor sale. Părea să-şi adune puterile, ca şi cum s-ar fi pregătit să salte o povară mai grea peste cea care îi încovoia deja umerii. Pe urmă a vorbit clar şi răspicat, ca şi cum ar fi oficiat un ritual, deşi cuvintele erau simple.

— Când vine timpul să treceţi într-o tabără sau în alta, ridicaţi-vă armele împotriva mea. Jur că n-o să dau înapoi, o să mă lupt cu voi toţi. Iar dacă voi fi înfrânt, fie să vă împlântaţi cu toţii armele în mine înainte să-mi dau ultima suflare.

La jumătatea micului său discurs, Elliania icnise scurt şi se repezise, ca şi cum ar fi vrut să treacă în faţa lui. Peottre o împinsese, brutal, cu o asprime cu care nu-l mai văzusem tratând-o vreodată, şi o ţinuse la o lungime de braţ distanţă, strângând-o de deasupra cotului, ca şi cum n-ar fi vrut să n-o

amestece în ceea ce tocmai luase asupra lui. Trupul ei fremăta în timp ce-şi înăbuşea suspinele sau ţipetele şi, când unchiul ei a continuat să vorbească, şi-a ascuns faţa în mâini.

— Dacă Icefyre e ceea ce spun legendele că este, atunci va şti că aţi luptat pentru cauza lui, şi nu le va găsi caselor mamelor voastre nicio vină pentru ceea ce se întâmplă aici. Asta vă mulţumeşte?

Odată ce a tăcut, a tras-o brusc pe Elliania lângă el şi luat-o în braţe, s-a aplecat asupra ei murmurându-i în păr cuvinte pe care nu le puteam auzi. Spusele lui aşternuseră pe feţele tuturor insularilor expresii de o gravitate înfricoşătoare. Am căutat din nou, pe bâjbâite, semnificaţia unui gest care îmi era străin. Simţeam că, într-un fel, Peottre Blackwater făcuse un nou legământ, atât în numele lui, cât şi în numele lor. Oare în ceea ce le propusese exista ceva dezonorant pentru ei? N-aveam de unde să ştiu, nu puteam decât să fac presupuneri.

Dutiful urmărea totul cu faţa albă ca varul. Chade stătea nemişcat şi tăcut, şi tânjeam să-mi pot folosi din nou Meşteşugul. Aveam impresia că, brusc, zarurilor li se dăduse posibilitatea să cadă în prea multe moduri. Dragonul dezgropat putea să fie mort, putea să fie viu, putea să se lupte cu noi, putea să nu se lupte, puteam să-l ucidem şi să-i tăiem capul, dar Peottre putea să moară făcând ce făgăduise... M-am trezit brusc cântărindu-i pe toţi martorii Hetgurdului ca luptători, gândindu-mă pe cine aş fi putut ucide în luptă dreaptă şi pe cine doar printr-un truc. Am aruncat o privire spre Longwick, l-am văzut dându-le oamenilor săi ordine în şoaptă, şi am bănuit că, de-atunci încolo, prinţul urma să aibă o umbră în fiecare clipă a zilei şi a nopţii.

Dar Web, Cockle, Swift şi Civil s-au purtat, poate, cel mai ciudat. Neluând în seamă altceva, s-au pus în mişcare cercetând locul parcă la voia întâmplării şi uitându-se cu mare atenţie în jos, ca şi cum fiecare ar fi pierdut câte un diamant printre cristalele scânteietoare de zăpadă. Web a găsit primul un loc unde să se oprească. A rămas tăcut şi nemişcat, aşteptând. Swift a încremenit la vreo doisprezece paşi de el. Cam la o lungime de corabie distanţă de băiat, Civil s-a urcat pe un sloi abrupt şi, la rândul lui, a rămas nemişcat. Cockle a fost ultimul care şi-a ales locul. Avea nesiguranţă în privire. Şi mergea încet, cu mâinile întinse, în căutare, de parcă ar fi vrut să simtă o

încălzire a aerului, acolo unde aşa ceva nu putea să existe. S-a îndepărtat treptat de toţi ceilalţi, până când a ajuns să se oprească la vreo cincisprezece paşi de Web. La care menestrelul s-a uitat apoi, nesigur, părând să-i aştepte încuviinţarea. Web a dat încet din cap.

— Da. Cred că ai dreptate. E imens, mai mare decât orice altă creatură pe care am văzut-o vreodată. Aici, sub picioarele mele, se face simţit cu cea mai mare putere. Dar n-aş putea spune dacă aici îi bate inima înceată sau i se odihneşte capul. Poate că nu e decât locul unde îi ajunge vârful cozii cel mai aproape de suprafaţă. Voi, toţi ceilalţi, însemnaţi cu ceva locul unde vă aflaţi. Pe urmă veniţi spre mine, ca să-mi spuneţi dacă vorbele mele vi se par întemeiate.

Cockle şi-a scos una dintre mănuşile lui cu un singur deget şi a lăsat-o să cadă, în vreme ce Civil şi-a înfipt în zăpadă bastonul. Amândoi s-au întors lângă Maestrul Harului, păşind cu atenţie. Eu şi Dutiful am schimbat o privire, apoi ne-am îndreptat spre Web, ca şi cum am fi fost pur şi simplu curioşi. Am privit cu atenţie chipul prinţului şi am avut impresia că, pentru el, senzaţia nu era tot atât de clară cum era pentru mine. Apărea şi dispărea, pâlpâind ca o lumânare gata să se stângă. Chiar şi după ce am ajuns lângă Web, umăr la umăr cu prinţul, cu Harul nu puteam simţi dragonul fără întrerupere. Dar eram de acord cu Maestrul. Când îl simţeam, în locul acela senzaţia era cea mai puternică.

Toţi membrii coteriei Harului stătuseră până atunci cu ochii plecaţi, ca şi cum ar fi putut vedea prin zăpadă. Şi i-au înălţat pe rând. Dutiful a aşteptat până când i-a întâlnit pe ai lui Web. Nu ştiu ce s-a petrecut între ei cât timp s-au fixat astfel; poate s-au măsurat din priviri. Dar, când cel de-al doilea a dat încet din cap, prinţul l-a lăsat pe al lui în jos, în semn de încuviinţare. S-a întors spre Chade.

— Aici vom începe să săpăm, a spus.